

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

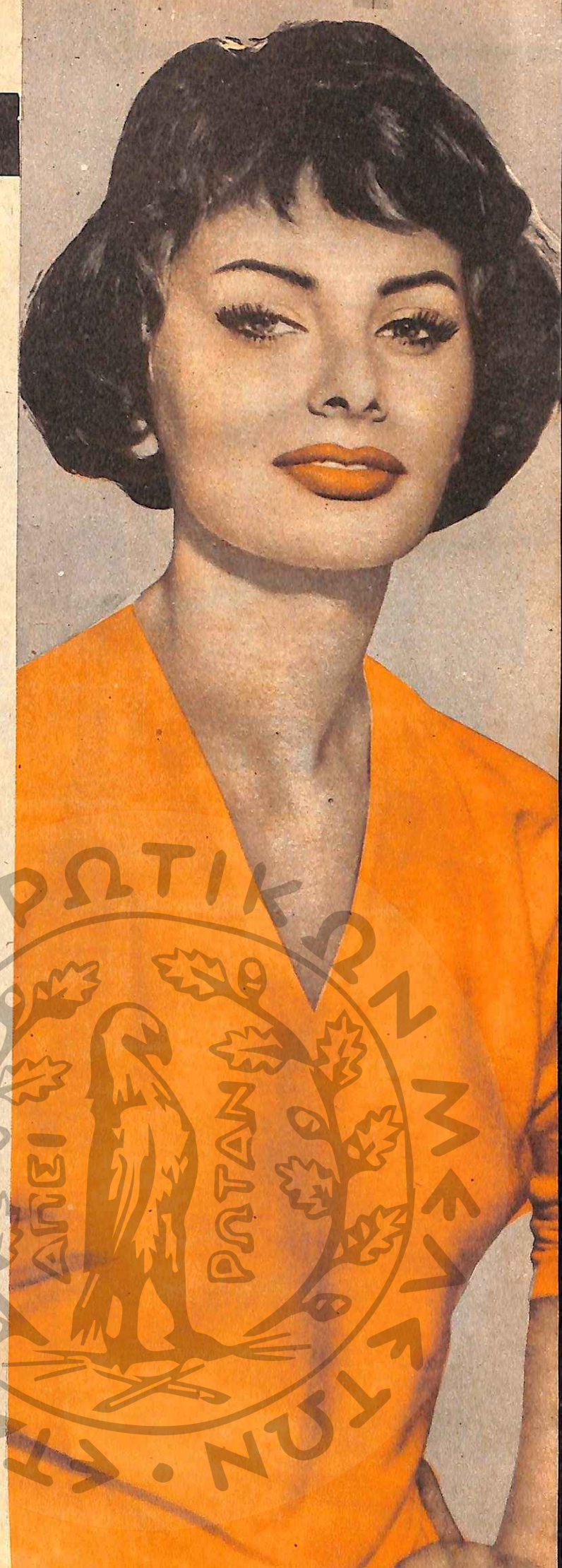

Κυκλοφόρησαν επίμονες φήμες πως ο Ίταλος παραγωγός Καρλο Πόντι αρχίζει να παραμελή τη γυναίκα του! Για τη Σοφία Λόρεν, όμως, δεν υπάρχει στον κόσμο άλλος άνδρας από τον Καρλό. «Η Σοφία που είναι μία από τις πιο ακριβοπληρωμένες σtar, βρίσκεται σήμε- ρα στο Χόλλυγουντ, όπου θα γυρίσει δύο φιλμ πριν επιστρέ- ψει στο Παρίσι, για να γυρίσει το πρώτο της γαλλικό έργο.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

МЕГАΦΩΝΟ

“Όταν έφθασαν στο τέρμα, την κάλεσε
να πάρουν ένα γλυκό...”

ΕΝΑ βράδυ, που καθόμαστε στη Λέσχη και πλητταίμε, αποφασίσαμε για να ποικίλουμε τη βραδιά μας και να κάνουμε να περουνεύσουμε τη βραδιά μας, να διηγηθούμε διάφορες ιστορίες. Ήμασταν τέσσερις φίλοι κι' ο πιο ηλικιωμένος απ' όλους μας, που είχε γυρίσει κάπως τον κόσμο, μας αφηγήθηκε την ιστορία του κι' επειδή μου άρεσε, σ'αυτή τη διηγήσασα κι' εγώ με τη σειρά μου:

— «Όταν τέλειωσε ο πρώτος παγκόσμιος πόλεμος, άρχισε να λήν, κι' ένα μήνα μετά την υπογραφή της ειρήνης, μ' έστειλαν στην Άνω Σιλεσία, μαζί με μερικούς άλλους αξιωματικούς, για να παρακολουθήσουμε ένα δημοψήφισμα πού, ανάλογα με το αποτέλεσμα του, η χώρα θα ένωταν είτε με την Πολωνία, είτε με τη Γερμανία. Φυσικά, στην Άνω Σιλεσία, ήταν στρατεύματα γαλλικά, ιταλικά κι' αγγλικά, με μιά λέξι, διασυμμαχικά, όπως τα

Ο ΧΑΜΕΝΟΣ

«Η Πολωνέζα χωριάτισσα μου έδωσε το γράμμα της για να το διαβάσω...

Ελεγαν τότε.

«Ξέρετε πολύ καλά πως οι στρατιώτες γρήγορα γίνονται φίλοι με τους κατοίκους μιας πόλεως και ιδιαίτερα με τους χωριάτες. Μια μέρα, λοιπόν, καθώς ήμουν στο γραφείο μου, μπήκε μέσα ο σκοπός και μου είπε πως μία γυναίκα ήθελε να μου μιλήσει. Τού είπα να την υπάξει αμέσως στο γραφείο μου. Ήταν μία Πολωνέζα χωριάτισσα, αρκετά νύστιμη, με όφρος λυπημένο. Μόλις τη ρώτησα τί ήθελε, έβγαλε από την τσέπη του φορέματός της ένα τσαλακωμένο γράμμα και μου το δώσε να το διαβάσω. Ήταν γραμμένο γαλλικά. «Η χωριάτισσα μου είπε πως κάποια φίλη της της είχε μεταφέρει, αλλά φοβόταν πως δεν τόξε καταλάθει καλά και με παρακαλούσε, μία και ήμουνα Γάλλος, να της το μεταφράσω λέξι με λέξι.

«Κάποιος στρατιώτης από ένα νοσοκομείο της Γαλλίας έγραφε για ένα Ζάν, που τον είχαν μεταφέρει εκεί από πνευμονία και που είχε πεθάνει. Ήμουν όμως ξεσηκωμένος, τον είχε παρακαλέσει να ειδοποιήσει την Πολωνέζα φίλην του. «Ο στρατιώτης, λοιπόν, είχε εκτελέσει την παραγγελία του μνηστή του. Ο συνάδελφός του και πρόθεσε τα συνθιμένα σ' αυτές τις περιπετειώδεις λόγια παρηγορίας. Φαίνεται πως η γυναίκα είχε την ελπίδα πως η φίλη της, που της είχε μεταφέρει το γράμμα, δεν τόξε καταλάθει καλά και πως αυτός ο Ζάν ίσως ζούσε, αλλά, δυστυχώς, την έβγαλε απ' αυτήν την αταπιάτη. Μ' ευχαρίστησε κι' έφυγε.

«Δύο μέρες αργότερα την ξαναείδα μπροστά μου. Κοκκίνισε κι' άρχισε να μου εξηγεί πως αγαπούσε πάρα πολύ αυτό το Ζάν, πως του είχε δώσει την καρδιά της και πως όλα πιά είχαν τελειώσει γι' αυτή. «Ήθελε, λοιπόν, να μάθω πού τον είχαν θάψει. Επιδιόμοσε επίσης να της στείλουν μια φωτογραφία του τάφου του και να την πληροφορήσουν πού έμεναν οι δικοί του.

«Ιατί, πρόσθεσε κλαίοντας, ο Ζάν είχε γράψει στους γονείς μου πως είχαμε αρραβωνιαστεί και οι γονείς μου, φυσικά, είχαν πολύ ευχαριστηθεί. Θάθελα να γράψω κι' εγώ στους γονείς του Ζάν, για να τους πω πόσο τον αγαπούσα και να τους παρηγορήσω λιγάκι για το θάνατό του. Δέ γυρεύω τίποτα απ' αυτούς, μόνο να μου γράψουν λίγα λόγια. «Εσείς, κύριε λοχαγέ, πού είστε Γάλλος, κάντε μου τη χάρη να τους γράψετε ένα γράμμα από μέρους μου και να τους τα εξηγήτε δ'αυτά και θα σ'αυς χρωστάω εγγνώμηση.

«Η κοπέλλα αυτή ήταν τόσο γλυκειά και τόσο τρυφερή, πού δεν κατάφερα να της άρνηθώ αυτή τη χάρη. Της είπα να μου δώσει τ' όνομα του φίλου του νεκρού αρραβωνιαστικού της και τη διεύθυνσή του για να του γράψω. «Έγραψα, λοιπόν, στο φίλο του Ζάν αμέσως και είπα στην Πολωνέζα να γυρίσει σέ καμιά δεκαριά μέρες.

«Πέρασαν όμως πάνω από δέκα μέρες και δεν είχα καμιά απάντηση στο γράμμα μου. «Η κοπέλλα έρχόταν κάθε τόσο και ρωτούσε. Μου διηγόταν όλα τα δικά της, όλα της τα μυστικά κι' επειδή σιγά-σιγά με συμπάθησε, μου όμολόγησε στο τέλος πως περίμενε παιδί απ' το Ζάν. Είχε την ελπίδα πως εκείνος θα τα είχε πη όλα στους γονείς του και πως αυτοί θα τη συμπονούσαν και θα την καλούσαν στη Γαλλία, στο σπίτι τους. Φυσικά, θα γεννούσε εκεί και οι γονείς του Ζάν θα ήταν έθουσιασμένοι ν' αποκτήσουν ένα εγγονάκι. Ποιος ξέρει πόσες φορές η καυμένη ή κοπέλλα θα είχε κάνει αυτό το όνειρο!

«Στο τέλος, ήρθε η απάντηση ή, μάλλον, ήρθε πίσω το γράμμα μου με τη φράση: «Παραλήπτης άγνωστος». Τότε φυσικά, θα ήταν... άγνωστο και το νοσοκομείο! Οι υποψίες άρχισαν να τριβελίζουν το μυαλό μου. Σιγά-σιγά, πληροφορήθηκα πως στο μέρος απ' όπου είχε έρθει το γράμμα,

δεν υπήρχε κανένα νοσοκομείο. Ήταν ένα μικρό-τακτικό γαλλικό χωριό, με λίγα σπίτια και λίγους κατοίκους, όπου ο ένας γνώριζε καλά τον άλλο. «Αν ο παραλήπτης ήταν άγνωστος, αυτό σήμαινε, πως εκείνος που είχε γράψει, είχε δώσει ψεύτικο όνομα και πως το γράμμα τόξε στείλει απ' το χωριουδάκι, κάποια μέρα που είχε βρεθεί εκεί.

«Το συμπέρασμα απ' αυτή την ιστορία είναι πως ο στρατιώτης Ζάν, όταν κατέκτησε την κοπέλλα, την έχασε αμέσως και ή μόνη του σκέψη ήταν ν' αποφύγει κάθε μπερδέμα. Γι' αυτό το λόγο είχε επινόησει την άρρώστια και το θάνατο. Είπε σέ κάποιο συνάδελφό του να γράψει το περίφημο εκείνο γράμμα και στο πρώτο χωριό πού βρέθηκε, το ταχυδρομείο. «Επειτα, ασφαλώς, θα πήγε να ξελογιάσει καμιά άλλη κοπέλλα.

«Αν κάλεγα δ'αυτά στην άτυχη κοπέλλα, θα πέθαινε απ' τον καυμό της. Γι' αυτό αναγκάστηκε να γίνω κι' εγώ ψεύτης. Δέ χρειάζεται και πολύ για να γίνεις. Νά βρεις τη φωτογραφία ενός τ'αφου, πού πάνταν την εποχή εκείνη πού υπήρχαν ακόμα ένα σωρό τάφοι στο μέτωπο. Ήταν εύκολο, όπως απλό ήταν να ταχυδρομήσεις, ένα γράμμα, γραμμένο με κάπως καλά γαλλικά. «Η φίλη της κοπέλλας, πού της μετέφερε το γράμμα δεν κατάλαβε τίποτα. Και ή Πολωνέζα, ή άτυχη αυτή και προδομένη κοπέλλα, ποιος ξέρει πόσες φορές τη φίλησε τη φωτογραφία με τον τάφο του αγαπημένου της Ζάν, πού δεν ήταν τίποτ' άλλο από τη φωτογραφία του τάφου ενός άγνωστου στρατιώτη, και πόσες φορές θά έβαλε να της διαβάσουν το γράμμα, όπου οι γονείς του Ζάν (πως είχα γράψει εγώ) της έλεγαν πως την αγαπούσαν κι' αυτοί και την παρηγορούσαν, αλλά δέ μπορούσαν να την καλέσουν στη Γαλλία, γιατί είχαν μεγάλη οικογένεια και ήταν φτωχοί...

«Εννοείται, κατέληξε ο φίλος μας, έπειτ' απ' το πλαστό μου γράμμα και τη φωτογραφία του ξένου τάφου, δεν ξαναείδα τη χαριτωμένη μου Πολωνέζα. Ζή πάντα, αν ζή ακόμα, με την άναμνηση του αγαπημένου της! Και κυττάζει πάντα πιστή τον τάφο του...

ΜΩΡΙΣ ΑΛΜΠΕΡ

Η «Γάτα» του Μηλιαράκη

«Ο μακαρίτης Σπύρος Μηλιαράκης, καθήγητής της Ζωολογίας στο Πανεπιστήμιο, νόμισε κάποτε πως και ο πόλος κόσμος μπορούσε να ενδιαφερθή για τα χρήσιμα και

τοικίδια ζώα και έγραψε ένα λαϊκό βιβλιαράκι, με τον τίτλο «Η γάτα», στο όποιον άναφερε πολλά

και περίεργα για τη γάτα. Το τύπωσε ο μακαρίτης εκδότης Γ. Καδόνης, πού έβγαλε εκείνο τον καιρό και το περιοδικό «Εστία». «Αλλά, μολονότι το βιβλίο ήτανε περίεργο και ή έκδοσις κομψοτυπωμένη, εικονογραφημένη και πάμφθηνη, ή «Γάτα» έμεινε άπουλήτη στα σκοτεινά ύπογεια του βιβλιοπωλείου. Καί, μιά μέρα, πού ο μακαρίτης Μηλιαράκης πήγε και είδε όλες εκείνες τις στίβες τόν βιβλίων άπουλήτες και ποντικοφαγωμένες, είπε θλιβερά: — «Άλλοίμονο! Είναι ή μόνη γάτα, πού τη...φαγανε τα ποντίκια!...

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

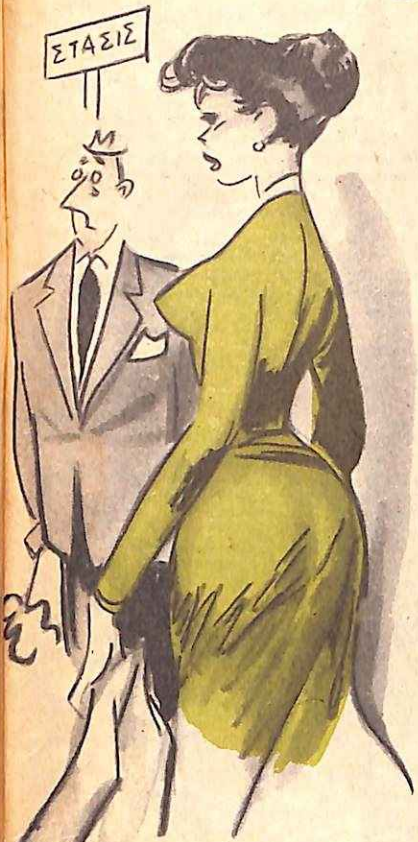
Παρεξήγησις

Υπό βροχήν χειμωνικήν και μέσω παγετώνων, οι παίδες το άνάστημα χυδαίοι κοροδώνων καταφανώς ενόμβωζον καθ' ό ύπό το ψύχος θά έκαλούμην εν Διδόνι πρὸς δρᾶσιν δλωνίχως. Τοντέστιν ών Καζανόβευς μεστός έν μεγαλειών και γόνος άκατάβλητος κιλοβατών χιλίων άνέμενον την πρόσκλησιν από τας ξελογιάστρας ίνα προσφέρω θερμάνειν, ώ Ζεϋ, δίκην... θερμάστρας. Δι' ό ηύχόμεν αύξησιν του ψύχους επί πλέον διά να έχω ζήτησιν ύφ' όλων των θηλέων κἀνώ της φλογερότητος άνοιγων το «κοντέρ» να δίδω άνέτως θερμανσιν δίκην ναλοριφέρ. Και ών προχθές οικιακώς ύπό σφοδρώδες ψύχος ώ παίδες, όλως ξαφνικώς και λίαν καλοτύχως ήκουσον έξωθεν φωνάς να κραζώσιν: «Νυφάδες! Έφ' ώ άμέσως, έκραζον: «Θά κλαυθώσιν μανάδες!» Νύμφαι τοντέστιν ήρχοντο να δώσουν το παρόν, εις έμμαντόν τόν μέγιστον και φλογερόν γαμβρόν, διότι τα προσόντα μου μεγάλως εξετίμη-

έφ' ώ την θύραν ήνοιξον και τριπαξ έ- (σον έλασστήμουν. Νυφάδας ούν άνέμενον μετά χαρών ά- (φθόνων κι' είδον, ώ Ζεϋ, άντι νυμφών, νυφάδες (των χιώνων έφ' ώ και κρίνας συναφώς το μέγιστον (μου χάλιον έφασκελώθην τρεις φορές και ήγαγον (μαγκάλιον. Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Τά τραμ τή τελευταία...

«Αν δέ μεσολαβήσουνε κωλύματ' άπενκτέα, θα μπουν στο περιθώριο τα τραμ τα τελευταία, πού με τριγμό και πάταγο στις ράγες τους περνάνε και πριν από τον πόλεμο τη γή... ταρακουνάνε! «Ντάνγκ-ντούνγκ» το καμπανάκι τους άρχίζει να σημαίνει την έσχατή τους ύπαρξη την πολυταραγμένη και δίχως περιττόλογα, το κίτρινο τραμδάι ντουγκρού για το αιώνιο το τέμα του τραβάει!

Ετή λήθη έτοιμάζονται να μπουν όριστικά τα τραμ της πρωτεύουσής μας τα συγκλονιστικά, πού γενεές δολοκλήρες, ως τώρα έκουβάλλησαν κι' αξέχαστα θα μένουνε σέ όσους τα καθάλλησαν! Γι' αυτό, λοιπόν, όφείλουμε να τ' αποχαιρετήσουμε και της... τιμής τους όλοι μας, το φόρον ν' αποτίσουμε, ή μάλλον επιβάλλεται να πούμε «Θεός σγώρεσ' τα» παρ' όλο πού μās έτρωγαν συνέχεια τα... ρέστα!

Αξίζει, επίσης κύριοι, χωρίς ν' άργοπορήσουμε γι' αυτά τα τραμ τ' άργόσυρτα μουσείο να ιδρύσουμε και να διαδηλώσουμε με πλήρη όμοφωνία πως πρέπει και ή μνήμη τους να μένι ή αιώνια! Και θάνα ή πράξις μας αυτή και ή χειρονομία απ' τις καινούργιες γενεές δικαιολογημένη διάτι πρέπει ή δόσις τους κι' ή... τροχιοδρομία διά παντός κι' έπ' άπειρον στή μνήμη μας να μένη!

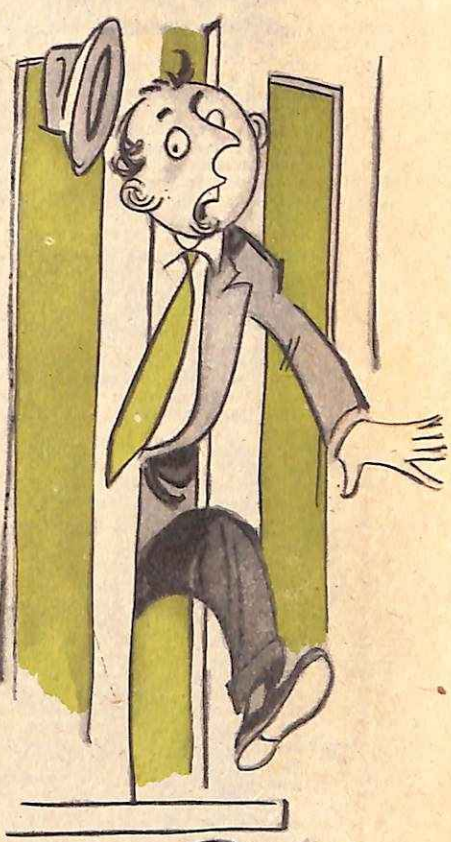
Ιστορικά να μένουνε τα τραμ εκείνα πρέπει και μέσα στο μουσείο τους να λή όποιος τα βλέπη: «Ίδου τα τραμ πού έδρασαν απ' το τριάντα πέντε κι' εφηύρυσαν το «βίβερε περικολοζαμέντε»! Γιατί όσάκις μπαίναμε σέ δαύτα, μετά κόπου, κι' άγεληδόν τραβούσαμε κατά του Χαρακόπου, οι πόρτες τους εκλείνανε τυχαίως κι' όπως-όπως, και ή μεσαία πόρτα τους γινόταν... χαροκόπος!

Ορίστε τα όχήματα τα κίτρινα εκείνα, πού νέες... άρχαιότητες προσθέτουν στην Άθήνα, τα τραμ πού καταργούσανε και το διαχωρητόν κι' οι επιβάτες έφταναν συγγά στο άπροχώρητόν... Στις σκάλες στριμωγόντουσαν, στις πόρτες μαγκωνόντουσαν, μαλλιά-κουβάρια θήλεα και άρρενες γινόντουσαν, εκάνανε τα ρούχα τους, ή σιγαλογδυνόντουσαν και μέσ' απ' το αφάνταστο εκείνο μάλε-βοάσι τους οι πιό πολλοί κατέβαιναν... Μπριζίτ Μπαργκόν στή στά (σι τους!

Ίδου τα τραμ πού έμπαζαν τον κόσμο σαν τσαπέλες και τραβάγαν τόν... ταραχόν οι εύτοργες κοπέλλες, γιατί πολλοί θερμάτοι ευρίσκαι εύκαιρίες κι' άπάνω τους γινόντουσαν σωστές... ταπέταριες! Στό στριμωγία τις τάρταφ, τοντέστι, άναγνώστα, κι' απ' το Πανεπιστήμιον ως την Κολοκυνθού έφτάνανε θρασύτατα μέχρι σημείου ώστε... μα «φυλακήν, ώ! κύριε, τό... στόματί μου θού»!

Κ ντιάχε εν τέλει αυτά τα τραμ τάν χειλώνες (γρήγορα, πού τα τρωτά τους ήτανε για μερικούς παρήγορα, γιατί μ' αυτά τη θέσι τους έδικαιολογούσαν οι γεαρές, πού πάντοτε στα ραντεβού άγογούσαν! Άλλά κι' αυτός ο σύζυγος ο άργοπορημένος πολλές φορές βρισκότανε δικαιολογημένος, γιατί μιλούσε στή μαντάμ για την... δδύσεια του τραμ και με το κόλπο, βέβαια, του τραμ το κλασσικό, από φορείο γλύτωνε νοσοκομειακό!

Επιστηγرافیος Ι. Σουεργάνος Ι. Ιμα. Γάββα

Ο Γουλιέλμος Τέλλος

Ο ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ ΤΕΛΛΟΣ συμβολίζει το λαϊκό αγωνιστή, που, με τη βαθεία πίστη στην πατρίδα του, σηκώνει υπερήφανα το κεφάλι του μπροστά στον ξένο κατακτητή και τον πολεμάει με όλες του τις δυνάμεις, ώσπου, τελικά, τον συντρίβει. Ο θρύλος του γεννήθηκε στην Έλβετία. Αλλά θα μπορούσε να έχει το ίδιο καλά τη θέση του όπουδήποτε άλλο. Γενικότερα, όταν αποκαλούμε έναν άνθρωπο Γουλιέλμο Τέλλο, θέλουμε να εξάρουμε τον άγνο και ένθουσιώδη ιδεολόγο, που θυσιάζει τα πάντα για την επιτυχία ενός ανωτέρου σκοπού.

Ο Γουλιέλμος Τέλλος είναι υπαρκτό πρόσωπο: Πιστόν, καίτοι μπορούμε να υποθέσουμε, ότι το όνομα αυτό αποτελεί μία απλή προσωποποίηση του ηρώου του ελβετικού λαού. Έπραξε τα όσα αποδίδονται σ' αυτόν: Ο ελβετικός λαός, για ν' αποτινάξει τον αυστριακό ζυγό, πολέμησε σκληρά κι' έδειξε ανδρεία, πίστι κι' αυταπάτη. Αλλά όσα ο θρύλος αποδίδει στο Γουλιέλμο Τέλλο, ίσως δεν έγιναν ποτέ.

Πραγματικά, οι νεώτερες έρευνες έδειξαν, ότι αυτός ο θρύλος μεταφέρθηκε από την Ισλανδία και προσαρμόστηκε στον χαρακτήρα και τις ιστορικές εξελίξεις του ελβετικού λαού.

Αλλά, άς δούμε τί λέει ο θρύλος του Γουλιέλμου Τέλλου.

Ήταν στις αρχές του 14ου αιώνα. Ο αυτοκράτορας της Αυστρίας Άλβέρτος 1ος σκέφτηκε να ιδρύσει ένα δουκάτο στην άνω Έλβετία, για να μπορεί μ' αυτό τον τρόπο να ελέγχει ολόκληρη τη χώρα, που, από καιρό, άλλωστε βρισκόταν κάτω από την αυστριακή κυριαρχία. Έδρα αυτού του δουκάτου έκαμε το Άλντορφ κι' ο τοπικιστής του αυτοκράτορα Γκέσλερ, για να κάνει τους Έλβετους να συνηθίσουν καλύτερα στο ζυγό, τοποθέτησε πάνω σ' ένα ψηλό κοντάρι, στην κεντρική πλατεία της πόλεως, ένα δουκικό καπέλλο κι' όρισε, ότι όποιος περνούσε από εκεί, έπρεπε να το προσκυνήσει.

Οι Έλβετοί, θέλοντας και μή, υπατάχτηκαν στη θέλησή του.

Κάποτε, όμως, ήρθε στο Άλντορφ ένας βουβινσιός, που φημιζόταν ως ο καλύτερος τοξότης της Έλβετίας.

Λεγόταν Γουλιέλμος Τέλλος κι' είχε μαζί του και το μικρό γιού του Τζέμμο.

Οι στρατιώτες, που φρουρούσαν στην πλατεία, του φώναξαν, όταν πλησίασε στο στόλο, πώς έπρεπε να προσκυνήσει το δουκικό καπέλλο.

Και τίνος είναι αυτό το καπέλλο; ρώτησε ο Τέλλος.

Αυτό συμβολίζει την κυριαρχία του αυτοκράτορα Άλβέρτου πάνω στην Έλβετία, του έξηγησαν.

Και τί γυρεύει ο αυτοκράτορας Άλβέρτος στην Έλβετία; ξαναρώτησε.

Δεν το ξέρεις, λοιπόν, πώς η Έλβετία ανήκει στον οίκο των Αψβούργων; του είπαν.

Λέτε ψέματα! ξεφώνισε με θυμό ο Γουλιέλμος Τέλλος. Η Έλβετία ανήκει μόνο στους Έλβετους!

Τον έπιασαν τότε και τον πήγαν μαζί με το γιού του μπροστά στον Γκέσλερ.

Θάπρεπε να σε τιμωρήσω για την αβυσσική σου, του είπε ο Αυστριακός διοικητής. Αλλά σε συγχωρώ, επειδή μαθαίνω πώς είσαι ο καλύτερος τοξότης της Έλβετίας... Μ' έναν όρο, όμως, ότι θα δείξεις και σε μένα την ικανότητά σου. Θα πεισθώ γι' αυτήν, αν μπορείς να τρυπήσεις με το βέλος σου ένα μήλο και να το κόψεις στα δύο.

Εύκολο είναι, απάντησε ο Τέλλος, ευχαριστημένος που θα γλύτωνε τόσο φτηνά.

Κι' εγώ το νομίζω, είπε ο Γκέσλερ, μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο.

Κατέβηκαν άμέσως στην πλατεία, που άπλωνόταν μπροστά στον πύργο του Άλντορφ, όπου ο Αυστριακός διοικητής είχε την έδρα του. Κι' εκεί, ο Γουλιέλμος Τέλλος τον άκουσε να του λέει:

Πρέπει, όμως, να βάλουμε κάπου αυτό το μήλο, για να μπορέσης να το σκοπεύσεις μ' όλη σου την άνεση. Και νομίζω πώς πουθενά άλλο δε θα είναι καλύτερα από το ξανθό κεφάλι του Τζέμμο.

Του γιού μου; ρώτησε ο Γουλιέλμος Τέλλος, κατάπληκτος.

Και βέβαια! απάντησε ο Γκέσλερ. Αν, όμως, δεν πετύχεις το μήλο, μάθε πώς η ζωή ή δική σου και του γιού σου μού ανήκουν.

Ο Τέλλος ξαναβρήκε γρήγορα το θάρρος του.

Κι' εσύ μάθε πώς, αν δεν πετύχω, θα σου φυτέψω ένα βέλος στην καρδιά! είπε στον Γκέσλερ.

Εβάλαν, λοιπόν, άμέσως το γιού του μπρο-

Ο Γουλιέλμος Τέλλος με το μικρό γιού του.

στά του, μ' ένα μήλο στο κεφάλι.

Ο Τέλλος πήρε την κατάλληλη θέση, τένωσε τη χορδή του τόξου του κι' άφησε το βέλος να φύγει από το χέρι του... Μ' όλη την ταραχή και τη συγκίνήσή του, πέτυχε άμέσως το στόχο του. Το βέλος τρύπησε το μήλο και το έκοψε στα δύο.

Ένθουσιασμένος γι' αυτό το αποτέλεσμα, ο Τέλλος έτρεξε να σφίξει το γιού του στην αγκαλιά του. Δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια του...

Το παιδάκι, χωρίς να καταλαβαίνει από ποιά τρομερό κίνδυνο είχε περάσει, κύταζε με θαυμασμό τον πατέρα του.

Πατέρα, του είπε, θέλω να με μάθης να σημαδεύω με το τόξο σαν κι' εμένα!

Αλλά, ο Γκέσλερ λυσούσε από το κακό του για την επιτυχία του Τέλλου.

Δέστε τον, πρόσταξε τους ανθρώπους του. Δεν άκούσατε πού με άπλησε, πώς θα μού κάρφωνε ένα βέλος στην καρδιά;

Είχε πάρει την απόφαση να τον κλείσει στο φρούριο του Κούσαχτ. Σε λίγο, οι στρατιώτες

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Εκλείψεις

Από σήμερα ως το 2000 θα γίνουν 109 εκλείψεις του ήλιου, από τις οποίες οι 35 άλλες, και 72 εκλείψεις της σελήνης.

16 νέες γλώσσες

Οι τσεχολοβακικές εφημερίδες αναφέρουν την καταπληκτική περίπτωση ενός φροντιστή, που έπενδυσε 16 καινούργιες γλώσσες, από 10.000 λέξεις την καθεμιά, μαζί με την ιδιαίτερη γραμματική τους. Στις γλώσσες αυτές έδωσε όνομα φανταστικών πλανητών. Επίσης ο φρεσιπαθής αυτός, μετέφρασε τη Βίβλο στην Έσπεράντο. Άξίζει να σημειωθεί ότι, προτού χάσει τα λογικά του, ήξερε όλες τις ευρωπαϊκές γλώσσες και επί πλέον την Ιαπωνική.

«Κοσμική συμφωνία»

Ένας Άμερικανός συνθέτης τέλειωσε μία «Κοσμική συμφωνία» για διαπλανητικά όργανα. Τα όργανα αυτά μιμούνται τις λέξεις της Σελήνης, τα σφύριγμα των μεταωρίτων και των βαλόντων, τις ατομικές εκρήξεις του Ηλίου, τις συγκρούσεις μεταξύ των πλανητοειδών κλπ. Πλεονεκτήματα: μόνο μία φορά μπορεί ν' ακούσει κανείς αυτή τη συμφωνία. Γιατί κατόπιν θα κουραστεί ή θα τρελυνθεί!

Διπλό το καλό

Στη Δανία, οι ασφαλιστικές εταιρίες ασφαλίζουν τις γυναίκες

έρριξαν άλυσσοδεμένο τον Τέλλο μέσα σ' ένα πλοiάριο.

Μέσα στο ίδιο πλοiάριο μπήκε κι' ο Αυστριακός διοικητής.

Αλλά, ενώ διευθύνονταν προς το Κούσαχτ, ξέσπασε μία τρομερή τρικυμία στη λίμνη των Ιεσσαρών Καντονίων. Οι άνθρωποι του Γκέσλερ δεν κατάφεραν να κυβερνήσουν το πλοiάριο. Και κινδύνευαν να πνιγούν όλοι.

Ο Αυστριακός διοικητής πρόσταξε τότε να λύσουν τον Τέλλο κι' εμπιστεύθηκε σ' αυτόν τη διακυβέρνηση του μικρού σκάφους.

Στο μεταξύ, ο Τζέμμο είχε τρέξει στα όρινα καντόνια κι' είχε ξεσηκώσει τους κατοίκους τους, που όλοι αγαπούσαν τον Τέλλο, λέγοντάς τους πώς ο πατέρας του κινδύνευε.

Οι χωριάτες έπαιρναν τα όπλα τους και διευθύνονταν απ' όλα τα μέρη προς το Κούσαχτ.

Είχε νυχτώσει πιά. Το μικρό πλοiάριο πάλευε πάντα με τα άγριεμένα κύματα της λίμνης. Αλλά ο Τέλλος κατάφερε να το διευθύνει με σταθερό χέρι προς το μέρος μίας μεγάλης φωτιάς, που είχε ανάψει ο γιός του κι' οι βουνοί που τον συνάδευαν σ' ένα σημείο της όχθης. Το πλοiάριο προσωρμήθηκε, τέλος, εκεί.

Και τότε ο Γκέσλερ ξέχασε πώς λίγες στιγμές πρωύτερα παρακαλούσε τον Τέλλο να τον σώσει και πρόσταξε τους ανθρώπους του να τον άλυσσοδέσουν και πάλι.

Ο Τέλλος, όμως, αναποδογύρισε εκείνους που πήγαν να εκτελέσουν αυτή τη διαταγή και πήδησε στην ξηρά. Ο μικρός Τζέμμο έτρεξε άμέσως κοντά του.

Πάρε το τόξο σου, πατέρα! του είπε.

Ο Τέλλος το πήρε στα χέρια του και κόντευσε το Γκέσλερ. Το βέλος κάρφθηκε στην καρδιά του.

Ο Γουλιέλμος Τέλλος, τι λέει το κάνει! φώναξε ο Έλβετος πατριώτης.

Αυτό ήταν το σύνθημα της επανάστασης των Έλβετων.

Σε λίγο, ο Γουλιέλμος Τέλλος κι' οι άνθρωποι του κυριεύσαν τα δύο όχθια φρούρια του Άλντορφ και του Κούσαχτ κι' έδιωξαν τους Αυστριακούς απ' όλη την Έλβετία.

Ένας μεγάλος χάλκινος ανδριάντας του Γουλιέλμου Τέλλου και του γιού του, που ύψωνται στη μέση της πλατείας του Άλντορφ, θυμίζει τα γεγονότα, που άφηγηθήκαμε... Η απελευθέρωση της Έλβετίας, όπως είπαμε και παραπάνω, μπορεί να μην έγινε μ' αυτό τον τρόπο... Αλλά τι σημασία έχει;

Οι Έλβετοι στο Γουλιέλμο Τέλλο την αποδίδουν κι' όλοι οι ελεύθεροι άνθρωποι βλέπουν σ' αυτόν ένα υπέροχο σύμβολο ηρωισμού και αυτοθυσίας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ο δόκτωρ Φάουστ.

Ευγνωμοσύνη

Ένας Σουηδός άφησε πεθαίνοντας το ποσό των 10.000 κορωνών σε μία γυναίκα, για να της δείξει με τον πρωτότυπο αυτό τρόπο την ευγνωμοσύνη του, επειδή είχε άρνηση άλλοτε να τον πνιρευτεί.

Εκπτώσεις για τους έρωτευμένους

Στη Βενζουέλα, οι έρωτευμένοι μπορούν να στέλλουν την αλληλογραφία τους πληρώνοντας τη μισή αξία του γραμματισμού. Απαραίτητος όρος: ο φάκελλος πρέπει να έχει χρώμα ρόζ, για να διακρίνεται.

Έρωτ άνιχατε μάχαν...

Το ζεύγος Ντόριεν, από το Έμιλβούργο, ζούσε σε διαρκή αγωνία, γιατί η μοναχοκόρη του Κάθριν, ηλικίας 19 ετών, είχε αρχίσει να υποβαθμίζει. Πολλές φορές άνοιγε επάνω στην υποδοσία της την εσώπορτα και έδωαινε στο δρόμο, χωρίς να την αντιληφθούν οι γονείς της, που περιούσαν δραματικές στιγμές ώσπου να την ιδούν να γυρίζει.

Κάποια νύχτα που την άκουσαν να βγαίνει, την παρακολούθησαν, για να μη τυχόν της συμβεί κανένα κακό.

Και τότε ανακάλυψαν πώς η υποδοσία δεν άργούσε να ξανασυνπνιχτεί... στην αγκαλιά του φίλου της, που την περίμενε στο γειτονικό πάρκο!

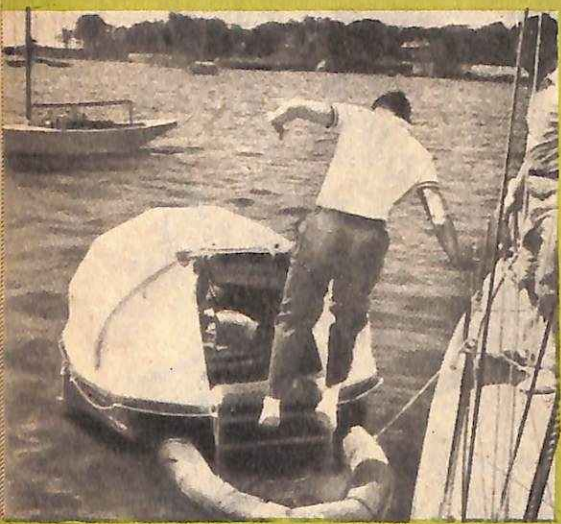

Να προσλάβουμε μισή από τη μία και μισή από την άλλη!...

ΠΑΡΑΘΥΡΑΚΙ ΓΙΑ ΕΜΒΟΛΙΑΣΜΟΥΣ

Η νέα στάρ του αμερικανικού κινηματογράφου Λίντα Κριστάλ βρήκε ένα πολύ πρωτότυπο τρόπο για ν' αντιμετωπίσει τον ιατρικό έλεγχο, που επιβάλλουν όλες οι χώρες στους εισερχομένους ξένους. Η Λίντα, η οποία ταξιδεύει σχεδόν συνεχώς για επαγγελματικούς λόγους, άνοιξε στη φούστα της ένα... παραθύρακι και διευκολύνει έτσι τους γιατρούς.

ΝΕΑ ΝΑΥΑΓΟΣΩΣΤΙΚΗ ΛΕΜΒΟΣ

Η αμερικανική βιομηχανία ελαστικού «Γιουνάιτεντ Στέιτς Ράμπερ» κατασκεύασε μία νέα ναυαγοσωστική λέμβο από λάστιχο, η οποία ζυγίζει μόνο 45 κιλά και καταλαμβάνει ελάχιστο χώρο, όταν είναι διπλωμένη. Η λέμβος αυτή, ξεδιπλώνεται αυτόματα μόλις ριφθεί στη θάλασσα, γεμίζεται με αέρα και παίρνει το σχήμα που βλέπετε στη φωτογραφία.

ΔΙΑΣΗΜΕΣ... ΚΟΥΚΛΕΣ

Ο Αντζέλο Λίττικο, ένας ράφτης της Ρώμης, ντύνει το Ρώσο πρωθυπουργό Νικήτα Κροστσόφ, τον Αμερικανό πρόεδρο Λίτζενάουερ και τον Άγγλο πρωθυπουργό Μάικ Μίλλαν. Στη φωτογραφία μας ο Λίττικο προβάει πάνω στην κούκλα του Αϊζενχάουερ,

Η ΝΥΦΗ ΤΗΣ ΡΟΥΜΕΛΗΣ

Η 1 Δεκεμβρίου 1834 είχε οριστεί ως ημέρα της απόφασης του νέου βασιλιά. Από το πρωί όλοι οι κάτοικοι των Αθηνών, οι καπεταναίοι, οι οπλαρχηγοί με τα παλληκάρια τους κι οι γυναίκες με τα παιδιά τους, έπευσαν προς την οδό Πειραιώς, «παρατάχθησαν» ενθεν και ένθεν αυτής, αφήνοντας τα ύψωματα ανερρηχθήσαν εις τα δένδρα και οι πλέον ανυπόμονοι κατήλθον εις Πειραιά δια να υποδεχθούν εκείνον, τον όποιον η σκληρώμενη ψυχή του Έθνους ανειροπόλησε τετρακόσια ολόκληρα χρόνια. Και την στιγμήν που η αγγλική φρεγάτα η φέρουσα τον βασιλέα εκ Ναυπλίου κατέπλευσεν εις τον προλιμένα, μία φρενίτις ένθουσιασμού, αγαλλιάσεως και χαράς κατέλασε τα πλήρη.

Ο Όθων αποδιδάσκει μέσα σ' ένα πανδαιμόνιο από πυροβολισμούς, ζητωκραυγές κι έπαιμους, για να βρεθεί έμπρός στο γέροντα στρατηγό Νοταρά, που του πρόσφερε με σεβασμό το κατάλευκο άτι του.

— Καβάλλα στ' αλόγο μου αυτό, βασιλιά, του έπτε με απλότητα, να μάς οδηγήσης σε καινούργιες δόξες.

Το ανέβασμά του στην Αθήνα ήταν κάτι το απίθανο. Ο λαός παραληρούσε. Στην πλατεία του Θησείου, οι μαθητές κι οι μαθήτριες, παραταγμένοι σε μεγάλες σειρές, έψαλλαν πατριωτικά τραγούδια, κρατώντας μικρές σημαίες. Έξω από τη Ρωσική πρεσβεία, στην άρχη της οδού Αδριανού στεκόντουσαν οι γυναίκες κι οι αδελφές των καπετανίων, ντυμένες με τις θαυμασιές φορεσιές τους. Η βασιλική συνοδεία στάθηκε μπρός σ' ένα μεγάλο άρχοντικό. Στην εισαόδου εήσαν παραταγμένα ήλιοκαη παλληκάρια, με τας λευκάς καθάριας φουστανέλλας με τα άσημοκαταμένα άρματα των, με τας κυρτάς πάλλας των, περιστοιχίζοντα τον καπετάνιον των, ένα γιγαντώσανον άνδρα, ντυμένον ολόχρυσά και έχοντα παρά το πλευρόν αυτόν χαρτωμένον νεανίδα, μόλις άγουσαν το δέκατον έβδομον έτος της ηλικίας της, ώραιαν όπως της αύτης το γλυκαχάραγμα, σεμνήν όπως το λουλούδι του άγρου, υπερήφανον όπως τα χιονισμένα βουνά της πατρίδος της.

Ήταν η πεντάμορφη θυγατέρα του καπετάν Χρόνη Χορμόδα, η Δέσπω, που έμεινε γνωστή στην παλιά αθηναϊκή ιστορία ως «Νύφη της Ρούμελης». Γιατί από εκεί καταγόταν κι έτσι την αποκαλούσαν όλοι όσοι τη γνώριζαν από παιδικά άνωμα. Όταν η βασιλική συνοδεία στάθηκε μπρός στο σπίτι της, η μικρή νέα έκανε μερικά βήματα, υποκλήθηκε μπρός στο βασιλιά και του πρόσφερε μία ανθοδέσμη από άγριοιούλουδα.

— Ο Θεός να μ' άξιώσει Μεγαλειότατε, τον προσφώνησε με τη μελωδική φωνή της, να σου προσφέρω και πάλι τα λουλούδια μου, όταν η δόξα θα στεφανώσει το βασιλικό σου μέτωπο... Μπρός στην εξαίρετική εκείνη καλλονή, ο νεαρός βασιλιάς έμεινε έκθαμβος. Αφού θαύμασε για λίγο το μεγαλόπρεπο παράστημά της, άφησε το βλέμμα του να πληνθεί πάνω στο σεμνό πορτοκί της πρόσωπο. Ύστερα, με φωνή που πρόδιδε κάποια έσωτερική ταραχή, τη ρώτησε με την ξενίζουσα ακόμη προφορά του:

— Πώς σε λένε, άρχοντοπούλα μου; — Δέσπω, μεγαλειότατε. — Δε θα έχασω ποτέ τ' όνομά σου... Και χυρίζοντας στον πατέρα της, του έπτε: — Να σου ζήση η άρχοντοπούλα, καπετάνιε! Λίγο πιο πίσω από το βασιλιά, στεκόταν ο αντίβασιλέας Αρμαναμπεργκ και στο πλευρό της η μεγαλύτερη απ' τις θυγατέρες του, η Λουίζα, αυτή που οι διαδόσεις έλεγαν πως άγαπούσε τον Όθωνα. Πρόσεξε την όμορφή της Ρουμειλωπούλας και το ενδιαφέρον που της έδειξε γι' αυτήν ο ύψηλός νεοφερμένος κι άνηύχησε. Γρήγορα έσκυψε σιμά στον πατέρα της και του ψιθύρισε λίγα λόγια. Σαν να κατεχόταν εκείνος από τις ίδιες άνηύξεις, κούνησε το κεφάλι του και βασιτικά πλησίασε το βασιλιά, για να του θυμίση ότι στο παλάτι περιμέναν οι πρεσβευτές. Ο Όθων έδειξε φανερά τη δυσφορία του. Ωστόσο κατάλαβε πως δε μπορούσε να μείνει περισσότερο εκεί. Γέρνοντας τότε ανάλαφρα προς την καπετανοπούλα, της έδωσε το χέρι του με κάποια παράξενη έρμην. Ύστερα της έπτε:

— Ελπίζω να σε ξαναδώ, άρχοντοπούλα μου. Αποχαιρέτησε κατόπιν μ' εγκαρδιότητα τον καπετάν Χορμόδα και τους άλλους οπλαρχηγούς κι η συνοδεία έναπήρε το δρόμο της. Η Λουίζα ήταν γλυμή. Γιατί μονομιάς κατάλαβε πως, από τη στιγμή εκείνη, είχε άποκτήσει μία επικίνδυνη αντίηλη. Αμέσως τότε σκέφτηκε πως έπρεπε να τη βγάλη απ' τη μέση, όσο ήταν ακόμη καιρός. Στα σκοτεινά της σκέδια θα τη βοηθούσε ο πατέρας της. Και δεν έκανε λάθος. Ο Αρμαναμπεργκ, που όνειρευόταν να δη την κόρη του βασιλέως της Ελλάδος, της υποσχέθηκε πως δε 'αφήνεται να πάει εκείνη. Ήξερε αυτός πως θα έμενε εκεί, για ν' άρχιστεν για μία πάντα την ένωση της Ρούμελης. Ήταν αστανακός άνθρωπος ο αντίβασιλέας και για να πετύχθι τους σκοπούς του, ήταν έτοιμος να πατήσει σε πάματα. Να μη διατάξη μπρός σε τίποτα. Και το πρώτο που έκανε ήταν να «συμβληθή» με δυο ληστές, τους αδελφούς Μπισοδραίους,

που ήταν κρατούμενοι ως υπόδικοι. Έτσι μία νύχτα, τους έπισκέφτηκε ο ίδιος στο καλλι τους και τους μίλησε μ' άνοιχτά χαρτιά:

— Είναι στο χέρι μου να σας δώσω άμνηστία, τους έπτε, αλλά μ' έναν όρο: Φεύγοντας από δω, δε πάτε κατευθείαν να σκοτώσετε μία γυναίκα. Έχω όλα τα μέσα κι όλη τη δύναμη να την ξεκάνω έγώ. Θέλω όμως ο σκοτωμός της ν' άποδοθή σε προσωπικά μίσση ή σε οικογενειακές διαφορές. Δέχεστε ή όχι;

Οι ληστές συνεννοήθηκαν με το βλέμμα. Ύστερα ο Γιάννης Μπισοδραίος, που διερχόμηνε τη σκέψη και την άποφάσι του αδελφού του Θωδωρή, άποκρίθηκε:

— Δεχόμαστε. Ποιά θές να σφάζουμε; — Τη Δέσπω Χορμόδα. — Το καπετάνιου; — Να!

Άποφασισμένοι και τρώμαξαν εκείνοι, μα δεν τώδειξαν. Ο Αρμαναμπεργκ τους έδωσε διαφορές οδηγίες κι ύστερα από μία ώρα, με τη βοήθεια ενός δεσμοφύλακα που ήταν τυφλό όργανο του αντίβασιλέα, δραπέτευσαν. Βρέθηκαν έλευθεροι οι Μπισοδραίοι και χωρίς να χάσουν καιρό, τράβηξαν για την οδό Αδριανού και χτύπησαν την πόρτα του μεγάλου άρχοντικού, που κατοικούσε ο Χρόνης Χορμόδας. Κοιμόταν την ώρα εκείνη ο γέρος οπλαρχηγός, μα σαν άκουσε πως τον ζητούσαν, σηκώθηκε γρήγορα απ' το κρεβάτι και πήγε να τους συναντήσει. Τους είδε μπροστά του ο καπετάνιος, τους άναγνώρισε και, ξέροντας πως έπρεπε να βρίσκονται στη φυλακή, παρανεύτηκε. Χωρίς πολλά λόγια, του έβλησαν εκείνοι την κατάσταση και του έπαν την συμφωνία που είχαν κάνει με τον αντίβασιλέα: Να σκοτώσουν δηλαδή τη θυγατέρα του, για να τους δώση άμνηστία. Ο Χορμόδας άνοιξε έκπληκτος τα μάτια του.

— Τι θυγατέρα μου; Ρώτησε σαν να μην πίστευε στ' αυτιά του. Σας έστειλε να σκοτώσετε τη Δέσπω μου;

— Να, καπετάν Χρόνη! Δεχτήκαμε τη συμφωνία, πρώτα για νάρθουμε να σου μηνύσουμε τα καδέκαστα κι ύστερα για να γλυτώσουμε απ' τα σίδερα. Δε μπορούσαμε ν' άφήσουμε να χαθή η άρχοντοπούλα. Από τούτη τη στιγμή όμως, να λογαριάζης και μας εχέροσύ αυτός του ξένου, πορτός στον τόπο μας να κάνη άδικίες. Κι αν θές να τον ξεκάνης με τον τρόπο που θέλησε κι αυτός να ξεκάνη την κοπέλα σου, μηνύσε μας να κατεβούμε απ' τα βουνά.

Ο γέρος οπλαρχηγός κούταξε τώρα με συμπάθεια τους δυο ληστές και τους πρότεινε να μείνουν κοντά του. Αυτός θα κατάρθανε να τους πείσει άμνηστία. Οι Μπισοδραίοι όμως προτιμούσαν να φύγουν μακριά από την Αθήνα. Κανείς δεν ήξερε τί μπορούσε να συμβή από τη μία στιγμή ως της άλλης. Έτσι ο

Ο αντίβασιλέας προσπάθησε να την καθήσυχασε. Της έδωσε πάλι καινούργιες υποσχέσεις κι έφυγε με το μυαλό σκοτισμένο, με την ψυχή γεμάτη θανάσιμο μίσος όχι μόνο για την πεντάμορφη Έλληνοπούλα, αλλά και για όλη την οικογένειά της, «η όποια παρ' όληγον να δώση εις την Ελλάδα την βασιλεύσαν της», όπως άναφέρει παλαιός χρονικογράφος. Κι αυτή ήταν η αλήθεια. Ο Όθων, μισθσμένος από την όμορφή της καπετανοπούλας κι άναθρεμένος ως τότε με τ' άρχαιο κλασσικό πνεύμα, νόμιζε ότι στο πρόσωπό της ζώντανε οι παλαιοί θρόνοι των θεανών του Όλύμπου. Η όδός Αδριανού έγινε ο καθήμερινός του περίπατος. Και το άρχοντικό του Χορμόδα, το σπίτι των όνειρών του. Μία φορά τη βδομάδα τουλάχιστον πήγαινε εκεί για να έπισκεφθή έθθεν το γέρο οπλαρχηγό. Στην πραγματικότητα όμως, για ν' άντικρύση τα μάτια και το χαμόγελο της Νύφης της Ρούμελης. Κι ένα πρωί, καθώς βρέθηκαν τυχαία οι δυο τους μόνοι, ο νεαρός ήγεμόνας της έπιασε τα χέρια.

— Δέσπω, της έπτε, θέλεις να γίνης βασίλισσα της Ελλάδος;

Συγκινημένη η άρχοντοπούλα από κείνη την εξαίρετη έρώτησι, έμεινε για μερικά λεπτά σιωπηλή. Ύψωσε κατόπιν το βλέμμα της, το διασταύρωσε με το δικό του κι άποκρίθηκε: — Όχι!

— Δέσπω! — Μεγαλειότατε, συνέχισε τότε εκείνη με θάρρος, δε θέλω να βαυκαλιζώμαι μ' έλπίδες που δεν είναι δυνατόν να πραγματοποιηθούν. Όλοι οι βασίλεις του κόσμου διαβέτουν μονάχα την καρδιά τους. Το θρόνο τους ποτέ! Ένας βασιλέας, Μεγαλειότατε, δε νυμφεύεται άλλη από εκείνη, που οι περιστάσεις και τα πρόγματα του επιβάλλουν.

Κάτι πήγε ν' άπαντήσει ο Όθων, όμως η Δέσπω άποδωσε τρυφερά το δάχτυλό της στα χείλη του.

— Όχι, Μεγαλειότατε! τον διέκοψε. Χίλιες φορές όχι! Δε θέλω να γίνω βασίλισσα της Ελλάδος, γιατί άγαπώ την Ελλάδα και λατρεύω το βασιλιά της. Δεν είμαι άνοήτη, είμαι λογική. Σπούδασα άρκετά και διάβασα πολλά βιβλία. Είμαι σε θέση να ξεχωρίσω το καλό από το κακό. Επιθυώ ή άγάπη μου αυτή να κρατήσει και πέρα από τον τάφο. Να κρατήσει άγνη, άπέραντη και μεγάλη κι όταν άκούω θά πάω να ύπάρχω...

Η Λουίζα ξεχώθηκε διάτρελα πιά. Ο Αρμαναμπεργκ όμως, που έβλεπε να χάνεται η «βασιλεία» της κόρης του, συνέχισε πιο άγρυπνα και πιο σκοτεινό τον πόλεμο εναντίον του Χρόνη Χορμόδα. Ο γέρος καπετάνιος, ωστόσο, που ήξερε τώρα γιατί τα κάνει όλ' αυτά ο αντίβασιλέας, ένεργούσε με σύνεσι. Ο σκοπός του ήταν να ξεσκεπάσει τη δολιότητά του μ'

— Δέσπω, της έπτε, θέλεις να γίνης βασίλισσα της Ελλάδος;

της της Ρούμελης. Μονομιάς κατάλαβε πως οι άνθρωποι της την είχαν συκοφαντήσει για λόγους άνωτατους. Άγνώστους; Όχι! Δεν ύπήρχε άμφοβολία ότι ο Αρμαναμπεργκ θα ήταν κι έδ άνακατεμένος. — Δέσπω Χορμόδα, έπτε έαφονικά η βασίλισσα. Από καιρό σκέφτομαι να προσλάβω μία Έλληνίδα κόρη ως ύπατισστριά μου. Αυτή, λοιπόν, θα έσαι σύ!...

Πέρασαν μερικές στιγμές άπόλυτης σιγής. Ύστερα η Δέσπω άποκρίθηκε:

— Είμαι εδύχισμην, βασίλισσά μου, για την τιμή που μου κάνεις. Άλλά δε πάω να ζήσω στα βουνά της πατρίδας μου. Μόνη, μακριά από τις άνομιμίες μου. Εκεί θα παρακαλώ το Θεό να χαρίση μέρες ετυχίας στους δυο ύψηλούς μου κυρίους που κατευθύνουν τις τύχες της Ελλάδος...

Κι άρχισε να κλαίη. Απόθεσε η Αμαλία το χέρι της στον ώμο της Δέσπως, την κούταξε λίγο στα μάτια και γέροντας με τρυφερότητα πάνω της, άκούμπησε τα χείλη της στο χείλι της μέτωπο. Ήταν το φιλή το άποχαιρετισμού. Έφυγε η Νύφη της Ρούμελης για τα βουνά της πατρίδος της, μα οι μέρες, οι μήνες, τα χρόνια, δεν κατάρθανε να κλείσουν την άνοιχτή πληγή της καρδιάς της. Άλλ' ούτε κι ο Όθων μπορούσε να την ξεχάση. Συχνά τις νύχτες που φγυρνόυσε, συλλογίζεταν το παλιό άρχοντικό του Χορμόδα.

— Εκεί ήταν η εύτυχία μου, ψιθύριζε. Κι όμως την άρπασε να μου φύγη...

Έτσι περνούσε ο καιρός. Κι όταν έφτασε η μέρα της εξέδσεως, όταν η «Σκύλα» και η «Ελαφο», τα δυο πλοία που έπαιρναν τους εξόριστους βασιλείς άπήρσαν εκ Σαλαμίνος την 6ην έπαιρνην της 12ης Οκτωβρίου 1862 και απέπλευσαν προς νότον διαδέσσει άφανείς έμπροσθεν του Πειραιώς, μία ναιμικά ολομόναχη, φορώντας κατάμαυρα, στεκόταν ύψηλά σ' ένα βράχο της Καστέλλας. Ήταν η Δέσπω Χορμόδα, η παρά λίγο βασίλισσα της Ελλάδος, που είχε επιστρέψει από τα βουνά της Ρούμελης, για ν' άποχαιρετήσει για πάντα το χαμένο της όνειρο...

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

Ένα κίνημα του λαού, που θα στεφόνταν άποκλειστικά στο πρόσωπό του μοιχαίτη Βαυαρού. Και το κατάρθανε γρήγορα. Συγκεντρώθηκαν ένα πρωί τα πλήθη στην πλατεία Κλαυθμόνους κι άρχισαν ν' άποδοκιμάζουν τον Αρμαναμπεργκ και να ζητωκραυγάζουν το βασιλιά. Η χωροφυλακή έκανε έπείλασι τότε και τα διέλυσε. Μα από τη στιγμή εκείνη, ο αντίβασιλέας διασπάσθηκε πως ο αντίπαλός του, ο καπετάν Χορμόδας, δεν θα τον άφηνε να ησυχάση. Και πήρε καινούργιες άποφάσεις. Αφού ο Όθων δεν θα παντρευόταν τη Λουίζα, δεν θα έπαυε ούτε της Δέσπης! Κι άρχισε η άναζητήσι της νύφης, ανάμεσα στους βασιλικούς οικους της Ευρώπης...

Στην πρώτη του στάση, ήταν η πριγκίπισσα Κλημεντίνη των Βουρβάνων. Αυτή όμως ήταν άρραβωνισμένη κι έτσι σπασήκανε στη Μεγάλη Δούκισσα Όλγα, κόρη του αυτοκράτορα της Ρωσίας Νικολάου. Τελικά όμως, σ' ένα ταξίδι που έκανε ο Όθων στη Βαυαρία, άποφάσισε να παντρευτή τη θυγατέρα του βασιλέα της Βυρτεμβέργης Μαρία, που όνομά της Αμαλία, μόλις έφτασε στην Αθήνα κι έλαβε το όρθόδοξο θρήσκευμα. Οι γάμοι τους έγιναν στις 10 Νοεμβρίου 1836. Με βαρεία καρδιά, γύρισε ο Όθων στην Ελλάδα, θυμόμενος τα λόγια της άγαπημένης του, τότε που άνηθήκε να τον παντρευτή, κι η ψυχή του μάτωνε απ' τον πόνο. Άγαπούσε πάντα τη Νύφη της Ρούμελης, μα έπρεπε να σταθή πιστός στα καθήκοντά του ως σύζυγος και ως βασιλιάς. Η Δέσπω, κλεισμένη στο άρχοντικό του πατέρα της, έλυνε και πικραίνονταν. Ήταν όμως άρκετά δυνατή για να κρύβη απ' όλους

τη θλίψη της και τα αίσθημά της. Έτσι ο καιρός περνούσε. Και στο μεταξύ μεσολάβησαν ένα σωρό γεγονότα για την τύχη της Ελλάδος: Έπαναστάσεις, κινήματα, ο άποκλεισμός των Άγγλων, η χολέρα και πολλά άλλα.

Ο Αρμαναμπεργκ, που το μίσος του εξακολουθούσε να είναι άσβεστο για τον καπετάν Χορμόδα και τη θυγατέρα του, έσπευσε τους άνθρώπους του και κατηγορούσαν το γέρο οπλαρχηγό στη βασίλισσα Αμαλία. Και μία μέρα κάποιος της ψιθύρισε το μεγάλο μυστικό: Ότι ο ύψηλός της σύζυγος ήταν έρωτευμένος με τη Νύφη της Ρούμελης κι ότι πήγαινε και τη συναντούσε κρυφά στο άρχοντικό της! Η άποκάλυψη αυτή άναστατώνε τη βασίλισσα. Και όλυντας να γνωρίση από κοντά την αντίηλη της, κάλεσε τη Δέσπω στ' άνάκτορα. Όμως με την πρώτη εκείνη συνάντησι, η Αμαλία συνάρπαξε κυριολεκτικά από την όμορφιά, τη σεμνότητα, την ελευκρίνια και τις γνώσεις της μικρής καπετανοπούλας. Η Δέσπω δεν της άπέκρυψε τα αίσθημά της, όταν τη ρώτησε με τρόπο, αν άγαπούσε το βασιλιά. — Να, έπτε, τον άγαπούσα και δεν θα πάψω ποτέ να τον άγαπώ. Μεγαλειότατη! Άλλά μόνο με την ψυχή. Ουδέποτε θα βελήσω νά μωιά άνάμεσα σ' ας...

— Κι όμως δεν άπαυες να τον συναντάς... Η Δέσπω πετάχτηκε απ' τη θέση της. — Συναντώ εγώ το βασιλιά; Ά, πόσο με άδικεί, βασίλισσά μου! Ποτέ η θυγατέρα του Χρόνη Χορμόδα, δε θέλει να πάει, που άντιθέτουμε στους θεούς κι' άνθρώπους νόμους. Έκπληκτη τώρα η Αμαλία, παρατηρούσε βουβή τ' άγρό και ύπεροχο πρόσωπο της Νύ

Η «Λίλο» Πούλνμπερ είναι μία απλή και σοβαρή κοπέλλα...

Η «σταρ με το γοντευτικό χαμόγελο»

Η ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ Λίζελοτ Πούλνμπερ θα μπορούσε να λεγόταν «η σταρ με το πιο γοντευτικό χαμόγελο», γιατί το χαμόγελο δεν της λείπει ποτέ από τα χείλη. Η «Λίλο» είναι διαρκώς χαρούμενη και γελαστή, πολλοί δε ισχυρίζονται ότι θα έπρεπε να παίζει μόνο σε εύθυμες ταινίες και γενικά σε ταινίες που χαρίζουν αισιοδοξία και κέφι. Όστόσο, η ίδια τονίζει πως παρ' όλο ότι από μικρή έμαθε να βλέπει τη ζωή πάντα με τα πόδια καλά να παίζει και σε δραματικές ταινίες. Και δεν έχει άδικο, γιατί αφού την είδαμε πρώτα στο εύθυμο αισθηματικό φιλμ «Πιρόσκα» και κατόπιν στο επίσης εύθυμο «Σήμερα παντρεύεται ο άνδρας μου», την θαυμάσαμε έπειτα στο δραματικό φιλμ «Το τελευταίο αίμα του πολέμου».

Το τελευταίο αυτό γυναικείο έργο ολοκλήρωσε στη Γερμανία από αμερικανική εταιρία και η «Λίλο» δεν πήγε στο Χόλλυγουντ, παρά για ελάχιστες ημέρες, όσες ήταν αρκετές για να «γυρίσει» μερικές εσωτερικές σκηνές. Έπειτα, όμως, πολύ πριν από την άφιξή της στη Νέα Υόρκη είχε προηγηθεί μεγάλος διαφημιστικός θόρυβος γύρω από το όνομά της, όλοι στο αεροδρόμιο περιμέναν να δουν καμιά (μοιραία) γυναίκα με παράξενο ντύσιμο, «λικνιστική» βόδιση και δεκαεπτακόβιο ύψος. Αντί όλων αυτών, όμως, είδαν με έκπληξη μια απλή και πολύ χαριτωμένη κοπέλλα, που χαμογελούσε διαρκώς σε όλους. Και η έκπληξη έγινε καταπληξη, όταν άμεσως μετά πληροφορήθηκαν ότι στη ζωή της δεν υπάρχουν ούτε έρωτες, ούτε γάμοι, ούτε διαζύγια, ούτε ακανόνιστοι Παρά το γεγονός ότι στην Ευρώπη ήταν «καλλιτεχνική προσωπικότητα» με γαλλική ολκή, με 15 ταινίες στο ενεργητικό της και πολλές επιτυχίες στα θέατρα και στα έπαια φεστιβάλ του Σάλτσμπουργκ, η «Λίλο» παρέμεινε και ήταν η απλή, καταβεκτημένη και χαριτωμένη κοπέλλα, που αικμαλώς αμέσως το συνειληπτή της.

Φυσικά, αυτό ενθουσίασε τους Αμερικανούς και τους έκανε να της προτείνουν πολλά συμβόλαια με εξαιρετικά ενοίκους όρους, με σκοπό να την κρατήσουν για πάντα στο Χόλλυγουντ. Αλλά η «Λίλο» αρνήθηκε. Με κανένα τρόπο δεν επιθυμούσε να εγκαταλείψει την Ευρώπη, για την πλούσια, φαντασμαγορική αλλά και τόσο άδεια ζωή των αστέρων του αμερικανικού κινηματογράφου. Δικαιολόγησε την άρνησή της, λέγοντας στους Αμερικανούς παραγωγούς, ότι είχαν αναλάβει πολλές και επίπονες υποχρεώσεις στην Ευρώπη και ότι γι' αυτό βιαζόταν να επιστρέψει. Αλλά στις πολύ στενές φίλες της δεν αρνήθηκε να τους αποκάλυψει την αλήθεια:

— Λίγες σχετικές ημέρες έμεινα στο στούντιο του Χόλλυγουντ, τους είπα, αλλά αρκετές για να διαπιστώσω με τρόπο πόσο «μηνιαία» είναι η ζωή, που κάνουν οι «αυτά». Σας βεβαιώ ότι κουράστηκα αφάνταστα. Θα έλεγε κανείς ότι είχε εμπρός του «ρομπότ» και όχι φυσιολογικά εργαζόμενος άνθρωπος. Έμεινα με τη βεβαιότητα ότι θα είναι αφάνταστα δύσκολο, αν όχι αδύνατο, ο' έναν Ευρωπαίο καλλιτέχνη να συντηρήσει στη «μηνιαία» αυτή ζωή. Και προτίμησα να δείξω ότι αδιαφορώ για δελεαστικούς όρους και για χιλιάδες δολάρια, παρά να μείνω για πάντα στο Χόλλυγουντ και να γίνω ρομπότ!...

Από τότε πέρασαν μερικές μέρες. Η «Λίλο», μόλις τελείωσε το γυρίσμα του φιλμ, ξαναγύρισε στην πατρίδα της, αφού έκανε ένα μικρό γύρο σε άλλες ευρωπαϊκές πρωτεύουσες. Στο διάστημα αυτό ετοιμάστηκε και προεβλήθη και η ταινία, για την οποία είχε πάει στο Χόλλυγουντ, με τον τίτλο «Το τελευταίο αίμα του πολέμου», που το σενάριο της είναι παρμένο από μία νουβέλλα του Έρικ-Μάρια Ρεμάρκ. Αλλά η ταινία αυτή ως σύνολο, δεν άρεσε και τόσο, γιατί δεν είχε τίποτα το εξαιρετικό. Αντίθετα,

η «Λίλο» ενθουσίασε με την απλή εμφάνισή της και τη δύναμη της ερμηνείας της. Οι πιο γνωστοί παραγωγοί και σκηνοθέτες ζήτησαν να την γνωρίσουν για να της προτείνουν συνεργασία. Τελικά την εξασφάλισε ο γνωστός Γάλλος σκηνοθέτης Κλωντ Λαρά, που της έδωσε το ρόλο της πρωταγωνίστριας στην ταινία του «Ο παίκτης». Στο ίδιο αυτό φιλμ, με σενάριο παρμένο από το γνωστό μυθιστόρημα του Ντοστογιέφσκυ, συμπρωταγωνιστούσε ο Ζεράρ Φίλιπ.

— Είναι καταπληκτικό αυτό που συμβαίνει με τη «Λίλο», έλεγε λίγο αργότερα ο Λαρά. Με την ίδια ευκολία που παίζει ελαφρούς και εύθυμους ρόλους, με την ίδια και περισσότερη ερμηνεύει και τους δραματικούς. Έχω συνεργασθώ κατά καιρούς με πολλές προικισμένες καλλιτέχνιδες. Αλλά, όμολογώ ειλικρινά ότι το πολυπλευρό και πολυούνητο ταλέντο της «Λίλο» δεν το συνήντησα σε καμιά...

Η Λίζελοτ Πούλνμπερ γεννήθηκε στη Βέρνη της Ελβετίας στις 11 Οκτωβρίου του 1929 από γονείς εύπορους αστούς, που είχαν άλλο ένα κορίτσι. Οι δύο αδελφές ζούσαν και μεγάλωναν μ' ένα όνειρο: να σπουδάσουν επιστήμες. Αλλά όταν μεγάλωσαν αρκετά και άρχισαν να νιώθουν τη ζωή, οι δρόμοι τους χωρίστηκαν για πάντα. Η μεγαλύτερη προτίμησε να αφοσιωθεί στο επάγγελμα της δημοσιογράφου, ενώ η «Λίλο» έδειχνε μεγάλη κλίση για το θέατρο.

Άρχισε λοιπόν τη θεατρική καριέρα της στη Βέρνη ερασιτεχνικά μ' ένα μικρό ρόλο που της ανέθεσαν σε κάποιο έργο του Γκαίτε.

Αργότερα συνέχισε στη Ζυρίχη και όταν έγινε 20 ετών και απέκτησε το δίπλωμα και την άδεια ήθοποιου, προσλήφθηκε αμέσως ο' ένα μεγάλο θέατρο πρόζας, όπου συνέχισε με μεγάλη επιτυχία μέχρι την ημέρα, που το κωμικό, αλλά και δραματικό συνάμα ταλέντο της την έφερε στο γνωστό φεστιβάλ του Σάλτσμπουργκ ως μόνιμο στέλεχος.

Η κινηματογραφική καριέρα της άρχισε το 1954 οτά κινηματογραφικά στούντιο του Δυτικού Βερολίνου. Από τότε μέχρι σήμερα έχει πρωταγωνιστήσει σε 15 και πλέον γερμανικές ταινίες, που την έκαναν γνωστή και συμπρωταγωνίστρια στορ. Αμέσως μετά ενδιαφέρθηκε γι' αυτήν ο Αμερικανικός και κατόπιν ο γαλλικός κινηματογράφος. Σήμερα η «Λίλο» είναι μία διεθνής σταρ με εξασφαλισμένο μέλλον.

Παρά το γεγονός ότι πλησιάζει τα 30 χρόνια της, δεν είναι ακόμη παντρεμένη γιατί, όπως λέει η ίδια, σε πρώτη μοίρα βρίσκεται η καλλιτεχνική καριέρα της. Δεν είναι προκλητική και κάθε εμφάνισή της δεν προκαλεί εξαφεις ενθουσιασμού. Με λίγα λόγια δεν είναι ούτε Μονρόε, ούτε Μάνφρεντ, ούτε Μπαρντ. Είναι απλώς μία χαριτωμένη κοπέλλα, που γελάει διαρκώς από ευδαμονία και που βασίζει την καλλιτεχνική καριέρα της στο πολύμορφο ταλέντο της. Κανονικά θα έπρεπε να είναι και «εκρηκτική», γιατί κάτι τέτοιο σημαίνει το έπαθλό της στη γλώσσα της πατρίδας της. Αλλά η καμμένη η «Λίλο» μόνο «εκρηκτική» δεν είναι. ...Κι όμως ο δρόμος της καλλιτεχνικής δόξας έχει άρχεισει να ανοίγεται ήδη εμπρός της...

ΒΟΛΟ ΤΙΛΑΕ

ΠΩΣ ΒΡΙΣΚΟΥΝ ΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΓΑΤΕΣ

Ο διάσημος Γάλλος φυσιοδίφης Θάμπερ αναφέρει την περίπτωση μιας γάτας του, που τη μεταφέρανε ο' απόσταση 7 χιλιομέτρων, κλεισμένη μέσα σ' ένα καλάθι. Έκει που την πήγαν, την κρατούσαν κλεισμένη μία βδομάδα με την ελπίδα να συντηρήσει στο καινούργιο της σπίτι. Μόλις όμως την άφισαν ελεύθερη, τότε οκασε και ξαναγύρισε στο παλιό σπίτι της και στον αφεντικό της.

Όταν έφτασε εκεί, ήταν μουσκεμένη ως το κόκαλο και λερωμένη με κοκκινόχρωμα, αποδείξει πως είχε περάσει κολυμπώντας κάποιο ποτάμι που βρήκε στο δρόμο της κι' ύστερα είχε κολλήσει πάνω της το χώμα απ' τη χωράφια που είχε διασχίσει.

Ακόμη εκπληκτικότερο είναι το κατόρθωμα μιας άλλης γάτας, που το διηγείται ένας Βρεταννός φυσιοδίφης. Τα αφεντικά της είχαν αλλάξει τόπο διαμονής και, φυσικά, την πήραν μαζί τους με τ' αυτοκίνητο στη νέα πόλη όπου εγκαταστάθηκαν. Μετά 3 ημέρες όμως τη χάσανε.

Όταν τότε Σεπτεμβρίου, το Φεβρουάριο, η γάτα εμφανίστηκε στο παλιό της σπίτι! Είχε κάνει ένα ταξίδι 200 χιλιομέτρων περίπου, σε 5 μήνες!

Πως όμως καταρθώσανε να βρουν το δρόμο τους αυτές οι γάτες, εφόσον δεν ήταν δυνατό να τις βοηθήσει η όραση, ούτε η ακοή, ούτε και η όσφρηση;

Ένας άλλος φυσιοδίφης, ο καθηγητής Χέρρινς, δίνει την εξήγηση:

— Πρέπει να υποθέσουμε ότι οι γάτες έχουν μία μυστηριώδη «μνήμη» στους μυς τους. Αυτή τις βοηθεί όταν πυξίδα, να ξαναγυρίσουν στο σπίτι τους από οποιαδήποτε απόσταση!

Αυτά κάνει

Ο-ΘΥΜΟΣ!

Πέταξε 12 χιλιάδικα στη φωτιά

Η ΤΑΝ όμορφη, η νέα αυτή γυναίκα, αλλά οξύθυμη. Την πιάνανε τα νεύρα της με το παραμικρό... Κι' ήταν παραχαϊσμένη απ' τη ζωή.

Στην είκοστή τετάρτη λοιπόν επέτειο των γενεθλίων της, περίμενε ένα ακριβό δώρο απ' τον εύπορο άντρα της. Όταν της έφερε ένα πακέτακι και της το πρόσφερε μ' ένα στοργικό χαμόγελο, αυτή το άνοιξε με λαχτάρα... και βρήκε μέσα μονάχα τρία ζευγάρια γάντια!

Ποιος είδε το Θεό και δεν τον φοβήθηκε;... Δεν ήταν συνθησίουμένη σε τέτοιες τοιγκουνιές εκ μέρους του συζύγου της, που την υπεργαπούσε. Έγινε λοιπόν έξω φρενών, τα μάτια της πέταξαν σπίθες και του άνοιξε:

— Ένα τέτοιο δώρο ήταν προσβολή για μένα! Με τόσα λεφτά που έχεις, βρήκες να μου χαρίσεις μονάχα αυτά τα φτηνά ψωρογάντια!... Κι' άλλωστε, τα χρώματά τους δε μ' αρέσουν καθόλου!

Και, πριν προλάβει να την εμποδίσει ο άντρας της, πέταξε τα γάντια μέσα σ' ένα καμένο τζάκι. Ύστερα έβαλε τα κλάματα.

Ο κύριος έμεινε οσπασμένος για μία στιγμή. Έπειτα έπληκσε να γυρίσει τα γάντια. Αλλά ήταν πού; Δογία τις, γιατί είχαν πάρει φωτιά. Και μαζί μ' αυτά έγιναν στάχτη τα χαρτονομίσματα που είχε κολλήσει μέσα στο καδάνι ο σύζυγος — 12.000 δραχμές εν' όλο — για να κάνει μία πρωτότυπη έκπληξη στη γυναίκα του!

Το κωμικοτραγικό αυτό επεισόδιο συνέβη στη Βιέννη, πριν από μερικές εβδομάδες. Αποτέλει δε ακόμη μία απόδειξη ότι τα νεύρα μας μπορεί να μας κάνουν μεγάλο κακό — μαζί με μας δε, και στους άλλους, τους συγγενείς μας ή τους φίλους μας.

Ευτυχώς — μάς λένε οι ψυχολόγοι — σήμερα οι άνθρωποι παραφέρνται πιο σπάνια απ' όσο από 500 έτών, μολονότι ο ενστικτός και πορετώδης ρυθμός της εποχής μας έχει κάνει όλους πιο νευρικούς. Αυτή η παρατήρηση αποτελεί, βέβαια, ένα γενικό κανόνα, που έχει και τις εξαιρέσεις του. Οφείλεται δε ασφαλώς στο ότι μάθαμε να έχουμε μεγαλύτερη ψυχραιμία και αυτοκυριαγία.

Ο κοπέλλες ιδίως πρέπει να ναι πολύ ευχαριστημένες απ' αυτή τη μεταβολή. Γιατί ένας ειδικός αισθητικός αναφέρει κατηγορηματικά, ο' ένα βιβλίο του, ότι οι συχνόι θυμοί και τα νεύρα συντελούν στο πρόωρο μάρμαρα της ομορφιάς του γυναικείου προσώπου.

«Για να είμαστε ώριμες — συνιστά στις αναγνώστρες του — αποφύγετε τη γκρίνια, το κατοουφισμα, τη συνφορολογία, την κακοκεφία. «Ο!» αυτά δείχνουν έλλειψη, που δημιουργεί μέσα στον οργανισμό μας δηλητηριώδεις τοξίνες, οι οποίες παρεμποδίζουν την κανονική λειτουργία του».

Οι περισσότεροι άνθρωποι, όταν αρχίζουν να χάνουν την ψυχραιμία τους και να θυμώνουν, γουδίζουν το στήθος τους και καμποιάζουν τους ώμους τους — συνήθως χωρίς να το καταλαβαίνουν.

«Αν απεναντίας έχετε το στήθος σας προστατευμένο και τους ώμους στη φυσική τους θέση, οι διαπιστώσεις ότι πασαφύγετε και νευρίζετε πιο δύσκολα — βεβαιώνεται ένας γιατρός του Λονδίνου. Μ' αυτό τον τρόπο κατάφερα εγώ να μη χάσω ούτε μία φορά την ψυχραιμία μου, μέσα στα τελευταία πέντε χρόνια».

Μία Σκωτσέζα εξ' άλλου, που παραφάρτανε πολύ συχνά, ανακάλυψε επιτέλους ένα αποτελεσματικό φάρμακο εναντίον του θυμού: Βγαίνει στον κήπο της και κάνει περίπατο επί 5 λεπτά της ώρας. Έτσι εξαπνείται ο θυμός της.

Όστόσο, διάφοροι επιστήμονες αναζητήσαν μία συστηματική θεραπεία γι' αυτές τις περιπτώσεις. Ένας απ' αυτούς βέ, ο δόκτωρ Λάσιντερ Μπρούντον, βεβαιώνει πως τη βρήκε: Πρόκειται για μία ταμπλέτα, που την παίρνει κανείς όταν άρχισι να θυμώνει. Κατά το δόκτωρ Μπρούντον, το φάρμακό του είναι αποτελεσματικό σ' ανδρες όσο και η κίνηση στην έλλοινοσία!

©©

Ευχές με την εφημερίδα

Η' κ. Ντόρις Γουέστ, κάτοικος της μικρής πόλεως Κορσάντα του Τέξας, έγινε η ευτυχέστερη και πιο περήφανη γυναίκα του κόσμου, όταν άνοιξε ένα πρωί την τοπική εφημερίδα και βρήκε ένα ολοσέλιδο κείμενο με το εξής κείμενο, γραμμένο με το χέρι του συζύγου της Ντόλ:

«Στην αγαπημένη μου Ντόρις, πολλές ευχές για την 25η επέτειο των γάμων μας. Σ' αγαπώ, Ντόρις, περισσότερο παρά ποτέ!

Ντόλ.

ΕΛΙΞΗΡΙΑ

για τ' άνθη

Πως θα τα διατηρήσετε φρέσκα

ΑΠΟ πέρισι, οι χημικοί της Όλλανδίας παρουσίασαν ένα θρεπτικό υγρό, που επιτρέπει να «καλλιεργούμε» μέσα σε ένα διαμερίσμα χρυσάνθεμα χωρίς χώμα. Τα βάζομε απλώς μέσα σ' ένα βάζο με νερό και ρίχνουμε κάθε τόσο μέσα σ' αυτό μερικές σταγόνες από το υγρό που είπαμε. Το φυτό αναπτύσσεται τότε κανονικά, σαν να βρισκόταν μέσα στο χώμα.

Οι επιστήμονες έχουν βρή ως σήμερα ελξήρια για 20 περίπου σπιτικά άνθη. Α' να μεσα σ' αυτά βρίσκεται και η βασιλική μυγκόνια. Οι ρίζες αυτού του φυτού κολυμπούν μέσα σ' ένα διάφανο βάζο με νερό. Μία φορά το μήνα, ανανεώνουμε αυτό το νερό και ρίχνουμε μία πατσάβια, που περιέχει όλα τα θρεπτικά στοιχεία, που το χρειαζόμαστε. Απομένουν ωστόσο 200 περίπου σπιτικά φυτά, για τα οποία οι επιστήμονες δεν κατορθώσαν ως τη στιγμή να βρουν την κατάλληλη συνταγή.

Το κυριότερο πράγμα, που χρειάζεται ένα φυτό του σπιτιού είναι το φως. Πρέπει, λοιπόν, να βάζομε τις γλάστρες σε μέρος φωτεινό και να τους κάνουμε κάθε τόσο μία μικρή στροφή, σε τρόπο που όλα τα μέρη τους να δέχονται τις ευεργετικές ακτίνες του ήλιου.

Τα φυτά έχουν ανάγκη επίσης από ένα περιβάλλον όχι πολύ ψυχρό. Εκείνο που τα σκοτώνει στην κυριολεξία είναι οι απότομες μεταβολές της θερμοκρασίας, όπως συμβαίνει με τις σόμπες όλων των ειδών (με ξύλα, άνθρακίτη, ηλεκτρικές κλπ.). Η κεντρική θέρμανση, αντίθετα, όταν είναι σταθερή, δεν πειραζει τα φυτά.

Προκειμένου για τα κομμένα άνθη, μερικοί τρόποι που θα σας επιτρέψουν να τα διατηρήσετε περισσότερο:

1) Δεν πρέπει να τα μεταφέρουμε στο σπίτι μέσα σε απορροφητικά ή μεταξωτά χαρτιά. Τα χαρτιά αυτά δεν «απορροφούν» το άνθος, αλλά «απορροφούν» την υγρασία και το αφαιρούν τη δροσιά του.

2) Πρωτό το βάλουμε μέσα στο βάζο, είναι καλό να τους κόψουμε λοξά τα κοτσάνια στο κάτω μέρος. Προκειμένου για τα χρυσάνθεμα, που έχουν χοντρούς μίσχους, μπορούμε να τους κάνουμε μία τομή κατά τη διεύθυνση του ύψους. Για τα «σφυλακίδια» είναι καλό να βυθίζουμε τα κοτσάνια τους μέσα σε δροστό νερό, προτού τα βάλουμε στο βάζο.

3) Τα τριαντάφυλλα μπορούμε να τα διατηρήσουμε επί 2-3 βδομάδες, ρίχνοντας μέσα στο νερό του βάζου, από την πρώτη ημέρα ένα δισκίο ασπιρίνης.

4) Όπως τα φυτά που βρίσκονται σε γλάστρες, έτσι και εκείνα που τα έχουμε μέσα σε βάζα, έχουν ανάγκη από αέρα και φως. Διαφορετικά, θα μαραθούν πολύ γρήγορα.

5) Η θερμοκρασία του διαμερίσματος πρέπει να είναι μετρία. Οι απότομες μεταπτώσεις τα καταστρέφουν.

6) Είναι απαραίτητο ν' ανανεώνουμε το νερό του βάζου κάθε μέρα. Μπορούμε επίσης να κόψουμε λίγο και πάντοτε λοξά το μίσχο τους στο κάτω μέρος, κάθε 2-3 ημέρες. Θα βάλουμε τα τριαντάφυλλα μέσα στο νερό 1/3 ή 1/2 από ένα δισκίο ασπιρίνης. Όχι περισσότερο, ούτε συντότερα. Γιατί, στην περίπτωση αυτή, το άνθος παίρνει μία εφημερη λάμψη, αλλά, αμέσως έπειτα μαραινεται, σαν να εξάντλησε όλη τη ζωτικότητα του.

Μπορούμε να διατηρήσουμε κομμένα άνθη χωρίς νερό (για να μην υπάρχει ο κίνδυνος ν' απορροφησούν το βάζο και να χυθί το νερό στο πάτωμα):

Για ώριμα άνθη, αυτό το πράγμα είναι δυνατό. Θα τα βάλουμε πρώτα να στεγνώσουν με το κεφάλι κάτω. Τις μαγειρίζουμε σε τρεις βάλωμε πρώτα να μουσκεύουν μέσα σε καυτό οινόπνευμα και θα τις αφήσουμε κατόπιν να στεγνώσουν στο πάτωμα. Τότε, που δεν τις πειραζει. Με τον τρόπο αυτό, μπορούν να διατηρηθούν χωρίς νερό.

Μπορούμε επίσης να διατηρήσουμε άνθη στα διαμερίσματα μας, βάζοντας τα μέσα σε έμιο, αντί για νερό. Θα ραντίσουμε προηγούμενη αυτή την έμιο με βραστό νερό, στο οποίο θα έχετε διαλύσει λίγη θειική αμμωνία.

Η διατήρηση μέσα σε έμιο, που δοκιμάστηκε στην Αμερική, δεν απέδωσε ικανοποιητικά αποτελέσματα. Τα άνθη χάνουν τα πέταλά τους μόλις τα βάλουμε από το ψακτικό μηχανήμα.

Εκτός από την ασπιρίνη, μπορούμε επίσης να ρίξουμε μέσα στο νερό του βάζου ακόμη από ξυλοκαρβόνα, καυπόρα, ελάτι της θαλάσσης, ασπιρίνη, ξύνη, άσπασμα κ.α. Αλλά, όπως είπαμε, μπορούμε ακόμη να βάλουμε επί 24 ώρες τα άνθη, που θέλουμε να διατηρήσουμε, μέσα σε νερό με φορολίνη (5 γραμμάρια για κάθε λίτρο νερό).

— Γιατί, βρε γυναίκα τη διώχνεις, χωρίς να την δοκιμάσουμε;

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΓΑΠΗ

Κάθε στιγμή κι' ένα φιλή
κάθε φιλή, χαρά μας,
κάθε χαρά, στιγμή τρελλή
που ανθίζει δλόγυρά μας.
Κάθε στιγμή κι' ένας καύμος
και λόγια μεθυσμένα,
ποτέ ως μην έρθη τελειωμός
σε όνειρα ανθισμένα.

★

Κάθε στιγμή κι' ένα φιλή,
κάθε φιλή και μέλι,
σώστο γλυκόλαλο βιολή
κι' ολόγεμο βαρέλι
με το μοσχάτο του κρασι
με κάνουμε ανοιγμένη,
που πίνουμε κι' εγώ και σύ,
αίωνια μεθυσμένοι!

★

Κάθε στιγμή κι' ένα φιλή,
που μάς γεμνά τον πόθο
κι' είναι η ζωή μας απαλή,
το νοιώθεις και το νοιώθω
Γκρίνια ποτέ, γκρίνια καμιά
κι' αν έρθη μία, μοναχή
κι' εκείνη θάχη νοστιμιά
κι' εκείνη χάρη θάχη...

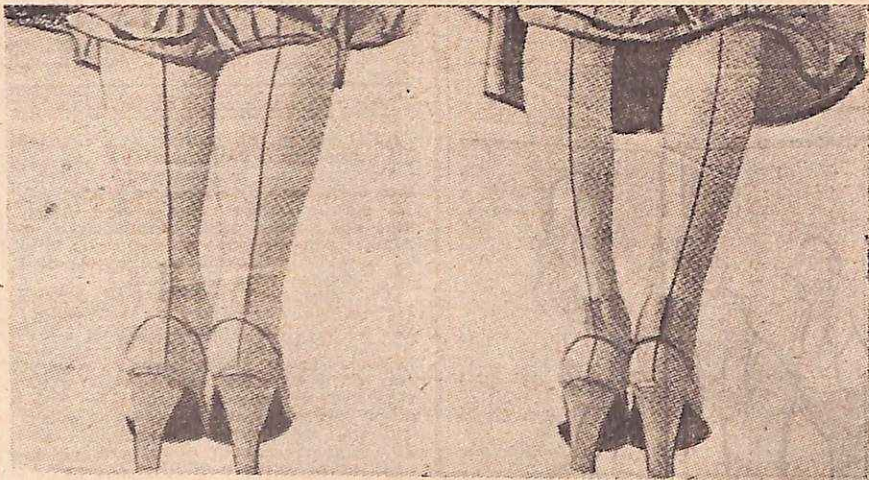
★

Έτσι ως περάσωμε ζωή,
σώστα παραμυθένια,
ούτε μία έννοια το πρωί,
ούτε το βράδυ έννοια
κι' ως είναι η αγάπη τρυφερή,
μέχρι που να τελείωση
κι' ως λέμε: «Ας σούση το κερί
μονάχα, όταν λυώση!

★

Και αν το σούση μ' άπονιά
ο χρόνος κάποιο βράδυ,
για μάς θα έρθη η σκοτεινιά
σαν ύπνου κάποιο χάδι...
Μά ως τότε, αγάπη μου καλή,
ας είναι για όνειρά μας,
κάθε στιγμή κι' ένα φιλή,
κάθε φιλή... χαρά μας!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Αριστερά: Η Ντόροθυ Φούνκ με τις ψεύτικες γάμπες της. Δεξιά: Τα στραβά πόδια της Ντόροθυ.

ΟΜΟΡΦΕΣ ΓΑΜΠΕΣ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ

Μιά εφεύρεσι που έσωσε τις στραβοκάνες!

ΧΙΛΙΑΔΕΣ κοπέλλες νοιώθουν τον έαυτό τους δυστυχισμένο κι' αξιοθρήνητο, γιατί έχουν γάμπες... σαν στέκες του μπιλιάρδου ή στραβές ή α-μορφές. Όλες αυτές λοιπόν θα πάψουν πια να υποφέρουν, όταν γενικευθεί μία καινούργια επινόηση που μας έρχεται από την Αμερική: οι ψεύτικες γάμπες!

Πρόκειται για κάτι ανάλογο με τα πασίγνωστα ψεύτικα στήθη, κατάλληλες δηλαδή προσθήκες που δίνουν στις γάμπες το επιθυμητό σχήμα.

Η εφεύρεσι οφείλεται σε μία γυναίκα, την κ. Ντόροθυ Φούνκ. Αποτελεί δε τον καρπό προσπαθειών και έρευνών τριών ολόκληρων ετών.

Νά τι είπε τελευταία η κ. Φούνκ σ' ένα δημοσιογράφο που της πήρε συνέντευξι:

«Δε μπορείτε να φαντασθήτε τι σημαίνει για μία κοπέλλα το να γεννηθί με άσχημα πόδια! Τα δικά μου ήταν τόσο στραβά, ώστε η ζωή μου είχε καταλήξει μαρτυρική...»

«Δεν το μούσους ποτέ να εμφανισθώ με μαγιό στα μάτια του κόσμου. Φορούσα πάντα μακριές φούστες ή φαρδιά ανδρικά παντελόνια. Όταν έμπαινα σε μία κάμαρη όπου βρίσκονταν κι άλλοι άνθρωποι, σφύριζα προκλητικά, επιδιώκοντας έτσι να με κυττάζουν όλοι στο πρόσωπο κι' όχι στις γάμπες. Όταν είχα ένα ραντεβού, πήγαινα πάντα πρώτη, γιατί δεν ήθελα να με δει ο άντρας να περπατάει πλησιάζοντάς τον.»

«Όλη μου η ζωή ήταν ένας έφιαλτης από λύπη και δάκρυα! Μία μέρα λοιπόν, πήρα την απόφασι να προσπαθήσω να διορθώσω αυτή την αδικία της φύσεως. Δεν είχα ειδικές γνώσεις, ούτε κατάλληλα τεχνικά μέσα. Μα αυτό δε μ' εμπόδιζε ν' αρχίσω τα πειράματά μου... στην κουζίνα του σπιτιού μου!»

Πράγματι, ανακάλυψε διάφορες διαλύσεις καουτσούκ, άλειψε μ' αυτές κατάλληλα καλούπια, τα στέγνωσε με το «σεσουάρ» που χρησιμοποιούσε για τα μαλλιά της. Κι' έφτιασε έτσι τις πρώτες «ψεύτικες γάμπες», από αφρώδες ελαστικό, που τις προσάρμοζε πάνω απ' τις δικές της και φορούσε ύστερα ένα ζευγάρι κάλτσες «σερ» για να τις κρατάνε στη θέση τους.

Γεμάτη αυτοπεποίθησι έπειτα, ανέβηκε σ' ένα λεωφορείο. Και είδε με απερίγραπτη ικανοποίησι τις ανδρικές ματιές να κορφαίνονται για πρώτη φορά με θαυμασμό στις γάμπες της!

Κοκκίνισε απ' τη χαρά της. Το αποτέλεσμα ήταν ανώτερο απ' τις ελπίδες της... Η τόσο επιτυχία της την εγάρρυνε να εκμεταλλευθί την επινόησι της, ιδρύοντας την «Εταιρεία Όμορφων Ποδιών», στη Λαγκούν Μπής της Καλιφόρνιας. Αρχισε να φτιάχνει ψεύτικες γάμπες για τις άλλες γυναίκες. Και τώρα παίρνει συνεχώς παραγγελίες από ολόκληρη την Αμερική. Μάλιστα, η πελατεία της αυξήθηκε εκπληκτικά από τότε, που παρουσίασε το έργο της στην τηλεόρασι.

Έχει μάλιστα στην έντελεια την τέχνη της. Παίρνει γύφια αποτυπώματα των κακοφτιαγμένων ποδιών, τους δίνει το κατάλληλο σχήμα και τα μεταχειρίζεται σαν καλούπια, μέσα στα οποία κύνει αφρώδες καουτσούκ.

«Αν μία πελάτισσα της βρίσκεται μακριά, μπορεί να παραγγείλει ταχυδρομικώς τις καινούργιες «γάμπες» της. Παίρνει τα μέτρα των ποδιών της σε διάφορα σημεία τους σύμφωνα με τις οδηγίες ενός εντύπου και τα στέλνει στη Ντόροθυ μαζί με μία φωτογραφία τους. Εκείνη της στέλνει τότε διάφορες ψεύτικες γάμπες, για να διαλέξη τις κατάλληλότερες.

Για να επιτύχει όμως μία κοπέλλα ένα ζευγάρι τέλειες γάμπες—λίγο πιο παχουλές από της Μάρλεν Ντήτριχ—είναι απαραίτητο να επισκεφθί προσωπικά τη Ντόροθυ, στο εργαστήριό της.

Τα αρχεία της είναι γεμάτα από γράμματα ευγνωμοσύνης. Ένα απ' αυτά λέει:

«Δε θα κατάφερα ποτέ να παντρευτώ, δίχως τις ψεύτικες γάμπες που μου προμηθεύατε. Ακόμη και σήμερα, ο άντρας μου δεν ξέρει αυτό το μικρό τέχνασμα μου...»

Και μία άλλη κοπέλλα της έγραψε: «Μου προσφέρατε μία καινούργια ζωή. Μου άνοιξε τις πύλες της ευτυχίας»

Θεατρικά παιρσιόκηνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Η κ. Κυβέλη, ύστερα από πενήντα ημερών διαρκή συνεχή ορθοστασία, παρέδωσε τα... όπλα, για τις τελευταίες παραστάσεις του «Μάννα κουράγιο», στην κόρη της Μιράντα. Η συμφωνία έγινε ένα από τα τελευταία βράδια, σε μία μουσική Πλάκα, όπου γιαγιά και μητέρα, τρισευχισμένες, γιόρτασαν τους γάμους της Κυβέλης Θεοχάρη.

Αλλά η κ. Κυβέλη, ακούραστη πάντα, έτοιμάζεται σύντομα για νέα καλλιτεχνική εξόρμησι. Έκτός από μία πιθανή έκτακτη εμφάνισι στο Έθνικο Θέατρο, προς τα τέλη της «αιζόν», θα παίξει το καλοκαίρι στο Θέατρο Χατζίσκου το ρόλο της βασιλομήτης «Όλγας» στο ιστορικό έργο του κ. Γ. Ρούσσου «Λαός και Στέμμα».

Στο ίδιο έργο την Ασπασία Μάνου θα υποδυθί η Άννα Συναϊνιώ, που έλαβε την απόφασι, για λόγους καλλιτεχνικούς, ν' αποχωρήσθ από το Έθνικό Θέατρο.

Στη νέα επιθεώρησι του θεάτρου «Μπουρνέλλη» «Κόσμος και κοσμική», που έχει ένα πολύ πρωτότυπο φινάλε, η κ. Μπελίντα, στο μουσικό σκέτος «Ευφηρία Μελάρων», εμφανίζεται με ένα φόρεμα έτοιμης, αντίγραφο αυθεντικής γκρανύρ, που φιλοτέχνησε ο νέος μακεττίστας Μαυροπούλου.

Η Μπελίντα λανσάρει το νέο τραγούδι των μαέστρων Λυκαριδοπούλου - Βέλλα «Συγχωρέσε με» και μαζί με το Σταυρίδη, στο φινάλε, το τραγουδι «Αναμνήσεις».

Ο θιασάρχης Κώστας Μουσούρης κατέρριψε έφετος με την «Ωραία μου κυρία», όλα τα προηγούμενα εισπρακτικά ρεκρ του. Πραγματικά, το έργο του Μπέρναρ Σω υπερέβη κατά 30% την εισπρακτική κίνησι του «Ημερολογίου της Άννας Φράνκ» και του Πλέκ, καρδούλα μου, που είχαν επίσης σημειώσει ρεκόρ εισπράξεων.

Η Άννα και η Μαρίκα Καλούττα, που γύρισαν από την Αίγυπτο, έπειτα από επιτυχείς εμφανίσεις, είχαν στο Κάιρο μία χαριτωμένη περιπέτεια: Από το νέο μεγάλο ξενοδοχείο «Μινχαζού», κοντά στις Πυραμίδες, όπου έμεναν, κατέβαιναν κάθε μεσημέρι στην πόλη, με ταξί. Μία μέρα όμως, ο μαύρος οδηγός του ταξί, έτρεχε με μεγάλη ταχύτητα. Οι δύο δημοφιλείς βεντέτες, τρομοκρατημένες, προσπαθούσαν να τον πείσουν να μνην τρέχη και του φώναζαν: «Σουάνια! Σουάνια!...»

Εκείνος όμως εξακολούθησε να τρέχη, όποτε, σε μία στιγμή, η Άννα τον έπιασε από τον ώμο και του είπε, ότι θα τον σκοτώσει, αν εξακολουθήσει να τρέχη με την ίδια ταχύτητα. Εκείνος τότε, φοβισμένος, σταμάτησε απότομα, άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου και το έβαλε στα πόδια!... Ήταν τόσο... κινηματογραφική η σκηνή αυτή, ώστε, επί πολλή ώρα, τα Καλούττακια δε μπορούσαν να κρατήσουν τα γέλια τους!...

Ο Κουβανέζος μαέστρος Δόν Μαρίνο Μπαρρέτο, που βρίσκεται στην Αθήνα με συγκρότημα αυτών μουσικών, είναι πολύ γνωστός και από τον κινηματογράφο, εκτός από εκατοντάδες συνθέσεις του. Πραγματικά, πριν μερικά χρόνια, έγραψε ολόκληρη τη μουσική του φιλμ «Πριετμέντες», παλαιότερα δε έπαιξε ο ίδιος τον πρώτο ρόλο στο αμερικανικό φιλμ «Ο μαύρος με τη λευκή ψυχή».

Ο Μπαρρέτο παρουσιάζει επίσης, πριν αρκετά χρόνια, το διάσημο τραπέζι «Έντο Κάλνερ», που θεωρείται σήμερα ένας από τους καλύτερους στον κόσμο.

Ο Κουβανέζος μαέστρος λανσάρει τώρα, για πρώτη φορά στην Ελλάδα, το νέο Κολομβιανό χορό «Μέρυ Κάμερ», σε ρυθμό κουκαράτσας, που επεκτάσκει στην Ευρώπη το «Χούλα χούλα».

Υστερα από απουσία 14 μηνών, γύρισε στην Ελλάδα η γνωστή τραγουδίστρια Καίτη Παρίση. Η Παρίση, διήνυσε στο διάστημα αυτό με κά-θε είδους συγκοινωνιακό μέσο, πλέον από 15 χιλ. χιλιόμετρα και επισκέφθηκε τις πιο απομακρυσμένες περιοχές της Αφρικής.

Σ' ένα απόμειρο χωριό του Σουδάν, έξω από το Χαρτούμ, η Παρίση έδωσε συναιolia μπροστά σε 15 μόνο ακροατές, όσοι ήταν δηλαδή όλοι οι Έλληνες κάτοικοι του.

Εκτός από τη Μαρίαννα Χατζοπούλου, δυο ακόμη γνωστοί τραγουδιστάι, το καλοκαίρι, θα φύγουν για την Αμερική.

Πρόκειται για το Μαρούδα και τη Λάουρα, που θα εμφανισθούν σ' ένα νέο ελληνικό κέντρο της Νέας Υόρκης.

Κατά τη μεγάλη κρουαζιέρα, που έκανε το «Όλυμπια» στην Καραϊβική, ο μαέστρος του ελληνικού υπερκοκινέου Κώστας Πρέντας δοκίμασε μία μεγάλη εκπλήξι:

Ο πιανίστας της αμερικανικής ορχήστρας, που ελάμβανε μέρος στην κρουαζιέρα, δε μπορούσε με κανένα τρόπο να συνοδεύσει και ο Αμερικανός μαέστρος βρέθηκε στην ανάγκη να επιστρατεύσει τον Πρέντα. Τόσο δε έμεινε ένθουσιασμένος, ώστε, μετά το τέλος του προγράμματος, είπε από το μικρόφωνο, ότι η μεγαλύτερη επιτυχία όρελίου στον Έλληνα μαέστρο, που με τόσο προθυμία δέχθηκε να παίζει.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΤΟ ΔΟΥΚΑΤΟ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

“Όταν βρισκόταν στη μεγάλη άκμή του

ΤΗΝ εποχή της Φράγκοκρατίας και επί έναν αιώνα το δουκάτο της Αθήνας είχε περιέλθει στη γαλλική οικογένεια των Ντελαρός. Από τον οίκο αυτό ηγεμόνευσαν, από το 1204 μέχρι το 1308, πέντε κατά σειρά δούκες της Αθήνας. Ο τελευταίος από αυτούς ο Γουίδο Β' (Guyot), που η μητέρα του ήταν Έλληνίδα, εύχρησε να επεκτείνη την κυριαρχία του και να ηγεμονεύσθ όχι μόνο στη Στερεά Ελλάδα, αλλά και στη Θεσσαλία και την Πελοπόννησο. Στη Θεσσαλία ως επίτροπος του ανήλικου διαδόχου της Μεγαλειότητας — όπως λεγόταν τότε το βασιλικό κράτος — και στην Πελοπόννησο ως Βάσιλος, δηλαδή τοποτηρητής και ανώτατος άρχοντας του Μορέως.

Τα κατορθώματα του Γουίδου είχαν αذهήσει τη φήμη του και ήταν εξακουσμένος σε ολόκληρη την Ελλάδα. Τον περισσότερον καιρό τον περνούσε στη Θήβα, που ήταν τότε η μεγαλύτερη και εμπορικότερη πολιτεία του δουκάτου του. Έμεινε όμως και στην Αθήνα, καθώς και στην Καλαμάτα, όταν ως Βάσιλος του Μορέως κατέβαινε στην Πελοπόννησο.

Το χρονικό του Μορέως μας πληροφορεί ότι τον αναγνώριζαν για «Μέγαν Κύρην» και ήταν άφρασημένοι σ' αυτόν όλοι οι ιππότες της Ελλάδας. Ο Γουίδο μπορούσε να συγκεντρώσει 40.000 ιππότες και το δουκάτο της Αθήνας ευημερούσε και οικονομικώς, παρ' όλη τη φτώχεια του εδάφους του. Εκτός από τη μεγάλη βιομηχανία του μεταξίου, που ήκμαζε στη Θήβα, γινόταν εξαγωγή και άλλων προϊόντων από την Αττική και τη Βοιωτία σε ξένα μέρη.

Επί πλέον ο Γουίδος ήταν πλουσιώτατος και το παλάτι του στη Θήβα ήταν από τα λαμπρότερα της εποχής. Εκεί φιλοξενούνταν οι ενδοκότεροι από τους ιππότες και οι άραυότερες και πλουσιότερες από τις Φράγκισσες άρχόντισσες και πολλά συναικεία έγιναν στις συναντήσεις αυτές. Κατά σύγχρονον χρονικογράφο στην αλή του δούκα της Αθήνας μιλούσαν τόσο καλά τα γαλλικά, όσο και στο Παρίσι. Μιλούσαν όμως και ελληνικά, που ο Γουίδος τα είχε μάθει από την Έλληνίδα μητέρα του.

Την άνοιξη του 1305 μαζεύθηκαν στον Ισθμό της Κορίνθου, στη θάσι όπου στην αρχαιότητα γίνονταν οι αγώνες των Ισθμίων, χίλιοι ιππότες από όλα τα μέρη της Ελλάδας, για να λάβουν μέρος σε ιππικούς αγώνες και κοντορομαχίες. Ήταν οι «διαπρεπέστεροι και γενναίτεροι» κι' ένας χρονικογράφος της εποχής μας πληροφορεί ότι ποτέ η Ελλάδα δεν είδε τέτοια συγκέντρωσι ιπποτών και λαμπρότερο και επιθλιωτικότερο θέαμα. Κάθε ιππότης παρακολουθείτο από καθαρλήρδες όπλισμένους με αστραφτερά άρματα και ντυμένους με πλούσιες πολυχρώμες στολές.

Ανάμεσα στους ιππότες ξεχώριζαν ο ανέρωχος και όρημνικός Δούκας της Αθήνας Γουίδος, που ήταν φημισμένος ιππέας και τρομέρος στις κοντορομαχίες, και ο Γάλλος ιππότης Γουλιέλμος Μπουσσάρ, που θεωρείτο ο πρωταθλητής των Φράγκων στο άκοντιο και στην Ιππασία.

Οι συγκεντρωμένοι ιππότες περίμεναν με ανυπομονησία να δουν τον αγώνα μεταξύ των δύο εφάραδων: Του δούκα της Αθήνας και του καταπληκτικού Μπουσσάρ. Στην αρχή ο αγώνας ήταν αμφίροπος. Κατόπιν όμως ο Μπουσσάρ επέτρεψε με τέτοια όρημν κατά του αντιπάλου του, ώστε η σιδερένια πανοπλία του κεφαλιού του ελόγου του καρφώθηκε στους ώμους του αλόγου του Γουίδου και του έσπασε τη σπονδυλική στήλη. Το αλόγο του Δούκα της Αθήνας σαρπάτισκε στη γη, παρασύροντας και τον ανασάτη του. Έτσι ο Γουίδος έχωσε το πρωτάθλημα στους περίφημους αυτούς ιππικούς αγώνες του Ισθμού και ο άκατάβλητος Μπουσσάρ ανέδειχθη και πάλι ο πρωταθλητής των Φράγκων Ιπποτών της εποχής εκείνης.

Αίγον καιρό μετά τους αγώνες του Ισθμού έγιναν μεγάλες γιορτές στο δουκάτο της Αθήνας με την ενηλικίωσι της γυναίκας του Γουίδου Ματθίλδης, που ήταν κόρη του πρίγκηπα της Αχαΐας. Γράφουμε σε προηγούμενο τεύχος για τον περίεργο γάμο του Γουίδου με τη Ματθίλδη, που τον παντρεύτηκε ήταν μόλις 5 χρόνων, ενώ ο γαμπρός ήταν ενήλικος! Τώρα (1305), η Ματθίλδη συμπλήρωνε το δωδέκατο έτος της ηλικίας της και γινόταν πλέον, με όλη την επισημότητα, ενήλικη.

Αλλά η ευτυχία του πανόχρου Δούκα της Αθήνας, δεν κράτησε πολύ καιρό. Αν και νεώτατος — μόλις τριάντα χρόνων — έπαθε ρυματισμό και παρ' όλες τις προσπάθειες των γιατρών, δε μπόρεσε ν' αποφύγη το μοίραιο. Η ευμηνία και η ασφάλει της εποχής ήταν οι δυο μεγαλύτερες μυστίες της αβραπάτητας. Έθεωρούντο ανώτατες και ποτε προσβάλλαν από τη μία ή την άλλη ήταν καταδικασμένοι σε θάνατο.

Μεταξύ εκείνων που νοσήλευσαν το Γουίδο ήταν και ο Πατριάρχης Αλεξανδρείας Αθανάσιος, περιήμερος για την Ιατρική του επιστήμης. Μία περιπέτεια δε έφερε τον Αθανάσιο στη Θήβα, όπου έμεινε τότε ο Δούκας της Αθήνας. Ο Πατριάρχης είχε ξεκινήσει με βενετανικό πλοίο από την Κωνσταντινούπολι για την Αλεξανδρεία. Στο ταξίδι όμως έπιασε φοβη τρικυμία και το πλοίο πόνισε σε κάποιο όρημν μοναστηριού.

Οι φανατικοί καθολικοί καλόγεροι, που ήταν σ' ένα κοντινό μοναστήρι όταν έμεθαν ότι στο πλοίο ήταν ο Πατριάρχης Αθανάσιος, γνωστός για τους αγώνες του εναντίον της ενώσεως της Καθολικής και της Ορθόδοξης εκκλησίας, ήθελαν να τον πείσουν και να τον κάψουν ζωντανό. Και ο Αθανάσιος μόλις πρόλαβε να ξεφύγη από τη μανία των καθολικών καλόγερων και να καταφύγη στη Θήβα, όπου και φυλακίστηκε. Όταν όμως

έγινε γνωστή η μεγάλη του ικανότης στην Ιατρική, τον αποφυλάκισαν και του ζήτησαν να νοσηλεύσθ τον Γουίδο. Η θεραπεία, λοιπόν, που του έκανε απέδωσε καλά αποτελέσματα στην αρχή και ο Αθανάσιος συνέχισε το ταξίδι του στην Αλεξανδρεία με την προστασία του Δούκα της Αθήνας.

Η καλλιτέρευσι όμως του Γουίδου, δεν κράτησε για πολύ. Χειρότερουσε εις εις κατέπι και η Ιατρική επιστήμη στέθηκε άνοχη και σταματήσθ το κακό. Ο Γουίδους πέθανε στην Αθήνα, όπου είχε μεταφερθί από τη Θήβα για αλλαγή κλίματος.

Την άλλη μέρα έτάφη με όλες τις τιμές στο μοναστήρι του Δαφνίου, που το είχαν τότε οι Φράγκοι Βενεδικτίνου — Κιτορεκτινίου μοναχοί. Έγγραφο σαζόμενο αναφέρει ότι την 6η Οκτωβρίου 1308 «ο δούκ των Αθηνών Γουίδους Β' απεθανών κατετέθη εν τώ τάφω των προγόνων του εν τη μονή του Δαφνίου».

Έξω από την εκκλησία του Δαφνίου υπάρχει μία επιτύμβιος μαρμάρινη πλάκα, που σώζεται ως σήμερα. Στην πλάκα αυτή είναι χαραγμένος ένας στυλός με δύο κρίνους στο επάνω μέρος και δύο φίδια στο κάτω. Υπήρχε δε η παράδοξι ότι η πλάκα αυτή στον τάφο του Γουίδου. Νεώτερες όμως έρευνες έδειξαν πως το στέμμα των Ντελαρός είχε διαφορετικό εικογενειακό εικόνισμα και υποτίθεται πως η πλάκα θα ήταν στον τάφο κάποιου άλλου ευγενούς Φράγκου, αφού φέρει τα γαλλικά κρίνα. Ο Γουίδους πέθανε χωρίς ν' αφήσθ απογόνους. Η γυναίκα που ήταν τότε 15 χρόνων και η Κυβέλη που του δούκα του άμαυτοτατος ισχυρό άντρα. Οι στείλεστεροι συγγενείς του ήταν δύο πρώτα εξάδελφα. Βρυένιος, κόμης τα δικαιώματα στο θρόνο. Ο ένας ήταν ο Βάλαρης Βρυένιος, κόμης του Λέσας, και η άλλη η Δέσποινα της Βηρυτού Έσκήλη. Η τελευταία υποστήριζε ότι είχε περισσότερα δικαιώματα στη διαδοχή του Γουίδου, γιατί η μητέρα της ήταν προεύτερη στην τάξι του οικογενειακού δέντρου από τη μητέρα του Βρυένιου.

Τη διαφορά ανέλαβε να τη λύση η «Κούρτη» της Αχαΐας, που συνήλασε το 1309 στην εκκλησία του Αγίου Φραγκίσκου της Παρεντζας. Εκεί μαζεύθηκαν όλοι οι ιππότες της Πελοποννήσου για ν' αποφασίσουν. Παρουσιάστηκαν επίσης για να εκθέσουν τα δικαιώματά τους οι δύο άπαυτητες της Αθήνας, η Έσκήλη και ο Βρυένιος, οι οποίες είχε φτάσει πριν από λίγες μέρες με δύο καλύτερες στον όρημν της Γλαρεντζας, από τα γημάτα του που είχε στη Γαλλία.

Η «Κούρτη» της Γλαρεντζας προτίμησε το Βρυένιο, γιατί έκρινε ότι το δουκάτο της Αθήνας είχε ανάγκη από γενναίο και έμπειρο πολεμιστή. Ο Βρυένιος είχε ήδη πολεμήσει στη Σικελία εναντίον του καταλανικού στρατού και επί πλέον είχε εξοικειωθί με την αλή των Φράγκων, που είχε μείνει ως παιδί, όταν ο πατέρας του Ούγος Βρυένιος ήταν κλέφτης του αποθανόντος Γουίδου Β'.

Όταν η Έσκήλη άκουσε την απόφασι μέσα στην εκκλησία του Αγίου Φραγκίσκου, όπου γινόταν η συνέλευσι των ευγενών, πλησίασε στο έσο και άφου γονάτισε μπροστά στο Άγιο Βήμα σήκωσε τα χέρια στον ορανό κι' έκανε μία τρομερή κατάρα: Παρακάλεσε την Παναγία να της αποδώσει δικαιοσύνη. Και αν οι δικαστές την άδικησαν, να τους τιμωρήσθ και να μνην αποκτίσουν ποτε απογόνους! Αν ακόμα ο εξάδελφός της, κόμης Βρυένιος, έπαιρνε το δουκάτο της Αθήνας, χωρίς νόμιμα δικαιώματα, τότε να πεθάνη σύντομα από κακό θάνατο και κανένας απογόνός του να μη μπόρσθ να τον κληρονομήσθ...

Οι βαρύνει της Κούρτης θ' άκουσαν σφαλαρά με άδυσφορία. Εκπλήξι της Νεαπόλεως, που είχε την επικυριαρχία της φραγκοκρατούμενης Ελλάδας, έσπευσε να επικυρώσθ την έκλογη του Βρυένιου, που ανέλαβε το δουκάτο της Αθήνας το 1309.

Δεν πέρασαν ατόσους δυο χρόνια και, από μία διαβολική σύμπτωσι, οι κατάρτες της Δέσποινας της Βηρυτού Έσκήλης, βρήκαν τη δικαιοσύνη τους.

Ο Βρυένιος και το άθος των ιπποτών της φραγκοκρατούμενης Ελλάδας έπαθαν μία τρομερή καταστροφή στη μάχη, που έγινε στα έλη της Ηκαπείας, κοντά στο Βοιωτικό Κηφισό, μεταξύ Καταλανών και του στρατού του Δούκα της Αθήνας.

Εκεί σκοτώθηκαν ο Βρυένιος και οι περισσότεροι ιππότες, με αποτέλεσμα να γίνουν οι Καταλανοί κύριοι του δουκάτου της Αθήνας επί οδόντα χρόνια.

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Οι άντρες και το νοικοκυριό

Σε μία απόφασι που εξέδωσε τελευταία, ένα ανώτερο δικαστήριο εργατικώς διαφώνησε της Δυτικής Γερμανίας, γνωματεύει ρητά και κατηγορητικά ότι οι άντρες δεν είναι ικανοί για τις δουλειές του νοικοκυριού. «Επειτα απ' αυτό, οι σύζυγοι έρχουν πια ένα άπληστο έπιχειρημα, όταν οι γυναίκες τους τους ζητάνε να τις βοηθήσουν στο σπίτι!

Το Μοναστήρι στο Δαφνί, όπου έτάφη το 1308 ο Γουίδους Ντελαρός.

ΕΝΑΣ ΑΝΕΚΤΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΠΙΠΙΤΣΑ: Ζωή, χτυπητή, προκλητική ομορφιά, τύπος α-νατολικός, ας γανουμάκι πολυτελείας βασιλικού χαρμιού, 28 χρόνων. **ΠΕΤΡΟΣ:** Σοδαρός, ήρεμος κι' εργατικός αν-θρώπος. Γιατρός, άντρας της Πιπίτσας, σαράντα χρόνων. **ΣΤΑΥΡΟΣ:** Γιατρός, φίλος του Πέτρου, 45 χρόνων. **ΚΩΣΤΑΚΗΣ:** Νεαρός τελειοφοίτος της Ιατρικής, βοηθός του Πέτρου στην κλινική του, 27 χρόνων. **ΝΙΝΑ:** Χαριτωμένη, κομψή δεσποινίς, που θα μπορούσε και να παίξει στον κι-νηματογράφο, 26 χρόνων.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο γραφείο της κλινικής)
ΣΤΑΥΡΟΣ: (Κλείνει την πόρτα): Θέλω να σου μιλήσω ιδιαιτέρως, Πέτρο.
ΠΕΤΡΟΣ: Γι' αυτόν που έχει τον ενόχλοκο;
ΣΤΑΥΡΟΣ: Καλέ ποιδν έχινούκοκο; Θέλω να σου μι-λήσω για κάτι προσωπικό.
ΠΕΤΡΟΣ: Προσωπικό;
ΣΤΑΥΡΟΣ: (Αυπνιμένα): Ναι, έντελως προσωπικό και λυπηρό. Κι' ή θέσι μου μά-λιστα είναι πολύ λεπτή και πολύ δυσχερής.
ΠΕΤΡΟΣ: Με κάνεις ν' α-νησυχώ.
ΣΤΑΥΡΟΣ: "Ισως όχι α-δίκως."
ΠΕΤΡΟΣ: (Ελα τούλαχι-στον γρήγορα στο θέμα).
ΣΤΑΥΡΟΣ: (Εχεις δικιο. Μά δεν είναι και τόσο εύκο-λο να σ' το πώ.
ΠΕΤΡΟΣ: Πάντως, τώρα που άκουσες θά το πής.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Πρόκει-ται για την Πιπίτσα.
ΠΕΤΡΟΣ: Για την Πιπί-τσα?
ΣΤΑΥΡΟΣ: Ναι (Κυτά-ζοντας στον τοίχο). Την εί-δαν να φιλιέται με τον Κωστά-κη. Δεν πρόδεξαν ότι τους εί-δα. (Μεγάλη σιγή)... Και δε-φοδύμαι πως δεν είναι... Έ-τσι, αένα άδωχον ασφαλώς πράγματα, γιατί άκουσα πού προχωρήσει, γιατί άκουσα πού τούλαγε τρομαγμένη για... ένδοξή μου κατάρτασι. Κι' ένδοξή μου κατάρτασι... έ-συ δεν κά-νεις παιδιά.
ΠΕΤΡΟΣ: (Ψυχρά): Καλά.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Εύχαριστώ για τις πληρο-φορίες.
ΠΕΤΡΟΣ: Τι πρόκειται να κάνεις;
ΠΕΤΡΟΣ: Θα μού επιτρέ-ψης να σου πώ... ότι αυτό άφορά έμένα.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Με συχω-ρείς...

ΣΚΗΝΗ 2α

(Μετά έξη μήνες)
ΣΤΑΥΡΟΣ: ... Φοδύμαι πως πάλι θά σου γίνω δυσά-ρετος.
ΠΕΤΡΟΣ: «Πάλι»; Μά δε μούγινες κι' άλλότε.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Είχα την έν-τύπωσι πως σ'αγαίνω. Πάντως, αλή-τη φορά θά σου γίνω, ΣΤΑΥΡΟΣ, άσφα-τος τόσο πολύ, ώστε ν' άδικώ τον άν-θρωπό σου με βίσιος.
ΠΕΤΡΟΣ: Δεν πρόκειται. Ποτέ δε χάνω την ψυχραιμία μου.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Τό έλπιζω. Λοι-πόν, άγαπητέ Πέτρο, ό κό-σμος τάχει τούμπανο κι' έμεις κρυφά κακούρι!
ΠΕΤΡΟΣ: Ποιό;
ΣΤΑΥΡΟΣ: Για την Πι-πίτσα και τον Κωστάκη.
ΠΕΤΡΟΣ: Μά υποθέτω πως μού μίλησες γι' αυτό τό ζή-τημα.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Ναι, πού έξη μηνών. Κι' έσύ περιέρχες ά-διαφόρητος! Αλλά τώρα, φι-λε μου, δεν είναι τό ίδιο! Τό λε μου, δεν είναι οι συν-σολιάζον οι γιατροί, οι συν-άδελφοί μας, οι πλάτες μας, οι άδελφές στην κλινική, τό

ξέρει όλη ή 'Αθήνα.
ΠΕΤΡΟΣ: Τι να κάνουμε; Μήπως έμεις της τό είπαμε της 'Αθήνας; Μόνη της τώμα-θε!
ΣΤΑΥΡΟΣ: Τρελλάθηκες; Χιούμορ κάνεις με την υπόλη-ψί σου; Με την κοινωνική κι' επαγγελματική σου υπόστασι; Μά τόσο πολύ την αγαπάς, λοιπόν; Δώσε της μια κλωτσιά να πάη στο διάολο!
ΠΕΤΡΟΣ: Σ' εύχαριστώ για τί φιλική συμβουλή σου, Σταύρο μου, αλλά... αυτό είναι μια υπόθεσι έντελως προσωπική μου.
ΣΤΑΥΡΟΣ: (Γκριμάτσα κα-ταπληξέως): "Όπως νομίζεις..."

ΣΚΗΝΗ 3η

(Σ' ένα ζαχαροπλαστείο)
ΠΕΤΡΟΣ: (Ενώ σπικάνονται να φύγουν): Λοιπόν, όπως εί-παμε. Συμφωνοί;
ΝΙΝΑ: Απολύτως σύμφω-νοι!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στην κλινική)
ΠΕΤΡΟΣ: (Φιλικά κι' έγ-καρδία)... Πρόσεξε τη Νίνα. Κωστάκη γιατί είδα πως σε καλοκύταξε. "Αν σταθής έ-ξυπνος, έκανες την τύχη σου!" Έλυσες τό πρόβλημα της ζω-ής. Μεγάλη προίκα!
ΚΩΣΤΑΚΗΣ: Μεγάλη, έ; **ΠΕΤΡΟΣ:** Ούτε ξέρει τι έ-χει! Ζή σ' ένα πολυτελέστατο διαμερίσμα, με καμινάρι, με μεγάλο «τραίνο ζωής»... Είδες τί ώραία πού νύνε-ται.
ΚΩΣΤΑΚΗΣ: Ναι, βέβαια. Λέτε να με θέλη;
ΠΕΤΡΟΣ: Ζήτημα χειρι-σμού. Θα της πώ κι' έγώ πως γρήγορα θά κάνης σπουδαία «καρριέρα»... "Ετσι γίνονται αυτά, τί νομίζεις; Λίγοι πετυ-χαν έτσι; Θα φιάλης τό ια-τρείο σου, θά κάνης σχέσεις, θά δημιουργήσης κύκλο, θ' ά-ποκτήσης «πελατεία» κι' άδριο θάχης και δική σου κλινική! Βάλτο καλά στο μυαλό σου. Και βασίσου και σε μένα.
ΚΩΣΤΑΚΗΣ: Εύχαριστώ πολύ.

ΣΚΗΝΗ 5η

(Σ' ένα μήνα, στην κλινική)
ΚΩΣΤΑΚΗΣ: (Χαρούμε-να)... "Ετσι τελειώσαμε! Σε λίγες μέρες παντρευόμα-στε!"
ΠΕΤΡΟΣ: Μπράβο! 'Η ώ-ρα ή κολή! Δεν ξέρεις πόσο χαίρομαι!

ΣΚΗΝΗ 6η

(Σε λίγες μέρες στο σπίτι του Πέτρου, βραδάκι, ακριβώς ό-στερ' απ' τό γάμο του Κω-στάκη με τη Νίνα).
ΠΕΤΡΟΣ: (Ανάδει τοιγά-ρο)... Ωραίος γάμος, έ; Μεγαλοπρεπής!
ΣΤΑΥΡΟΣ: (Σάν άφηρη-μένος): Ναι.
ΠΕΤΡΟΣ: (Στην Πιπίτσα): Μά τί έχεις έσύ κι' είσαι σά να σου συμβαίνει τό πιο τρα-γικό γεγονός της ζωής σου; Και στην έκκλησία έκλαιγες! **ΠΙΠΙΤΣΑ:** "Ε... όταν πη-γαίνω κανείς σ' ένα γάμο ή σε μια κηδεία πάντα συνκ-νείται!"

ΠΕΤΡΟΣ: Για τίς κηδείες τό ήξερα. Αλλά στους γάμους νόμιμα πως συγκινείται μόνο ή νύφη ή ή άγκαταλειφθείσα φίλη! Έσύ τί λές, Σταύρο... 'Η Πιπίτσα... άνηκει σε καμ-μιά από τίς δύο κατηγορίες;... Δέ σ' άναγκάζω ν' άπαν-τήσης. Θά σου πώ έγώ. (Σου-λατάρει) Ναι! Ανηκει!... 'Η έρίτιμος και άφοσιωμέντ σύζυγός μου, άγαπητέ Σταύ-ρο, είναι ή άγκαταλειφθείσα φίλη του γαμπρού. Έχουν έ-νοχες σχέσεις έδώ κι' ένάμι-ση χρόνο και με ρεζίλεψαν χυ-δαία κι' άσυνείδητα, ίδίως αυ-τό έδώ τό ρυπαρό θηλυκό ποί-μάρι από τό δρόμο και τό ευεργέτησα!... (Σαρκαστικό γέλιο) Λοιπόν, άγαπητέ μου, ήρθε ή στιγμή να σε παρα-καλέσω να πάρης μόνο ένα νυχτικό κι' ένα ζευγάρι πα-πούτσια και να πάς στην κυ-ρία μητέρα σου, όπως άκρι-βώς ήρθες! Με την... προί-κα σου, πού σου την επιστρέ-φω άκεραία!

ΠΙΠΙΤΣΑ: (Πέφτει στο γό-νατα και τού άγκαλιάζει τά πόδια. Βρέχει τά παπούτσια του με δάκρυα): Πέτρο μου!... Πέτρο!... Σε παρακαλώ! Σε έκτεώ! Σ' ευχαριστώ με! Έξάσες το!... Θά είμαι σκλά-βα σου!

ΠΕΤΡΟΣ: "Άσε τούς θεα-τρινισμούς! Δέ θά ώφελήσουν σε τίποτα!... Μήνες δολόκλη-ρες μελέτασ την έκδίκησι, ά-γάπη μου! Έγώ τού βρήκα τη Νίνα και τόν έπεισα πως εί-ναι νύφη πολυέφερος! Πεν-τάρας δεν έχει ή φοκαρού ή Νίνα! Ζούσε πολυτελώς, για-τί είναι μια «κυρία»... ελα-φρών ήδών! Έλαφροτάτων μά-λιστα!... Παντρεύτηκε τώρα ένα γιατρό. Τί είχε, τί έχα-σε; Αλλά δεν άπαρηί φραγ-κό! Έκτός απ' της επιτήρησής να συνεχίσω την «εργασία» της!... Λοιπόν (Τρίβοντας τά χέρια του ένκευριστικά) Μην καθυστερήσ, άγάπη μου! Είλικρινώς, άσπύμαι πού τά κατάφερες, τόσο άσχημα στη ζωή σου!... Αλλά τί να γί-νι!... Μην ξεχάσης να πής στη σεβάστη μου μαμά σου ό-τι θά πάω να της πληρώσω τό νοίκι και να βρωτε πάλι κα-τά το νοίκι σου, όπως είχατε. "Ι-παράγκα... όπως είχατε. "Ι-σως με βρίσκες σκληρό. Κι' ίσως με είμαι!... Αλλά... αλή-θεια είναι κι' έμένα ή ικανο-ποίησι μου! Έμένα, τού κα-ταγέλαστου συζύγου!... (Τρί-βει τά χέρια) Έτσι, άγαπητέ φίλε, Σταύρο!... "Ετσι κα-νόνισον όρασις τίς δουλειές τους οι άνδρες πού δε βιά-ζονται!... "Η έκδίκησι, λέει ένα ρητό, είναι ένα φαί πού τρώγεται... κρύο!... Και πραγματικά, προσίζει την ψυ-χή, άδερφέ μου!... Στην Πι-πίτσα! Μά έλα άγάπη μου, μην καθυστερή, γιατί βιάζομαι να κλειδίσω σου... (ΑΥΛΑΙΑ)

ΕΠΙΛΟΓΗ

Θ

Θ

Θ

Θ

Θ

Θ

Θ

Θ

Θ

Θ

Θ

Θ

Θ

Θ

Θ

Θ

Θ

Θ

Θ

Θ

Θ

Θ

Θ

Θ

Θ

Θ

Θ

Θ

Θ

Θ

Θ

Θ

Θ

Θ

Θ

Θ

Θ

Θ

Θ

Θ

Θ

Θ

Θ

Θ

Θ

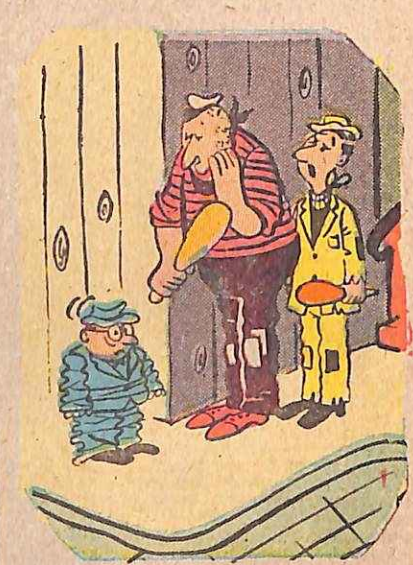
Θ

Θ

Θ

— Άγαπητοί άκοροαί, σς άνα-γέλλω ότι οι άστέρες μας συμφώνη-σαν στις ήμερομηνίες. 'Ο γάμος θά γί-νι στις 25 'Ιανουαρίου και τό διαγύ-νιο στις 25 Φεβρουαρίου!

— Σού είπα, Μπάμπη, να μ' ή γυ-νάς τόσο δυνατά!...

— Τις παίρνω όλες, όσες έχετε...

'Αθηναϊκό αισθηματικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό Χρ. Κ. Χαϊροπούλου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

'Ο Νότης ύποσκέθηκε στη γυναίκα του ότι δεν θά ξαναπαίγανε στη λέσχη κι' έκείνη κλονίστηκε και δεν τόν έγκατέλει-ψε. Μά όταν ξανάρχισε τά ίδια, ή 'Ελλη έφυγε και πήγε να μείνι στο σπίτι τού πατέρα της. 'Ο Νότης έτρεξε άπελπιμέ-νος έκει, έδωσε τό λόγο της τιμής του οττόν πεθερό του ότι δε θά ξαναπαίξει κι' ή 'Ελλη δέχτηκε να τόν άκολουθήσει στο σπίτι τους, εξηγώντας τού ότι ό 'Αρμανής τόν παρέσυρε στην καταστροφή γιατί είχε κακούς σκοπούς. 'Ο Νότης μπόρεσε για λίγες ήμέρες ν' άντισταθή στον πειρασμό, αλλά στο τέλος τά ξεχάσε πάλι όλα και πήγε ένα βράδυ στον λέσχη. Τά ζημερ-μάτα είχε χάσει όλα τά λεφτά του κι' από τήν άπελπισία του χτύπησε τό κεφάλι του στον τοίχο...

5ον
Ζαλίστηκε τόν πήρανε τά αίμα-τα, κι' έπεσε χάμω... Για πόσο έ-μεινε εκεί; Συνήλθε μόνος του... Προσπάθησε να σηκωθεί, δεν τά κα-τάφερε... Τό αίμα τόν στράβωνε. "Ε-βγαλε τό μαντήλι του με χέρι πού έτρεμε και τό σκούπισε... Ύστερα, κάνοντας μίαν υπεράνθρωπη προσπάθεια, μπόρεσε, επί τέ-λους, να σηκωθεί. Άκουμπώντας στον τοίχο, βγήκε από τό λούτρο.
Στό διάδρομο, ό πρώτος πού είδε ήταν ό 'Αρμανής. Μόλις είδε μπροστά του τό Νότη χλωμό, ματωμένο έτρεξε γεμάτος ένδιαφέρον και τόν άρπάξε στα χέρια του.
— Τί έχεις... τού φώναξε. Τί έπαθες;... Χτύπησες;... Σε πιάνω τόση ώρα παντού... Τά χείλια τού Νότη κοκκίνησαν.
— Τό κεφάλι μου πήγα να σπάσω, γιατί θέλει σπάσιμο!
— Τρελλός είσαι;...
— Τρελλός ήμουνα... Και τώρα πρέπει να πληρώσω την τρέλα μου...
— Δέ θέλω να άκούω τέτοια πράματα από σενα...
— Τί να άκούς και να μην άκούς;... Τό φανταζότανε κανείς τέτοιο πράμα;...
Σιγά, κρύβοντας με κόπο μίαν άγρια λάμ-ψη πού σπίθισε στα μάτια του, ό 'Αρμανής μωρμούρισε:
— Έμαθα πως έχασες...
Άργά κούνησε τό κεφάλι του ό Νότης, χω-ρίς να άποκριθή.
— Πολλά;... Ξανάπε ό άλλος.
— Όλα!... Κάτι πιο πολύ από όλα!... Κι' άλλα τόσα από πάνω!...
— Γιατί, βρε παιδί μου;... Πώς τό έπα-θες;... Έσύ είχες ρέντα...
— Άπόψε με κυνηγούσε άπίστευτη γκί-νια!...
— Καλά... Δεν ήξερες να συγκρατηής;... Νά σταματηής;... Τό χαρτί δεν έκδίδεται!... Βαρυεστημένος ό Νότης κατέρρευσε βα-ρύς σε μία πολυθρόνα:
— Άντε, μωρέ 'Ανέστη... ψιθύρισε. Εί-ναι καιρός τώρα για να μού κάνης θεωρίες;... Ένα είναι τό πραγματικό: "Ότι τά έχασα όλα! Και τά λεφτά μου και την τιμή μου!...
— Την τιμή σου, γιατί;...
— Γιατί δεν άκούς;... Δεν έχω να πληρώ-σω αυτά πού χρωστάω!...
— Σε ποιους χρωστάς; Στό ταμείο;
— Κι' έκει και σε άλλους...
— Αυτό είναι κακό... Για τό ταμείο δε με νοιάζει· μά στους πελάτες δεν κάνι... Δεν είναι σωστό... Μπορεί να έκτεδής...
'Ο Νότης έσκυψε με άπελπισία τό κεφάλι του:
— Τί να έκτεδής;... Έγώ καταστράφηκα άπόψε!
Σά να τόν συμπόνεσε ό 'Αρμανής, τόν χτύπησε φιλικά στον ώμο:
— Έλα... Μην κάνης έτσι... Θά κανονίσω έγώ όλα τά χρέη σου...
Σάν τόν πνιγμένο, πού πιάνεται από μιά σανίδα, ό Νότης ψέλλισε:
— Έσύ;...
— Ναι, έγώ... Γιατί; Φίλος μου ξάν εί-σαι;...

"Έγινε δικηγόρος!..."

Δύο φίλοι αυτοκινητιστάι, ένας για-τρος κι' ένας δικηγόρος, φεύγουν για μια έκδρομη. Χάνουν όμως τό δρόμο, στέκονται έξω από ένα χωριόσπιτό και ζητούν πληροφορίες από τό νοικο-κύρη. Άνθρωπος φιλόζωνος αυτός, τούς προτείνει να μπουνι οπίτι του για να πάρουν κανένα μεζεδάκι και να πι-ούν λίγο κοκκινέλι.
Οι δύο φίλοι δέχονται με προθυμία, γιατί νοιώθουν τρομερή πείνα και δι-ψα. Πέφτουν, λοιπόν, σάν λύκοι στο φαί και πίνουν πολύλοκο κρασί.
Επειτα, ό γιατρός, πού τού άρέσουν οι εύθυμες ιστορίες, διηγείται μερικές νόστιμες. Τό παράδειγμα τού μιμείται κι' ό δικηγόρος. Οι ήρωες τών ιστοριών τού είναι πάντα μικροκτηματίες και ά-γρότες, πού τούς άποστύν οι γυναίκες τούς.
Ο φιλόζωνος νοικοκύρης, πειράζε-ται λιγάκι απ' αυτές και για να τούς ανταποδώσει τά ίδια, άρχίζει με τί σει-ρά τών, μια ιστορία:
— Μά, φερά, λέει, ένας σπουδαίος γιατρός, κανείς ένχειρίσαι σε κάποιον άρρωστο. Μά τήν ώρα της ένχειρίσεως χάνει τήν ύψοκαμία του κι' αντί να βγάλει τό βαρύνον όργανο, βγάξει τή...συνειδησι τού άρρωστου.
Στό σημείο αυτό ό νοικοκύρης στα-ματάει την ιστορία του.
"Ο δικηγόρος άμέσως τόν ρωτάει πε-ρίεργα:
— Κι' έπειτα;... Τί έγινε; 'Ο άρρω-στος έγινε καλά;
— Ναι, άποκρίνεται ό άλλος, μά έ-ρηλ δεν είχε πιά συνειδησι, γίνθηκε... δικηγόρος!"
Ο ΦΑΚΟΣ

'Ο 'Αρμανής έμεινε συλλογισμένος για λίγο.

Ύστερα είπε:
— 'Η πληγή σου σε σώζει!
— Με σώζει;...
— Ναι! Τούλάχιστον σε δικαιολογεί ά-πέναντι στη γυναίκα σου...
— Πώς;... Με ποιόν τρόπο;...
— Δεν τό καταλαβαίνεις; Θά της πής, ότι σε χτύπησε ένα αυτοκίνητο, και γι' αυτό άργησες...
Τό ψέμμα ήτανε λογικό.

— Τά ίδια θά πούμε και στο Σταθμό Πρώτων Βοηθειών — ότι σε χτύπησε ένα αυτοκίνητο, σε έβριξε κάτω και χάθηκε χω-ρίς να προφτάσης να δής τόν αριθμό του... Τό ίδιο θά πής και στη γυναίκα σου... Μό-νο, αντί να της πής ότι χτύπησες ζημερ-μάτα, θά της πής, ότι χτύπησες τή νυχτα...
— Και πως φργησα και τώρα;
— Έκει χάνεσαι, καυμένε;... Άπό τίς Πρώτες Βοήθειες σε πήγανε στο διανυκτε-ρεύον νοσοκομείο, κι' από εκεί έσύ ζήτησες να γυρίσης σπίτι σου — μια και δεν είχες τί-ποτα σοβαρό — για να την καθυστερήσ...

"Ετσι κι' έγινε. Στο Σταθμό Πρώτων Βοη-θειών γράφανε, ότι ήτανε αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Ύστερα ράβανε τήν πληγή κα-νανε όρρο στον πληγωμένο και τόν άφισανε να γυρίση σπίτι του.
Τήν ώρα πού τόν έβαζε στο ταξί, ό 'Αρ-μανής τού έχωσε ένα κατσαρόκι στο χέρι:
— Πάρε, για να πληρώσης τό ταξί... τού είπε. Κι' αύριο τά λέμε... Έγώ δε γυρίζω μαζί σου, για να μη μας δη κανείς μαζί...
Ήταν έντελώς μέρα, όταν ό Νότης έφτα-σε στο σπίτι του παρασάλισμένος...

Μέ τί λαχτάρα τόν υποδέχτηκε ή 'Ελλη! Κρεμάστηκε στο λαιμό του, τόν έσφιγγε με πάθος στην άγκαλιά της, τόν φιλάγε! Κι' από τά χείλια της, πού τρέμανε, βγαίνανε κουρέλια από λυγμούς και λόγια:
— Είσαι πληγωμένος!... Χτύπησες!... Τί έγινε;... Πές μου, άγαπημένε μου... Πές μου τί έγινε...

Μέ μάτια χαμηλωμένα, χωρίς να τολμάη να τήν κυτάξει ό Νότης εξιστόρησε τό πα-ραμύθι: "Εκει πού γυρίε, κοντά στην 'Ο-μόνοια, ένα λεωφορείο έπεσε άπάνω του, τόν έβριξε κάτω! Τόν πήγανε στο Σταθμό Πρώ-των Βοηθειών κι' από εκεί στο διανυκτερεύον νοσοκομείο...
— Και γιατί δε με ειδοποίησες να τρέξω κοντά σου;...
— Γιατί, πρώτα-πρώτα, ήμουν ζαλισμέ-νος, δεν ήξερα τί μού γινότανε... Οι γιατροί στις Πρώτες Βοήθειες φοβήθηκαν διάσεισι... Ύστερα όμως, στο νοσοκομείο, σιγά-σιγά άόχια να συνέρχωμαι... Και έδώ και λίγη ώρα, κατά τά ζημερώματα, συνήλθα έντελώς. Τότε είπα να σε ειδοώσω. Δεν είχα άν-θρωπο όμως — ποιός να έρθη τέτοια ώρα...
— γι' αυτό παρακάλεσα τό διανυκτερεύοντα γιατρό να μ' άφιση να έρθω μένος μου... Κι' έτσι ή θα — σκαστός, γιατί πρέπει να ξα-ναγυρίσω, να πάρω τό «εξιτηρίό» μου.
— Άπό τά μάτια της 'Ελλης δεν είχανε πά-ψει να κυλάνε δακρυγόνα δάκρυα... όσο ά-κούγε τίς διηγήσι τού άγαπημένου της... Άρα αυτός έπαψε να μιλάη, τόν ρώτησε:
— Και... είναι σοβαρό τό τραύμα;...
— Ένα σκίσιμο λίγο βαθύ, αλλά όχι σπουδαίο. Μού τό ρώσανε. Σε λίγες μέρες, έθ θά φαίνεται τίποτ άλλο από ένα μικρό σημάδακι, για να μού θυμίζει τήν περιπέ-τεια...

Τόν χάιδεψε πάλι, τρυφερά, απαλά, και τού ψιθύρισε:
— Κι' έγώ πού σε υποπτεύτηκα...
— Με υποπτεύτηκες;... Για τί πράμα;
— Νά... Είπα, ότι ξαναπαίγεις στη λέσχη...
'Ο Νότης γέλασε άκατα-
— Έσυ όλο τή λέσχη έχεις στο μυαλό σου...
— Αυτή είναι ό εφιάλτης μου... Δέ στο-
— Νά πού δεν ήμουν εκεί, αλλά στο νο-

σοκομείο... Τό προτιμούσε αυτός;...
Τόν κύτταξε σοβαρά.
— Υστερα του είπες:
— Ναι, Νότη. Τό προτιμούσα...
— Πιό καλά στο νοσοκομείο, παρά στη
λέσχη;...

— Πιό καλά! Γιατί, μετά τη λέσχη, μπο-
ρει και να βρεθής απελπισμένος με τό πι-
στόλι στο χέρι — δηλαδή, χειρότερα, παρά
κάτω από ένα αυτοκίνητο!...

Τόν αγκάλιασε πάλι, τόν έσφιξε, γεμάτη
ερωτική απόγνωση από την αυτοκτονία! Κι' ο
Νότης, με μία δυνατή ανατριχίλα, συλλογι-
στηκε πόσο αληθινά ήταν τα λόγια της,
αφού η λέσχη τόν είχε κάνει απελπισμένο
να χτυπήσει τό κεφάλι του στον τοίχο...

— Απότομα, ήρθαν όλα πάλι στη θυμική
του: 'Η φοβερή χασούρα του, η αδυναμία
του να πληρώσει τούς κερδομένους...

Κουρασμένος, σηκώθηκε:
— Έχω ανάγκη από λίγο ύπνο... είπε
στην Έλλη.

— Κι' είναι φυσικό, ακριβέ μου... Έλα
να κοιμηθώ...

Τόν βοήθησε να πέσει στο κρεβάτι του.
— Μήπως θές να είδοποιήσω την Τράπεζα
δτι δε θα πάς;...

— Όχι... δε χρειάζεται... Πού να τρέχης
τώρα...

— Όχι, να πάω... Να στείλουν και τό
γιατρό να σε δει... Μπορεί να πάρης — και
πρέπει να πάρης — λίγες μέρες άδεια...

— Πήγαινε λοιπόν...
— 'Η Έλλη τόν φίλησε τρυφερά, τόν σκέ-
πασε με στοργή, κι' έφυγε...

Κι' ο Νότης, μένοντας μόνος του, παρα-
δόθηκε στα νύχια της απελπισίας...

Απόψε ήταν ολοκληρωτική καταστροφή!
Δέν είχε από πουθενά να περιμένη την πα-
ρακική έλπίδα...

Οι σκέψεις πού χτυπώντουσαν δυνατά μέ-
σα στο κεφάλι του, καταφέρναν να τόν ζαλι-
σουνε — ένοιωσε τα χτυπήματά τους να τόν
πονάνε...

— 'Αθελά του, τα μάτια του κλείσα-
νε, κι' ένας ύπνος βαρύς, μολυβένιος, χωρίς
εφιάλτες, ήρθε να τόν ξεκουράσει λίγο γιά
μερικές ώρες...

ΙΑ'

Ξύπνησε, ενώ οι τελευταίες ανάυγειες του
δειλινού γλυτρούσαν από τό παρδαύρο. 'Α-
νασκήθηκε στο κρεβάτι του. 'Αμέσως τότε
είδε την Έλλη, πού καθότανε σε μία καρέ-
κλα, μπροστά του, περιμένοντας γεμάτη α-
γωνία τό ξύπνημά του...

Μόλις τόν είδε να άνασκήνεται, πετά-
χτηκε, τόν αγκάλιασε με λαχτάρα:

— Ξύπνησες, αγαπημένε μου; τού ψιθύ-
ρισε. Πώς είσαι;... Νοιώθεις πιό καλά;...

— Ναι... Τό κεφάλι μου πονάει πιό λίγο...
Πραγματικά, τό κεφάλι του δέν πονούσε
σχεδόν καθόλου... Με τό ξύπνημα όμως, οι
κοιμισμένες σκέψεις του χυμίζαν πάλι, τόν
ζώσανε, τόν τολίζανε, σά φίδια!...

— Πήγα στην Τράπεζα... τού είπε η Έλ-
λη. Είδοποίησα και άμέσως ήρθε ο γιατρός
να σε δει...

— Καί πώς δε με ξύπνησες;
— Δέ θέλησε ο ίδιος να σε ξύπνησω. 'Ηρ-
θε μόνο και σε είδε από την πόρτα, κι' έ-
φυγε... 'Ε'αφ'οτε τον να ξεκουράστη... μου
είπε: 'Ε'τα χτυπήματα τού κεφαλιού θέλουν
ξεκούρασμα ήσυχια... Έχω καιρό να τόν
δώ, άμα ξύπνηση, αύριο, μεθαύριο... Την
άδεια θα στη δώσουν όπωςδηποτε...

Κουρασμένος ο Νότης, έκλεισε τα μάτια
του. Την άδεια... Τι να την έκανε την ά-
δεια;... Λεφτά χρειαζότανε! Λεφτά, γιά να
πληρώση τα χρέη του. Καί πού να τα βρή
τόσα λεφτά;... Ποιός να τού τα δώσει;...

Μείνανε γιά λίγο σιωπηλοί. 'Υστερα ξα-
ναμίλησε η Έλλη, σιγά, με κόπο:

— 'Όσο κοιμόσουν, ήρθε κι' ο... γείτονας
μας...

— Ο Νότης χλώμιασε κι' άνασκήθηκε πάλι
στο κρεβάτι του:

— Ο γείτονας μας;... ρώτησε. Ποιός γεί-
τονας μας;...

— Ο... 'Αρμανής...

Κουνήσανε τα χείλια του, ήχος όμως δε
βγήκε από μέσα... 'Επί τέλους, μπόρεσε να
ψελλίση:

— Ο 'Αρμανής;... Καί τί ήθελε;...

— 'Η Έλλη τού αποκρίθηκε μ' ένα πικρό
χαμόγελο:

— Πώς 'ε'τί ήθελε;... Φίλος μας δέν εί-
ναι;...

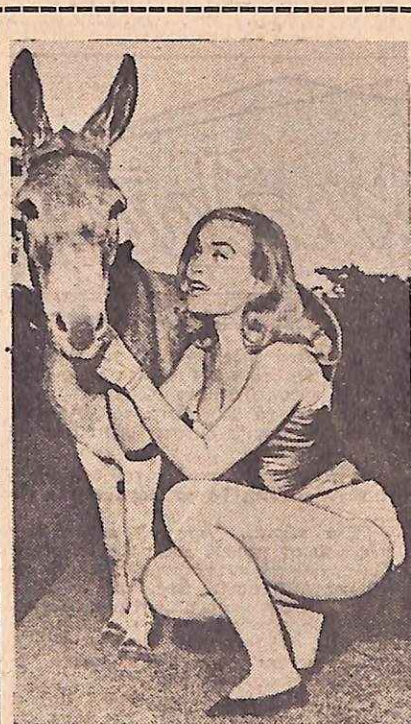
— 'Αφού ξέρει, δτι δέν τόν υποφέρεις, πώς
τόλμησε να έρθη;...

— Να πού τόλμησε... Δέ λογαριάζει, φαί-
νεται, πολύ τη συμπάθεια, η την αντίπαθείά
μου...

— Καινούργια σιωπή μεσολάβησε.

— 'Υστερα, ο Νότης ρώτησε δειλά:

— Καί, λοιπόν, τί σου είπε;...

ΠΡΟΤΙΜΑ ΤΟ... ΓΑ'ΙΔΑΡΟ

Παρά τη νεαρή ηλικία της, η 'Αγγλίδα
στάρ Σίρλεϋ 'Ητον, πού χαρακτηρίζε-
ται σά μία καινούργια έλπίδα τού βρε-
τανικού κινηματογράφου, έχει βαθιά α-
πογοιτηθεί από τό ισχυρό φύλο. 'Επι-
τιμώ τά άκακα γαιδουράκια» δήλωσε
πρό ημερών. Καί, γιά να τό αποδείξει,
κάνει συντροφιά αποκλειστικά μ' ένα...
άληθινό γαιδάρο, πού — αντίθετα μέ...
τούς άλλους! — δέν της έχει προκαλέ-
σει ποτέ την παρακική στενοχωρία ή
δυσάρεσκια...

— Έμαθε, δτι χτύπησε και ήρθε να δει
τί κάνει;...

Κατάλαβε ο Νότης, δτι έπρεπε να παίξη
τό θεάτρο του:

— Έμαθε;... άπόρησε. Πώς έμαθε;...
Ποιός τού τό είπες;...

— Ο θυρωρός, πού σε είδε, λέει, να μπαί-
νης με δεμένο τό κεφάλι...

— 'Α, έτσι...
Κι' ύστερα, ο Νότης πρόσθεσε:

— Είναι συγκινητικό τό ενδιαφέρον του...
'Η Έλλη τόν κύτταξε λοξά:

— Συγκινητικό... και λιγάκι επικίνδυνο!
'Ο Νότης σήκωσε τούς ώμους του:

— 'Ε, όχι κι' επικίνδυνο... Με ποιόν
τρόπο είναι δυνατό να κινδυνεύουμε από τόν
κύριο 'Αρμανή;...

— Με όλους τούς τρόπους, αγαπημένε
μου... 'Ο άνθρωπος αυτός είναι, πιστέψέ με,
ο καίκος μας δαίμονας! 'Απόφυγέ τον όσο
μπορείς πιό πολύ...

Νευρικά της αποκρίθηκε:

— Μά τόν άποφειγώ... Είδες να κάνουμε
καμμία παρέα;...

— Όχι... Όχι... 'Εσύ είσαι έν τάξει...
Νά πού ήρθε όμως αυτός...

— 'Ε, και τί φταίω εγώ;... 'Ηρθε. Ε.
φυγε... 'Αν δε μου τόλεγες εσύ, ούτε θα
τώρα...

— Δέ μπορούσα να σου τό κρύψω... 'Η-
ταν υποτιμητικό να σου τό κρύψω... 'Ελπί-
ζω όμως να μη σου έκανε έντύπωσι αυτό...

— Ο Νότης χαμογέλασε, χωρίς κέφι:
— Νά σ' άκούσης κανείς, θα νομίση, δτι
ο 'Αρμανής κι' εγώ είμαστε... έρωτευμένοι!

Με τρυφερή άνησυχία τού χείδεψε τα μαλ-
λιά:

— Μην κοροϊδεύς, Νότη... Καί προσπά-
θησε να με καθησυχάσης με άλλον τρόπο
έκτός από την ειρωνεία...

Την αγκάλιασε βερμά, πιστικά:

— Δέ σε κοροϊδεύω... Σ' αγαπώ... Καί
θέλω κι' εσύ να με πιστεύς... Με τόν 'Αρ-
μανή δέν έχω καμμία σχέση... 'Αφού δε θές,
ούτε καλημέρα...

Τόν αγκάλιασε και τόν φίλησε, φαίνομε-
νικά καθησυχασμένη. Γιατί μέσα της, στο
βάθος, εξακολουθούσε να την τρώη τό σα-
ράκι της άνησυχίας — με την ίδια πάντα
άφορη...

*

Έμεινε ο Νότης στο σπίτι του μία βδο-
μάδα — τόσο τού ένέκρινε άδεια ο γιατρός

της Τραπέζης... Έκατσε κοντά στη γυναίκα
του, πού, νοιώθοντας τον κοντά της, δικό
της, ήταν πραγματικά εύτυχισμένη...

— Να μπορούσαμε να περάσουμε έτσι όλη
μας τη ζωή!... τού είπε μία άναρ-
τική ά-
δεια;... Σά δύσκολο...

Κι' έτσι, την άλλη μέρα, ο Νότης πήγε
στο γραφείο. Οι συνάδελφοί του τόν υποδε-
χτήκανε με ένθουσιασμό. Τούς διηγήθηκε τό
«άτύχημά» του και στράφηκε στη δουλειά.

Έκει, κατά τις έντεκα, να σου μπροστά
στο γκισέ ο 'Αρμανής!

Βλέποντάς τον ο Νότης ένοιωσε ένα δυ-
νατό ρίγος...

— Τί θές;... τόν ρώτησε απότομα.
'Ο άλλος χαμογέλασε με έπείκεια:

— Τί θέλω;... έκανε. 'Ετσι υποδέχεσαι
τόν πιό καλό σου φίλο;...

— Τί θές;... Λέγε... 'Εχω δουλειά...

Τα μάτια τού 'Αρμανή πετάσανε μία δια-
βατική λάμψη θυμού:

— Γιά δουλειά σε θέλω κι' εγώ... τού ά-
ποκρίθηκε ξερά.

— Γιά δουλειά;...
— Ναι...

— Τί δουλειά;... Λέγε...

— 'Αρμανής κύτταξε ένα γύρο:
— Δέν είναι εύκολο να μιλήσουμε εδώ...

Τό μεσημέρι θα σε περιμένω στην έξοδο της
Τραπέζης...

Κι' έφυγε.
Μ' ένα σφίξιμο στην καρδιά του, συνέχισε
ο Νότης άκεφα μηχανικά, τη δουλειά του.

Κι' όταν βγήκε από την Τράπεζα κατά τις
δυο, βρήκε μπροστά του τόν 'Αρμανή.

Δέν είπανε λέξη. Προχωρήσανε λίγο σιω-
πηλοί πρós τα κάτω.

— 'Υστερα ο 'Αρμανής μίλησε πρώτος:
— Δέ φαίνεται διόλου εύχαριστήμενος πού
με βλέπεις...

— Ο Νότης δέν τού αποκρίθηκε.
— Κι' όμως, συνέχισε ο άλλος, με κά-
ποια πίκρα, θα έπρεπε να με συμπαθής...

— Γιά συμπάθειες και γιά αντίπαθειες
ήρθε να μου μιλήσης;...

— 'Αρμανής έσφιξε τα δόντια του:
— Όχι, γιά κάτι πολύ πού πρακτικό...

Κάτι πού μπορεί να σε δυσχερεστή,
άπαράτητο όμως να τό άκούσης...

— Τό άκούω...

— 'Αρμανής τόν κύτταξε λοξά:
— Χάθηκες τόσες μέρες από τη λέσχη...

— Με ήθελες;...
Νευρίασε ο 'Αρμανής:

— 'Απορώ με την άπάθειά σου, να την
άληθεια! 'Εδώ άφηρες κόσμο άπλήρωτο, και
ρωτάς τί σε ήθελα;...

— 'Α, με ήθελε ο κόσμος...

— 'Αρμανής χαμήλωσε τη φωνή του:
— Ο κόσμος δε σε ήθελε, γιάτι πληρώ-
θηκε...

— Πληρώθηκε;... Ποιός τόν πλήρωσε;
— Εγώ, φυσικά!... Δέ μπορούσα να ά-
φίσω άκαλύπτο τό φίλο μου — άλλα ούτε
και τη λέσχη έκτεθειμένη... Πλήρωσα, λοι-
πόν, όλο τόν κόσμο...

Με φωνή σιγανή ο Νότης είπε:

— Σ' ευχαριστώ... Είσαι πολύ καλός...

— Τό λές σά να μην τό πιστεύεις!...

— Όχι, τό πιστεύω... Πώς είναι δυνατό
να μην τό πιστεύω;... Γιά να κάνης τέτοια
χειρονομία, πρέπει να είσαι πολύ καλός...

— 'Αρμανής τόν κύτταξε λοξά:
— 'Ο 'Αρμανής τού είπε, δε νομίζεις, δτι πρέ-
πει να ταχτοποιηθούν λίγο οι λογαριασμοί
μας;...

— Φυσικά... 'Αλλά, με παιόν τρόπο; Κα-
θώς ξέρεις πιό καλά από τόν καθένα, εγώ
τόσα λεφτά δέν έχω... Τα έχασα όλα σά
είχα κερδίσει, κι' από πάνω δυο φορές
τόσα!...

— Τό ξέρω... Πώς δέν τό ξέρω;... Να
πάρη ή όργη! Μία φορά έλειψα κι' εγώ από
δίπλα σου και τα θαλάσσωσες!

— Γιατί;... 'Αν ήσουν εσύ δίπλα μου, τί
θα έκανες;... 'Ηταν δυνατό να αλλάξης τό
χαρτί;...

— Όχι, βέβαια... 'Αλλά ήταν δυνατό
να σε πάρω, έστω και διά της βίας, γιά να
μη συνεχίσης τόν έκβιασμό τού χαρτιού,
πού μοιάζει πολύ με αυτοκτονία...

Βαρυστημένος ο Νότης μουρμούρισε:

— Τώρα δτι έγινε, έγινε...

— Ναι, βέβαια... Να δούμε τί μπορεί να
γίνη...

— Τί να γίνη; Πρέπει να πληρώσω! 'Αλλο
δε γίνεται από αυτό... Είτε τούς άλλους,
είτε εμένα, είναι τό ίδιο πράμα...

— Ο 'Αρμανής έκανε μία δυσχερεστή
γκριμάτα:

— Δέν είναι καθόλου τό ίδιο... είπε. 'Αλ-
λο να χρωστάς σε ξένους, κι' άλλο στο φίλο
σου...

— Δηλαδή, ο φίλος μου θα μου τά χάριση
τά λεφτά;...

— 'Ο 'Αρμανής έκανε άλλη μία γκριμάτσα,
πιό έκφραστική από την πρώτη...

— Να σ'τα χάριση δέν είναι εύκολο, κι'
ούτε και σωστό, νομίζω... Πρώτος άπ' ό-
λους δε θα τό ήθελες εσύ. Είμαι βέβαιος...

— 'Υστερα τό ποσόν είναι αρκετά σοβαρό —
δέν είναι από αυτά πού χαρίζονται...

— 'Ετσι στο είπα... Πώς είναι δυνατό
να μου χάρισης τόσα λεφτά κι' εγώ να δε-
χτώ τό δώρο;... 'Αφού έχασα, θα πληρώσω

— πρέπει να πληρώσω...

Χαμήλωσε τό κεφάλι του ο Νότης και
πρόσθεσε πιό σιγά, γεμάτος άπόγνωσι:

— Με ποιόν τρόπο όμως;... Τόσα λεφτά
δέν τα βρίσκει ένας άπλος υπάλληλος Τρα-
πέζης...

— 'Ο 'Αρμανής χτύπησε φιλικά στην πλάτη
τό Νότη:

— Μην άπογοιτεύεσαι... Βέβαια, να τα
πληρώσης όλα μαζί είναι αδύνατο! Λίγα-
λίγα όμως δέν είναι δύσκολο...

— Λίγα-λίγα;...

— Ναι... Θέλω να σε εύκολύνω... Καί γι'
αυτό, άλλωστε, πληρώσα εγώ όλα τα χρέη
σου... Έλα, πάμε να πιούμε ένα ουζάκι, να
κάνουμε και τούς λογαριασμούς μας, σωστά
και ώραια...

Μπήκανε σ' ένα μπαράκι, κι' εκεί ανά-
μεσα σε δυο ουζά και στους μεζέδες τους, ο
'Αρμανής έδγαλε τό καρνέ και τό μολύβι
του κι' έκανε τούς λογαριασμούς του:

— Τόσα χρωστάς... είπε.

— Ο Νότης κύτταξε πανικόβλητος τόν ά-
πίθανο άριθμό...

— Μην τρομάζης όμως... βιάστηκε να
προσθέσει ο 'Αρμανής. Αυτό τό ποσόν θα
τό διαιρέσουμε σε εικοσιτέσσερα ή σε τριαν-
ταέξη μερίδια, και θα πληρώσης κάθε μήνα
κάτι — γιά δύο, γιά τρία χρόνια... Είσαι εύ-
χαριστήμενος...

Εύχαριστήμενος... Κι' έτσι ακόμα πού τού
πρότεινε ο 'Αρμανής, η μηνιαία δόση ήταν
όσο ο μισός του όλόκληρος! Τό κατάλαβε
ο άλλος και βιάστηκε να τού πη:

— Μη στενοχωριέσαι! και γι' αυτές τις
δόσεις... 'Εγώ δε θα μιλήσω ακόμα κι' αν
μου δίνης τά μισά τό μήνα... Τυπικά μόνο
θα μου υπογράψης τριανταέξη μηνιαίες συν-
αλλαγματικές, έτσι, πιό πολύ γιά να θυμό-
μαστε τό ποσόν...

— 'Αμέσως έδγαλε από την τσέπη του ένα
πακέτο με συναλλαγματικές, τις συμπλή-
ρωσε μία-μία και τις έδωσε τόν Νότη, πού
μηχανικά τις υπόγραψε...

— Δέν είναι ανάγκη να σε βεβαιώσω, δτι
οι συναλλαγματικές αυτές δέν πρόκειται να
φύγουν από τα χέρια μου... είπε ο 'Αρμα-
νής, ενώ τις τσέπανε.

— Δέ θα τις κυκλοφορήσης, άντί γιά λε-
φτά;

— Όχι. Δέν έχω καμμία ανάγκη, κι' ούτε
υπάρχει λόγος... 'Αν σε έβαλα να τις υπο-
γράψης, είναι, στο ξαναλέω, γιά να θυμό-
μαστε τό ποσόν...

— 'Ηπιε τό ουζό του ο 'Αρμανής:

— Δέ θα πηής και συ τό δικό σου;... ρώ-
τησε τό Νότη.

Μηχανικά, τό ρούφηξε κι' εκείνος.

Πλήρωσε ο 'Αρμανής και σηκώθηκε:

— Άντε... Πάμε τώρα... είπε. 'Αργήσε
και δέν υπάρχει λόγος να στενοχωρήσης πά-
λι τη γυναίκα σου...

— Ο Νότης έπιασε δυνατά τό χέρι τού «φί-
λου» του:

— 'Εκείνο πού θα σε παρακαλέσω, τού εί-
πε, είναι να μη μάθης τίποτα ή Έλλη...

— Πώς θα μάθη;

— Μη σου ξεφύγη καμμία κουβέντα... 'Εγώ
της είπα, δτι με χτύπησε αυτοκίνητο εκείνο
τό βράδυ...

— 'Εγώ δε στο συμβούλεψα να τό πής;...
Κι' αυτό θα έπιμείνουμε, δτι έγινε... Δέν
έχουμε ανάγκη να της πούμε τίποτε άλλο...

— Ούτε γιά τα λεφτά, πού σου χρωστάω...

— Ούτε... Ποιός λόγος να της τό πούμε;...
Αυτά είναι προσωπικά ζητήματα, δικά μας...

Βγήκαν από τό ουζάδικο. Την ώρα πού ο
'Αρμανής έσφιγγε τό χέρι τού Νότη, τού
είπε:

— Καί, όποτε θές, ή λέσχη είναι άνοιχτή
γιά εμένα...

— Με ένα καινούργιο ρίγος, ο Νότης ρώ-
τησε:

— 'Η λέσχη;... Τί είν' αυτά πού λές;
Και πώς θα παίζω;... Με τί λεφτά;...

— Δέ θα σ' άφίσουμε έτσι... Θα σου κά-
νουμε κάποια πίστωση... Καί — πού ξέρεις;
— μπορεί να ρεφάρης...

ΙΒ'

Ξαναπήγε ο Νότης στη λέσχη, με την έλ-
πίδα, δτι θα μπορούσε κάπως να ξελασπώ-

ση. 'Η γκίνια όμως, τόν κυνηγούσε έπιμό-
να: 'Επαίξε, έχασε, μπήκε μέσα κι' άλλο...
Πληθύνανε οι συναλλαγματικές τού 'Αρμανή...

— 'Εσύ, βρε παιδί μου, δέν τρώγεται!...
τού είπε ένα βράδυ αυτός, κρύβοντας την
ικανοποίησή του πίσω από κωμική συμπε-
νία... Δέ θα κερδίσης και καμμία φορά;...

Χλωμός, τόν κύτταξε ο Νότης με χαμένο
βλέμμα...

— Να κερδίσω... ψέλλισε. Δέ βλέπεις πού
δε μπορώ να σταυρώσω χαρτί;...

— 'Ε, πάψε τότε να παίζης!

— Να πάψω;... Τώρα;... Τώρα πού είμαι
χαμένος ως τό λαιμό;...

— Καί τί θα κερδίσης, δηλαδή, αν βου-
λιάξης έντελώς;...

— Ξέρω κι' εγώ;... 'Ελπίζω στην καλή...

— 'Η «καλή» όμως δέν ήρθε... 'Αντί γι' αυ-
τήν, ήρθε ή μεγάλη άπειλή: 'Ενα πρωί, στην
Τράπεζα, μπροστά στο γκισέ τού Νότη,
εμφανίστηκε ένα πρόσωπο σκοτεινό. Είχε μία
συναλλαγματική στα χέρια του, ήθελε να
πληρώσει...

— Ο Νότης τού έδωσε κάποια υπόσχεσι
άοριστη και τόν είδε να φεύγη, γεμάτος ά-
γωνία... 'Υστερα ήρθε κι' άλλος... Κι' άλ-
λος... Εύτυχώς, δτι δέν κάνανε φασαρία, δε
ζητήσανε τα λεφτά με έντονο, επιτακτικό
τρόπο, κι' έτσι δε δημιουργήθηκε σκάνδα-
λο...

Τό μεσημέρι όμως πούφωγε, ο Νότης
ήταν βέβαιος, δτι τη δεύτερη φορά, ο Νότης
δανεισται θα ήτανε πιό απαιτητικός και ή κοι-
νολογία, τών χρεών του, πού θα ακολουθού-
σε μοιραία, θα έκανε τη θέσι του στην Τρά-
πεζα καθαρά προβληματική...

Πήγε γραμμή κι' ήρθε τόν 'Αρμανή στη λέ-
σχη. Τού τά είπε όλα κι' αυτός τά άκουσε
με τά πονηρά του ματάκια, πού πετάγανε
σπίθες χαράς...

— Ξανόηθκες πολύ, βρε παιδάκι μου...
είπε στο τέλος. Τόσα λεφτά, πού να τά
βρής;...

— Πού να τά βρώ; Έκανε κι' ο Νότης,
με τό κεφάλι του χαμηλωμένο, σαν ένοχος...

Κι' ύστερα πρόσθεσε πιό σιγά:

— Άμα φέρουνε τις συναλλαγματικές
στην Τράπεζα, θα με διώκουν!...

— Βλέπεις, είπε ο 'Αρμανής, σά να ήθελε
να δικαιολογήθης, είμαι κι' εγώ στενοχωρημέ-
νος αυτό τόν καιρό, αναγκάστηκε, λοιπόν,
να δώσω μία-δυο συναλλαγματικές σου σε
τρίτους...

— Καί αυτοί οι τρίτοι τώρα δέν έχουνε
καμμία διάθεση να με περιμένουν — όπως
εσύ...

— Ο 'Αρμανής τόν χτύπησε φιλικά στον
ώμο:

— 'Ενοια σου... τόν βεβαίωσε, θα τις
πάρω πίσω με πρώτη ευκαιρία... 'Αλλά, κύ-
τα μην υπογράψης άλλες, γιάτι δέν είναι
δυνατό να σε πιστώσω πια ούτε δοξαμή!...

— Έφυγε όχι και πολύ καθησυχασμένος ο
Νότης από τη λέσχη. Κατάλαβε, δτι ο
'Αρμανής δέν ήτανε δυνατό να κρατήση ά-
πάνω του τόσο μεγάλη χρέη δικά του... 'Η-
τανε μοιραίο να προσπαθήση να ξερωτρωή
μερικά... Καί τότε τί θα γινότανε;... Θα ά-

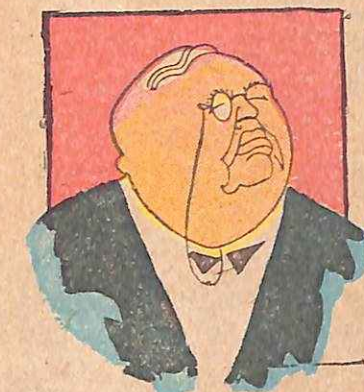
κολουθούσε τό διώξιμο τού κακού υπαλλήλου
από την Τράπεζα, και ή πείνα της Έλλης...

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

★ Ο πρίγκιψ Σίβ της Πολιτίας και η Εύα Μπάρτοκ συναντήθηκαν στη Βομβόνη, όπου βρίσκεται από ημέραν η στάρ. Μιλώντας κατόπιν στους δημοσιογράφους ο Ίνδος πρίγκιψ δεν τους απέκρυψε πως μπορεί πολύ σύντομα να παντρευτεί την Εύα. Κάθε μέρα ο πρίγκιψ Σίβ πηγαίνει με το αυτοκίνητό του και παίρνει τη στάρ από το ξενοδοχείο της για να έλκεται μαζί κοσμηματοπωλεία και άλλα καταστήματα. Η Εύα Μπάρτοκ είναι σήμερα 28 χρόνων ενώ ο πρίγκιψ είναι μόνο 23.

Ο Τσάρλς Λάτον

σαν πάνω από 200.000 εισιτήρια, αριθμό που οι Γάλλοι κινηματογραφιστές χαρακτηρίζουν «φράγμα της επιτυχίας». Σας δίνουμε τους τίτλους των εξαιρετικών αυτών έργων και τον αριθμό των εισιτηρίων που πραγματοποιήσαν:

- 1) «Η γέφυρα του ποταμού Κεάβ» (642.985).
- 2) «Ο θείος μου» με τον Ζακ Τατί (538.933).
- 3) «Οι δέκα εντολές» (526.305).
- 4) «Οι χαρτοκλέφτες» (425.612).
- 5) «Μεγάλες οικογένειες» (383.378).
- 6) «Όταν περνούν οι γερανοί» (381.251).
- 7) «Το τρίτο χρο» με τον Ντόρο Κούλι (309.430).
- 8) «Ο χορός των καταραμένων» (298.221).
- 9) «Σε περίπαισι δυστυχισμένο» με τη Μπαρνέτ (282.994).
- 10) «Ο καθρέφτης με τις δυο φάσεις» με τη Μισέλ Μοργάν (250.405).
- 11) «Το κλειδί του μυστηρίου» με τον Ζαν Γκαμπέν (246.707).
- 12) «Η Γιοζιάν» (242.824).
- 13) «Γορίλλας, ο υπ' αριθ. 1 δημόσιος κίνδυνος» (242.082) και 14) «Οι έρασται» (234.231).

Η προσβολή του τελευταίου φιλμ συνεχίζεται και κατά το 1959 «Η γέφυρα του ποταμού Κεάβ» κατέρριψε πάντως ένα ρεκόρ εισιτηρίων που δεν έφτασε κανένα άλλο φιλμ μέχρι σήμερα.

★ Ο θείος της Σοφίας Λόρεν Μασσέλιο Σικολόνε συνελήφθη στη Ρώμη κατηγορούμενος για άπαιτη. Είχε εισπράξει σημαντικά χρηματικά ποσά από διάφορες εταιρείες και άτομα για διενέργειαν φιλανθρωπικού σκοπού.

★ Από τη Μεθούρνη της Αυστραλίας, όπου γυρίζει τώρα το φιλμ «Στην αμμουδιά» μας έρχεται η είδησις πως η Άννα Γκάρντνερ είναι έρωτευμένη με τον άσσο του τένις Τόνι Τρόμπερτ. Εκείνος έσπευσε να διαψεύσει την είδησι, η Άννα όμως αρνήθηκε να την σχολιάσει.

★ Αφού πολέμησε μερικές μέρες με τους αντίπαλούς του Φιντέλ Κάστρο στην Κούβα, ο Έρρολ Φλυνν έφτασε αεροπορικά στη Νέα Υόρκη. Ο Φλυνν πρόκειται τώρα να γράψει ένα άρθρο για τον νικητή του Μασσέλιο, το οποίο θα συνοδεύσει με φωτογραφίες που πήρε ο ίδιος. Το άρθρο αυτό το διανομήθηκε ήδη ένα μεγάλο περιοδικό για να εξασφαλίσει την πρώτη δημοσίευσή.

Σύντομες ειδησούλες

★ Ο Κάστρο μιλώντας για το Φλυνν μετά τη θριαμβευτική εισόδου στην Αβάνα είπε: «Πρόκειται για ένα σπουδαίο άνθρωπο και πραγματικό ιδεολόγο».

★ Ο Ρόμπερτ Άλντριχ, που βρίσκεται από καιρό στη Ρώμη αποκάλυψε πως ετοιμάζει μια νέα έκδοση της παλαιάς επιτυχίας του Χάρρυ Μπάρ «Τάρας Μπούλμπαν».

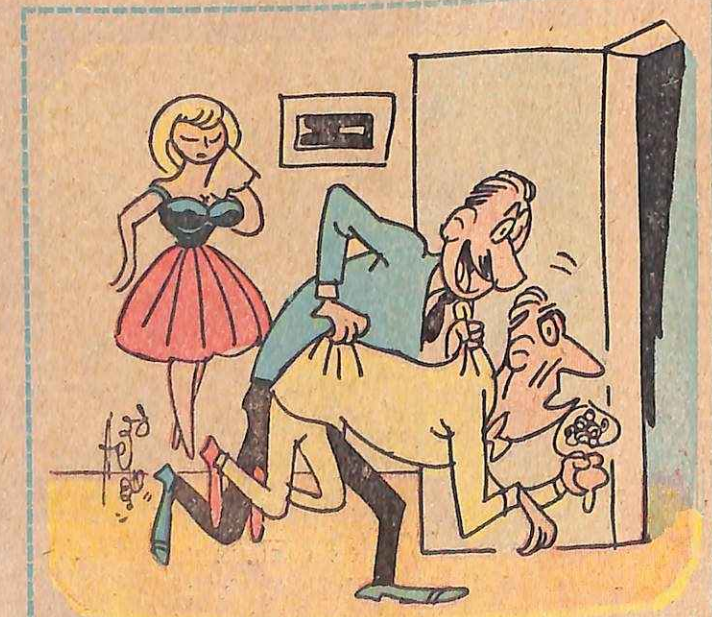
★ Ο διάσημος σκηνοθέτης δήλωσε ακολουθώντας πως θεωρεί ως πιο κατάλληλο για το ρόλο αυτό τον Άντονι Κουήν.

★ Σας μιλήσαμε κατ' επανάληψιν για το θαύμασμα που εξέδηλωσε η Μπριζίτ Μπαρντό για το στρατηγό ντε Γκώλ. Πρό ημερών ο στρατηγός, που δεν είδε κανένα φιλμ της Μπριζίτ, την είδε για πρώτη φορά στην τηλεόραση, σ' ένα χορευτικό νούμερο και είπε για τη διάσημη θασυαστρία του: «Η νέα αυτή έχει μια γοητευτική απλότητα!».

★ Η Άνις Λωράν, την οποίαν οι Αμερικανοί προσπαθούν να κάνουν μια νέα Μπαρντό, γυρίζει το πρώτο της ισπανικό φιλμ «Πειρασμοί». Υποδύεται μια χορεύτρια του καμπαρέ Χάρνι της οποίας ο Ισπανός γιος Βίν-σεντ Πάρρα σκοτώνει τον εξαδελφό και αντίζήλο του Άρμάν Μεστράλ και πηγαίνει φυλακή.

★ Στο λιμάνι του Χόνγκ-Κόνγκ υπάρχει τις ημέρες αυτές ένα πρωτότυπο πλωτό κινηματογραφικό στούντιο, μοναδικό στο είδος του. Πρόκειται για ένα πλοίο, το «Φα Τσάν» που ήταν καταδικασμένο να διαλυθεί και που οι παραγωγοί του φιλμ «Θεώρησι για το Χόνγκ-Κόνγκ» αγόρασαν για τις ανάγκες του έργου τους. Έτσι πάνω στο σκάφος υπάρχουν δυο πλοίαρχοι: Ο πραγματικός και ο φανταστικός. Ο φανταστικός, που στέκεται στο πηδάλιο μόνο όταν το απαιτεί ο φράγκος. Επάνω στο πλοίο αυτό υπάρχει και μια άλλη διασημότητα: Ο Κόρτ Γιορδγκενς, που υποδύεται ένα τυχοδιώκτη, ανεπιθύμητο τόσο στο Χόνγκ-Κόνγκ όσο και στο Μακάο και ο οποίος είναι αναγκασμένος να μείνι πάνω στο καράβι του Όρσον Ουέλλες.

★ «Δεν πρόκειται να παίξω στην τηλεόραση» δήλωσε ο Ντάννυ Κέιη στο Παρίσι απ' όπου πέρασε προ ημερών. Ο διάσημος κωμικός, που λατρεύει το θέατρο το οποίο του επιτρέπει να έρθει σε άμεση επαφή με το αγαπημένο του κοινό, αποκάλυψε πως το προσέγγισαν του φιλμ θα το γυρίσει στην Ιαπωνία. Στο Παρίσι ο Ντάννυ Κέιη έκανε και μια άλλη αποκάλυψη: «Το όνειρό μου, είπε, είναι να διευθύνω μια μεγάλη ορχήστρα. Δεν ξέρω ούτε μια νότα και δεν παίζω κανένα μουσικό όργανο. Αρκεί όμως να ακούσω μια φορά ένα μουσικό έργο για να μπορέσω κατόπιν να διευθύνω από μνήμης και εξ' ενστικτού την ορχήστρα που θα το εκτελέσει».

— Πήγαινε στο καλό, παιδί μου και μια μέρα θα μ' εὐγνωμονήσ, που σε... πέταξα έξω! (Τού Άρχελαου)

★ Η Μπριζίτ Μπαρντό είναι η πρωταγωνίστρια του πρώτου γαλλικού φιλμ του οποίου το γύρισμα άρχισε το 1959. Πρόκειται για το φιλμ του Κριστιάν Ζακ «Η Μπαμπέτ ξεκινά για τον πόλεμο» στο οποίο η στάρ έχει για αρτεναίρ το γοητευτικό Ζακ Σαρρίε.

Η Ντάουν Άντιμς

★ Περσαστικός από το Παρίσι, ο Άλφρεντ Χίτσκοκ έκανε μερικές αποκάλυψεις σχετικά με το φιλμ που θα γυρίσει σε λίγο στο Λονδίνο, για να το αποτελειώσει αργότερα στα στούντιο της Καλιφορνίας. Ο τίτλος θα είναι «Οχι αναστολή για το δικαστή» και πρόκειται για την περίπτωση ενός δικαστή ο οποίος κρύβεται από μια νέα ελαφρών ηθών, ύστερα από ένα ατύχημά του. «Το φιλμ αυτό ήθελα να το γυρίσω από καιρό, δήλωσε ο Χίτσκοκ, αλλά τώρα μόνο καθίσταται δυνατό το γύρισμά του λόγω της μεγαλύτερης ελευθερίας που άφησε η αμερικανική λογοκρισία στους παραγωγούς». Τη νέα θα την υποδύει η «Ωντρεϊ Χέμπουρν».

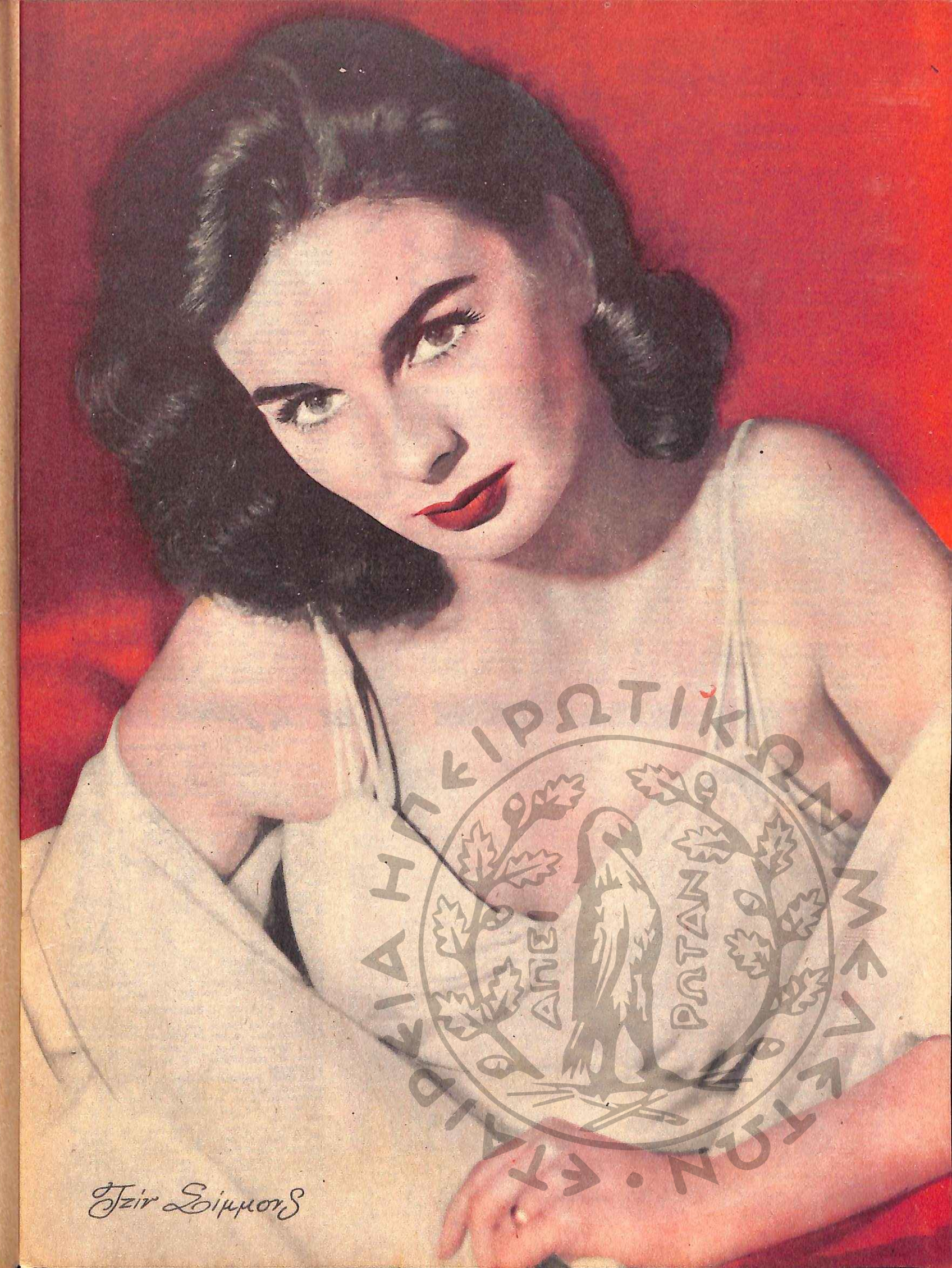
★ Στη Ρώμη γυρίστηκε την περασμένη βδομάδα η τελευταία σκηνή του «Μπέν Χούρ», το γύρισμα του οποίου άρχισε την Πρωτομαγιά του 1958 και που σκότισε 15 εκατομμύρια δολάρια. Λέγεται πως το φιλμ αυτό θα είναι το τελευταίο που γυρίζεται στα περιθώρια στούντιο της Τσιναίτσι. Οι εγκαταστάσεις αυτές, οι οποίες άνηκον στο κράτος, πρόκειται τώρα να διαλυθούν γιατί τα έξοδα που απαιτούν, τις κάνουν άποσιτες στους Ιταλούς παρναγωγούς και τα αμερικανικά φιλμ που γυρίζονται σ' αυτές δεν είναι αρκετά για να δικαιολογησουν την υπαρκτή τους.

★ Ο Ρεττόριο ντε Σίκα, ο οποίος γυρίζει τώρα στο Λονδίνο το φιλμ «Οι τέσσερις εκδικητές» για την αμερικανική τηλεόραση, υπάρχει πιθανότης να εγκαταλείψει τον κινηματογράφο για ν' αφοιερωθή ολοκληρωτικά στην τηλεόραση.

★ Ο Ιταλός σκηνοθέτης Καρμίνε Γκαλιόνε ετοιμάζει μια νέα υπερπαραγωγή, που θα γυρίσει έχρωμα και με το σύστημα «Τεχνισμάς». Πρόκειται για το έργο «Η Καρσινάδ» στις φλόγες» στο οποίο θα πρωταγωνιστούν ο Ντάνιελ Ζαλέν, η Άγγλιδα Άνν Χέιγουουντ, ο Ισπανός Φόλκο Λοβλίν και ο Ισπανός Χοσέ Σουαρέζ.

★ Είναι δύσκολο να περιγράψω κανείς το μίσος που χωρίζει σήμερα την ηθοποιό Ντάουν Άντιμς και τον πρώην σύζυγό της, Ιταλό πρίγκιπα Μασσίμο, εξ αιτίας του γιου τους που

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Γιζιρ Σιμμενς

Οι βιταμίνες και η έγκυ- μοσύνη

Οι βιταμίνες ενεργούν περίπου σαν τις ορμόνες, δηλαδή σε άπειρο ποσό. Αλλά και τα αποτελέσματά τους είναι μερικές φορές ταυτόσημα.

Κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, είναι απαραίτητη η μιά επαρκής ποσότητα βιταμινών. Το μωρό σας την έχει ανάγκη για να δημιουργήσει ένα μικρό όργανο, που θα του χρειαστεί τις πρώτες εβδομάδες μετά τη γέννησή του. Μα χρειάζεται επίσης και στη μέλλουσα μητέρα γιατί ο οργανισμός της θα εργάζεται εντατικά όλους αυτούς τους 9 μήνες.

Η πιο βασική βιταμίνη για την ανάπτυξη του μωρού σας, είναι η βιταμίνη Α. Θα τη βρείτε στο μωρουκέλο, στο σπύκι, στο σπανάκι, στα λαχανικά, στα κρόττα, στις ντομάτες και στο σέλινο. Η έλλειψή της μπορεί να προκαλέσει τρομερή αδυναμία στο μωρό και ανωμαλίες της όρασής του στη μητέρα.

Έξ ίσου απαραίτητες είναι και οι διάφορες βιταμίνες Β (Β1, Β2, Β6, κλπ.). Από αυτές εξαρτάται η καλή κατάσταση του νευρικού συστήματος, των μύων και του πεπτικού συστήματος. Τις βιταμίνες αυτές θα τις βρείτε στη μαργαρίτα της μπίρας, στα δημητριακά, και στο μαύρο ψωμί.

Φυσικά, δεν πρέπει να ξεχάσετε και τη βιταμίνη C. Υπάρχει άφθονη στα λεμόνια, στα πορτοκάλια, στις ντομάτες, στις φράουλες και στα σταφύλια. Η έλλειψή της προκαλεί αιμορραγίες από τη μύτη, καταστροφή των δοντιών και φλόγωση των ούλων στη μητέρα και αδυναμία στο παιδί.

Για να χρησιμοποιηθεί καλά το ασβέστιο, από τον οργανισμό, είναι απαραίτητη η παρουσία της βιταμίνης D. Η βιταμίνη αυτή βρίσκεται σε πολύ μικρές ποσότητες στις διάφορες τροφές, αλλά μπορείτε να την αποκτήσετε με τον ήλιο. Αρκεί να περπατήσετε στον ήλιο και τον καθαρό αέρα. Αν αυτό σας είναι αδύνατο, θα καταφύγετε αναγκαστικά στο μωρουκέλο.

Προσέξτε πολύ! Το μωρό σας μπορεί να γεννηθεί ραχίτικ, αν ο οργανισμός σας δεν περιέχει βιταμίνη D κατά την περίοδο της εγκυμοσύνης.

Πολλές γυναίκες αποθάλλουν γιατί δεν δίνουν στον οργανισμό τους αρκετή βιταμίνη Ε. Αν δεν θέλετε να κινδυνεύσετε να χάσετε το παιδί σας, φροντίστε να τρώτε πολλά μαρούλια, κάρδαμο, ρύζι και δημητριακά, που την περιέχουν.

περιέχουν. Τέλος, η βιταμίνη Κ, η οποία είναι απαραίτητη για την πήξη του αίματος, διευκολύνει πολύ τον τοκετό. Θα τη βρείτε στα λαχανικά, στο σπανάκι, και σε όλες τις πράσινες σαλάτες.

ΠΡΟΣΕΞΤΕ ΤΙ ΠΙΝΕΤΕ

Εκτός από τις τροφές, σπουδαίο ρόλο για την υγεία της μέλλουσας μητέρας και του μωρού, παίζουν και τα ποτά.

Κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης, τα υγρά που θα πίνετε κάθε μέρα δεν πρέπει να ξεπερνούν τα 8 ποτήρια. Ποτέ περισσότερα, αλλά όχι και πολύ λιγότερα, γιατί ο οργανισμός και της μητέρας και του παιδιού έχει ανάγκη από ύδρα.

Ποιά όμως θα είναι αυτά τα υγρά; Φυσικά, πρώτα από όλα το νερό. Όχι όμως πολύ παγωμένο. Κατόπιν το γάλα. Συνιστάται ιδιαίτερα στις γυναίκες που είναι σε ένδιαφέροντα, γιατί χωνεύεται εύκολα και δεν έχει καθολό τοξίνες. Εκτός αυτού είναι πολύ θρεπτικό. Περιέχει ζάχαρη, λίπος, πρωτεΐνες, ασβέστιο, κλπ.

Τα ελαφρώς διεγερτικά ποτά, όπως ο καφές, το τσάι, και η μπύρα, επιτρέπονται μόνο αν δεν προκαλούν άπνεια ή πεπτικές διαταραχές.

Όσο για το κρασί, μπορείτε να πίνετε, αλλά σε μικρή ποσότητα. Δηλαδή 2-3 ποτήρια την ημέρα. Απαγορεύονται όμως όλα τα ποτά που περιέχουν πολύ οινόπνευμα: το ούζο, το κονιάκ, τα κοκταίλ, κλπ. Είναι οι μεγαλύτεροι εχθροί τόσο της μητέρας όσο και του παιδιού.

Πρέπει να ξέρετε ότι το οινόπνευμα πηγαίνει, σχεδόν άμεσα, μέσα στο αίμα, και κατά συνέπεια φτάνει μέχρι το έμβryo, έφ'όσον αυτό τρέφεται από το αίμα σας. Κάθε σταγόνα οινόπνευματος που πίνετε, δηλητηριάζει το παιδί που έχετε στα σπλάχνα σας, με αποτέλεσμα να διακόψει την ανάπτυξή του, να του προκαλέσει αναιμία, και τέλος—όχι σπάνια—να γίνει αφορμή να υποστείτε αποβολή.

Η ΠΟΛΥΦΑΓΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΧΟΣ

Και τώρα θα θέσουμε ένα άλλο θέμα, που γι' αυτό κυκλοφορούν τελείως λανθασμένες γνώμες: Πόσο πρέπει να τρώει η γυναίκα που περιμένει παιδί.

Λέγεται, ότι, έφ' όσον κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης, ο οργανισμός έχει να θρέψει και άλλον ένα άνθρωπο, το μωρό, πρέπει να παίρνει την διπλή τροφή από την κανονική.

Αυτό είναι σωστό. Όχι όμως ως προς την ποσότητα, αλλά ως προς την ποιότητα. Πρέπει να καταλάβετε ότι, όταν το έμβryo είναι 3 μηνών, όποτε ζυγίζει περί τα 45 γραμμάρια, δε μπορεί να έχει ανάγκη από την ίδια ποσότητα τροφής που χρειάζεται έπειτα, που ζυγίζει τουλάχιστον 55 κιλά.

Επειδή, όμως, μετά τον τρίτο μήνα, της εγκυμοσύνης, πολλές γυναίκες νοιώθουν να άνοιξη ή όρεξη τους, αρχίζουν να τρώνε πολύ περισσότερο από το κανονικό, με αποτέλεσμα να παχύνουν. Το πάχος αυτό μόνον κακά μπορεί να φέρει. Κάνει δυσκολότερο τον τοκετό, προκαλεί ανωμαλίες στην πέψη και καταστροφή τη σιλουέτα της μητέρας, που αποκτά τη συνήθεια της πολυφαγίας και δεν μπορεί πια να την κόψει, ούτε και μετά τη γέννηση του παιδιού.

Φυσικά, αυτό δεν σημαίνει ότι η γυναίκα που είναι σε ένδιαφέροντα, πρέπει να υποσιτίζεται.

Στην περίπτωση αυτή, το λιγότερο που μπορεί να συμβεί είναι να γεννηθεί το μωρό της αδύνατο και κακοφτιαγμένο. Τα διαταραχθέντα σε έγκυες και σε έγκυες ούσιες αντράμε στο προηγούμενο κεφάλαιο, αλλά χωρίς να ξεχνάμε, ότι, λόγω της εγκυμοσύνης, είναι φυσικό να βαρύνετε περί τα 300 γρμ., κάθε βδομάδα.

Αν ήθετε ότι ξεπερνάτε το όριο αυτό, χωρίς να τρώτε πολύ, να συμβουλευθείτε αμέσως το γιατρό σας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ: Οι «έπιθυμιες» των εγκύων. — Βασικές τροφές και θερμίδες.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΑΝΘΙΜΟΣ είναι ένα όνομα που το φορῶνε συνήθως καλόγεροι, μα έτοιμος ο "Ανθιμος, που γι' αυτόν θα σᾶς κάνω λόγο, δεν είχε συνῆφα με την καλογερική. Ή σέχι-αι του μαζί της ήταν πολύ μακρινή, χαλῶτανε σᾶ βᾶση της βρεφικής του ηλικίας και ο ίδιος δεν είχε ἀνάμειξί σ' αυτό. Τὸν ἀνομιᾶσε ἔτσι ο νουὸς του «γιά να τιμῆση ἕνα θεῖο του καλόγερο», ὅπως ἐξήγούσε ο "Ανθιμος, σὲ καθῆναν πὸν τὸν ρωτοῦσε γιά τ' ὄνομά του. "Ὅπως και νᾶναι, "Ανθιμος εἶναι ἕνα σπανιῶτα ὄνομα, μα και ὁ ἀνθρώπος πὸν τόχε, ἦταν ἐπίσης ἐξαιρετικός τύπος. Προσώπικα δὲν εἶχε εἰδίσι γιά τὴν ὑπαρξί του μέχρι τὴν ἡμέρα πὸν μὸν τὸν σύστησε ὁ Λέλης, ἕνας φίλος μου. Ἐργαζόντουσαν σὸν ἴδιο γραφεῖο.

— Ο κύριος Τρύφων Ε., ὁ κύριος "Ανθιμος Τρουπετζής.

— Ἐγὼ «ἔαρχηκα πολὺ» ἐκεῖνος, ὅμως, εἶπε:

— Μεγάλη μου τιμὴ! Δὲν κατάλαβα γιάτὶ τοῦ ἔκανε τιμὴ και μάλιστα μεγάλη, πὸν μὲ γνώριζε. Πρέπει νᾶ ἦταν —σκέφτηκα— πολὺ εὐγενικός και καθὼς πρέπει ἀνθρώπος γιάτὶ ἀμέσως μετᾶ, ὅταν ὁ Λέλης πρόσθεσε τὴ λεπτομέρεια πὼς ἦταν συνᾶ-δελφός του, ὁ "Ανθιμος εἶπε:

— Ναι, ὁ κύριος Λέλης με τιμᾶ διὰ τῆς φι-λίας του!

Μέτριο ἀνᾶστημα πρὸς τὸ κοινοπάχουλο, μά-γουλα γυαλιστερά ἀπὸ κείνα πὸν ἐυρίζονταν εὐ-κολα σᾶρᾶντα φορῶς με τὸ ἴδιο ὑφαντάκι, μαλλιά φουντωτά καστανοῦχρᾶ, ἀπὸ κείνα πὸν κάνουν πολὺ μπουῖο ἀλλὰ εἶναι ἀραιὰ και τραβᾶνε γιά γρήγορη φαλάκρα, μάτια ἀγαθὰ και κάπως ἐκτόλκτα, ἀπὸ κείνα πὸν φανερὸ-νουν... δὲν ἔβρι τὴ φανερῶνουν. Μὲ δυὸ λόγια ἕνας τύπος συμπαθητικός. Καὶ ἔρεϊς, μὸν λέει ὁ Λέλης, ὁ κύριος "Ανθιμος παντρεύεται.

Τὴν ἄλλη Κυριακὴ, σαμπιλάρισε τὴν ἡ-μέρα ἐκεῖνος. Ἐπὶζῶ ὅτι θᾶ με τιμῆσατε και σῆς διὰ τῆς παρουσίας σας.

Πραγματικά, τρεῖς μέρες πὸ ὑστερα λάβαινα και τὴ σχετικὴ πρόσκλησι. Τυπομένη με χρυσᾶ γράμματα και με τὴν κλασσικὴ διατύπωσι: «Ὁ κ. Δημοσθένης και ἡ Κᾶ "Ιουλίτσα Τρουπετζή, ἔχουν τὴν τιμὴ να σᾶς παρακαλέσουν ὅπως τιμῆ-σατε μετᾶ τῆς ἀξίμου οικογενείας σας τὸς γά-μους τοῦ υἱὸν τῶν "Ανθίμου, μετᾶ τῆς δεσποινί-δος Θέκλας Φερφέττου, τελεσθουσέμενους...» κλπ. Καὶ παρακάτω, «Ὁ κ. Δημήτριος και ἡ Κᾶ Δέ-σποινα Φερφέττου, ἔχουν τὴν τιμὴν... κλπ...» ὅπως τιμῆσατε διὰ τῆς δεσποινίδος... κλπ. "Ὅλα με τᾶ-ει, σύμφωνα με τὴς παραδόσεις και ὁ γάμος τὸ ἴδιο. Δὲν ἔλειπαν οὐτε τὰ πιστοῖρια πὸν κρα-τᾶνε τὴν οὐρὰ τῆς νύχης, οὐτε τὸ πάπιαμα τοῦ ποδίου, οὐτε τὰ καλοῦχᾶ κα με τὰ ροδοπέταλα, οὐτε τὰ δᾶκρυα τῶν θεβερικῶν. "Ὅταν ἡ λαμ-πρὰ τελετὴ ἔλαβε τέλος, οἱ νεόνυμφοι σπλάθθη-καν κοντὰ στὴν ἔξοδο και μᾶζευαν τὰ συχαρί-κια. Πέρασα κι' ἐγὼ με τὴ σειρά μου. Ἐοφίερα τὸ χέρι τοῦ γαμπροῦ και τῆς νύχης, ὁ δὲ γαμ-πρὸς συγκινημένος μὸν εἶπε:

— Εὐχαριστῶ μὸν με τιμῆσατε!

Κι' αὐτὴ τὴ μασιτῆρα μᾶσαγε σὲ δλους, ὅπως ἀπαῖσε τ' αὐτὸ μὸν:

— Νᾶ ἔχιστα.

— Εὐχαριστῶ μὸν με τιμῆσατε... Εὐχαριστῶ

πὸν με τιμῆσατε...

Ἐἶπα δὲ σὸν Λέλη κατόπιν:

— Σᾶν πολὺ δουλεύει τὸ «τιμῆσατε» και «ἔ-χω τὴν τιμὴ» ὁ φίλος σου.

— Ναι, ὁ "Ανθιμος ἔχει κλαίει σᾶν περὶ τι-μῆς. Θᾶ τὸν γνωρίσης καλύτερα και θᾶ τὸν κα-τάλαβης.

Τὸν ἐγνώρισα καλύτερα, μαζί δὲ και τὴν κυ-ρία Θέκλα. Ὁ "Ανθιμος μᾶς κάλεσε σὲ τραπέ-ζι, τὸ Λέλη κι' ἐμένα, δυὸ μῆνες μετᾶ τὸ γάμο του. Ἡ δὲ κυρία Θέκλα ἦταν μιά νόστιμη γλύ-κουλα, πὸν εἶχε ἐπὶ πλεόν και τὴ λαμπερὴ γλύ-κη τῆς νεανύσφης. Λίγο κοντὴ, μα πολὺ καλὸ φτιαγμένη, πεταχτή, με γλυκοπὸννη μάτια. "Α-πὸ κείνης τῆς κοντῆς ψευτοπαχυνῆς μελαχροι-νοῦλες, πὸν ἄμα ἔχουν τῆς σωστῆς σχηματικῆς ἀναλογίης, και φορᾶνε φόρεμα «κollάν», μοιά-ζουν με τριζᾶτα καρπούκᾶκα και βᾶζουν τοὺς λιχοῦδης σὲ ἀμυσχίης. Καὶ τὸ πάε κι' ἔλα-ζουν και οἱ κουβέντες τους και οἱ σπαθᾶτες μα-τιές, δειχνουν πὼς ἔξερουν τὴν ἐπιδορᾶσί τους. Αὐτῆς ἔχουν ταλέντο και στὴ μαγειρικὴ.

Κι' ἀληθινὰ ἡ κυρία Θέκλα μᾶς εἶχε φαγητὸ νόστιμο και μπόλικο. Ὁ "Ανθιμος καμῶνασε και γιά τὴ νοστιμιά τῆς γυναικᾶς του και γιά τὰ μαγειρικὰ τῆς κατορθῶνᾶτα. Ἐγὼ, λιγὸφα-γος ἀπὸ πεποίθησι, εἶχα χορτάσει με τὰ μεζε-δάκια και με τὸ πρὸτο πιάτο. Ἐτοί, ὅταν ἦρε μιά πιετῆλλα ἀχνιστῆς μουσακᾶς, μπόχτισα μὸ-νάχα με τὴ μυρουδιά του και με τὴ θέα του. Καὶ ὅταν ὁ "Ανθιμος μὸν πῆρε τὸ πιάτο γιά νᾶ βάλῃ, τοῖτσᾶσα τὸ χέρι.

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε "Ανθιμε. Ἐμένα μὴ μὸν βᾶλετε.

— Δὲν τὸ λέτε σοβαρά.

— Σοβαρότατα. Χόρτασα με τὰ ὠραῖα φαγη-τὰ τῆς κυρίας Θέκλας. Ἐγὼ δὲν τρώω και πολ-λὸ, ἔρετε — ρωτήσατε και τὸ Λέλη.

— Δὲ γίνεται, κύριε Τρύφων. Δὲ μπορεῖτε νᾶ μὴ τιμῆσατε τὸ μουσακᾶ τῆς Θέκλας. Εἶναι ἡ

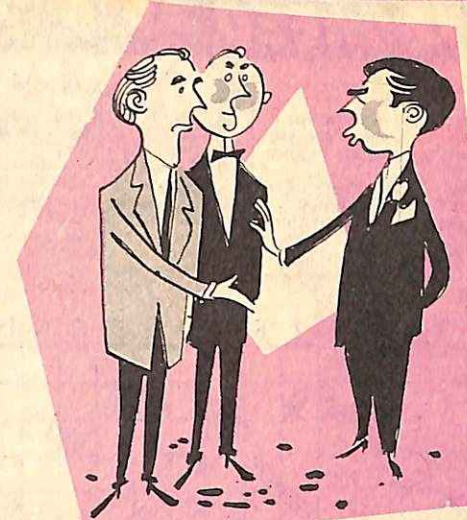
οἰκειότητῆς.

— Θᾶ ἦθελα πολὺ νᾶ τὸν τιμῆσω, ἀλλᾶ...

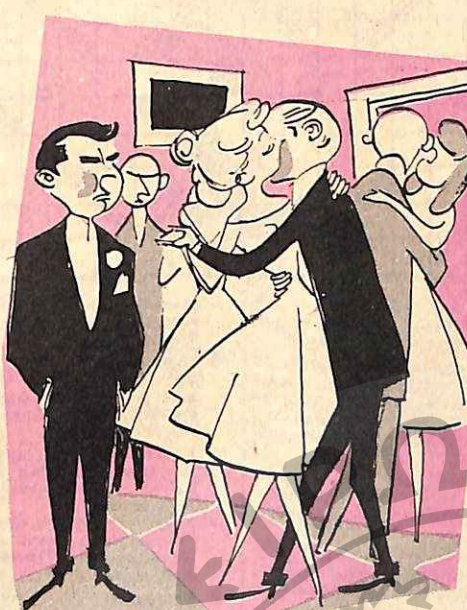
— Νᾶ τὸν δοκιμάσετε τουλάχιστον, εἶπε πα-ρακαλῶτᾶ ἡ καλλιτέχνῆς τοῦ μουσακᾶ.

— Ἐτοῦ.

— Νᾶ, αὐτὸ τὸ κομμάτι μόνον! Λέει ὁ "Αν-

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ΠΟΥ ΜΕ ΤΙΜΗΣΑΤΕ

θιμος και μὸν κοπᾶναι σὸν πιάτο μιά κομ-ματάρα, διπλῇ μερίδᾶ.

— Μᾶ τὴ κάνετε κεί, κύριε "Ανθιμε;

— Ἰσα-ἰσα γιά δοκιμῇ...

Ἐπῆρα μιά προυνιά, γιά νᾶ μὴν τοὺς χα-λάσω τὸ χατήρι. "Ἦταν ἔξοχος κι' ἂν ἦμουνα νηστικός μπορεῖ και νᾶ τὸν τιμῶσα δόλοκλη-ρο. Ἀλλὰ δὲν πῆγανε ἄλλο κάτω και παρατήρηκα. Αὐτὸ φαίνεται δυσᾶρεστος τὸν "Ανθιμο, πὸν μ' ἐξᾶουσε νᾶ συνεχίσω:

— Κύριε Τρύφων, δὲ μπορεῖ... Ἐμεῖς φτιά-ξαμε τὸ μουσακᾶ, γιά νᾶ σᾶς τιμῆσουμε.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε "Ανθιμε, ἀλλὰ σᾶς εἶπα. Τυγχᾶνω ὀλιγόφαγος. Εἶμαι κομπῆ.

— Τουλάχιστον αὐτὸ τὸ κομμάτι πὸν σᾶς ἔ-θαλα. Δὲ θᾶ σᾶς βάλω δεύτερο.

— Μὴν τὸν πιεῖς τὸν ἀνθρώπο, "Ανθιμε! συ-νηγόρησε ἡ Θέκλα. Μπορεῖ νᾶ μὴ μπορῇ νᾶ φᾶ ἄλλο.

— Μᾶ τέτοιο μουσακᾶ, Θέκλα μου; Κάντε τα γιά μένα, κύριε Τρύφων.

Πῆρα και δεύτερη προυνιά κι' ἔσπρωξα τὸ πιάτο — σημεῖο πὼς ἀποκλείεται ἡ συνέχεια. Καὶ, λοιπὸν, τί τὰ θέλετε με τὸν καίμενο τὸν "Ανθιμο. Τὸ κέρι πὸν εἶχε τὸν κόπῆκε μονο-μιάς. Καὶ ὅταν, ἀργότερα σηκωθήκαμε γιά φευ-

γάλα, μὸν εἶπε τὸ παράνοιο τοῦ στὴν πόρτα.

— Κύριε Τρύφων, σᾶς ἐκτίμῶ ἀπείρως, ἀλ-λά πολὺ με λυπᾶσατε πὸν δὲν τιμῆσατε τὸ μου-σακᾶ μας. Μὲ κάνετε δυστυχῇ.

— Κύριε "Ανθιμε πολὺ λυποῦμαι πὸν σᾶς ἔ-λύπησα. Ἀλλὰ ἂν τιμῶσατε τὸ μουσακᾶ δόλοκλη-ρο, αἰσῖο θᾶ με τιμῶσα ὁ γιάτρός.

— Μὲ τέτοιο μουσακᾶ; Ἀδύνατον...

— Λοιπὸν, ἐπειδὴ τὸ παίρνετε τόσο θαρεῖα, θᾶ λύσουμε τὴ διαφορά. Θᾶ μὸν τυλιξτε ἕνα κομμάτι σὸν χαρτί και θᾶ τὸν φᾶω αἰσῖο.

Τὸ μούτρο τοῦ "Ανθίμου ἔγινε γελαστή παν-σέληνος.

— Θέκλα, γρήγορα λαδοῦχαρτο...

Σὲ ἄλλο μούρερε ἕνα δᾶμα ζεστό-ζεστό.

— Σᾶς ἔβαλα τρία κομμάτια, μὸν λέει. Καὶ σᾶς εὐχαριστῶ.

Ἀποχαρτεπθήκαμε:

— Θᾶ σᾶς ξαναδοῦμε ἐλπίζω, εἶπε ἡ Θέκλα.

— Βέβαια, βέβαια, συμπλήρωσε ὁ "Ανθιμος.

Θᾶ μᾶς κάνετε τὴν τιμὴ νᾶ σᾶς ἐλεήσουν τα-κτικά.

Μόλις στρίψαμε τὴ γωνία, ἔδωσα μιά τοῦ μουσακᾶ και τὸν ἐξακόντισα σὲ μιά μάντρα.

— Νᾶ σ' ἔδωκε ὁ "Ανθιμος! μὸν λέει ὁ Λέ-λης. Ὁ αὐτοκτονῶς ἀπὸ τὴ δυστυχία του.

Ἐτύχῶς πὸν δὲ με βλέπει. Ὅπωςδήποτε ἐξήγησε τοῦ σὲ παρακαλῶ, νᾶ μὴν ἐπιμένῃ ἄλ-λη φορᾶ.

Μιά βδομάδα ἀργότερα, ρωτῶ τὸ Λέλη:

— Τὴ γίνετα ὁ φίλος σου ὁ "Ανθιμος;

— Σήμερα ἦτανε στῆς χαρῆς του.

— Μπᾶ; Τὴ τὸν συνέσει;

— Ἐτίμησε τὴν ὑπογραφή του.

— Ἐξᾶρῆσε κανένα χρέος στὴν προθεσμία του;

— Ἀκριβῶς. Μόνον πὸν τὸ χρέος δὲν ἦταν δι-κό του.

— Γιά μίλα καλά.

— Μάλιστα. Εἶχε ἐγγυηθῇ μιά συναλλαγμα-τική γιά δυὸ χιλιάδες, γιά κάποιο φίλο του. Ἡ συναλλαγματικὴ ἔληξε, ὁ φίλος του ἔκανε τὸ κοροῖδο και ὁ ἐνδιαφερόμενος πῆρε στὸν ἐγ-γυητῇ. Τὸ και τὸ. Ἐν τᾶσει, ἐγὼ θᾶ τιμῆσω τὴν ὑπογραφή μου» δῆλῶσε. Σῆκῶσε προκατα-βολὴ ἀπὸ τὸ γραφεῖο και πλήρωσε.

— Δὲ μποροῦσε νᾶ κᾶν ἄλλῶις.

— Ὄχι, βέβαια! Ἀλλὰ μποροῦσε νᾶ στενο-χωρηθῇ. Αὐτὸς ὅμως μόνον πὸν δὲν ἄρχισε νᾶ χορεύῃ ἀπὸ τὴ χαρά του. Ἐλεγε και ἐνάλεγε ἐκεῖνο τὸ «ἐγὼ τιμῶ τὴν ὑπογραφή μου» με τῆ-τος ἀγαλλιάσι, σᾶν νᾶ τοῦ ἔχᾶν χάσει τῆς δυὸ χιλιάδες.

— Εἶναι, λοιπὸν, συγκινητικὸ νᾶ ὑπάρχουν τέτοιοι ἀνθρώποι στὴν ἐποχὴ μας.

— Αὐτὸς παρᾶνᾶν. Στὴν τιμὴ και στὴν εὐ-θιείᾶ, δὲν ὑπάρχει ὅμοιος. Τὴ νᾶ γίνῃ; Κάθε ἀνθρώπος με τὸ κοσμοῦρι του. Καὶ μεθαῖριο, βέβαια, δὲ θᾶ λείψουμε ἀπὸ τὸ σπῆτι του.

— Τὴ εἶναι μεθαῖριο;

— Τρεῖς Σεπτεμβρίου.

— Καὶ λοιπὸν;

— Ἀνθιμου ἐπισκόπου Νικομηδείας. Ὁ "Αν-θιμος ἔορτάζει.

— Ἐρεῖς ὅτι τῆς ἔορτῆς τῆς ἀντιπαθῶ.

— Ὅε νᾶ τὸν κᾶνῃ πάλι δυστυχῇ; Θᾶ τὰ θάψῃ μαῦρα, ἂν δὲν παῖε. Θᾶ τὸ πᾶρῃ γιά πε-ριφρόνησι. Λοιπὸν, θᾶ ἐτοιμάσουμε τὰ σοκολα-τάκια μας και... χρόνια πολλά!

Καὶ νᾶτος με τὸ γαρόφαλο στὴν κοινοδοῦ-χῇ, τὸ μαῦρο κοστούμι και παπούτσια λουστρί-νια. Στὸ σπῆτι σηματοστολισμός. Λουλουδικὸ, τοῦρτες, κοτιὰ με σοκολατάκια, ὁ συγγενεῖς και οἱ φίλοι στοὺς καναπέδες και στῆς καρέκλες

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Τὸ ὕψος πὸν δὲν ξεβάφει

"Ὅλα τὰ ὕψοματα ξεβάφουν με τὸν καιρὸ. Σ' ἄλλα ὅμως τὸ χρώμα εἶναι περισσότερο ἀν-θεκτικὸ και σ' ἄλλα λιγώτερο.

Γιά νᾶ διαπιστώσετε ἂν ξεβάφει εὐκολα ἕνα ὕψος, τριφετε τὸ σὲ μιά ἄκρη μ' ἕνα ἄ-σπρο πανί ἢ χαρτί, πὸν πρέπει νᾶ μείνῃ κατᾶλευκο.

Μπορεῖτε ἐπίσης νᾶ βᾶλετε ἕνα κομμάτι ὕ-ψος ἀνάμεσα στῆς σελίδες ἕνα βιβλίου ἔτσι, ὅστε νᾶ προεξέ-χῃ μόνον ἡ ἄκρη του, και νᾶ τ' ἀφίσετε ἔτσι στὸν ἥλιο γιά ἕνα χρό-νικὸ διάστημα. Θᾶ ὀη-τε ὑστερα τὴ διαφορά παρουσιάζει τὸ τμήμα πὸν χτύπησε ὁ ἥλιος ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο.

Τέλος, ἀφίστε νᾶ στεγνῶνῃ λίγη λάσπη πᾶ-νω σ' ἕνα δείγμα τοῦ ὕψοματος και βουρτσί-στε τὸ ὑστερα δυνατᾶ. Πρέπει νᾶ φύγῃ τελείως ἡ λάσπη, χωρίς ν' ἀφίση ἱχνὴ ἢ ν' ἀλλοιώσῃ τὸ χρώμα.

Οἱ καλοὶ τῆς τοῖ

"Ὅπως γιά ἕνα τραπέζι, έτσι και γιά ἕνα χο-ρὸ ἢ γιά ἕνα πάρτυ, πρέπει νᾶναι ὅλα προετοι-μασμένα γιά τὴν ὑποδοχὴ τῶν καλεσμένων, τὸ-σο τελεία, ὅστε νᾶ μπορέσουν οἱ οἰκοδεσπότες, ἀπερίσπαστοι ἀπὸ κάθε ἄλλη φροντίδα, ν' ἀ-φιερωθοῦν στοὺς ἔξενους τους.

Τὸ προχᾶλλ κι' ἡ σκέδα πρέπει με φωτίζον-ται καλά και νᾶναι στολισμένα με ἀνθη και γλάστρες. Τὸ σπῆτι ὅπου δίνεται ὁ χορὸς, πρέ-πει νᾶ ἦν ἀπ' τὴν ἐξᾶπορτα ὀχι ἑορτάσιμη.

Πρέπει ἐπίσης νᾶ ἐπικρατῇ μεγάλῃ τάξι στὴ γκαρνταρῶνᾶ, ὅστε νᾶ μπορέσουν οἱ καλεσμέ-νοι νᾶ ξαναβροῦνε γρήγορα νᾶ καπέλλα και τὰ πανωφόρια τους.

Καλὸ εἶναι νᾶ βρισκεται μιά ἐπιδέξια καμα-ριέρα στῆς διαταγῆς τῶν κυριῶν. γιά νᾶ τῆς βο-

θάη νᾶ βγάλουν τὰ πανωφόρια τους και νᾶ διορ-θώσουν τὴν τουαλέττα τους ἂν συμβῇ κάτι.

Ὁ φωτισμός τῶν σαλονιῶν πρέπει νᾶναι ἐν-τονος, ἀλλ' ὄχι κουραστικός. Ἐνα μικρὸ φω-τάκι, ἕνα σαλόνικι π.χ., μπορεῖ νᾶ μείνῃ μι-σοφωτισμένο, γιά νᾶ πηγαίνουν ἐκεῖ οἱ καλε-σμένοι και νᾶ ξεκουραζόνταν λίγο.

Ὁ μπουφές, ἐγκατεστημένος στὴν τραπεζα-ρία, πρέπει νᾶναι ἀφθονος και ἐλκυστικός.

Οἱ οἰκοδεσπότες μᾶνον στὴν πόρτα τῆς πρῶ-της σάλλας, γιά νᾶ υποδεχόνταν τοὺς καλεσμέ-νους.

Ἡ οἰκοδέσποινα χορεύει λίγο. Πρέπει ὅμως νᾶ φροντίσῃ μήπως μείνῃ καμιά ξένη κυρία χωρίς καθάλλιορο. Ὁρεῖται και νᾶ παρακαλέσῃ ἄκομα τοὺς νέους καθάλλιορους, γιά νᾶ χορέψου-νε με τῆς παραμελημένους νᾶτες.

Μάθετε νᾶ περπατᾶτε

"Απ' τὸ περπατήμα σας ἐξαρτάται και ὁ συ-ναισθηματικὸς σας κόσμος, ὁ τρόπος πὸν ἀντι-μετωπίζετε τὴ ζωὴ. Ἄν π.χ. ἔχετε μιά στάσι-σαν... γαλλικὸ ἐρωτιστικὸ, με τοὺς ὁμοιους καμπουριασμένους και τὸ κεφάλι ἀκυφτὸ, εἶναι ἀδύνατο νᾶ μὴ σᾶς πλημμυρίσῃ ἀπαισιοδοξία.

Γιά νᾶ χαρῆτε τὴ ζωὴ, ὀρθώστε τὸ κορμὶ σας, στὴ φυσιογνωμικὴ τὸ σᾶσι. Καὶ διορθώστε τὰ ἐλαττώματα σας σὸν περπατήμα

και τα πεθερικά επίσης. Ήταν ά-
κουμα κι ένας κάποιος κύριος Τιμο-
λέων έκει μέσα, που έδειχνε να έχη
θάρρος, αν όχι θράσος, στο σπύτι.
Τέτοιο θάρρος, που τη θέλεια δεν
την έλεγε θέλεια, αλλά θεκλάκι:
— Θεκλάκι! Γέμισέ μου το πο-
τήρι.

Ο "Ανθιμος μου ψιθύρισε στ'
αυτί:
— Τυγχάνει τρίτος ξάδελφος της
γυναίκος μου.

— Ά! μάστα! είπα εγώ κι' έ-
ξηγησα την άνοιχτούνη που είχε
μαζί της.

Όλα ήταν ευχάριστα και πανη-
γυρικά στο σπύτι και το έορταστικό
χαμόγελο σταμπιλαρισμένο στο
πρόσωπο του "Ανθιμου, μέχρι τη
στιγμή που έκανε την εμφάνισή του
ο Κούλης. Αυτός ήταν επίσης συ-
νάδελφος του Λέλη και του "Ανθι-
μου, στο ίδιο γραφείο.

— Χρόνια πολλά, "Ανθιμε. Νά
χαίρεσαι την εορτή σου.

Γιά πότε έσθυσε το χαμόγελο ά-
πό το μούτρο του "Ανθιμου και χά-
θηκε όλη η διάθεσι που είχε. Γιατί
πότε ο έορτάζων έλλαξε φάτσα κι'
έπεσε σε συλλογή και μελαγχολία:
"Από την εύθυμη λογοδιάρροια που
είχε, τώρα μόλις του παίρνει δυο
κουθέντες με το τσιγκέλι. Και ίδιως
απόφευγε να μιλήση στον έπιλεγό-
μενο Κούλη. Όταν αυτός τον ρω-
τούσε κάτι, του άπαντούσε μονολο-
κικά και με φανερή ψυχρότητα.

— Έχει τίποτα προηγούμενα μα-
ζί του; ρώτησα σιγά το Λέλη.

— Όχι. Μέχρι χτες στο γραφείο
τά πήγαιναν μιά χαρά.

— Δεν παρατήρησες πώς κατε-
θασε τα μούτρα, μόλις ήρθε έτούτος
ο Κούλης;

— Ναί. Και μου φαίνεται περί-
εργο.

Ο "Ανθιμος σηκώθηκε και πήγε
μέσα. Σε λίγο η θέλεια έκανε νόη-
μα στο Λέλη. Πήγα κι' εγώ κοντά.

— Ο "Ανθιμος —μάς λέει— εί-
ναι κλεισμένος στην κρεβατοκάμαρα
και πολύ συγχισμένος. Γιά κυττάζει
τί συμβαίνει. Δεν είναι σωστό να
λείπει από τη σάλλα.

Τον βρήκαμε καθισμένο στο κρε-
βάτι να καπνίζει στενοχωρημένος.

— Τι έπαθες "Ανθιμε; Τον ρω-
τάει ο Λέλη.

— Αυτό που μούκανε ο Κούλης.
δεν το περίμενα.

— Τι σουκανε;

— Δεν έτίμησε την εορτή μου!
Πώς δεν σε τίμησε, "Ανθιμε;

Δεν ήρθε;

— Ήρθε. Άλλά πώς ήρθε; Δεν
τον είδατε; Με κοστούμι σπόρ, με
πουλόδερ και με κόκκινα παπού-
τσια. Και μάλιστα σκονισμένα.

— Αί, τί σημασία έχει;

— Έχει, Λέλη μου. Γιά μένα έ-
χει. Όταν πάμε να χαϊρετήσουμε,
βάζουν τα σκούρα τους. Δεν πάμε με
τά σπόρ, όπως πάμε έκδρομή. Γιατί
αυτό σημαίνει περιφρόνησι. Ση-
μαίνει ότι δε με θεωρεί άξιο να με
τιμήση ο κύριος Κούλης. Μου χά-
λασε την εορτή μου.

— Ελάτε, κύριε "Ανθιμε, το πρά-
γμα δεν έχει το νόημα που του δί-
νετε. Μπορεί ο άνθρωπος να μην έχη
σκούρα, είπα εγώ.

— Έχει. Ξέρω ότι έχει. Άφου έ-
γώ έγγυήθηκα στο ράφτι γιά να τά
φτιάξη.

— Μπορεί να τάξη στο καθαρι-
στήριο. Έκείνο που έχει σημασία εί-
ναι ότι ο κύριος Κούλης ήρθε να
σας χαϊρετήση. Κι' έμάς μάς εν-
διαφέρει ο άνθρωπος, όχι το κο-
στούμι.

— Ο άνθρωπος, αλλά με το κο-
στούμι. Τιποτα, τίποτα... δε με θεω-
ρεί άξιο να με τιμήση. Σου λέει.
"Εισορτάζει ο "Ανθιμος. Τι λες έκεί.
Θά κάτσω εγώ τώρα ν' αλλάξω κο-
στούμι γιά τον "Ανθιμο;»

— Καλά, έλα τώρα μέσα και
προσπάθησε να κρύψεις τη στενοχω-
ρία σου, του λέει ο Λέλης.

Δεν έρχομαι!

— Μα δεν είναι σωστό, κύριε "Αν-
θιμε, έπειθάιναι εγώ. Πρέπει να τι-
μήσετε τους ανθρώπους που ήρθαν
να σας τιμήσουν.

Αυτό το επιχείρημα τον συνέφερε.

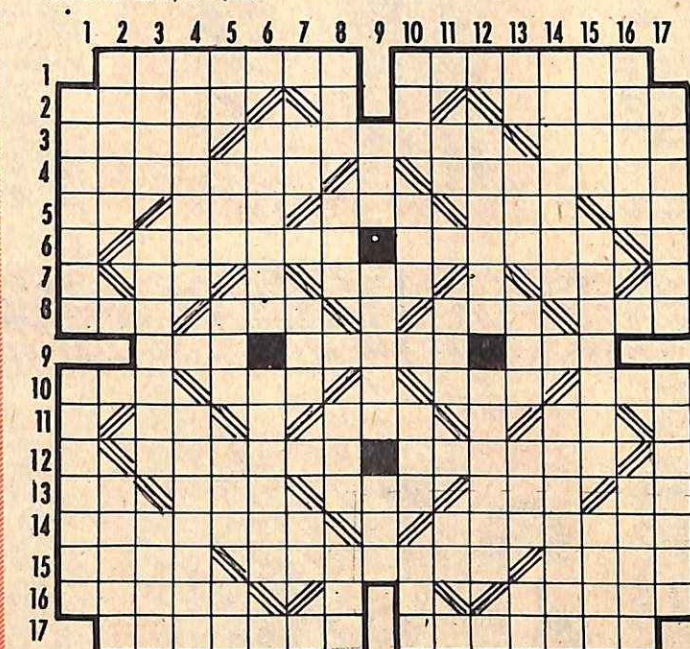
— Θάρρω, είπε. Άλλά του Κού-
λη δε θά του μιλήσω.

— Έτσι κι' έγινε. Ο "Ανθιμος ήρ-
θε ξανά στη σάλλα, αλλά το κέφι
του δεν ξανάρθε. Ο Κούλης με τά
σπόρ του το στραπατσάρισε και ού-
τε κατάλαβε ο ίδιος πώς είχε γίνει

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 729

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

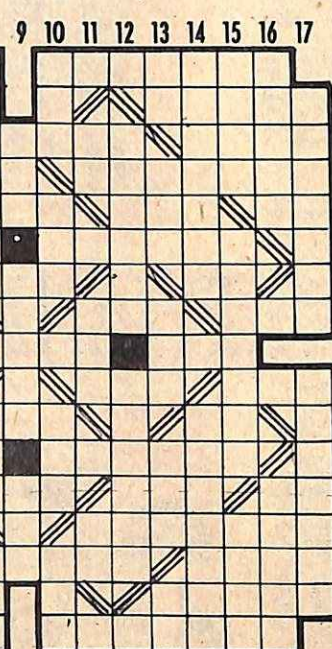
- 1 Κωμωδία του 'Αριστοφάνους.
—Βρίσκεται, επί κεφαλής με-
γάλου άφρικανικού κρά-
τους.
- 2 Χανς φόν...: Γερμανός ζω-
γράφος του 19ου αιώνας.
—Κοιμάται από την ώμοπλάτη
σφαγίου.
- 3 Μάχη. — Έκει πέθανε ήραι-
κά ο Παπαφλέσσας. — Άνα-
τολίτικο έπιφώνημα.

- 4 Καρδινάλιος του οποίου το
όνομα έμεινε στην ιστορία
της Γαλλίας. — Ένενχυρο.
- 5 Άρχη όρκου. — Ταμάρα...:
στάρ του Ιταλικού κινημα-
τογράφου — Διπλασιαζόμε-
νο γίνεται γαλλικός χορός.
— Προσκαλεί. — Χαρακτηρί-
ζουν ποιότητα.
- 6 Άπαραίτητα σε νοσοκομεία
και κλινικές. — Παροιμιώ-
δης θριαμβευτική αναφώ-
νσι.
- 7 Καλύπτουν τη μισή Κίνα.
— Τελικός σύνδεσμος. — Κάτι
που φοβούνται οι προληπτι-
κοί.
- 8 Πολίκτη που έδωσε το όνο-
μά της σε Γαλλίδα ηρωίδα.
— Άρχικά που εξυπηρετούν
τις κοινωνικές μας. — Κά-
νω κάτι να είναι όμοιο με
άλλο. — Υπερήφανο ζω.
- 9 Βουνό της Κρήτης. — Κά-
τοικος μεγάλης χώρας της
Άσίας. — Πρόγονοι των Ρώ-
σων.
- 10 Όνομα πολλών στάρ του κι-
νηματογράφου. — Μπαρμπας
από την Άμερική. — Συγ-
κρόνος ή άμείσως μετά.
— Νησι του Αιγαίου.
- 11 Άναφορική ανώνυμια. —
Πρόθεσι. — Άρθρο.
- 12 Βιβλική πόλις όργίων. — Σά-
πιος.
- 13 Ψυχή (στα γαλλικά). — Ό-
χυρωμένη πόλις της Β. Γαλ-
λίας. — Νότα. — Νίκησε προ-
φάτως την (Βίνβερ). — Έπι-
φώνημα που συνήθως χρησι-
μοποιούμε εις διπλούν.
- 14 Όροϋτα. — Βέβηλος.
- 15 Λιμάνι της γαλλικής Βορ.
Άφρικής. — Η πόλις αυτή
μετωνομάστηκε έτσι υπό
του Σελεύκου Νικάνορος,
προς τιμήν της συζύγου του
Άπάμας. — Στακτοδοχείο.
- 16 Πλατομήτης. — Μικρό δο-
κίρι.
- 17 Παλιό έμπροσθογεμής ντου
φέκι. — Άπάντησι που δεν
μάς είναι συνήθως ευχάρι-
στη.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Της Πεντέλης φημίζονται.
—Με μαγιονέζα είναι θαυμά-
σιος.
- 2 Έπικίνδυνο φίδι. — Η μιά
σπανίως μάς χορταίνει.
- 3 Θεός των αρχαίων. — Μαρ-
σέλιος...: Ιταλός πλατωνι-
κός φιλόσοφος του 15ου αι-
ώνος. — Παιγνίδι με καρτιά.
- 4 Έγραψε τις «Περιπέτειες
—ου Τηλεμάχου». — Ζεστός

- άνειμος που πνέει από τα
παράλια της Άφρικής προς
την Ισπανία.
- 5 Άρχη κόμματος. — Ήρωας
του Σαίξπηρ. — Καταστρέ-
φει ρούχα. — Φωτίζει τους
αρχαίους. — Κητική αντω-
νυμία (πληθ.).
- 6 Γάλλος Ιστορικός που έγρα-
ψε την «Ιστορία της Γαλλι-
κής Έπανάστασης». —
Στείρωσις.
- 7 Χαρακτηρίζουν εταιρίες. —
Ήρωας όμωνύμου έργου του
Κίπλινγκ. — Πρόθεσι μπρο-
στά σε φωνήεν.
- 8 Γενάρκης ελληνικής φυλής.
— Σύνδεσμος. — Θεός των
αρχαίων. — Όμηρικη θάλασ-
σα.
- 9 Υποδιαίρεσι της βούας των
Σπαρτιατών. — Το αντίθετο
του ζενιθ. — Συνήθες άν-
δρικό άγγλικό όνομα.
- 10 Άθικτα. — Ειδήσεις. — Ά-
διακρίτως μεγέθους (ουδ.).
— Άρχικα του στρατού.
- 11 21. — Όμαλά, στρωτά. — Άρ-
θρο.
- 12 Πόθος, επιθυμία. — Πόλις
με περίφημες Ιαματικές πη-
γές.
- 13 Προτρέπει. — Ένας από
τους Χάν. — Χρονικό διά-
στημα. — Νόμισμα της Πορ-
τογαλίας. — Έμφαντικό μό-
ριο (άρχ.).
- 14 Λαχανώδες φυτό, νόστιμο
και δυναμωτικό. — Συνοδευ-
τά από μεγάλους πόνους.
όδρομακο. — Όνομα δυο γλυ-
πτών από την Έφεσο. — Δυ-
γατό ποτό.
- 16 Έχουν κάποια σχέση με τα
Χριστούγεννα. — Προκειμέ-
νου γιά οίονογεματώδη, ή
κατάχρησι βλάπτει την υ-
γεία.
- 17 Δε θά ξαναγίνουν καλά.
— Έργασία της νοικοκυράς.

ΝΙΚ. Ι. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

Ή λύσι του 728
στη σελ. 62

αίτια γιά τέτοια καταστροφή. Την
ψυχρότητά του άπάντησι στον Κού-
λη την έδειξε ο "Ανθιμος και την
ώρα που φεύγαμε. Γιατί, ενώ όλοις
μάς χαϊρετούσε με θερμή χειραψία
κι' έλεγε δυνατά και μ' έμφασι:
«Ευχαριστώ που με τιμήσατε» του
Κούλη μόλις που καταδέχτηκε να
του άγγίξη το χέρι και δεν του εί-
πε λέξι.

Την άλλη μέρα ο Λέλης μου είπε
τά νεώτερα: Μεγάλος καυγάς στο
γραφείο. Ο "Ανθιμος έκοψε την κα-
λημέρα του Κούλη και κατέβασε τα
μούτρα σε όσους έξέχασαν να «τιμή-
σουν» την εορτή του. Ο δε Κούλης
φέρθηκε ακόμα πιο χοντρά.

— Καλά "Ανθιμε, του είπε. Την
Κυριακή θά σου στείλω τά μπλέ
μου ρούχα να σε χαϊρετήσουν, να
ρεφάρουμε!

★
Στο άλλο έπεισόδιο το κύριο πρό-
σωπο ήταν ο Λέλης. Ο "Ανθιμος
είχε σκαρώσει πάρτυ. Προσκαλεσμέ-
νοι μπάνκοι κι' άνάμεσα σ' αυτούς
ένα παλιόμα ζωνρό και προκλητικό
— ή Λάουρα. Ο Λέλης της κόλλησε
και βρήκε άνταπόκρισι. Την πότισε
και δυο-τρία ποτηράκια και τά πρά-
γματα προχώρησαν. Δε χόρευε πα-
ρά μόνο μαζί του κι' άπάνω στο
χορό ο Λέλης, ζαλισμένος από τη
γοητεία της ντάμας του, την έσφιγ-
γε πολύ κι' άκουμπούσε πού και
πού και το μάγουλό του στο δικό
της. Παρατήρησα τότε πως ο "Ανθι-
μος τους παρατηρούσε πολύ πειρα-
γμένος. Προαισθάνθηκα επέμβασι.
Κι' έγινε.

— Μπορώ να σου πω, Λέλη; Σας
παρακαλώ, έλάτε κι' έσείς μαζί,
κύριε Τρύφων.

Μας τράβηξε μέσα, έκλεισε την
πόρτα.

— Λέλη, είπε σε τόνο αυστηρό,
δεν τιμάς το σπύτι μου άπόψε.

— Τι έκανα, "Ανθιμε;

— Χορεύεις αυτή τη Λάουρα κα-
τά τρόπο άπαρόδεκτο. Τη σφίγγεις
πολύ.

— Ίσως, "Ανθιμε. Άλλά τά θέ-
λει.

— Αυτό είναι άλλο ζήτημα, Λέ-
λη. Χορεύει την έδώ και σφίξει την
έξω. Όμως έδώ άπαιτεί να τιμήσης
το σπύτι μου, που σε τιμά.

— Με συγχωρή, "Ανθιμε. Δε
φανταζόμουν πως θά παρεξηγούσες
ένα μικρό ξεθάρρεμα. Θά συμμορ-
φωθώ.

Σε λίγο την πήρε κι' έφυγαν. "Ε-
ξω φρενών πάλι ο "Ανθιμος.

— Δεν έτίμησε το σπύτι μου ο
Λέλης. Γνώρισε μιά δεσποινίδα που
είχε έρθει χωριστά κι' έφυγαν μαζί.

Τι θά πη ο κόσμος; Ότι μέσα στο
σπύτι του "Ανθιμου συνάπτονται ή
ποπτες γνωριμιές... Δεν το περι-
μένα από το Λέλη... Όχι, δεν το πε-
ρίμενα...

★

Αυτές οι σχέσεις με τον "Ανθιμο
δεν κράτησαν πολύ. Ο Λέλης έφυ-
γε από το γραφείο, ή παρέα δια-
λύθηκε, έξ' έβουλο δε και ο "Ανθιμος,
μετά το έπεισόδιο του πάρτυ, έκα-
νε το βαρύ στο Λέλη. Πέρασε κάπου
ένας χρόνος από τότε. Και μιά
μέρα συναντώ τον "Ανθιμο στο
δρόμο.

— Κύριε "Ανθιμε!

— Ώ! Πώς είσθε, κύριε Τρύφων;
Καιρό έχω να σας δω.

— Κι' εγώ άλλο τόσο άκριθώς.
Τι γίνεται ή κυρία;

— Σκοτεινό σύννεφο άπλώθηκε στο
άγαθό βλέμμα του. Τά γυαλιστερά
του μάγουλα έγιναν άμια. Μοδδει-
ξε το χέρι του — έλεύθερο από
θήρα.

— Χαρίσατε, κύριε "Ανθιμε;

— Ναί. Ή θέλεια δεν τίμησε το
σπύτι μου... Ούτε τ' όνομά μου.

— Και, αν δεν είμαι άδιακρίτος,
με ποιόν δεν το τίμησε;

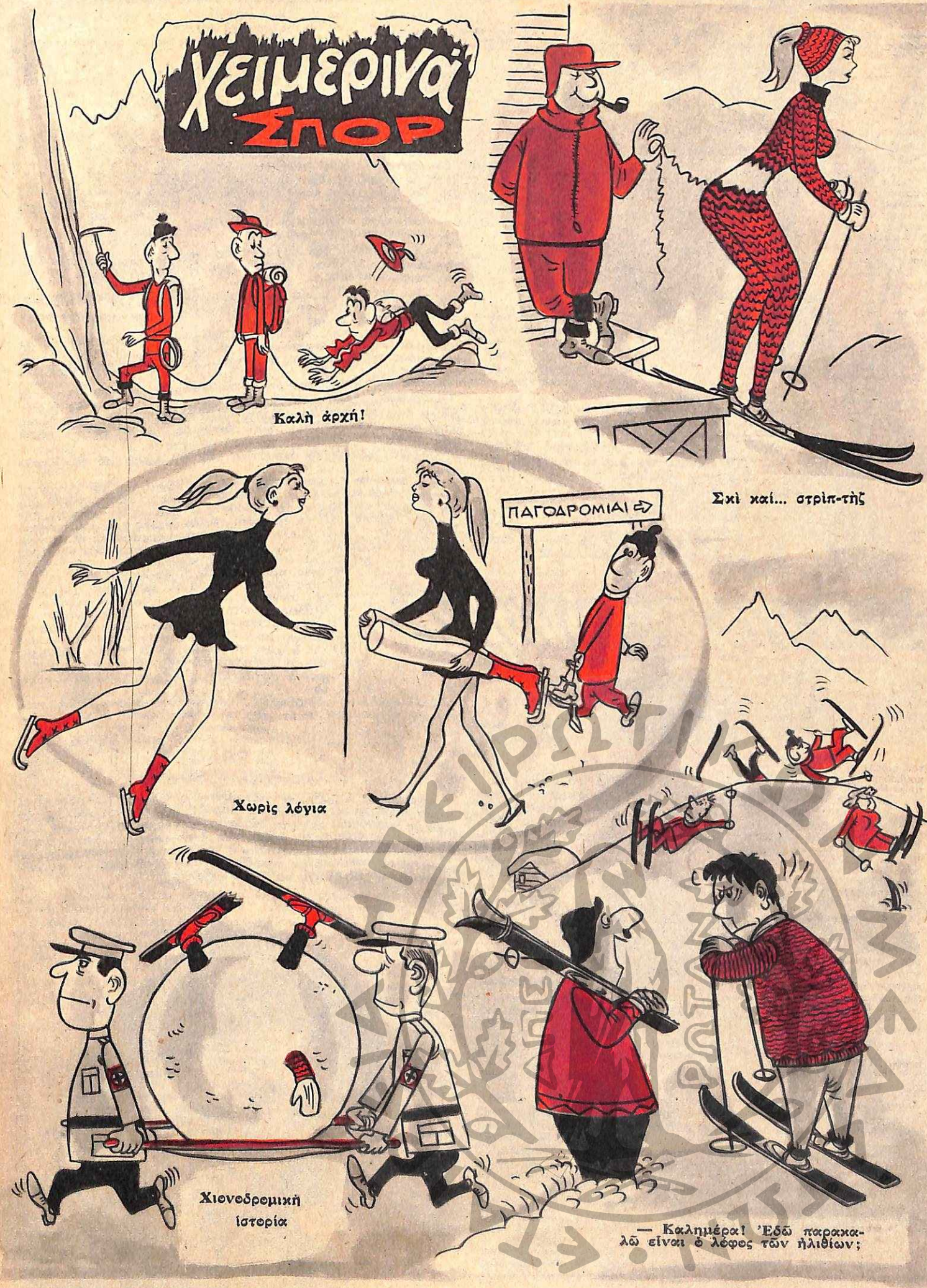
— Με κείνον το μακρινό ξάδελ-
φό της, τον Τιμολέοντα.

— Πολύ στενοχωρούμαι, κύριε
"Ανθιμε, με το δυσάρεστο αυτό νέο.

Άλλά τί να γίνει; Αυτά έχει ή ζωή...
Χάλασε ή κοινωνία, κύριε "Ανθιμε...
Χάλασε, άφου φτάσαμε πιά στο ση-
μείο να μη μάς τιμά ούτε ο... Τι-
μολέων!

Και τον άφησα να συνεχίση το
δρόμο του κι' από τότε δεν τον έα-
ναίδια κι' ούτε ξέρω ποιός τον τι-
μά τώρα.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Καλή αρχή!

Σκι και... στρίπ-τής

Χωρίς λόγια

Χιονοδρομική
Ιστορία

— Καλημέρα! Έδώ παρακα-
λώ είναι ο λήθος των ήλιθίων;

— Ποιά είσατε; ρώτησε
ό Αλκης.

— Πέφερα για σένα, το ξεχνάω απόψε, που είμαι τόσο κοντά στην άμυνα... Καταλαβαίνω ότι σε λίγο δε θα έχω περιθώριο για καμιά μνησικακία... Όλα θα τελειώσουν... και η δική σου σκληρότητα, και η δική μου η δυστυχία, και η απελπισμένη μου απόφαση... Γεια σου, Άλκη!

Τα δάχτυλά του είχαν σφίξει σπασμαδικά το ακουστικό, ενώ η φωνή του ακούστηκε λαχανιασμένη, αλλοιωμένη από την αγωνία:

— Κατερίνα... Δεν είναι λογικά αυτά που λές!... Κι' επί τέλους, αν πούμε ότι έχεις δικαίωμα να κάνεις ό,τι θέλεις, δεν έχεις όμως κανένα δικαίωμα να παρασύρεις και την κόρη μου!...

— Την κόρη σου;... Και πού την ξέρεις; Πού την είδες; Τόσα χρόνια σκέφτηκες αν υπάρχει!...

— Τόσα χρόνια δεν ήξερα ότι έχω κόρη... Ζούσα μακριά από την Ελλάδα, κι' όταν γύρισα κανείς δε βρήκε να μου μιλήσει για σένα... για σάς...

— Νά πού σου μιλάω εγώ απόψε, μιά και καλή... Φέρε μου την κόρη μου! Φέρε την στο σπίτι μου! την πρόσταξε άγρια ο Άλκης Γρηγορής.

— Την κόρη σου; Δεν έχω τη σκληρότητά σου να την άφισω πίσω μου... Πρέπει, πεθαίνοντας, να την πάρω μαζί μου!... Τι θα κάνω μόνη της, ολομόναχη, στον κόσμο;... Πώς θα ζήσει; Με ποιόν θα ζήσει;...

— Με μένα! της αποκρίθηκε με δύναμη.

— Έσένα;... Και πού σε ξέρει;... Έμένα συνήθισε να βλέπει δίπλα της, να αγαπάει... Χωρίς έμένα θα μείνει μόνη της, χωρίς στηρίγματα, χωρίς ελπίδα... Όχι, Άλκη, δε γίνεται! Θα την πάρω μαζί μου!

Ξαφνικά, γέμισε το ακουστικό του τηλεφώνου με την ικεσία του.

— Κατερίνα... μουμούρισε—και τα λόγια του τα πνίγαν οι λυγμοί... Μην κάνεις αυτό το φρικτό που λές... Άκου... Είναι μόνος... Χωρίς οικογένεια, με παρουσία... Έλα να μου χρίσεις την ευτυχία. Έλάτε μαζί με τη Λιλή... Καλά έκανες πού μου τηλεφώνησες απόψε... Όχι όμως για να με αποχαιρετήσεις, όπως λές, αλλά για να μάθεις ότι σ' αγαπάει κι' ότι σε περιμένω να έρθεις κοντά μου, κι' εσύ κι' η κόρη μου... Άργησε πάλι να έρθει η απάντησή της.

— Έσένα;... Και πού σε ξέρει;... Έμένα συνήθισε να βλέπει δίπλα της, να αγαπάει... Χωρίς έμένα θα μείνει μόνη της, χωρίς στηρίγματα, χωρίς ελπίδα... Όχι, Άλκη, δε γίνεται! Θα την πάρω μαζί μου!

— Λες αλήθεια;... Έσένα;... Και πού σε ξέρει;... Έμένα συνήθισε να βλέπει δίπλα της, να αγαπάει... Χωρίς έμένα θα μείνει μόνη της, χωρίς στηρίγματα, χωρίς ελπίδα... Όχι, Άλκη, δε γίνεται! Θα την πάρω μαζί μου!

— Αλήθεια, Κατερίνα... Έλα! Σε περιμένω!... Ελάτε να γεμίσετε την άδεια μου ζωή!...

— Έρχομαι... Περιμένε μας!... Όταν έκλεισε το τηλέφωνο, ο Άλκης Γρηγορής ένοιωσε μιάν απέραντη ευτυχία να τον πλημμυρίζει!

— Έκλεισε τα μάτια του κι' έγειρε πίσω στην καρέκλα του...

Και περίμενε με άδημονία να ακούσει το κουδούνι, που θα τον πληροφορούσε ότι είχε πιά οικογένεια — γυναίκα και παιδί!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

00

Ξαναρχονται οι «γοργόνες»

Ξαναγυρίζει η μόδα να στολίζονται οι πλώρες των πλοίων με αίγαια σκαλισμένες ανθρώπινες μορφές, σαν τις «γοργόνες» των παλιών καραβιών. Άλλοτε, τα ιστιοφόρα είχαν στην πλώρη τους θεότρες της θάλασσας, δράκοντες, λιοντάρια, δημιουργία βασιλιάδων, πολιτικών, στρατηγών και ναυάρχων... Κάποτε, τα αιώματα αυτά παρίσταναν τον ιδιοκτήτη του πλοίου, με σφικτο-κουμπωμένη ρεντιγκότα και ψηλό καπέλλο!...

Βότανα και φυτά

Οι πολύτιμες
θεραπευτικές
ιδιότητές τους

Προσοχή στα δηλητήρια!...

Τα ιαματικά βότανα χρειάζονται ιδιαίτερη προσοχή. Μόνο έμπειροι και έδικοί επιστήμονες μπορούν να μας ε-πακαλύψουν με ποιά τρόπο μπορούμε να τα χρησιμοποιήσουμε. Κι' αυτό, γιατί όλα τα βότανα δεν είναι ακίνδυνα. Πολλά από αυτά περιέχουν φοβερά δηλητήρια. Άλλα πάλι, σε μεγάλη ποσότητα, προκαλούν τρο-μερές άνομιαιες. Για να πετύχουμε, θα σάς αναφέρουμε μερικά χαρακτηριστικά παρα-δείγματα, γιατί πολλοί άνθρωποι έχουν χά-σει τη ζωή τους από την κακή χρήση των βοτάνων.

Τα πικραμύγδαλα, λέγεται ότι θεραπεύ-ουν πολλές άρρώστιες. Τα χρησιμοποιούν κατά το κοκκύτη, στο νευρικό θήλα, στον δαιματικό παροξυσμό και για να εξολο-θρεύσουν τα διάφορα παράσιτα των εντέρων. Έπίσης, μ' αυτά θεραπεύονται, όπως υπο-στηρίζουν μερικοί, οι πλευριτίδες, η πνευ-μονία, καταπραίνουν τους νευραλγικούς πόνους, τις μεγάλες δερματικές παθήσεις, τη φωνογρία και τις γαστρεντερικές. Άλλοτε δε χρησιμοποιήθηκαν για το άσθμα και τη φυματίωση.

Μεταξύ όμως των συστατικών, που πε-ριέχουν, είναι η αμυγδαλίνη κι' η γαλα-κτομίνη. Με την αντίδραση των δυο αυ-τών ουσιών μέσα στο νερό, παράγεται το υδροκυανικό όξύ... Έτσι υπολογίστηκε ότι έξη μόνο πικρά αμυγδαλάκια είναι ικα-νά να φέρουν το θάνατο σ' ένα μικρό παι-δί, και έξι ή επτά αμυγδαλάκια να στείλουν στον άλλο κόσμο ένα μεγάλο...

Έπίσης, το «βότανι του φτωχού», όπως αναφέρεται ο κ. Γωάννης Πρίνις, είναι έ-ξαιρετικά επικίνδυνο. Φυτρώνει σ' όλη την Ελλάδα και περισσότερο στη Δυτική Μα-κεδονία, στη Θράκη, στην Πελοπόννησο και στα νησιά του Ιονίου. Έπειδή είναι ά-σπομο, ξεγελάει ακόμη και τα ζώα. Άλλ' αν το φάνε, δηλητηριάζονται! Έτσι οι άγριοι, όπου τ' αντικρύζουν, το ξεριζώ-νουν. Έχει ωστόσο ένα πλήθος θεραπευ-τικές ιδιότητες. Θεραπεύει κατά την παρά-δοση, την αρθρίτιδα, την τερηδόνα των δον-τιών, τα διάφορα οίδημα, τις δερματι-κές παθήσεις, την οστεϊτίδα, την υδρωπι-κία, την ταϊνία και καταπραίνει τις μα-νιαικές εκδηλώσεις. Είναι επίσης ένα από τα πιο αποτελεσματικά καθαρτικά.

Προσοχή, λοιπόν, γιατί αν δεν ξέρη κα-νείς την κανονική ποσότητα που πρέπει να πάρει, μπορεί να δηλητηριαστεί.

Άλλ' ως ξαναγυρίσουμε στις θεραπευτι-κές ιδιότητες των βοτάνων:

Το κολλητσόχορτο: Τα πα-λιά χρόνια, το άφηναν να χρησιμοποιούν κατά της λύσσας, του ικτε-ρου, της ψαμμιάσεως, της ελονοσίας, των κακοήθων πυρετών, των δερματικών έξαν-θημάτων και της πλευριτίδας. Σ' έξωτερι-κή χρήση, ως αλοιφή ή ως κατάπλυσμα, πιστεύουν ότι θεραπεύει τα καρκινώματα έλκη και τις χηρσίδες.

Το γλυκοκόλλοκυθο: Το ψημ-μένο κολοκύθι είναι καταπραυντικό. Όμως πολλές του θεραπεύει τα έγκαύματα πρώ-του βαθμού και τις φλεγμονές. Θεωρείται ως κατάλληλο αποτοξινωτικό και διουρη-τικό φάρμακο. Ο χυμός του φέρεται ως φάρμακο για τους πόνους των αυτιών, ό-ταν ένοσταλάζουν μερικές σταγόνες στον έξω ακουστικό πόρο. Είναι ακόμη ταινιο-κτόνο φάρμακο.

Η άγριοφασκομηλιά: Ο Διοσκουρίδης υποστηρίζει στο περίφημο σύγγραμμά του ότι τα άνθη της, όταν κο-πανηθούν καλά και ανακατευθούν με πα-λιό κρασί, θεραπεύουν τη δυσεντερία, ως αλοιφή δέ με κέρη, γιατρεύει τα έγκαύ-ματα. Το άφηναν να χρησιμοποιούν και των λουλουδιών της υποστηρίζεται ότι θερα-

τεύει τις αιμορροΐδες και την έντερικωλί-τιδα.

Το δέντρο του θανάτου: Άνήκει κι' αυτό στη σειρά των δηλητη-ριωδών φυτών και βοτάνων. Το χυμό του χρησιμοποιούσαν οι αρχαίοι για να δηλη-τηριάσουν τις αιχμές των βελών τους. Πολλοί πίστευαν ότι και μόνο ο ίσκιος του φυτού αυτού μπορεί να φέρη το θάνατο. Όσοι έμειναν έστω και λίγη ώρα κοντά του, ισχυ-ρίστηκαν πως ένοιωσαν δυνατός πονοκε-φάλους. Λέγεται ότι αν ξεγελαστούν τ' α-λόγα και φάνε φύλλα του δέντρου του θά-νατου, φοβούν άμέσως! Πολλοί επίσης πού ξεγελάστηκαν και κοιμήθηκαν στον ίσκιο του, κατά την παράδοσι, έθγαλαν σ' όλο το δέρμα τους λείπια σαν του φιδιού!

Όστόσο, αν κι' είναι πολύ επικίνδυνο, έχει πολλές θεραπευτικές ιδιότητες: το έκ-χύλισμα είναι περίφημο φάρμακο κατά των ρευματικών παθήσεων, των διαλειπόντων πυρετών, της χλωρώσεως, της καχεξίας, του ραχισμού, του σκροβούτου και της ίμνηορροΐας. Υποστηρίζεται επίσης ότι με το έκχύλισμά του θεραπεύτηκαν πολλοί έ-πιληπτικοί.

Η ούρα του χοίρου: Είναι ένα από τα πιο σπουδαία βότανα. Δεν είναι απάνιο, φυτρώνει σ' όλα τα δάση και τα λειβάδια. Έχει δέ πολύτιμες θεραπευ-τικές ιδιότητες: Ο χυμός του λέγεται ότι είναι αποτελεσματικός κατά της επιληψίας, των μανιακών καταστάσεων, της αμνηο-ρροΐας και της υποχονδρίας.

Το μοσχισίταρο: Οι σπόροι του θεωρούνται ως αφοροίτητο φάρμακο. Έπίσης, σύμφωνα με παλιά έπίσημη ανα-κοίνωσι στην 'Ιατρική Έταιρεία των Πα-ριζίων, οι σπόροι του αντικαθιστούν θου-μάκια του μερουνόλαδο. Είναι ακόμη α-ποτελεσματικό φάρμακο στις όξεις κωλί-τιδες, στις παθήσεις της μήτρας, καθώς και σε φλεγμονές και μολώτες. Θεωρείται ακόμη ως αποτελεσματικό για τις παθήσεις των αμυγδαλών. Υποστηρίζεται δέ ότι οι σπόροι του εξαφανίζουν το σάκχαρο.

Η άγριορόκα: Το βότανο αυ-τό έχει ένα πλήθος θεραπευτικές ιδιότητες. Καθαρίζει το αίμα, είναι διουρητικό, πο-νώνει τον οργανισμό και θεραπεύει το σκαρ-βοτό. Ένας «πουρές» φτιαγμένος από αυτό το χορτό, θεωρείται ως κατάλληλη τροφή με-θεραπευτικά αποτελέσματα για τους δια-θητικούς. Ο χυμός του επίσης εξαφανίζει τις πανίδες του προσώπου.

Της γριόρας τ' άδράχτι: Έχει διαπιστωθεί ότι το βότανο αυτό είναι ένα από τα πιο αποτελεσματικά ναρκωτι-κά και γι' αυτό χρειάζεται μεγάλη προ-σοχή στη χρήση του. Λέγεται ότι θεραπεύει τους ίλιγγους, τους διαλειπόντες πυρετούς, την όξεια χλωρώσι, τις χηρσίδες παθή-σεις. Τα βρασμένα άνθη του χρησιμοποι-ούνται ως καταπλάσματα στις χρόνιες όφθαλμικές παθήσεις. Έπίσης το άφηνι-μά τους είναι θαυμάσιο κολλύριο.

Το σύμευτο: Βρίσκεται άφθονο στα λειβάδια και στις όχθες των ρυακίων. Έχει θεραπευτικές ιδιότητες κι' η ρίζα του καθώς και τα φύλλα και τα άνθη του χρησιμοποιούνται κατά της αιματορίας, των η-προσπορών, της δυσεντερίας και για τις πληγές από διάφορα κατάγματα. Έπίσης, ανακουφίζει τους άσθματικούς πό-νους και εκείνους της λοχιάδας.

Μά όπως θα ήπτε υπάσχον ακόμη πολλά βότανα με έξαιρετικές θεραπευτικές ιδιότη-τες, που τις έχουν παραδεχτεί όχι μόνο οι επιστήμονες της φαρμακείας, αλλά και ση-μερινοί γιατροί διεθνούς φήμης.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

00

Το σκόρδο κατά του καρκίνου

Μιά επιστημονική ανακοίνωσι πού έγινε από δυο Αμερικανούς γιατρούς, αναφέρει ότι ο χυμός του σκόρδου σταματάει την ανάπτυξη των καρκινωδών όγκων σε πον-τικούς. Ο χυμός αυτός περιέχει μια ισχυ-ρή μικροβιοκτόνο ούσα, την αλλικίνη. Η ίδια ούσα εξουδετερώνει ώριμα ένα έν-ζυμα του οργανισμού, και έιδικα έπεινα πού υπάρχουν σε υπερβολικές ποσότητες στα καρκινώδη κύτταρα.

Έπειδή ωστόσο η φυσική αλλικίνη είναι πολύ άσταθής, οι δυο γιατροί παρασκεύα-σαν συνθετικά μια σταθερότερη μορφή της. Την ανακάτεψαν με καρκινώδη ένζυμο, κι' έπειτα από 10 λεπτά έκαμαν ένζυμο με το μήγμα σε ποντικούς. Σε κανένα λουπόν απ' αυτά τα πειραματόζωα δε σχηματίστη-καν όγκοι, κι' έμειναν όλα ζωντανά. Άν-τίθετα, άλλα ποντίκια, πού τους έγινε έ-νεσι με καρκινώδη κύτταρα χωρίς αλλικί-νη, έπαθαν γρήγορα καρκίνο και ψόφησαν.

Η ούσια δοκιμάστηκε έπίσης απ' έυ-θείας σε ποντίκια, στα όποια είχε γίνει προηγουμένως ένεσι καρκινωδών κυττάρων. Παρατηρήθηκε λοιπόν ότι κοδυότερησε το σχηματισμό των όγκων και σε ώριμα ένεσι περιπτώσεις των έμποδισε έντελώς.

Η ΜΥΛΕΝ ΝΤΕΜΟΝΖΟ ΣΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

Η γοητευτική Μυλέν Ντεμονζό έπωφελήθηκε των διακο-πών των χριστουγέννων και της πρωτοχρονιάς για να περάσει μερικές μέρες ένοιαστές στα χιόνια του Κουρσε-βέλ. Η Μυλέν, πού πήρε πέρυσι τα πρώτα μαθήματα σκι, βρήκε εκεί το Γάλλο πρωταθλητή της χιονοδρομίας Έμιλ. Άλλα, ό όποιος προμποποιήθηκε να της δώσει μερικά συμπληρωματικά μαθήματα και να την τελειοποιήσει στο άγαπημένο της αυτό σπόρ.

ΜΠΑΝΙΟ ΣΤΟ ΒΑΡΕΛΙ

Η Παλίν είναι το πιο μικρό από τα παιδιά μιάς πολυ-μελούς παρισίνης οικογένειας. Μέχρι σήμερα η Παλίν έπαίρει το μπάνιο της μέσα σ' ένα βαρέλι, γιατί δεν ή-πηρε θέσι γι' αυτήν στο μπάνιο του σπιτιού, πού ήταν διαρκώς κατελημμένο. Τώρα όμως η Παλίν, μεγάλωσε και θα μοιράζεται το μπάνιο με τ' άλλα της αδελφία. Ο φακός αποθανάτισε το τελευταίο της μπάνιο μέσα στο βαρέλι.

ΕΡΩΤΕΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΩΝ

Η Γαλλίδα σκην Κριστίν Καρέ, πού έγινε διάσημη με το αμερικανικό φιλμ «Ένα κάπιο χαμόγελο», βρίσκεται από τότε στο Χόλλυγουντ. Άν και είναι παντρεμένη μ' ένα Γάλλο συνθέτη της, έθεσθη κατ' επανάληψιν με το γιού του Μπίνο Κόρμπυ, Κόρβυ και πολλοί πιστεύουν πως σύντομα θα χωρίση για να τον παντρευτεί!

Διαλέξτε ΤΟ ΑΡΩΜΑ ΣΑΣ

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΑΙΡΙΑΞΗ ΣΤΗ ΦΥΣΙΚΗ ΣΑΣ ΑΠΟΠΝΟΙΑ

ΣΑΣ έχει συμβεί ν' αναρωτηθείτε πώς συμβαίνει ώστε ένα άριστο άρωμα να δίνει ξεχωριστή γοητεία σε μια φιλενάδα σας, ενώ όταν το μεταχειρίζεστε σείς, δεν κάνει καμιά εντύπωση;

Δεν υπάρχει τίποτα το παράξενο σ' αυτό, κανένα θαύμα. 'Η εξέγηση είναι απλή και φυσική: Το άρωμα που θα χρησιμοποιήσετε, συνδυάζεται με τη φυσική απόπνοια του κορμιού σας σ' ένα ενιαίο σύνολο. Και το σύνολο αυτό μπορεί να είναι περισσότερο ή λιγότερο ευχάριστο στην όσφρηση, ανάλογα του αν ταιριάζουν ή όχι μεταξύ τους οι δύο παράγοντες που το αποτελούν.

Δεν αρκεί, λοιπόν, να είναι απόλυτα και αντικειμενικά άρωμα ένα άρωμα. Πρέπει επίσης να είναι το κατάλληλο για σας. Και η μύτη σας αποτελεί τον καλύτερο σύμβουλο, προκειμένου να κάμει την έκλογή σας.

Υπάρχουν 7 βασικοί τύποι αρωμάτων:

Α) Αυτά που προέρχονται από δέντρα και φυτά του δάσους, όπως τα άρωματά του κυκλάμιου, του ροδόδενδρου, του κεδρού, της φτέρης, της λεβάντας, κλπ.

Β) Τα άρωματά των μπαχαρικών, όπως π. χ. η κανέλλα, το γαρύφαλο, η βανίλια.

Γ) Τα άρωματά των μπαχαρικών, όπως π. χ. η κανέλλα, το γαρύφαλο, η βανίλια.

Δ) Τα άρωματά των μπαχαρικών, όπως π. χ. η κανέλλα, το γαρύφαλο, η βανίλια.

Ε) Τα άρωματά των μπαχαρικών, όπως π. χ. η κανέλλα, το γαρύφαλο, η βανίλια.

ΣΤ) Τα άρωματά των μπαχαρικών, όπως π. χ. η κανέλλα, το γαρύφαλο, η βανίλια.

Ζ) Τα άρωματά των μπαχαρικών, όπως π. χ. η κανέλλα, το γαρύφαλο, η βανίλια.

Η) Τα άρωματά των μπαχαρικών, όπως π. χ. η κανέλλα, το γαρύφαλο, η βανίλια.

Θ) Τα άρωματά των μπαχαρικών, όπως π. χ. η κανέλλα, το γαρύφαλο, η βανίλια.

Ι) Τα άρωματά των μπαχαρικών, όπως π. χ. η κανέλλα, το γαρύφαλο, η βανίλια.

Κ) Τα άρωματά των μπαχαρικών, όπως π. χ. η κανέλλα, το γαρύφαλο, η βανίλια.

Λ) Τα άρωματά των μπαχαρικών, όπως π. χ. η κανέλλα, το γαρύφαλο, η βανίλια.

Μ) Τα άρωματά των μπαχαρικών, όπως π. χ. η κανέλλα, το γαρύφαλο, η βανίλια.

Ν) Τα άρωματά των μπαχαρικών, όπως π. χ. η κανέλλα, το γαρύφαλο, η βανίλια.

Ξ) Τα άρωματά των μπαχαρικών, όπως π. χ. η κανέλλα, το γαρύφαλο, η βανίλια.

Ο) Τα άρωματά των μπαχαρικών, όπως π. χ. η κανέλλα, το γαρύφαλο, η βανίλια.

Π) Τα άρωματά των μπαχαρικών, όπως π. χ. η κανέλλα, το γαρύφαλο, η βανίλια.

Ρ) Τα άρωματά των μπαχαρικών, όπως π. χ. η κανέλλα, το γαρύφαλο, η βανίλια.

Σ) Τα άρωματά των μπαχαρικών, όπως π. χ. η κανέλλα, το γαρύφαλο, η βανίλια.

Τ) Τα άρωματά των μπαχαρικών, όπως π. χ. η κανέλλα, το γαρύφαλο, η βανίλια.

Υ) Τα άρωματά των μπαχαρικών, όπως π. χ. η κανέλλα, το γαρύφαλο, η βανίλια.

Φ) Τα άρωματά των μπαχαρικών, όπως π. χ. η κανέλλα, το γαρύφαλο, η βανίλια.

Χ) Τα άρωματά των μπαχαρικών, όπως π. χ. η κανέλλα, το γαρύφαλο, η βανίλια.

Ψ) Τα άρωματά των μπαχαρικών, όπως π. χ. η κανέλλα, το γαρύφαλο, η βανίλια.

Ω) Τα άρωματά των μπαχαρικών, όπως π. χ. η κανέλλα, το γαρύφαλο, η βανίλια.

Α) Τα άρωματά των μπαχαρικών, όπως π. χ. η κανέλλα, το γαρύφαλο, η βανίλια.

Β) Τα άρωματά των μπαχαρικών, όπως π. χ. η κανέλλα, το γαρύφαλο, η βανίλια.

Γ) Τα άρωματά των μπαχαρικών, όπως π. χ. η κανέλλα, το γαρύφαλο, η βανίλια.

Δ) Τα άρωματά των μπαχαρικών, όπως π. χ. η κανέλλα, το γαρύφαλο, η βανίλια.

Ε) Τα άρωματά των μπαχαρικών, όπως π. χ. η κανέλλα, το γαρύφαλο, η βανίλια.

ΣΤ) Τα άρωματά των μπαχαρικών, όπως π. χ. η κανέλλα, το γαρύφαλο, η βανίλια.

Ζ) Τα άρωματά των μπαχαρικών, όπως π. χ. η κανέλλα, το γαρύφαλο, η βανίλια.

Συναρπαστικό συγκινητικό μυθιστόρημα υπό 'Ιωάννας 'Αναγνώστου - Μπουκουβάλα

“Σαδόνες, παιδί μου...”

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

‘Η φτωχή χήρα, ύστερ’ από δυό εβδομάδες, σώθηκε από τη βαρεία αρρώστια της, μα ήταν τόσο αδύνατη, που ο γιατρός υπέδειξε στη Φλώρα και στη Φροσούλα να εργαστούν για να τη βοηθήσουν. ‘Η Φλώρα όμως αρνήθηκε με σκληρότητα να βρῇ μια δουλειά και τότε η Φροσούλα άρχισε να πλένει στη σκάφη. ‘Αλλ’ ύστερ’ από λίγο αρρώστησε κι’ αυτή βαρεία και τότε η κ. Πλωρίον ανέβαλε το ταξίδι της Φλώρας και της βοήθηκε μερικώς μαθήτριάς, για να την ανακάμψει να εργαστή και να βοηθήσει τους δικούς της. ‘Η Φλώρα τώρα έκανε μια τόσο τρελή ζωή, που η μητέρα της και η αδερφή της φοβήθηκαν και την άφησαν να φύγει για το εξωτερικό...

5ον Μιά μέρα, η Φροσούλα ανήγγειλε στη μητέρα της:

— Μαμά! Τα κατάφερα. Ηύρα δουλειά.

— Τι δουλειά;

— Ταμίας σ’ ένα κατάστημα.

— ‘Η ‘Ελένη πήδησε.

— Ταμίας; Τρελλάθηκες, παιδί μου; Και το σχολείο σου;

— ‘Η κοπελίτσα γέλασε.

— Μην ανησυχείς. Το κανόνισα κι’ αυτό. Θα πηγαίνω το βράδυ.

— Δεν καταλαβαίνω.

— Στο νυκτερινό Γυμνάσιο, μαμά. Στην ‘Αθήνα.

— ‘Οχι, Φροσούλα! Βόγγηξε η μάνα. Δε γίνεται. Θα πεθάνεις από την κόουρασι.

— Τόσα και τόσα κορίτσια τα καταφέρνουν.

— Και το πιάνο σου;

— ‘Ε, αυτό θα μείνει ώπου να τελειώσω το σχολείο, αποκρίθηκε, πνίγοντας ένα αναστεναγμό η μικρή.

— ‘Οχι, δεν το δέχομαι...

— Πάει, το κανόνισα.

— Μα τί μαγαζί είναι αυτό; Ρώτησε;

— Είναι μια θέσι περίφημη, που μου τη δίνουν χατηρικά, πριν πάω το απόλυτήριό μου. Το κατάστημα είναι μεγάλο. Θα τ’ακούσεις. Κατάστημα ύψαιμάτων Πλέρη.

— Πώς! Το ξέρω! Είπε η μάνα.

Και για μια στιγμή τα μάτια της άστραψαν χαρούμενα.

— Βλέπεις, μαμά; ‘Ο Θεός δεν αφήνει κανένα.

— Ποιός σου πήρε αυτή τη θέσι;

— ‘Η κυρία Παπαδοπούλου, η καθηγήτριά μου. Μ’ αγαπάει πολύ, το ξέρεις. Της έλεγα, λοιπόν, για την αρρώστια σου κι’ αυτή μου πήρε αυτή τη λυσι. Μ’ ενέγραψε και στο νυκτερινό Γυμνάσιο. Είναι κοντά στο μαγαζί. Μόλις τελειώνω τη δουλειά μου, θα πηγαίνω.

— Και τί ώρα θα γυρίζεις;

— Κατά τις έντεκα.

— Και τότε θα μελετάς;

— ‘Ε, κατόπιν. Δε θα μελετώ πολύ, δεν έχουν πάρα πολλές απαιτήσεις στα νυκτερινά Γυμνάσια. Ξέρουν, ότι εργαζόμαστε.

‘Η ‘Ελένη αναστέναζε.

— Να σου δίνω δύναμι ο Θεός. ‘Εγώ, κορούλα μου, δε προτιμώ να ξαναπαιάσω τη σκάφη, παρά να σκοτώνεσαι εσύ έτσι στη δουλειά.

— Θα δής, ότι όλα θα πάνε καλά, αποκρίθηκε με θάρρος το κοριτσάκι.

Από την άλλη κιόλας ημέρα, άρχισε η καινούργια ζωή για τη Φροσούλα. ‘Εφαγε στις εφτάμισι από το σπίτι. Στο μεταξύ, περνούσε τα μαθήματά της. Γύριζε στις ένδεκα και καθόταν ως τη μία το πρωί για μελέτη.

‘Η χαρά πώς συνεισφέρει στο σπίτι της έδινε δύναμη. Μετά δυό εβδομάδες όμως αυτής της εντατικής δουλειάς, είδε η ‘Ελένη με φόβο το μάγουλο της παιδούλας ν’ αρχίζουν να βαρύνονται.

‘Εκείνο το βράδυ παρακάλεσε μ’ όλη της την ψυχή το Θεό:

— Κάνε νάουμε καλές ειδήσεις από τη Φλώρα. Κάνε να μάς λυπηθῇ και να μάς στείλῃ χρήματα!

Και, σὰν να είχε ακούσει την προσευχή της ο Θεός, έφτιασε το άλλο πρωί ένα γράμμα

της μεγάλης, έξαλλο από χαρά:

«Σπουδαία επιτυχία! Με προσέλαβαν σ’ ένα από τα μεγαλύτερα θέατρα της Γερμανίας. ‘Οχι στο κόρο. Για σολίστ! ‘Ο καθηγητής μου μου κάνει δωρεάν μάθημα, αλλά λέει πως δεν έχω τίποτα να μάθω από αυτόν. ‘Υπέγραψα συμβόλαιο για τρεις μήνες. Πήρα μια βασιλική προκατάβολή. ‘Εννοείται, ότι αυτά τα χρήματα πέταξαν κιόλας, γιατί αυτό το διάστημα ζούσα όλο με χρέη... ‘Ελπίζω από τον άλλο μου μισθό να μπορέσω να σας στείλω κάτι...».

— Δόξα σοι ο Θεός! Είπε η Φροσούλα με χαρά.

‘Η ‘Ελένη κάθισε κι’ έγραψε στη μεγάλη της την κόρη την ίδια κιόλας μέρα. Της περιέγραψε την κατάσταση και τόνισε πως σκοτώσαν η Φροσούλα στη δουλειά.

«Αν έχης λίγη στοργή για μάς, στείλε άμεσα κάτι, έστω κι’ ένα ελαχίστο ποσό. Κάθε φορά που θα κάνης ένα έξοδο περιττό, να σκεπτεσαι πως για μάς κι’ η τελευταία δραχμή είναι πολύτιμη. Να σκεπτεσαι πως η μητέρα σου κι’ η αδελφή σου, άρρωστες, σκοτώνονται στη δουλειά και περιμένουν σά δώρα βεικό τη δική σου τη βοήθεια. Περιμένω άμεσα απάντησή σου».

‘Η απάντησι άργησε πάρα πολύ νάρθῃ. Πέρασαν δυό μήνες. Στο μεταξύ, η Φροσούλα είχε μείνει πετοί και κόκκαλο. ‘Η ‘Ελένη που εαυρυπνύσε κι’ αυτή με το ράφιμο, δίπλα στην κορούλα της, την έλεγε με τρόπο καμιά φορά, άπαυσ στη μελέτη της, να γέρνει το κεφάλι της στα χέρια της τόσο κουρασμένη, που η καρδιά της ράγιζε. Τότε πετιόταν η μάνα κι’ άρπαζε το βιβλίο από τα χέρια του παιδιού. ‘Η Φροσούλα όμως έδωσε τα κλάματα:

— Μαμά, τί κάνεις;... Θέλεις να μείνω στην ίδια τάξι; Το χειρότερο δυστύχημα θα είναι αυτό. Να μείνω στην ίδια τάξι!...

‘Η ‘Ελένη υποχωρούσε κι’ η Φροσούλα ξανάρχιζε τη μελέτη, με ύφος μαρτυρικό. ‘Η δύστυχη μάνα μετρούσε τις ημέρες.

— ‘Αλλοι τέσσερις μήνες... ‘Αλλοι τρεις... Πώς περνάει άργα ο καιρός... Το γράμμα της Φλώρας άργούσε πολύ. ‘Η ‘Ελένη άρχισε ν’ ανησυχεί.

‘Ενα απόγεμα πήγε και πήρε την κυρία Πλωρίον, για να λάβῃ πληροφορίες.

— Κι’ έχω καιρό να λάβω γράμμα της, αποκρίθηκε η Γαλλίδα. Πάντως ξέρω, από άλλη πηγή, πως είναι πολύ καλά στην υγεία της, πως θραμβεύει. Κάθε βράδυ τραγουδάει. Της δίνουν τον ένα ρόλο μετά τον άλλο. Και κερδίζει πολλά...

— Γράψε της, ίκευτε η μητέρα γράψε της να μη μάς ξεχνάει...

Τα χρυσά μάτια της Πλωρίον στηλώθηκαν ειρωνικά στην ‘Ελένη.

— Δεν την ξέρεις την κόρη σας; Τώρα με ξεχνάει κι’ έμένα! ‘Εκανα ό,τι ήταν ανθρώπινα δυνατόν γι’ αυτήν και τώρα έχει ένα μήνα να μου γράφει...

— Σ’ έμας έχει σχεδόν δυό μήνες!...

— Πάντως, για την υγεία της μην ανησυχείς, σὰς το λέω. Είναι περφημα!

Κάθισε η ‘Ελένη πάλι κι’ έγραψε στη μεγάλη της κόρη.

Μετά λίγες ημέρες, ήρθε επί τέλους η απάντησι. ‘Ενα γράμμα παράξενο, γεμάτο ένθουσιασμό, αλλά και νύερα:

«Ανεβαίνω γρήγορα τα σκαλοπάτια της δόξας! Με άγκαρίσαν και σ’ άλλο θέατρο. Συμβόλαιο περίφημο, καλύτερο από το πρώτο. ‘Απορώ όμως με σὰς! Δεν έχετε καμμία κατανοήσι. Νομίζετε πως μόλις πήρα μια δεκάρα στα χέρια μου, είμαι σέ θέσι να σας συντηρήσω. ‘Αν μ’ αγαπούσατε, δε θα μου γράφατε έτσι. Δεν αναλογίζεστε τί έδοξα έχω εγώ εδώ στην ζευνητιά. Είμαι μια μεγάλη καλλιτέχνισ!... Δε μπορώ να ζήσω σέ καμμία τρώγη. Ζω σέ όραίο ξενοδοχείο. Είμαι άναγκασμένη να φαίνωμαι στόν κόσμο, να δέχομαι. Τί νομίζετε, ότι κάνω τα κέρδη μου; ‘Οτι τ’ αποταμίζω; Γελώσατε. Τα ξοδεύω όλα, όλα ανεαίρετως. Δε μπορώ να διαθέσω ούτε μία δραχμή για σὰς. Σας το λέω με λύπη μου, αλλά πρέπει να το καταλάβετε και σείς. ‘Ισως άργότερα, όταν δε θαύ τόσες άνάγκες, όταν συμπληρωθῇ η γκαρνταρόμπα μου, όταν νοικιάσω ένα διαμέρισμα όπως το θέλω... ‘Η καθ’ στό ξενοδοχείο είναι άρα, αλλά έχω περιορισμούς. Δε μπορώ να τραγουδάω όποια ώρα θέλω, δε μπορώ να δεχτώ όπως θέλω. Νομίζετε, ότι ο δρόμος μου είναι στρωμένος με τσιαντάφια... ‘Ισως άλλα τα τσιαντάφια έχουν κι’ άγκάθια».

‘Απορώ πώς κλαίγεσθε διαρκώς, ότι σὰς λείπουν τα λεφτά. ‘Εργάζαστε κι’ οι δυό. Τί άνάγκες έχετε; ‘Η φρόσω είναι τόσο άπλη. ‘Ενα φαγητό, δε μπορείτε να οικονομήσετε;...

Μου γράφετε, μαμά, ότι η φρόσω κουράζεται με το νυκτερινό Γυμνάσιο, κι’ ότι άφησε το πιάνο της. Είναι κοινή γι’ αυτό. Τί το θέλει το Γυμνάσιο; ‘Αφού έχει τόσο ταλέντο στο πιάνο, να κυττάξῃ να πάρῃ το διπλωμά της και να φύγῃ κι’ αυτή για την Εύρώπη. Τί άλλα είναι κουταμάρες!...

Σ’ αυτό τόν τόνο ήταν γραμμένο όλο το γράμμα. Με πολλές συμβουλές, με αρκετά νύερα, που διαφαινόταν μέσα από τις γραμμές, με πολύ καμάρι για τίς επιτυχίες της και με... δόλο! χρημάτα!

— Πάει, τελείωσε, μαμά! Φώναξε η Φροσούλα με υπερφάνεια. Ούτε να της ξαναγράψης να μάς στείλῃ. ‘Αστην! Θα τελειώσουν τα βασάνά μάς. Μηνες είναι αυτοί και θα περάσουν...

— Ναί, δε θα της ξαναγράψω, φιδύρισε η μητέρα και τα μάτια της βουρκώσαν.

‘Η Φροσούλα πήγε κοντά της, πέρασε τα χέρια της γύρω στους αδύνατους ώμους της μάνας.

— Μανούλα, μη στενοχωριέσαι. ‘Από μένα θα βρῇς μεγάλη εύτυχία, στο όρκίζομαι. Θα δής, θα την περάσω εγώ τη Φλώρα. Θα γίνω παγκοσμίου φήμης πιανίστα. Θα με καλούν εδω κι’ εκεί, θα υπογράφω συμβόλαια. Κι’ όλα τα λεφτά θα τα παίρνης εσύ, μαν-

για της ‘Υλίκης τὰ και για τίς δουλειές (τους σωληνες!)

Για τίς σωληνες εί- (δικές και για τίς δουλειές (τις λακούδες είμαστε οι πότες, (γενικώς σάν τα θερία μέσα (οτις κλουβες... Γιατί με δυό γραμ- (μες κροτές, είναι ασυνκώρητο (το κριμα, να πείσῃ ο υπέροχος (μέσ’ σ’ αυτές και του... νερού να (γίνῃ θύμα!

ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

‘Υπάρχουν έπτά βασικοί τύποι αρωμάτων: Α) από δέντρα και φυτά του δάσους Β) μπαχαρικών Γ) ανατολίτικα Δ) μοντέρνα Ε) απλά λουλουδιών ΣΤ) μπουκέτων Ζ) καρπών. ‘Ανάμεσά τους θα διαλέξετε έ κείνον που σὰς ταιριάζει.

νούλα μου γλυκειά. Έσύ, που κουράστηκες τόσο για μένα...

Σκούπισε η Ελένη τα μάτια της. Η συγκίνησή της την έπνιξε. Έσφιξε στην αγκαλιά της με λατρεία τη μικρή της κόρη. — Ναι, κορούλα μου. Από σένα θα δω μεγάλη ευτυχία. Το ξέρω. Ο Θεός που με δοκίμασε τόσο σ' όλη μου τη ζωή, μου επιφυλάσσει μ' εμένα όλη μου την ευτυχία. Το ξέρω και το περιμένω...

Η Φροσούλα θριαμβεύει

Η εύη της μαννούλας της; Μ' όλη της την κούρσισι και την αδυναμία, η Φροσούλα θριάμβευσε παντού εκείνο το χρόνο. Πήρε το απολυτήριο της με άριστα και τον Οκτώβριο έδωσε εξετάσεις πιάνου θριαμβευτικές πάλι.

Σε δύο χρόνια παίρνω δίπλωμα, άναγγελλε έξαλλη από χαρά στη μητέρα της. Όλοι μού είπαν, ότι σε δύο χρόνια μπορώ να πάρω δίπλωμα πολύ άνετα.

Η Ελένη ήταν πολύ καλύτερα στην ύγεια της. Το ρόψιμο δεν την κούραζε τόσο υπερβολικά. Έπειτα ο μισθός της Φροσούλας τη διευκόλυνε να μην εργάζεται, όταν αισθανόταν υπερβολική κουράσι.

Ο χειμώνας άρχισε με καλούς καιώνους. Η Φλώρα τους έστειλε ένα γράμμα το φθινόπωρο.

«Τόν Οκτώβριο κρίνεται η τύχη μου! Ξελεγε. Πρόκειται να εμφανιστώ στον πιο δύσκολο ρόλο μου ως τάρτα. Στην «Αΐντα». Αν πετύχω, θα με άγκαζάρουν μόνιμα σ' ένα θέατρο της Γερμανίας. Ο συναγωνισμός είναι μεγάλος. Το ίδιο κι' οι αντιζηλίες. Αν δεν πετύχω, θα είναι μεγάλη καταστροφή. Η παράστασις αυτή θα είναι, ως υποθέσουμε, ένα είδος εξετάσεων για μένα, η του ύψους η του βάθους. Αν πετύχω και πάρω μόνιμη θέση και σταθερό μισθό, τότε θα σάς στείλω κάτι...».

«Ας πετύχω, ψιθύρισε η Φρόσω. Είναι πάντως βέβαιο πως κι' αν πετύχω, δε θα στείλω!...»

Μπήκε το φθινόπωρο. Η Φροσούλα σκοτωνόταν στη μελέτη του πιάνου τα βράδια. Έτοιμάσε το Ωδείο μία μεγάλη συναυλία με τα ταλέντα στην άρχη του Νοέμβρη. Και θάπαιζε κι' η Φρόσω.

Κατά τα μέσα του Οκτωβρίου ήρθε ένα βράδυ η Φροσούλα στο σπίτι της, μ' ένα ύφος πούδειχνε πως είχε ν' αναγγείλει κάποιο νέο.

«Ε! Τί συμβαίνει; ρώτησε η μητέρα της.

Μην τ' αρωτάς. Είχαμε συγκινήσεις σήμερα στο μαγαζί. Γύρισε ο γυιός του κυρίου Πλέρη.

«Έχει γυιό; — Ναι, μοναχογυιό. Τόν λένε Γιώργο. Σπούδαζε πέντε χρόνια στην Αγγλία και πήγε και στην Αμερική.

— Και τώρα τι θα κάνει; — Έχουν φαίνεται μεγάλα σχέδια. Ανοίγουν υποκαταστήματα σε διάφορες πόλεις. Ο πατέρας θα ταξιδεύει, ο γυιός θα μένει στην Αθήνα. Η και το αντίθετο!

— Και γιατί τόσο συγκίνηση; ρώτησε γελώντας η Ελένη.

— Γιατί είναι πολύ δημοφής, αποκρίθηκε κ' η Ελένη.

— Αύτες είναι κοριτσίστικες κουταμάρες. Ο άντρας δεν κρίνεται από την δημοφιλία του...

— Μά αφού είναι τόσο δημοφής, μαμά; Μόλις μπήκε στο κατάστημα, όλες ξαφνιαστήκαμε!...

— Πρόσεχε, παιδί μου! Είπε σοβαρά η μητέρα. Αυτόι οι νέοι προσιτάμενοι είναι πάντα επικίνδυνοι.

Η Φροσούλα γέλασε πικρά.

— Έννοια σου, μαμά, δεν πρόκειται να μου ριχτεί έμένα. Είναι τόσες άλλες πιό δμορφες από μένα! Είναι η Κούλα κι' η Ρηνούλα... Πλάσματα! Έγώ είμαι άσχημη...

Τα ζωγρά μαύρα μάτια της άστραψαν στο χλωμό μελαχροινό προσωπάκι της.

Ήταν μικροφτιασμένη, με μέτριο αναστήμα προς το κοντό, με προσώπακι παιδιάτικο και κομψό σωματάκι. Ομορφή κανένας δεν την έλεγε. Είχε όμως μία έκφρασις τυφερή και πνευματική, που την έκαναν ευχάριστη.

Η μητέρα πέρασε το χέρι της στοργικά στα μαύρα μαλλιάκια της κόρης της.

— Κανένα κορίτσι δεν είναι άσχημο στα δεκαοχτώ του χρόνια. Κανένας άνθρωπος δεν είναι άσχημος, όταν τον φωτίζει η καλωσύνη της ψυχής.

— Η Φλώρα είναι χίλιες φορές πιό δμορφη από μένα!...

— Τί σχέσι έχει; Η Φλώρα δεν έχει την έκφρασις τη δική σου.

— Τί καθόμαστε και κουβεντιάζουμε; φώναξε η παιδούλα. Σήμερα ο Γιώργος θα περیمεν να διαλέξη νύφη μέσα από το μαγαζί. Αυτός θα πηγαίνει στα καλύτερα σαλόνια, θα συναναστρέφεται όλα τα πλουσιόκοριτσα. Έχει δική του κούρσα. Φαντάσου πόσες κοπέλλες της άστοκρατίας θα τον βάλουν στο μάτι.

— Κάθε μία με την τύχη της, είπε η μάννα.

Μία άποκαλύψι

Η Φροσούλα καθόταν στη θέση της, στο κατάστημα. Η κίνησι δεν ήταν και πολύ μεγάλη ακόμη. Πάντως, δε μπορούσε ούτε στιγμή να ξεκουράσει. Όλο κι' εμφανιζόταν κάποια πελάτισσα.

Ο Γιώργος Πλέρης καθόταν στο βάθος, μέσα στο γραφείο του. Κάποια στιγμή, έστειλε μία υπάλληλο και την κάλεσε. Κάποια άλλη πήρε τη θέση της στο ταμείο.

— Δεσποίνις Ζαφειρίου, της είπε άμέσως μόλις την είδε. Καθίστε. Θέλω να κάνουμε κάτι λογαριασμούς.

Πρόθυμα κάθισε η κοπέλλα κι' άνοιξε τα βιβλία της.

— Έσκυβαν κι' οι δύο τους στα χοντρά βιβλία κι' η Φρόσω έξηγούσε στον προϊστάμενό της μερικά πράγματα, που τα γνώριζε αυτή καλύτερα.

Κάποια στιγμή κατάλαβε πως τα μάτια του, αντί να κυττάνε το βιβλίο, κυτούσαν αυτήν. Με το ένστικτο της γυναίκας παρατήρησε. Και γιά να μη δείξη την ταραχή της, του είπε σοβαρά:

— Κύριε Πλέρη... Λέγαμε γι' αυτό το λογαριασμό...

Αυτός χαμογέλασε και έσπρωξε μακριά το βιβλίο.

— Πάντα είσατε τόσο σοβαρή; τη ρώτησε σιγά.

Τα μαύρα έκφραστικά της μάτια, τόν στήλωσαν.

— Ναι, αποκρίθηκε, πάντα, κύριε Πλέρη. Η απάντησί της σά να του άρεσε.

— Γιατί;

— Γιατί ή ζωή μ' έμαθε να είμαι σοβαρή. Γνώρισα μεγάλη δυστυχία από τα παιδικά μου χρόνια...

Το ύφος του άλλαξε άμέσως. Ένώ ή διάθεσί του ήταν να τη φλερτάρη, την κύτταξε μ' ενδιαφέρον.

— Οί γονείς σου τί κάνουν; τη ρώτησε.

— Πατέρα δεν έχω, δε γνώρισα. Η μητέρα μου εργάζεται γιά να ζήσουμε... Ράβει...

Με μία αυθόρμητη κίνησι, της χάιδεψε άπολά το χέρι.

— Πώς σε λένε;

— Φρόσω...

— Φροσούλα... Είσαι ένα αξιέπαινο κορίτσι! Έτσι να μείνης σε όλη σου τη ζωή. Σοβαρή κι' αξιοπρεπής!...

— Εργάστηκαν μαζί πολλή ώρα. Οι λογαριασμοί ήταν πολύπλοκοι.

Τη στιγμή, που μάζεσε τα βιβλία της γιά να φύγη η Φρόσω, ο Γιώργος Πλέρης της είπε:

— Φροσούλα... Τί θαλέγες, αν σου πρότεινα να πάμε απόψε ένα περίπατο με την κούρσα μου;

— Έγινε κάκκηνη σαν παπαρούνα.

— Θαλέγα εύχαριςά πολύ, κύριε προϊστάμενε... Αλλά δε μπορώ να δεχθώ.

— Γιατί;

— Σας είπα προηγουμένως γιατί... Είμαι ένα φτωχό κορίτσι κι' ο μόνος μου σκοπός είναι να κερδίσω τίμια το ψωμί μου...

Την κύτταξε στα μάτια. Τα δικά του μάτια γκρίζα, όμορφα, έμοιαζαν με θάλασσα. Τα καστανόχρσα μαλλιά του πλασιόωναν άρμονικά το μακρουλό του πρόσωπο.

— Φροσούλα... Σοψ δίνω το λόγο της τιμής μου πως δεν πρόκειται να σου ζητήσω τίποτ' άλλο από τη συντροφιά σου. Έπειδή ακριβώς είσαι ένα κορίτσι φτωχό κι' εργατικό, θέλω να σου κάνω ένα ωραίο περίπατο.

Τα χείλη της πρόφεραν πάλι όχι. Μέσα της όμως ή καρδιά της χτυπούσε τρελλά, να σπάση.

Στο τέλος της χαμογέλασε.

— Ναι;

Του είπε ναί κι' αυτή μ' ένα χαμόγελο.

Και τ' άνοιξε άρχισε. Ένα άπίθανο και φωτερό παραμύθι.

Ο Γιώργος Πλέρης ήταν ένας νέος τυφερός και ένθουσιώδης. Μόλις άκουσε πως είναι και πιανίστα, ένθουσιώδης.

— Θάρρώ να σε άκούσω στη συναυλία! της είπε άμέσως.

Κι' άγόρασε είσιτήρια γιά τη μαθητική συναυλία.

Ός τότε έκαναν δυό φορές περίπατο με το άμάξι του. Και τις δυό φορές της φέρθηκε άψογα. Ούτε μία λέξι διφορούμενη. Μονάχα τη ρωτούσε γιά την οικογένειά της, ένδιαφερόταν γιά κάθε λεπτομέρεια της ζωής της. Κι' έτσι, στους δυό αυτόν περιπάτους, του τα διηγήθηκε όλα. Και γιά την όρφανία της και γιά τη δυστυχία των παιδικών της χρόνων και γιά τη Φλώρα, και γιά τις δικές της φιλοδοξίες...

Την ήμερα της συναυλίας, της έδωσε άδεια από το πρωί.

— Να καθίσης να μελετήσης! της είπε. Μόλις παρουσιάστηκε στη σκηνή η Φροσούλα, τόν άντίκρυσε. Καθόταν στην πρώτη σειρά και την κύτταζε με περιέργεια. Οί άλλες κοπέλλες παρουσιάζονταν με τυοαλέτες.

Η Φροσούλα βγήκε με το μάλλινο φουστανάκι της, το μοναδικό καλό φουστανάκι, που είχε από πέρσι το χειμώνα. Ήταν χλωμή, συγκινημένη. Ομορφή; Δε μπορούσε να πής. Τα μάτια της μονάχα άστραψαν και μόλις άκούμπησε τα χέρια της στο πιάνο, ή έκφρασί της μεταμορφώθηκε. Οάλεγε κανείς πως γινόταν όμορφη. Έγερνε άπαλά άπάνω στα πλήκτρα κι' ή χλωμή της έπιδερμίδα φαινόταν φιλιτισσένια. Τα δάχτυλά της χείδευαν άπαλά τις νότες στην άρχη. Έπειτα άρχισαν να τρέχουν σ' ένα έξοφρο καλπασμό. Ο κόσμος κρατούσε την άναπνοή του. Μόλις τέλειωσε, τα χειροκροτήματα ξεσπασαν ζωηρά, άχαλίνωτα. Την έφεραν άπειρες φορές στη σκηνή.

Ο Γιώργος, στην πρώτη σειρά, έσπαγε τα χέρια του στα χειροκροτήματα.

Έπειτα μπήκε στο καμπαρί κι' ένώ οι άλλες υπάλληλοι του καταστήματος που είχαν πάει όλες, έπειδή ο Γιώργος άγόρασε είσιτήρια και γι' αυτές, κύτταζαν παραξενεμένες, αυτός της πήρε τα δυό χέρια μέσ' τα δικά του και τα φίλησε εύλαδικά.

— Φίλω τα χέρια μιάς άληθινής καλλιτέχνιδος! πρόφερε με συγκίνηση.

Τα μάτια τους συναντήθηκαν. Γκρίζα, σά θάλασσα φουρτουμισμένη τα δικά του, μαύρα, καθόρια τα δικά της. Και γύρω τα έκστατικά μάτια των άλλων κοριτσιών.

ΕΙΣΔΥΛΙΟ

Το βράδυ εκείνο κάθονταν μητέρα και κόρη να συζητήσουν γιά το θρίαμβό της παι-

δούλας. Η Φροσούλα, έθελά της, συλλογίζονταν μονάχα το Γιώργο.

— Πώς μού φίλησε τα χέρια... ψιθύρισε. Κι' έννοιωσε μία ανατριχίλα να περνά σ' όλο της το κορμί, στη θυμρι αυτού του φιλιού.

Το άλλο πρωί ο Γιώργος, μόλις την άντίκρυσε, πήγε καταπάνω της.

— Το βράδυ θα φάμε μαζί έξω! της ψιθύρισε. Να το ξέρης...

Κι' έφυγε από κοντά της.

Όλη την ήμερα οι άριθμοι χόρευαν μπροστά στα μάτια του κοριτσιού. Ούτε καταλάβαινε τί μετρούσε κι' έτρεμε μην κάνει λάθος.

Το βράδυ, όταν έκλεισε το κατάστημα, έμεινε πάλι πίσω αυτή.

— Έχω κάτι λογαριασμούς να τακτοποιήσω, είπε στις άλλες, που την κύτταζαν φιλόποπτα.

Και τα κορίτσια έφυγαν με πονηρά χαμόγελα.

— Πάμε! της είπε άμέσως μετά ο Γιώργος.

Φορούσε το καλό της φουστανάκι ή κοπέλλα. Το άπλό μάλλινο, φτηνό φουστανάκι της.

Χωρίς να τη ρωτήσει, τράβηξε προς το Φάληρο. Έκεί σταμάτησε μπροστά σ' ένα έξοχικό κέντρο.

— Έδώ θα μπορούσαμε να μιλήσουμε πιό έλεύθερα, της είπε γελαστός.

Κάθονταν μέσα από μία τζαμαρία, γιατί φυσούσε. Ο καιρός ήταν σχεδόν χειμωνιάτικος κιάλας. Το κύμα έσπαζε κοντά τους θυμωμένο και κάπου, μακριά, βροντούσε. Στή δύσι, κάποια χλωμή άχτιδα του ήλιου, πάλενε ακόμη με τα σύννεφα. Κι' ο παρυφές των βουνών χρυσόταν άνεπαίσθητα.

— Σ' άρέσει εδώ; τη ρώτησε.

— Ναι, είναι υπέροχα!...

— Σ' άρέσει αυτή ή ταραγμένη θάλασσα...

— Όχι. Προτιμώ τη γαλήνη...

Της χαμογέλασε τυφερά.

— Το ήξερα.

— Έσας;

— Έμένα μ' άρέσει κι' ή γαλήνη κι' ή τρικυμία. Κάθε μία έχει το θέληγτρό της.

— Πιό πολύ;...

— Άπόψε δε με νοιάζει. Άπόψε μ' ένδιαφέρει μονάχα έσύ!

Το αίμα ανέθηκε στα μάγουλά της.

Φροσούλα, είπε ο Γιώργος Πλέρης γρήγορα, δεν είσαι από τα κορίτσια που μπορεί κανείς να τ' αφελλάρη έτσι άσκολα. Στο λέω από την άρχη, γιά να μη φοβάσαι και γιά να μη πιστεύεις. Χτες το βράδυ ήσουν μία άποκαλύψι γιά μένα. Από την πρώτη στιγμή, που σ' άντίκρυσα να κάθεται στο ταμείο, δεν έβω τί έγινε μέσα μου. Κατάλαβα πως δε θα μούμνες άδιόφορη. Δε μπορώ να σου πώ, ότι με τράβηξε ή όμορφιά σου. Υπάρχουν άλλες κοπέλλες πιό όμορφες.

— Το ξέρω πως είμαι άσχημη...

— Είσαι ή πιό όμορφη άπ' όλες γιά μένα, πιστεύω με!... Δε θ' άλλαζα την όμορφιά τη δική σου με την πιό τέλεια όμορφιά... Αλλά δε με τράβηξε αυτό. Κάτι στο ύφος σου, κάτι στο συνολό σου... Κι' έγω δεν ξέρω... Γι' αυτό σε κάλεσα να πάμε περίπατο μαζί.

— Ηθέλα να σε γνωρίσω. Η κουβέντα σου με μάγεψε. Τα άπλά σου λόγια, ήταν σοβαρά, βγαλμένα από την καρδιά. Σ' άρέσει να μιλάς στόν άέρα... Και πάλι όμως δε σε γνώρισα σ' άλήθεια. Μονάχα χτες το βράδυ γνώρισα την άληθινή ψυχή σου.

Σταμάτησε, την κύτταξε με συγκίνηση.

— Φρόσω, είμαι μανιόδης λάτρης της μουσικής. Θα σου φαίνεται ίσως παράξενο... Δε συμφωνεί με το πεζό μου έπάγγελμα...

— Τί σημασία έχει;

— Στην Αγγλία δεν άφρησα συναυλία γιά συναυλία! Δεν παίζω κανένα μουσικό όργανο, κι' όμως ξέρω όλη την κλασική μουσική, τη νοιώθω καλύτερα ίσως κι' από άληθινούς μουσικούς. Το παίξιμό σου με συνεκλόνησε!...

Χαμογέλασε, ταραγμένη. Η καρδιά της χτυπούσε να σπάση.

— Φροσούλα... Δε θέλω να εργάζεσαι πιά σαν υπάλληλος, δεν τ' άνέχομαι αυτό!

Σήκωσε το κεφάλι της με υπεργήφαινα.

— Δεν είναι ντροπή να κερδίξη κανείς το ψωμί του.

— Δεν είναι ντροπή, αλλά είναι άμαρτία. Πρέπει να μελετάς πιάνο όλη την ήμερα, να ξεκουράζεσαι...

— Δε γίνεται. Πώς θα ζήσουμε;...

— Θα σου δώσω έγώ τα μέσα γιά να ζήσετε. Θ' αναλάβω τα δίδακτά σου, τη διατροφή σου, όλα!...

Η κοπέλλα σούφρωσε τα φρύδια της.

— Εύχαριστώ πολύ. Δε μπορώ να δεχθώ...

— Άκουσε, Φροσούλα... Άφρησε να τελειώω τη σκέψι μου. Μη νομίζης πως θα σου ζητήσω άντάλλαγμα. Το μόνο άντάλλαγμα...

μα που θα σου ζητήσω μετά δυό χρόνια, όταν πάρης το δίπλωμά σου, θα είναι!...

Σταμάτησε. Την κύτταζε γελαστός. Η καρδιά της χτυπούσε, σά φοβισμένο πουλί.

— Θα είναι να γίνης γυναίκα μου, ψιθύρισε ο Γιώργος.

— Έμεινε άκίνητη. Το αίμα χτυπούσε στις φλέβες της, σ' έτρελλο ρυθμό. Όλα έσβυναν γύρω της. Και πάλι φωτούσαν και πάλι έσβυναν. Η ευτυχία, που την πλημμύριζε ήταν τόσο μεγάλη, που την άρρώσταινε.

— Άκουσε τί σου είπα; τη ρώτησε σιγανά.

— Ναι!...

— Και τί λές; Νομίζεις πως θα είσαι πολύ δυστυχισμένη, μία μέρα, αν γίνης γυναίκα μου;

— Δε μίλησε. Τα μάτια της βούρκωσαν. Κι' από την έκφρασί της μάντεψε το μυστικό της.

Της έπιασε το σαγόνι, την άνάγκασε να τόν κυττάξη στα μάτια.

— Φροσούλα! Πές μου την άλήθεια. Είναι αυτό που μαντεύω;...

Κόκκινη σαν παπαρούνα, ψιθύρισε ή παιδούλα:

— Σ' αγαπώ... Θα είμαι πολύ ευτυχισμένη!...

Με μία κίνησι άργή την τράβηξε άπάνω του. Τα χείλη τους ένώθηκαν γιά μία στιγμή.

— Φροσούλα! της ψιθύρισε έπειτα ταραγμένος, με κανείς πολύ ευτυχισμένο! Πολύ!

Η κοπέλλα δε μίλησε. Το μόνο, που έάθελε να του πη, ήταν, ότι της φαινόταν πως άνειρεύονταν. «Ότι, κι' αυτή από την πρώτη στιγμή, που τόν είδε, κατάλαβε πως αυτός ο άντρας έβγαίνει ρόλο στη ζωή της. Οτι σκέφτηκε, όταν τόν άντίκρυσε να προχωρή μέσα στο κατάστημα όμορφος, γελαστός, με το φωτερό του πρόσωπο με τη λεβέντικη περπατησιά του, πως θα ήταν ή πιό ευτυχισμένη γυναίκα του κόσμου εκείνη, που θα μπορούσε να κερδίση την άγάπη του.

Όλα τα κορίτσια στο κατάστημα έκαναν το πάν γιά να κερδίσουν την καρδιά του. Αυτή; Δεν είχε κάνει άπολύτως τίποτα. Ήταν ή έπιθυμία της, που τόν είχε μαγνητήσει; Ο πόθος της άγνης της καρδιάς, που τόν είχε τραβήξει;

Ήταν πολύ ευτυχισμένη γιά να σκέπτεται.

— Άκού. άγάπη μου, πως σκέπτομαι τα πράγματα έγώ, της είπε. Είναι κρίμα να χάσης την καριέρα σου, εξ αίτίας μου. Δε θέλω να μωσ στη ζωή σου, γιά να σ' έμποδίσω. Ίσα-ίσα, θέλω να μωσ στη ζωή σου, γιά να σε διευκολύνω να φθάσης. Πρώτα-πρώτα, λοιπόν, σταματάς, από αύριο κιάλας τη δουλειά. Το μισθό σου θα τόν παίρνης διπλό, τριπλό, αλλά δε θα εργάζεσαι!...

— Μά...

— Στάσου, μη διαμαρτύρεσαι! Οάμαστε άρραβωνιασμένοι, αλλά κρυφα. Δεν υπάρχει λόγος, έφ' όσον θέλεις ακόμα δυό χρόνια γιά να πάρης το δίπλωμά σου, ν' άνακοινώσουμε τους άρραβώνες μας. Σ' αυτά τα δυό χρόνια, σου όρκίζομαι πως δε θα σου ζητήσω τίποτ' άλλο από την άγνή σου την άγάπη.

Όλα βλεπόμαστε κάθε δυό-τρεις ήμέρες. Και θα σ' άφισω ήσυχη στη μελέτη σου. Καμιά μου και χαρά μου θα είναι να συντελέσω κι' έγώ να γίνης μία μεγάλη καλλιτέχνις. Μόλις πάρης το δίπλωμά σου από δώ, δε πάμε μαζί στην Εύρώπη. Θα σε έγκαταστήσω εκεί

και θα πηγαινόερχομαι. Φυσικά, θα παντρευτούμε πρώτα...

Σταμάτησε, την κύτταζε με άπειρη τυφερότητα.

— Δέχεσαι;

— Όλα. Έκτός...

— Έκτός;

— Δεν δέχομαι να παίρνω το μισθό μου χωρίς να εργάζομαι!...

Γέλασε ο Γιώργος συγκινημένος.

— Υπερήφανο κοριτσάκι... Καλά, μ' άρέσει κι' αυτό. Δεν θέλεις νάχης υποχρεώσεις.

— Μόνον όταν θα είμαι γυναίκα σου, θα δέχομαι το πάν από σένα!

— Δεν θάχης άνάγκη να δέχεσαι το πάν από μένα. Μην τυομάζης τόν έαυτό σου, μικρούλα μου. Με την τέχνη σου ίσως γίνης μία μέρα πιό πλούσια από μένα. Είναι άνοητο όμως να θέλεις να εργάζεσαι έτσι πεζά, τη στιγμή που σου χάρισε ο Θεός φτερά, γιά να πετάς...

— Θέλω να κερδίζω με τόν κόπο μου το ψωμί μου...

— Καλά, θα τ' κανονίσωμε κι' αυτό. Θάρχεσαι το πρωί, μέσα στο γραφείο μου, να τακτοποιήμε τα βιβλία. Θα είναι και μία μοναδική εύκαιρία να βλεπόμαστε κάθε μέρα. Η μάλλον, το πρωί να κάθεται να μελετάς και ναόχεσαι το άπόγευμα. Έτσι, θα μπορούμε, όταν τελειώνουμε τη δουλειά μας, να βγαίνουμε έξω.

— Δε θα το καταλάβουν τ' άλλα κορίτσια; Πάλι γέλασε ο Γιώργος.

— Και τί μάς νοιάζει στο κάτω-κάτω; Άν δε θέλω ν' άνακοινώσουμε άρραβώνες, είναι γιά να μην άνοστατώω τη ζωή σου. Άλλά, άς τ' καταλάβουν, άς μαντέψουν, ό τι θέλουν! Θάρχεσαι, λοιπόν, το άπόγευμα να εργάζεσαι. Το πρωί θα μελετάς πιάνο. Κι' ο μισθός σου τριπλασιάζεται. Είσαι εύχαριστημένη;

Τόν κύτταζε με μάτια βουρκωμένα από ευτυχία.

— Έν τάξει, λοιπόν! φώναξε αυτός χαρούμενος. Και τώρα δώσε μου ένα φίλι, Φροσούλα. Ένα φίλι, που θα είναι κι' ο όρκος σου, πως θέλεις να γίνης γυναίκα μου, πως θα μω μείνης πιστή. Έστω κι' αν γίνης μεγάλη, διάσημη... πως δε θα θελήσης ποτέ να μπη άλλος άντρας στη ζωή σου.

Με μία άργή, εύλαδική κίνησι, τούδωσε τα χείλη της.

— Έξω άστραφτε τώρα και βροντούσε. Χωρίς να το καταλάβουν, είχε πιάσει μια άγρια, χειμωνιάτικη σχεδόν μπόρα.

Την τυλίξε στην άγκαλιά του, γιά να μπουνε στην κούρσα του.

— Κρίμα! της είπε. Ο άρραβώνας μας έπρεπε να γίνη μία ήσυχη άστροφωτισμένη βραδυά...

— Μά...

— Στάσου, μη διαμαρτύρεσαι! Οάμαστε άρραβωνιασμένοι, αλλά κρυφα. Δεν υπάρχει λόγος, έφ' όσον θέλεις ακόμα δυό χρόνια γιά να πάρης το δίπλωμά σου, ν' άνακοινώσουμε τους άρραβώνες μας. Σ' αυτά τα δυό χρόνια, σου όρκίζομαι πως δε θα σου ζητήσω τίποτ' άλλο από την άγνή σου την άγάπη.

Όλα βλεπόμαστε κάθε δυό-τρεις ήμέρες. Και θα σ' άφισω ήσυχη στη μελέτη σου. Καμιά μου και χαρά μου θα είναι να συντελέσω κι' έγώ να γίνης μία μεγάλη καλλιτέχνις. Μόλις πάρης το δίπλωμά σου από δώ, δε πάμε μαζί στην Εύρώπη. Θα σε έγκαταστήσω εκεί

και θα πηγαινόερχομαι. Φυσικά, θα παντρευτούμε πρώτα...

Σταμάτησε, την κύτταζε με άπειρη τυφε

Ο «ΑΓΓΕΛΟΣ» της Λιθουανίας»

Έσως τα καταδικασμένα
Έβραίοι...

ΣΤΟ απέραντο τμήμα της Εύρωπης που είχε καταληφθεί από τους Ναζίδες και τους δορυφόρους του κατά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, κατοικούσαν περί τα 8.300.000 Έβραίοι. Από αυτούς, εξοντώθηκαν τα 6.000.000 περίπου. Οι υπόλοιποι σώθηκαν χωρίς στη μεγαλόβρυχη βοήθεια και την αυτοθυσία ώριμων πραγαματικών χριστιανών, σαν την Άννα Σιμάι.

Η εξαιρετική αυτή γυναίκα ήταν μία Λιθουανή, τύπος κοινός, με φαρδιά πρόσωπο και άχυροκόκκινα μαλλιά, χτενισμένα χωρίστρα στη μέση και τυλιγμένα σε κότσο. Στα παιδικά της χρόνια είχε φίλους και συμμαθητές πολλούς Έβραίους. Ο παππούς της, άνθρωπος με πλατειές αντιλήψεις, την είχε διδάξει να βλέπει τους Έβραίους σαν συνανθρώπους της.

Όταν η πατρίδα της καταλήφθηκε από τους Γερμανούς, η Άννα εργαζόταν στη βιβλιοθήκη του Πανεπιστημίου της Βίλνας. Όλος ο έβραϊκός πληθυσμός της Βίλνας είχε περιορισθεί τότε πίσω από τα τείχη του «γκέτο», της εβραϊκής δηλαδή συνοικίας, καταδικασμένοι να ζή με χιλιάδες στερεώσεις, όπως να εξοντωθεί από τους Γερμανούς. Η είσοδος στο «γκέτο» απαγορευόταν αυστηρά στους χριστιανούς. Η Άννα όμως αποφάσισε να μη άποψήσεται στην απαγορευμένη αυτή συνοικία.

Παρουσιάστηκε λοιπόν στις γερμανικές αρχές και πήρε μία ειδική άδεια, με την πρόσφατη πως ήθελε να μαζέψει διάφορα πολύτιμα βιβλία που είχαν δανεισθεί πρό καιρού από τη βιβλιοθήκη του Πανεπιστημίου οι Έβραίοι φοιτητές.

Έτσι, επί μερικές βδομάδες, η Άννα κυκλοφορούσε ελεύθερα στο «γκέτο», προσφέροντας τη βοήθειά της στους άτυχους Έβραίους.

Συγχρόνως επικοινωνούσε με διαφόρους συμπολίτες της και τους παρακινούσε να κρύβουν στο σπίτι τους Έβραίοι πολίτες.

Άλλοι δέχονταν, άλλοι την έδιωχναν. Εφωδιόσε με πλαστά χαρτιά εκείνους που αποφασίζουν να δραπέτευσουν από το «γκέτο». Αναλάβαινε να στείλει στον προορισμό τους γραμμάτια των αρχών της Αντιστάσεως του «γκέτο» προς τους συμπατριώτες τους στο εξωτερικό. Πήγαινε τρόφιμα στους πεινασμένους Έβραίους — αλλά και όπλα και πολεμοφόδια.

Μάζευε πολύτιμα αρχεία, σπάνια βιβλία, ντοκουμέντα και αποσπάσματα ημερολογίων των αποκιλισμένων του «γκέτο», που τα κρύβει στα υπόγεια του Πανεπιστημίου για να τα χρησιμοποιήσει αργότερα.

Τον Απρίλιο του 1942, οι φίλοι της την προειδοποίησαν ότι η Γκεστάπο είχε αρχίσει να την υποπτεύεται. Άλλα αυτή αδιαφόρησε και συνέχισε το έργο της. Οργάνωσε μάλιστα μία ομάδα διασώσεως και εργαζόταν έκκεντρα, παρακαλώντας, κατακευόντας, δωροδοκώντας φορούσαν και διακινδυνεύοντας κάθε μέρα τη ζωή της, για να γλυτώσει όσο το δυνατόν περισσότερα αποσπασμένα Έβραίοι πολίτες.

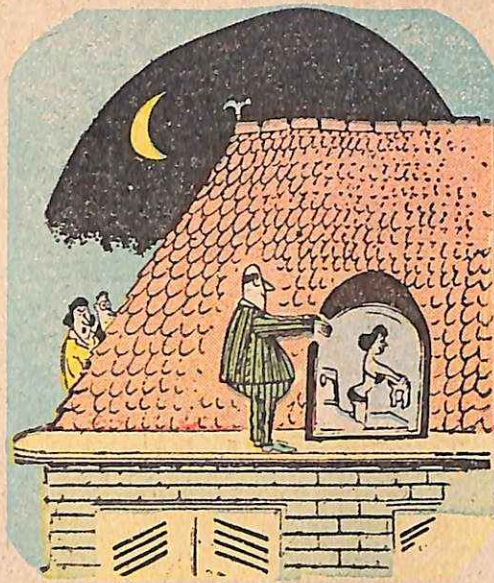
Τέλος, το καλοκαίρι του 1944, την έπιασε η Γκεστάπο.

Την άπειλησαν, τη χτύπησαν, τη βασάνισαν, προσπαθώντας του κάκου να την κάνουν να μιλήσει, και τελικά την καταδίκασαν σε θάνατο. Επενέθη όμως το Πανεπιστήμιο, δωροδοκώντας ένα ανώτατο Γερμανό αξιωματικό, κι έτσι η ποινή της μετατράπηκε σε ισόβια δεσμά. Τη μετέφεραν τότε στο περιβόητο Νταχάου, κι ύστερα σ' ένα στρατόπεδο της νοτίου Γαλλίας, απ' όπου την ελευθέρωσαν οι σύμμαχοι.

Αφού έμεινε λίγο καιρό στο νοσοκομείο για να συνέλθει, βρήκε μία θέση λαντζέρι-σας σε κάποιο μικρό ρεστωράν. Μολονότι όμως ζούσε άγνωστη και αποτραβηγμένη, διάφορες εβραϊκές οργανώσεις έβρισαν που βρισκόταν η γυναίκα εκείνη που είχε γίνει θρύλος, και προσφέρθηκαν να τη βοηθήσουν. Άλλα η Άννα αρνήθηκε. Ήταν αποφασισμένη να κερδίσει μόνη της το ψωμί της.

Εργάστηκε κατόπιν σ' ένα πλυντήριο και ως βιβλιοθηκάριος στο Παρίσι. Θα πρηνόσε δε εκεί την υπόλοιπη ζωή της, αν δεν της έγραφε ένα απ' τα «παιδιά» της, η Τάνια Βάκμαν, εγκατεστημένη τότε στο Ισραήλ παντρεμένη και μητέρα. «Αγαπημένη μου μητέρα — της έλεγε σε κάθε γράμμα της — πότε θαρθής επιτέλους να ζήσης μαζί μας;». Εκείνη διατάζε-δεν ήθελε να γίνει βόρος. Στο τέλος όμως το άποψήσισε.

Έφτασε την άνοιξη του 1953 στο 'Ι.σραήλ, όπου τη δέχθηκαν με λαλουδία και ζητωκραυγές. Η κυβέρνηση της χορήγησε μία σύνταξη. Και τώρα ζή ησυχία ά-νόμενα στα «παιδιά» της, γράφοντας τα απομνημονεύματά της.

—'Υποψιάζομαι πως η ύπνοβασία του πατέρα σου έχει κάποια σχέση με τη γειτονιά σου!

Επίκαιροι στίχοι

ΠΛΗΡΗΣ ΕΚΤΡΟΧΙΑΣΜΟΣ

Στα «λόκ σου» μας ταραίζει της Η.Ε.Μ. η εταιρία και δεν δίνει δεκαράκι και τ' αυτή της δεν ιδρώνει αν του κόσμου επιδεινώνη τη φρικτή ταλαιπωρία κι' εάν το προσωπικό της από στερρη σκεδρώνη.

Μας ταραίζει η εταιρία δηλαδή ος κοιτοκέλλες και ζητά να θησαυρίσει και να κάνει πάντα τζιρούς, κι' επιβάτες σαν... σαρδέλλες...

ΛΟΓΙΚΑ ΠΑΡΑΠΟΝΑ

Το παράπονο εκφράζουν οι τουρίστες δημοσία, γιατί θέρμανοις καθόλου δεν υπάρχει στα Μου-κι' όσοι έχουντ' εν 'Ελλάδι ν' απολαύσουν του- (ορισμ) συναντούν γενναία ρίγη και γερό... τουρ-τουρι- (ορισμ) Κι' όντως τα παράπονά τους εύσταθούν εις την (ορισμ) άν καθέναν μας καθήσκει και με φρόνοι σκεπτή, ότι κερνούνται να δούνε τους αρχαίους στα μου- (ορισμ) και κοντεύουν απ' το κρύο να βρεθούν... αρχαίοι (αυτοί)!

ΠΑΘΗΜΑΤΑ — ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Όπως έτρεχε με φόρα κάποιο Γιώτα Χι, τις άλλες και στον κόσμο προκαλούσε πανικόδολτες πιλά- (λες) λοξοδρόμους αποτόμως κι' αϊφνιδώς το θηρίο και με πάταγο γενναίο μπήκε μέο' σ' ένα... κου- (ρείο!) 'Ετσι αφού και οτα κούρεϊα μπαίνουν, πιά τα (Γιώτα Χι) με το δικνο τους τα χάνουν οι διαβάτες οι φτω- (χοί) γιati ξέρουν από πείρα και σαφέστατα νωρίζουν, οti πράγματι στο 'Αστ' αυτοκίνητα κυρίζουν!

ΤΟ ΠΙΘΑΝΟΤΕΡΟΝ

Κάποιος Στρούτζας 'Αθανάσιος και πολιτης Πα- (τρινός) αφηφώντας πως τό... ψυχός μέχρη κόκκαλο περ- (νούσε) στήν καρδιά της Πάτρας μέσα βόλτες έκαν' έμ- (φανώς) και μονάχα μ' ένα σκέτο... σωθρακάκι έγυρ- (νούσε!) θυαϊκά κατόπιν τούτου, κάνει σκέψεις ό καθείς πως μπορεί αυτός ό τύπος να ναι και... ψυχοπα- (θής) αλλά σκέπτεται, συνάμα και μ' αυτή την ευκαιρία, πως μπορεί και να γυρνούσε από κάποια... έ- (φορία!)

ΕΥΤΥΧΩΣ

Μέτρα έκτακτα ληφθηκαν για τις ντόπιες τις (τανίες) του παράγονται, προσφάτως, σε μεγάλες αβθονίες κι' απαγορευοις στο μέλλον, κάθε «κόπια» περι- (μάνει) που «τραβιέται» εκ των ενόντων κι' είναι κακο- (γυρισμένη!) Κι' είναι, δικως αντιρρήσεις, τέτοια μέτρα ένδε- (δειγμένα) για καμπόσα έργα ντόπια πούναι πρόχειρα φτια- (γμένα) και οι κινηματογράφοι στο... πανί σαν τα προ- (βάλλουν) είν' έπάμενον ακόμα και να σε... πανι-κοθά- (λουν!) Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Τα έκπληκτικά ρεκόρ ΤΩΝ ΕΝΤΟΜΩΝ

Το μικροσκοπικό σώμα τους έχει
πάνω από 4000 μυς!...

ΠΟΣΑ πράγματα δε θα μπορούσε να κάνει ο άνθρωπος, αν είχε τη μυϊκή δύναμη των έντομων! Ο φυσιοδίφης Ρος Χούτκινς υπολόγισε ότι μία μέλισσα μπορεί να πετάξει έξω από την κυψέλη έναν ανεπιθύμητο παρσίεακτο (π.χ. ένα σκουλήκι), που ζυγίζει 24 φορές περισσότερο από αυτήν. Άλλα και τη μέλισσα την αφήνει πολύ πίσω του το μυρμηγκι, που, μ' όλο που δε ζυγίζει παρά πάνω από 20 χιλιοστό-γραμμα, σηκώνει, ωστόσο, άνάμεσα στα σαγόνια του και μεταφέρει τρέχοντας πά-ρους και άλλα φαγώσιμα, που έχουν βάρος 52 φορές μεγαλύτερο από το δικό του. Στην ίδια αναλογία, ένας άνθρωπος βάρους 70 κιλών, θάρπετε να είναι σε θέση να σηκώσει φορτία 3½ τόννων.

Ο πρωταθλητής, όμως, όλων των κατη-γοριών στην άρση βαρών είναι ένα κολεόπε-ρο, που μπορεί να σέρη ένα έγκυρο βάρους 150 γραμματάων! Ένας αθλητής, με τη δική του μυϊκή δύναμη, θάρπετε να είναι σε θέση να σηκώσει από μία τάφορ ένα κα-μινό βάρους 8-9 τόννων. Το κολεόπερο αυτό, όταν γαντζωθεί σ' ένα δέντρο, με τα σαγόνια του, που του χρησιμεύουν σαν άρ-πάγες, μπορεί να σηκώσει ένα βάρος 200 γραμμαρίων, κρεμασμένο από το θώρακά του. Στην ίδια αναλογία, ένας ακροβάτης, του θα πιασάνω με τις μασσέλες του από ένα δοκάρι, θάρπετε να είναι σε θέση να σηκώσει 130 συντρόφους του, κρεμασμένους από τη μέση του.

Στο πηδήμα, έξ άλλου, μερικά έντομα α-φίνουν πολύ πίσω τους και αυτά ακόμη τα καγκουρά, που είναι τα καλύτερα προικι-σμένα από τα θηλαστικά. Ένας ψύλλος π.χ. πηδάει σε ύψος 80 και πλέον εκατοστών. Ένας δολιμολιγκής, προικισμένος με τις ε-δίες ικανότητες, θα πηδήσει σε μήκος 215 μέτρα και σε ύψος 130 μέτρα.

Ο πρωταθλητής, στο κεφάλαιο αυτό, εί-ναι ο κοινός γρύλλος, που βρίσκεται στα χωράφια και στους κήπους. Μ' όλο που ζυ-γίζει μόλις 1/5 του γραμμαρίου, περνάει εύχερστά μ' ένα μοναδικό πηδήμα ένα ρυάκι πλάτος 1 μ. 20 και πηδάει πάνω ά-πό θάμνους, ύψους 60 εκατοστών!

Άλλα και στο πτάγμα, πολλά έντομα μπορούν να συναγωνιστούν τα ταχύτερα που-λιά. Κατά τον δόκτορα Χούτκινς, μία μύγα δεν ξεπερνάει τα 8 χιλιόμετρα την ώρα. Άλλα η άντοχη της είναι καταπληκτική. Μπορεί να πετάει, χωρίς σταμάτημα, μ' α-υτή την ταχύτητα επί 4-5 ώρες. Τα κύματα των ακρίδων, έξ άλλου, μετακινούνται με τα-χύτητα 20 χιλιομέτρων την ώρα και οι μέ-λισσες πετάνε με 80 χιλιόμετρα την ώρα.

Αξιοθαύμαστες είναι επίσης, οι πεταλού-δες. Τα λεπτοκαμωμένα αυτά έντομα, με τα διάφανα φτερά, μπορούν να διατρέξουν από-στάσεις 100 και πλέον χιλιομέτρων, χωρίς να σταματήσουν ποτέ! Η άριστα τα-χύτης τους κυμαίνεται μεταξύ 15 και 35 χιλιομέτρων. Μετακινούνται το ίδιο καλά προς τα εμπρός, όσο και προς τα πίσω. Α-νυψώνονται, έξ άλλου, πάνω από το έδα-φος κατακόρυφα, σαν έλικόπτερα. Τα έν-τομα αυτά μπορούν να σηκώσουν πετώντας έ-να θάρος ίσο με το δικό τους και να σύ-ρουν πάνω στο έδαφος τρία άλλα έντομα του ίδιου βάρους μ' αυτά.

Η μικρή μολόλινθη, έξ άλλου, μπορεί να σέρη πάνω στο έδαφος τα πτώματα δέκα έφτα συντρόφων της. Στην ίδια αναλογία, ένας άνθρωπος έπρεπε να είναι σε θέση να μετακινή βάρη 900 και πλέον κιλών! Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι το άλογο δε μπορεί πρέπει να ξεγυάμε ότι το άλογο δε μπορεί πρέπει να σέρη παρά πάνω από τα 2)3 κανονικά να σέρη παρά πάνω από τα 2)3 κανονικά του. Η μέλισσα, ωστόσο, μπο-ρεί να μετακινήσει ένα αντικείμενο, που εί-ναι 20 φορές βαρύτερο απ' αυτήν!

Ποδ όφείλεται, λοιπόν, αυτή η καταπλη-κτική ικανότης των έντομων; Τα έντομα, πρώτα, πρώτα, είναι προικι-σμένα με μυϊκό σύστημα εξαιρετικά πολύ-πλοκο και ισχυρό. Ο Γάλλος έντομολόγος Πιέρ Λυονέ είχε άλλοτε την ύπομνη ν' α-φιερώνει είκοσι χρόνια της ζωής του, για να μετρήσει, με τη βοήθεια ενός ισχυροτάτου φακού, τους μυς που υπήρχαν στο σώμα έ-νός μόνον είδους από τις κοινές κάμπιες. Και βρήκε όχι λιγώτερος από 4,061 μυς, που ήταν ανακρινόμενοι στο αλακό σώμα αυτών των έντομων. Ο άνθρωπος, όμως, δεν έχει περισσότερους από 530 μυς!...

Τα έντομα, έξ άλλου, αναπνέουν πολύ περισσότερο οξυγόνο από τον άνθρωπο. Έ-τσι, μπορούν ν' αντιμετωπίσουν πολύ μεγα-λύτερες προσπάθειες. Ένας αθλητής, την ώρα που επιδίδεται σ' ένα σπορ, μόλις κα-τορθώνει ν' αναπνέει 20 φορές ταχύτερα από ό,τι κατά την ανάπαυση. Αυτό το οξυ-γόνο πρέπει να φτάσει στους πνεύμονες, να διοχετευθεί με το αίμα στην καρδιά κι' από εκεί να περάσει στην κυκλοφορία. Στα έντο-μα, όμως, το οξυγόνο πηγαίνει κατ' εϋθεί-αν στους μυς και τους αναπνευστήρες.

Οι πολύτιμες πληροφορίες του για το διαπλανητικό χώρο

Η ΕΚΣΦΕΝΔΟΝΙΣΙ του ρωσικού «Λούνικ» απέτελεσε ένα βήμα καταπληκτικής σημασίας στην κατάρκτη του διαστήματος. Για πρώτη φορά, ένα βλήμα, εξακοντιζόμενο από τη Γη, κατάφερε να ξεφύγει από την έλξη της και να κινηθεί μέσα στο διάστημα. Ο άνθρωπος κατώρθωσε έτσι να προσθέσει έναν ακόμη πλανήτη στο ηλιακό μας σύστημα.

Οι Ρώσοι επιστήμονες είχαν κανονίσει τα πάντα με μεγίστη ακρίβεια. Το μόνο που δε μπορούσαν να προβλέψουν ήταν τι θα επακολουθούσε από τη στιγμή που εξακοντίσταν το βλήμα τους. Και τα ένδεχόμενα ήταν δύο: ή ο «Λούνικ» θα προσγειω-νόταν στη Σελήνη κι' έτσι θα πραγματοποιούσαμε το πρώτο τα-ξίδι Γη-Σελήνη, ή λόγω της ταχύτητάς του θα προσπερνούσε το στόχο του και θα μεταβαλλόταν σε πλανήτη του 'Ηλιου. Απ' αυτά τα δύο ένδεχόμενα πραγματοποιήθηκε το δεύτερο.

Ο «Λούνικ» ζυγίζει 1472 κιλά και, κατά το διάστημα επιστή-μονα Αλεξάνδρ Ανανώφ (διεθνές βραβείο αστροναυτικής), χρειαζόταν για την εκσφενδονία του πυράυλος βάρους 30-50 τόννων. Η εκσφενδονία παρομοίου πυράυλου, όμως, προϋπο-θέτει τη λύση πολυπλόκων προβλημάτων, που απασχολούν από καιρό τους επιστήμονες. Πρέπει, λοιπόν, να υπέθεσώμε ότι οι Ρώσοι επιστήμονες έλυσαν αυτά τα προβλήματα ή ότι—και ο 'Α-νανώφ το θεωρεί πιθανώτερο—κατώρθωσαν να κατασκευάσουν τον πυράυλο του «Λούνικ» με υλικά εξαιρετικά ελαφρά και με-γίστης άντοχής.

«Κατά τη γνώμη μου, τόνισε ο διάσημος επιστήμων, οι Ρώσοι άντελήφθησαν ότι τα ταξίδια μέσα στο διάστημα αποτελούν το επιστέγασμα και τη σύνθεσι όλων των επιστημών, που πρέπει να υποθέσώμε ότι έφτασαν στο τελευταίο στάδιο της εξέλιξέως τους. Πρέπει να σημειώσωμε επίσης ότι συνέλεξαν τον καρπό των προπαθειών που επιχειρήθηκαν κατά το παρελθόν από άλλους και ιδίως τους Γερμανούς, που υπήρξαν οι άλκιροί πρωτοπόροι των διαπλανητικών τα-ξιδιών».

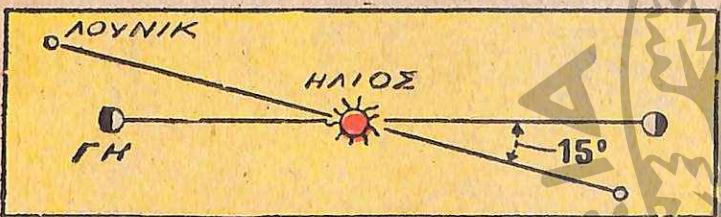
Για να επιτευχθεί η «προσγειώσι» σ' ένα πλα-

νήτη, που βρίσκεται έξω από τη Γη, απαιτούνται υπολογισμοί εξαιρετικά λεπτεπίλετοι. Ας υποθέσώμε ότι αυτός ο πλανήτης είναι η Σελήνη. Το βλήμα που θα στείλωμε σ' α-υτή, για να περάσει τα πυκνά στρώ-ματα της ατμόσφαιρας, πρέπει να έχη αρχική ταχύτητα 11.075 μέτρων στο δευτερόλεπτο. Έτσι θα φτάσει σε απόστασι 36.000 χιλιόμε-τρων από τη Σελήνη.

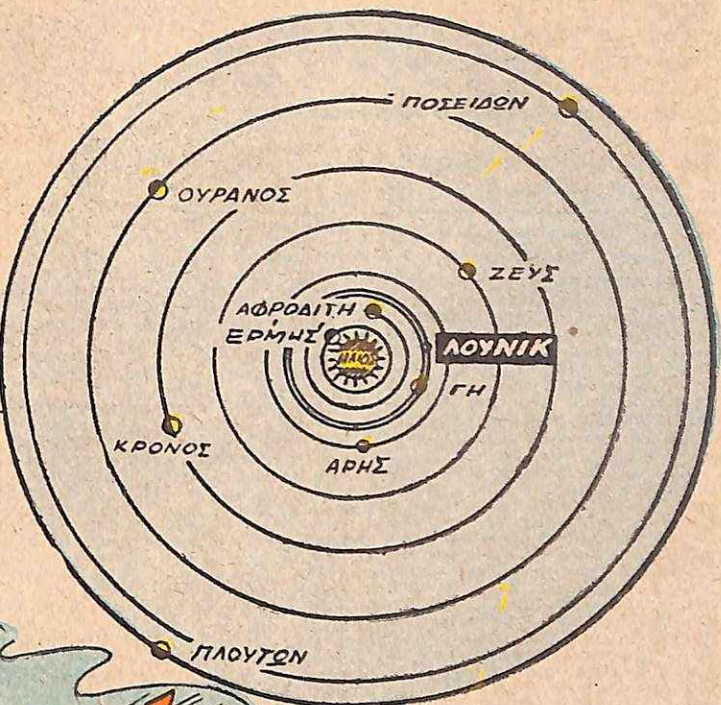
Σ' αυτό το σημείο η έλκτική δύναμις της Σελήνης αρχίζει να υπερισχύει από έλκτική της Γης. Αυτή η δύναμη θα αιχμαλω-τίσει, λοιπόν, το βλήμα μας, που, κανονικά, πρέπει να συντριβή πάνω στο έδαφος του δορυφόρου μας. Όταν, όμως, θέλωμε να ξεφύγουμε από την έλξη της Σελή-νης, για να συνεχίσωμε την πορεία μας μέσα στο διαπλανητικό χώρο, η αρχική ταχύτης πρέπει να είναι 11.180 μέτρα στο δευ-τερόλεπτο, δηλαδή κατά 105 μέτρα ανώτερη από την προηγου-μένη. Οι Ρώσοι κατώρθωσαν να ξεπεράσουν και αυτήν την τα-χύτητα κατά 20 μέτρα (11.200 στο 1). Έτσι, ο «Λούνικ», αντί να συναντηθεί με τη Σελήνη, έφτασε μία ώρα ένωριτερα στο «ραβενθού» του και πέρασε σε απόστασι 7500 χιλιομέτρων απ' αυτή. Κατά τη στιγμή εκείνη, η ταχύτης του ήταν 2450 μέτρα στο 1.

Αν ο «Λούνικ» είχε ταχύτητα μικρότερη κατά 450 μέ-τρα στο 1, θα γινόταν δορυφόρος της Σελήνης. Ο «Λούνικ» δεν συνέχισε, όμως, την πορεία του σ' εϋθεία γραμμή προς τη διεύθυνσι του 'Ηλιου. Όσο απελευθερωνόταν από την έλκτική επίδρασι της Γης, η τροχιά του διέγραφε για μεγάλη καμπύλη, που προσδιοριζόταν από τις έλξεις του 'Η-λιου και των άλλων πλανητών, όπου, τελικά, η επίδρασι του

Το επίπεδο της τροχιάς του «Λούνικ» σχηματίζει μ' έ-κείνο της Γης γωνία 15 μοιρών. Έτσι, ο κίνδυνος συγ-κορύσεως είναι πρακτικά άνυπαρκτος.

Ήλιου υπερίσχυσε και τον μετέβαλε σε πλανήτη του. Σύμφωνα με τις πληροφορίες που δόθηκαν από τη Μόσχα, το πεδίο της τροχιάς του «Λούνικ» είναι το ίδιο περίπου με εκείνο της Γης. Ο τεχνιτός πλανήτης έφτασε στο πλησιέστερο σημείο από τον 'Ηλιο—περί-14 Ιανουαρίου, όποτε η απόστασι του από αυτόν ήταν 146.400.000 περίπου χιλιόμετρα. Στις αρχές του προαχνού Σεπτεμβρίου, έξ άλλου, θα φθάσει στο πιο μακρινό σημείο από τον 'Ηλιο (ά-φελιο). Η απόστασι του θα είναι τότε 197.200.000 χι-

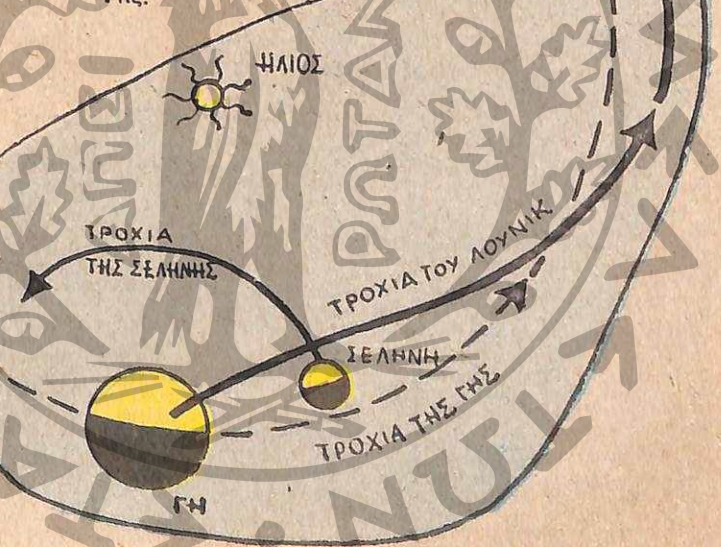
Η θέση του «Λούνικ» μεταξύ των άλλων πλανητών.

Λιόμετρα. Η μεγάλη διά-μετρος της τροχιάς του πώτου τεχνιτού πλανή-του υπολογίσθηκε σε 343.600.000 χιλιόμετρα, ή δε περίοδος της περιστροφής του γύρω στον 'Ηλιο σε 15 μήνες. Η τροχιά του, αν και έλλειψοειδής, θα πλησιάζη αισθητά στον κύκλο. Η τροχιά του «Λούνικ» σχηματίζει μ' έ-κείνην της Γης γωνία 15 μοιρών. Δεδομένου, έξ άλλου, ότι ο τεχνιτός πλανήτης χρειάζεται τρεις μήνες περισσότερους από τη Γη, για να συμ-πληρώση τη διαδρομή του, οι πιθανότητες συγ-κορύσεως είναι πρακτικά άνυπαρκτες.

Ο «Λούνικ» είχε επιφορτισθ με τις κάτωθι ά-ποστολές: 1) Την επαλήθευσι της υπάρξεως μαγνητικού πεδίου γύρω στη Σελήνη. 2) Τη μελέτη της εντόσεως και των διοκυ-μάνσεων των κοσμικών ακτίνων πέραν από το μαγνητικό πεδίο της Γης. 3) Την ανακάλυψι φωτονίων μέσα στις κοσμικές ακτι-νοβολίες. 4) Την εξακρίβωσι της τυχόν υπάρξεως ραδιενε-ργών γύρω στη Σελήνη. 5) Τη μελέτη της κατανομής των βα-ρών πυρήνων μέσα στις κοσμικές ακτινοβολίες. 6) Τη μελέτη των αερωδών συστατικών της «ύλης» που βρίσκεται μέσα στο διαπλανητικό χώρο. 7) Τη μελέτη των ακτινοβολιών του 'Ηλιου. 8) Τη μελέτη των υορίων των μετεωριτών.

Σύμφωνα με όσα μετεδόθησαν από τη Μόσχα, ο «Λούνικ» δι-κaiωσε τις έλπίδες, που ε-στηρίχθη σ' αυτόν.

Η τροχιά του «Λούνικ», αν και έλλειψοειδής, θα πλησιάζη αισθητά στον κύκλο. Το έπιπε-δο της θα είναι το ίδιο περίπου μ' εκείνο της Γης.

Συνιδιότημη

Το φάρμακο που ανα- κόπτει τη λευχαιμία

Το «μυλεράν» και οι πολ- τιμες ιδιότητές του

Το ΑΙΜΑ ενός υγιούς ατό-
μου αποτελείται από ένα
παιχνίδι υγρό που καλείται
πλάσμα και μέσα σ' αυτό
αιωρούνται μικροσκοπικά σω-
ματίδια, τα ερυθρά και τα λευ-
κά αιμοσφαίρια. Ένα κυβικό
χιλιοστόμετρο αίματος περιέ-
χει 4.500.000 περίπου ερυθρά
αιμοσφαίρια και 8-10.000 λευ-
κά.

Τα λευκά αιμοσφαίρια, που
μας ενδιαφέρουν εδώ, είναι
δύο ειδών: πολυπύρνα, με
πολυπλοκή συγκρότηση, και μο-
νοπύρνα, πιο απλά και πιο μι-
κρά από τα πρώτα. Και τα πρώ-
τα και τα δεύτερα παράγονται
από τα ίδια άρχεια κύτταρα,
στο έμβρυο και στο βρέφος, ο
όστεώδης μυελός, η σπλήνη,
τα λεμφικά γάγγλια, καθώς
και το ήπαρ, συνεργάζονται
για την παραγωγή των πολυπυ-
ρήνων και των μονοπυρήνων.
Όταν το άτομο προχωρήσει σε
ηλικία, τα διάφορα όργανα πα-
ρασκευής των λευκών αιμο-
σφαιρίων μοιράζονται μεταξύ
τους την εργασία. Έτσι ο ο-
στεώδης μυελός (που παράγει
επίσης και τα ερυθρά αιμο-
σφαίρια) ειδικεύεται στα πολυ-
πύρνα, ενώ τα μονοπύρνα πα-
ράγονται αποκλειστικά σχε-
δόν από τη σπλήνη και τα γάγ-
γλια. Σε μερικές περιπτώσεις,
όμως, για λόγους που μας εί-
ναι άγνωστοι (λόγ, χημική ή
φαρμακευτική δηλητηρίαση, βλα-
βερή επίδραση ώριμων ακτι-
νοβολιών κτλ.), τα αιμοποιη-
τικά όργανα στο σύνολό τους
ή κάποιο απ' αυτά είναι άνα-
κά να φέρουν τα λευκά αι-
μοσφαίρια που παράγουν στο
στάδιο της επιμυήτης ώριμο-
τητας και διοχετεύουν στον ορ-
γανισμό στοιχεία αδιαφορώτα
και άχρηστα. Και ταυτόχρονα,
σάν να θέλουν να διορθώσουν
αυτό το σφάλμα τους, επιταχύν-
ουν σε καταληκτικό βαθμό
το ρυθμό της παραγωγής αυ-
τών των αιμοσφαιρίων. Μιλού-
με τότε για λευχαιμία.

Η ασθένεια αυτή εμφανί-
ζεται με τις ακόλουθες τρεις
μορφές:

1) Ός δόξια. Είναι η σοβα-
ρώτερη από όλες. Οστεώδης
μυελός, γάγγλια και σπλήνη
δεν είναι σε θέση να κάνουν
την απαραίτητη διαφοροποίηση
μεταξύ των δύο τύπων των λευ-
κών αιμοσφαιρίων και κατακλύ-
ζουν τον οργανισμό με άρχεια
κύτταρα.

2) Ός λεμφοειδής. Σ' αυτήν
μόνον η σπλήνη και τα γάγγλια
δεν εκτελούν καλά τον προ-
σισμό τους. Η λεμφοειδής εί-
ναι η ελαφρότερη από όλες τις
μορφές της λευχαιμίας. Με την
κατάλληλη θεραπευτική αγω-
γή, ο ασθενής μπορεί να ζε-
περάσει τα 20 χρόνια ζωής με-
τά την πρώτη προσβολή.

3) Ός μυελοειδής. Σ' αυτήν
τα αιμοποιητικά όργανα ξανα-
γυρίζουν στην εμβρυακή κατά-
σταση. Στη μορφή αυτή της λευ-
χαιμίας, τα λευκά αιμοσφαίρια
φθάνουν στον αριθμό των 500.
000 κατά κυβικό χιλιοστόμετρο
(αντί των κανονικών 8-10.000).
Μεταβάλλεται επίσης η αναλο-
γία μεταξύ πολυπυρήνων και
για μεμονωμένων, προς όφελος
μονοπυρήνων. Η μυελοειδής λευ-
χαιμία, χωρίς την κατάλληλη
θεραπευτική αγωγή, μπορεί να
μεταβληθεί από ασθένεια σε διά-
στημα ελαχίστων μηνών σε
σκελετό και να προκαλέσει το
θάνατό του.

Τη στιγμή αυτή, η επιστήμη
δεν ξέρει κανένα αποτελε-

σματικό φάρμακο εναντίον της
λευχαιμίας. Διαθέτει πολλά, ό-
μως, που της επιτρέπουν να πα-
ρατείνει τη ζωή του ασθενούς
έπι αρκετά χρόνια. Αυτή η πα-
ράτα, εκτός του ότι μπορεί
να θεωρηθεί σαν ένα είδος προ-
σωρινής θεραπείας, επιτρέπει,
εξ άλλου, στον ασθενή να ε-
πωληθεί από τις τυχόν νέες
ανακαλύψεις της επιστήμης σ'
αυτό το κεφάλαιο.

Στην άρχη χρησιμοποιήθηκαν
γι' αυτό το σκοπό φάρμακα θύ-
πως το βενζένιο ή η ουρεθό-
νη, που κατέστρεφαν άδικρι-
τως όλα τα λευκά αιμοσφαίρια,
καλά και κακά. Χρησιμοποιήθη-
καν κατόπιν οι ακτίνες Χ, είτε
τοπικά στη σπλήνη, είτε σ' ο-
λόκληρο τον οργανισμό. Τα α-
ποτελέσματα ήταν τον πρώτο
καιρό εκπληκτικά, αλλά κατό-
πιν εμφανίζονταν υποτροπές,
στις οποίες οι ακτίνες Χ δεν
είχαν πια επίδραση.

Σημαντικές υπηρεσίες προ-
σέφεραν επίσης τα ραδιενεργά
ισότοπα, που εισήχοντο στον ορ-
γανισμό με ενέσεις ή παραινών-
ταν με τη μορφή καπνισμάτων
από το στόμα. Το αποτέλεσμα
πικρότερο ανάμεσα σ' αυτά ή-
ταν ο ραδιενεργός φωσφόρος.

Άλλ' όλα αυτά τα φάρμακα
εκποτίστηκαν από ένα καινού-
ριο, που είναι γνωστό με το
όνομα «μυλεράν». Το φάρμακο
αυτό παρνεται από το στόμα.
Η άναμία (έλλειψη αιμοσφαιρίων), που συνοδεύει
αυτήν, εξαφανίζεται με την
επίδραση της λευχαιμίας, εξα-
φανίζεται μέσα σε ελάχιστες ημέ-
ρες.

Μερικές βδομάδες αργότερα
ο αριθμός των πολυπυρήνων ξα-
ναγυρίζει στο κανονικό επί-
πεδο, ενώ ταυτόχρονα τα άτε-
λη και αδιαμόρφωτα κύτταρα ε-
ξαφανίζονται βαθμιαία από το
αίμα. Το πιο αξιοσημείωτο εί-
ναι ότι ο οστεώδης μυελός ξα-
ναβρίσκει την κανονική ού-
νη. Και το ίδιο συμβαίνει με
τη σπλήνη, που περιορίζεται
στις φυσιολογικές της διαστά-
σεις. Η γενική κατάσταση του
ασθενούς βελτιώνεται ταυτο-
χρονα.

Το «μυλεράν» αποτελεί, λοι-
πόν, το οριστικό φάρμακο εναν-
τίον της λευχαιμίας. Όχι πάν-
τα. Όπως και με το βενζένιο,
τις ακτίνες Χ ή το ραδιενεργό
φωσφόρο, έρχεται μία στιγμή,
που τα συμπτώματα της ασθε-
νείας ξαναεμφανίζονται. Άλλα
το «μυλεράν» επενεργεί και σε
περίπτωση υποτροπής, πράγμα
που δε συμβαίνει συνήθως με
τα άλλα θεραπευτικά μέσα.

Το «μυλεράν» ενεργεί κυ-
ρίως στη μυελοειδή λευχαιμία.
Άλλ' η επίδρασή του δεν είναι
άλλες μορφές της ασθένειας.

□□

Η μετεγχειρητική πνευμο- νική έμβολη

Μία από τις συχνότερες αιτίες
της μετεγχειρητικής θνησιμότητας
είναι η πνευμονική έμβολη, δη-
λαδή η εμφραξία μιας από τις
αρτηρίες που μεταφέρουν το αι-
μα από την καρδιά στους πνεύ-
μονες από ένα θρόμβο, που σχη-
ματίστηκε σε κάποιο μέρος του
σώματος κατά τη διάρκεια της
εγχείρησης. Οι θρόμβοι αυτοί
σχηματίζονται συνήθως στις
κνήμες, όπου συγκεντρώνεται το
αίμα όταν βρισκόμαστε σε κατά-
σταση αναψύσεως. Δύο εγχειρ-
γοί, λοιπόν, οι αδελφοί Τζόν και
Άνγκους Μάκ Λάκλιν επινόησαν
μία μέθοδο, που εμποδίζει τη συγ-
κέντρωση και την πήξη του αιμα-
τος κατά τη διάρκεια μιας εγχεί-
ρησης. Η μέθοδος αυτή συνι-
σταται στην... πορεία. Οι επιστή-
μονες αυτοί υποχρεώνουν τις φλε-

βες και τους μύς του εγχειριζο-
μένου να κινούνται αδιάκοπα κα-
τά την εγχείρηση, σαν να περπα-
τούσε. Αυτό γίνεται με δύο ηλε-
κτροδία που εφαρμόζονται στις
κνήμες του ασθενούς. Με τον τρό-
πο αυτό, παρεμποδίζεται το στα-
μάτημα και το λήθαργος του αι-
ματος και, συνεπώς, προλαμβάνε-
ται ο σχηματισμός θρόμβων. Η
κατάσταση της αναισθησίας δεν
αποτελεί εμπόδιο για την εφαρμο-
γή αυτής της μεθόδου.

Κατά της ουραιμίας

Οι Δανοί επιστήμονες επέτυχαν
εξαιρετικά και ταχύτατα αποτελέ-
σματα σε περιπτώσεις ουραιμίας
με δύο νέες μεθόδους, τη «κνιθε-
ρη» και τη «κνιουραμπαλίνη». Τα
ουραιμικά φαινόμενα σταματούν
αμέσως και ο ασθενής ξαναέρ-
σκει ταχύτατα την υγεία του.

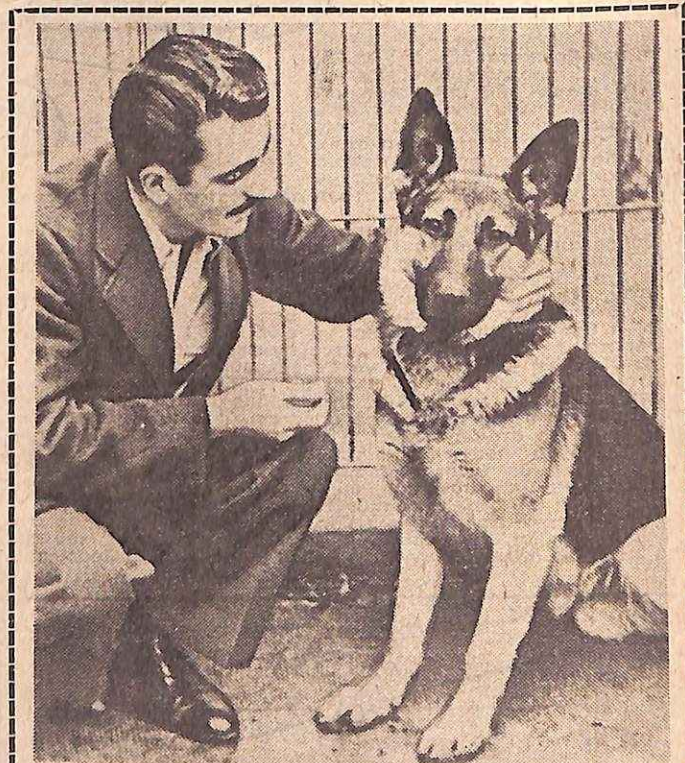
Το σταμάτημα της καρδιάς

Δύο Γάλλοι επιστήμονες μελέ-
τησαν 132 περιπτώσεις σταματή-
ματος της καρδιάς, κατά τη διάρ-
κεια χειρουργικών επεμβάσεων.
Σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις ε-
γινε προσπάθεια να ξανατεθεί η
καρδιά σε λειτουργία. Τα συμπε-
ράσματα στα οποία κατέληξαν οι
επιστήμονες αυτοί είναι τα εξής:

Όταν το σταμάτημα της καρδιάς
δεν ξεπερνά τα τέσσερα λεπτά,
οι 42 ασθενείς στους 100 μπο-
ρούν να σωθούν και να διατηρή-
σουν ανέπαφες τις διανοητικές
τους λειτουργίες. Όταν, τουναν-
τίον, περάσουν τα τέσσερα λε-
πτά, μόνον οι 7 ασθενείς στους
100 μπορούν να σωθούν και όλοι
παρουσιάζουν διανοητικές βλάβες,
που είναι οριστικές και αθερά-
πευτες.

Το αίμα και οι ασθένειες

Κάθε ασθένεια, από τις πιο μι-
κρές ως τις πιο σοβαρές, τροπο-
ποιεί τη σύσταση του αίματος.

ΜΙΑ ΕΚΠΑΚΤΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΣΧΕΥΣΗ

Το μεγαλύτερο αυτό λυκόσκυλο, που ακούει στο όνομα Φώλκ και
ήδη σ' ένα στρατιωτικό νοσοκομείο του Παρισιού επέτρεψε στο
Γάλλο καθηγητή Παριώ να κάνει την πιο τολμηρή μεταμόσχευση
κερατοειδούς χιτώνος, που έγινε μέχρι σήμερα. Ο Κλώντ Ντα-
βαντιέρ, ένας εργάτης 28 χρόνων, είχε τυφλωθεί ύστερα από ένα
ατύχημα. Ο καθηγητής Παριώ πρότεινε πως το ένα μάτι του δεν
παρουσίαζε παρά μία βλάβη σ' ένα σημείο μόνο του κερατοειδούς
και σκέφτηκε ν' αντικαταστήσει το κατεστραμμένο κομμάτι με έ-
να μέρος από τον κερατοειδή χιτώνα του σκύλου Φώλκ. Η εγχεί-
ρησι κρατήθηκε μυστική και δεν αποκάλυψε παρά μετά την πλη-
ρή επιτυχία της. Στη φωτογραφία μας ο Κλώντ Νταβαντιέρ, φαί-
νεται σ' ένα ευχάριστη τον ακούσιο δωρητή του, που τον βλέπει για
πρώτη φορά, χωρίς στα ίδια του τα μάτια. Αξιοσημείωτο είναι
ότι και ο σκύλος εξακολουθεί να βλέπει καθαρά, γιατί το κομμάτι
του κερατοειδούς που του αφαιρέσαν, το πήραν από τέτοιο σημείο
και με τόσο προσοχή, ώστε να μην καταστραφεί το μάτι του ζώου.

ΟΙ ΠΟΝΟΙ ΠΟΥ ΝΟΙΩΘΟΥΜΕ στά πλευρά

Μπορεί να οφείλονται σε πολλές ασθένειες

Οι πόνοι στα πλευρά, που καλούνται έ-
πισημονικά πλευροδυνίες, είναι ένα
φαινόμενο πολύ συνηθισμένο. Οι πόνοι
αυτοί μοιάζουν κάποτε με μαχαιριές και
έντοπιζονται σε όρισμένο σημείο, ενώ άλ-
λοτε είναι διάσπαρτοι και λιγότερο ή έ-
λάχιστα δόξες. Άλλοτε, πάλι, πηδάνε από
το ένα πλευρό στο άλλο, ενώ σ' άλλες
περιπτώσεις, παραμένουν σταθερά στο έ-
να μόνο πλευρό.

Μπορούμε να πούμε ότι κάθε μορφή
πλευροδυνίας αντιστοιχεί σε όρισμένη πα-
θολογική κατάσταση. Μ' απλούστερα λό-
για, η πλευροδυνία αποτελεί σύμπτωμα
όχι μιας, αλλά πολλών ασθενειών.

Η πλευροδυνία είναι, πρώτα-πρώτα,
ένα από τα κυριότερα συμπτώματα της
πνευμονίας. Στην περίπτωση αυτή, συνο-
δεύεται από υψηλό πυρετό (40ο), βήχα,
δυσχερσία στην αναπνοή κλπ.

Μία ισχυρή πλευροδυνία, χωρίς πυρε-
τό, αποτελεί πιθανόν σύμπτωμα του κα-
λουμένου αυτομάτου πνευμοθώρακος. Ο
πόνος εμφανίζεται συνήθως έπειτα από μία
προσπάθεια, εξαφανίζεται κατόπιν και
εξαγυρίζεται ύστερ' από μερικές ημέρες.
Η διάγνωση της ασθένειας μπορεί να γί-
νη μόνο με μία προσεκτική ακτινοσκόπηση.
Ο πνεύμονας εμφανίζει τότε μία ελαφρή α-
ποκόλληση.

Παρόμοιοι πνευμοθώρακες εμφανίζο-
νται σε νεαρά άτομα και ιδίως στους στρα-
τιώτες, έπειτα από μακρά πορεία ή εξαν-
τλητικά γυμνάσια. Γι' αυτό, έχουν απο-
κληρή επωνυμία θώρακες των κληρωτών.

Δεν είναι λιγότερο συνηθισμένοι οι α-
υτόματοι πνευμοθώρακες των φυσιολογικών.
Και στις δύο αυτές περιπτώσεις, η εγ-
καιρη διάγνωση αυξάνει σε μέγιστο βαθμό
τις πιθανότητες μιας οριστικής θεραπείας.

Σπανιότερες είναι οι πλευροδυνίες στα
παιδιά. Στις περιπτώσεις αυτές, πρόκει-
ται συνήθως για έναν αντανάκλαστικό
κό πόνο, που οφείλεται σε έρεθισμό της
σκληροκοιδοειδούς απόφυσης. Συμβαίνει, δη-
λαδή, κάποτε η σκληροκοιδοειδής απόφυση
να βράσκειτα ψηλότερα από την κανονική
της θέση. Ο πόνος γίνεται τότε αισθητός
στο δεξιό πλευρό. Ο γιατρός, στις περι-
πτώσεις αυτές, θα οδηγήσει στη διάγνωση
ότι από διάφορα άλλα συμπτώματα, ό-
πως είναι ο πυρετός (38ο ή και περισσό-
τερο), οι έμετοι κλπ.

Οι πλευροδυνίες μπορεί ακόμη να οφεί-
λονται στο σπλήν. Οι πόνοι αυτοί εμφανί-
ζονται συνήθως στις μεσοπλευρές, κά-
θε φορά που κάνουμε μία παρεκτροπή στη
διάτα (π.χ. έπειτα από ένα πλούσιο γεύ-
μα ή την κατάχρηση λιπαρών τροφών
κλπ.). Ένας κωλικός πόνο ήπατος μπορεί έ-
πισης να εμφανιστεί άρχεια με τη μορφή
πλευροδυνίας.

Σε περίπτωση πόνων στο άριστερό μέ-
ρος, έρ' όσον η ακτινοσκοπική εξέταση α-
πέκλεισε την ύπαρξη βλάβης στους πνεύ-
μονες, δεν πρέπει να διαστούμε να βγά-
λουμε το συμπέρασμα ότι πρόκειται για
άπλες νευραλγίες, προτού εξετάσουμε την
καρδιά και το στομάχι.

Σε πολλές περιπτώσεις, η στήθαγγη έμ-
φανίζεται μ' έναν πόνο στο άριστερό μέ-
ρος, πάνω από την καρδιά. Τα κυριότερα
χαρακτηριστικά αυτού του πόνου είναι ότι
εμφανίζεται έπειτα από κάθε προσπάθεια
κι' ότι μας δίνει την εντύπωση κράμπας.

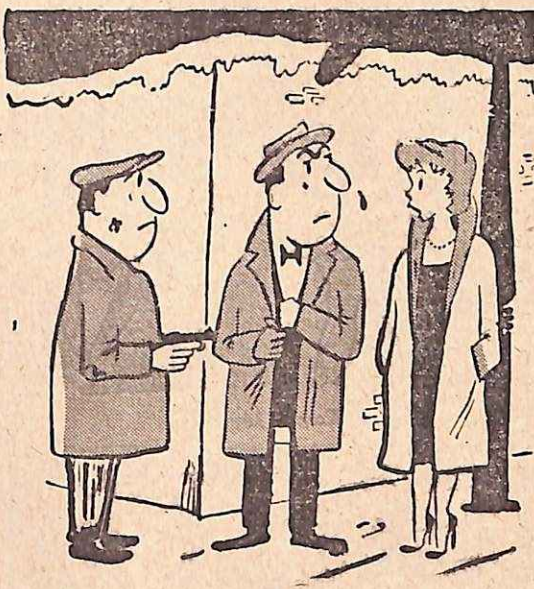
Οι πλευροδυνίες παρατηρούνται επίσης
στα άτομα που πάσχουν από αερόφαγία.
Στην περίπτωση αυτή, ο πόνος εμφανί-
ζεται συνήθως έπειτα από τα γεύματα και
εξασθενίζει ή εξαφανίζεται μόλις εξαπλω-
θούμε. Η ακτινοσκοπική εξέταση θα μας
δείξει τότε την καρδιά ανασχηκμένη και
τον άριστερό πνεύμονα στραμωγμένο πά-
νω στις πλευρές.

Κατά γενικό κανόνα, κάθε πόνος στα
πλευρά, που παρατείνεται, μας πρέπει να
προκαλέσει την προσοχή. Πολλές
πλευριτίδες δεν παρουσιάζουν επί αρκετές
βδομάδες κανένα άλλο σύμπτωμα εκτός
απ' αυτή την πλευροδυνία. Το ίδιο συμ-
βαίνει και με όρισμένες ασθένειες του αι-
ματος, όπως είναι η μυελοειδής λευχαιμία,
που το πρώτο της σύμπτωμα είναι οι πό-
νοι στα όσα.

Μόνον όταν αποκλειστούν όλες αυτές οι
ασθένειες, μπορούμε να κάμουμε λόγο για
νευραλγία. Οι πλευροδυνίες αυτής της
μορφής παρατηρούνται στα υπερευαίσθη-
τα άτομα καθώς και σ' εκείνα που παρουσιάζ-
ουν έλλειψη αρμονίας μεταξύ συναισθητι-
κού και παρασυμπαθητικού συστήματος.
Μεταποικίζονται συνήθως από το ένα
σημείο στο άλλο.

Οι πόνοι στα πλευρά μπορεί να οφεί-
λονται, τέλος, σε ρευματισμούς ή σε έρ-
πητα ζωστήρα. Στη δεύτερη περίπτωση, η
εμφάνιση του εξανθήματος, που εξακολου-
θεί, μας πληροφορεί για την αιτία τους.

Τεχνοθεραπεία

— Σκέφθηκα να σου δώσω το χιλιόχρονο εκεί-
νο που μου ζητούσες για το θάνατο του παλτού!...

— Τι να κάνω, κύριε προϊστάμενε, αφού στο
δρόμο δε βρήκα να το παρκάρω;

'Απ' τη παραγωγή στη κατανάλωση!

ΕΡΕΥΝΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ της μακροζωίας

Η κυτταροθεραπεία και η μεταφύ- τευση των αδένων

Ο περίφημος συγγραφέας αστυνομικών
μυστηριομένων Σώμερσετ Μόμ έτοι-
μάται να κάνει το γύρο του κόσμου! Κι'
όμως είναι... 84 χρονών, δηλαδή σε
μία ηλικία που θάπρεπε κανονικά να κά-
θεται δίπλα στο τζάκι, με τις παντούφλες
του, και να πίνει το χαμολύπη του!

Το θαύμα αυτό της ζωτικότητας του ο-
φείλεται ίσως και στην κράση του, ακόμα
περισσότερο όμως στη θεραπεία που έπε-
ρίληψε απ' τον Έλβετο δόκτορα Νίχας,
τόν πατέρα της κυτταροθεραπείας.

Για τη μέθοδο αυτή που παρατείνει τη
ζωή και το νεανικό σπρίγος, γράφει λε-
πτομερώς σε προηγούμενο τεύχος μας. Η
πελατεία του δόκτορος Νίχας μεγαλώνει
όλοένα, μολονότι η θεραπεία του κοστίζει
αρκετά. Όταν γύρισε τελευταίως στην
Έλβετία από τη Ρώμη — όπου τον είχαν
καλέσει για να προσπαθήσει στην
ζωή του Πάπα — βρήκε να τον περιμένουν
στο γραφείο του πάνω από 2.500 γράμμα-
τα, απ' όλο τον κόσμο.

Εχει εφαρμοστεί τη θεωρία του στο Γερ-
μανό καγκελλάριο Αντεναύερ. Έπίσης,
στη δοκιμασία του Ουίνδσορ (ο άντρας της
είχε αποφορτιστεί κι' εκείνος να υποβληθεί
στη θεραπεία, άλλ' άλλαξε γνώμη την τε-
λευταία στιγμή). Έχουν περάσει απ' την
κλινική του η Γκλόρια Στένσον και πολλές
άλλες διάσημες στάρ. Ένας Άγγλος έκτα-
κτομιορικός τον κάλεσε άεροπορικώς στο
Λονδίνο, ακριβοπληρώνοντας τον φυσικά.

Η καλύτερη ηλικία για τη θεραπεία
του είναι τα 60 χρόνια. Με τις ενέσεις
του, τα γέρματα απομακρύνονται κατά 10
χρόνια το λιγότερο. Στις γυναίκες, εξα-
φανίζονται οι ρυτίδες.

Ο δόκτορ Νίχας είναι απόλυτα έχε-
μυθος. Δε μιλάει ποτέ για τους πελάτες
του εκτός αν θέλουν εκείνοι να κάνουν λό-
γο. Όταν παίρνει γράμματα από βασιλιά-
δες, βασιλισσές κι' άλλες μεγάλες προ-
σωπικότητες, μαζί με την απάντησή του
τους επιστρέφει και τις επιστολές τους, ώ-
στε να ξέρουν πως δεν υπάρχει κίνδυνος
ν' αποκαλυφθεί το μυστικό τους.

Όπως εξηγήσαμε κι' άλλοτε, η κυ-
τταροθεραπεία συνίσταται στην εισαγωγή
μέσα στο ανθρώπινο σώμα ζωντανών κυτ-
τάρων από νέα ζώα. Δεν είναι καινούργια
η θεωρία, άλλ' ο τρόπος εφαρμογής της.
Ο δόκτορ Νίχας δεν είναι ο μόνος έ-
πιστήμων που αναζητεί τα «εξέλιξη της
ζωής». Πολλοί άλλοι συνάδελφοί του μετα-
χειρίζονται το ηλεκτρικό μικροσκόπιο και
λεπτές βιοχημικές μεθόδους για να βρού-
νε το γιατί γερνάμε, φθαιρόναι κι' έφυ-
λίζονται τα κύτταρα κι' οι ίδιοι του αν-
θρώπου σώματος.

Μεταξύ άλλων, έχουν βρει ότι τα ποτι-
κία που τρώνε περισσότερο απ' όσο τους
χρειάζεται, ζουν λιγότερο από τ' άλλα.
τά λιτοδίαιτα. Νά γιατί ο διάσημος δια-
τολόγος Χιού Σίνκλαϊρ προειδοποιεί τις
μητέρες να μη δίνουν πάρα πολύ φαγητό
στα παιδιά τους, αν δε θέλουν να συντο-
μώσουν τη ζωή τους.

Άλλα πειράματα, που έγιναν σε ποτι-
κούς, απέδειξαν ότι τα ζώα αυτά — όπως
και οι άνθρωποι — παλινών με την τροφή
τους 17 βδομάδες (συστατικά των πρωτε-
ϊνών), απ' τα οποία όμως μοιάζα τα 10
είναι απαραίτητα για τη ζωή. Αν τώρα
τα άμυνελα που δε χρειάζονται, λείπουν
απ' τη διαίτα τους, τα ποτικία ζουν πιο
περισσότερο. Πιθανότατα λοιπόν κι' οι αν-
θρωποι θα μπορούσαν να παρατείνουν τη
ζωή τους, διαλέγοντας επιμελότερα τις
πρωτεΐνες της τροφής τους.

Εξαιρετικό ενδιαφέρον παρουσιάζουν έξ
άλλου ώριμένα πειράματα μεταφύτευσης
αδένων. Έτσι, ο δόκτορ «Ερίχ Γκέρλιν-
γκερ» μεταφύτευσε επινεφρίδια νεών ποτι-
κών σε ηλικιωμένους και παρέτεινε έτσι τη
ζωή τους κατά 50%.

Επίσης ο δόκτορ Άλαν Πόρκες αφαι-
ρεσε την ωθήκη ενός θηλυκού ποτικού
και, αφού την κατεργάστηκε με γλυκερί-
νη, τη φυλάξε στο ψυγείο, σε ισχυρή ψύ-
ξη. Όταν την έβγαλε από εκεί, ύστερα από
αρκετό καιρό, η ωθήκη δεν είχε «γερά-
σει» ούτε κατά μία μερά. Η μεταφύτευση
τότε και πάλι στον ποτικό, γερασμένο
στο μεταξύ, το αποτέλεσμά λοιπόν ήταν να
εξαναιετούρηση η ωθήκη κανονικά και να
εξαναιετώση το ζώο. Το ίδιο έγινε με γεν-
νητικούς αδένες άρσενικών ποτικών.

Είναι γνωστό πόσα πάρα πολλά με τον
έναν από τους διπλούς αυτούς αδένες. «Ι-
σως λοιπόν θάρη η μερά που κάθε άντρας
ή γυναίκα θα μπορεί να βάζει κατά μέρος
τον ένα αδένά του, από τα νεύρα του,
να τον διατηρήσει ανεπαίσθητο στο ψυγείο και
να τον εναποθηκεύσει στο θηλυκό ποτι-
κό της ζωής του, για να ξαναανώσει!

Η κατάρα του Έμιρη

ΣΤΙΣ μεγάλες πολιτείες της Ανατολής υπάρχουν μοναστήρια μαζί και ιεροσολεία που λέγονται Μεντρεσέδες. Τον παλιό καιρό, στο "Ακ — Σαχίρ, διευθυντής του Μεντρεσέ ήταν ένας έμιρης. Ο σοφός και άγιος εκείνος άνθρωπος διδάσκει τη θεολογία του "Ισλάμ στην ανώτερη τάξη του Μεντρεσέ. Η τάξη αυτή είχε μαθητές τέσσερα παλληκάρια, που ήταν το καμάρι του δασκάλου τους.

Όχι μόνο τους μαθαίνει τη μουσουλμανική σοφία, μα και τους έτρεφε μ' ένα τρόπο θαυματουργό: Ο έμιρης είχε ένα καλοθρεμένο άρνι, που έβασκε στη μεγάλη ααλή του σχολείου κι όταν τύχαινε έλλειψη από φαγητό, έσφαζε το άρνι, το έγδερνε, το περνούσε στη σουβλά κι άναβε μία μεγάλη θρακιά στην ααλή. Εκεί, αφού το έψηνε καλά και το έκανε ροδοκόκινο, έτσι που να μοσκοβολάει ο τόπος, το φέρνανε στο Μεντρεσέ για φάγωμα.

Ο έμιρης και τα τέσσερα παλληκάρια, που έβγαιναν από το σχολείο, έβγαιναν και από το Μεντρεσέ. Τότε, κάθονταν γύρω στο σόφρα κι άρχιζαν να τρώνε. Κι όπως είχε δασκαλέψει ο έμιρης τους μαθητές του, χρειαζόταν μεγάλη προσοχή για να μη σπάσει ή να μη ριχτεί κανείς τους κανένα κόκκαλο. Αφού, λοιπόν, χορταίνανε καλά όλοι τους, μαζεύανε με προσοχή ένα-ένα όλα τα κόκκαλα του άρνιού, τα συναρμολογούσανε μέσα στην προδιά του και τα τυλίγανε μ' αυτήν. "Υστερα ο έμιρης γονάτιζε μπροστά του κι έκανε το κομμάτι του, διαβάζοντας και τις σχετικές ευχές για τη νεκρωνασία του ζώου. Κατόπιν σηκωνότανε και μεγαλόφωνα πρόσταζε το άρνι να σηκωθεί και να πάει στη βοσκή.

Και, ώ, του θαύματος, το άρνι σηκωνότανε κι... Έτρεχε στο γρασίδι του Μεντρεσέ.

Αυτό το θαύμα έγινε και ξανάγινε πολλές φορές με το ίδιο εκείνο άρνι. Μία μέρα όμως που έλειπε ο έμιρης, τα τέσσερα παλληκάρια αποφάσισαν να δοκιμάσουν τη δύναμή τους.

Πιάσανε, λοιπόν και σφάζανε το άρνι, το μπήκανε στη σουβλά, το καλοψήσανε κι ύστερα καθίσανε και το καλοφάγανε, προσέχοντας τα κόκκαλα. Κι ύστερα, αφού τα τυλίγανε μέσα στη προδιά, άρχισαν όλοι μαζί την προσευχή τους. "Αλλά όταν πρόσταξαν το άρνι να σηκωθεί και να πάει στη βοσκή του, εκείνο δεν πήρε χαμπάρι...

Ξανάρχισαν τις προσευχές, με μεγάλο σασατά, μα και πάλι δεν έγινε τίποτα... Τέλος, ήρθε ο δάσκαλος και θυμωμένος ρώτησε τους μαθητές του: — Ποιος έσφαξε τ' άρνι; — Εγώ, δάσκαλε, είπε ένας τρέμοντας. — Έτσι να σ' σφάζουν και σένα, "Ιν-σαλλάχι!... Και ποιος τ'άγδανε; — Εγώ, δάσκαλε, είπε άλλος, τρέμοντας κι αυτός.

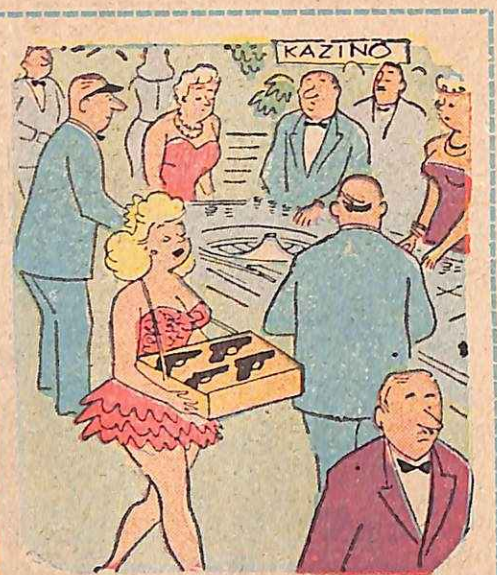
— Έτσι να σ' γδάρουνε και σένα! Και ποιος τ'όψισε; — Έλεος, έφέντι! φώναξε ο τρίτος. — Έτσι να ψήσουνε και την άφεντιά σου, τον καταράστηκε ο έμιρης. "Αμέ του λόγου σου τί έκανες; ρώτησε τον τελευταίο.

— Εγώ γελοῦσα, αποκρίθηκε μ' άφέλεια ο τέταρτος, που δεν ήταν άλλος από το Ναστρεαδίν. — Έτσι να γελάνε όλοι μαζί σου! του φώναξε ο έμιρης.

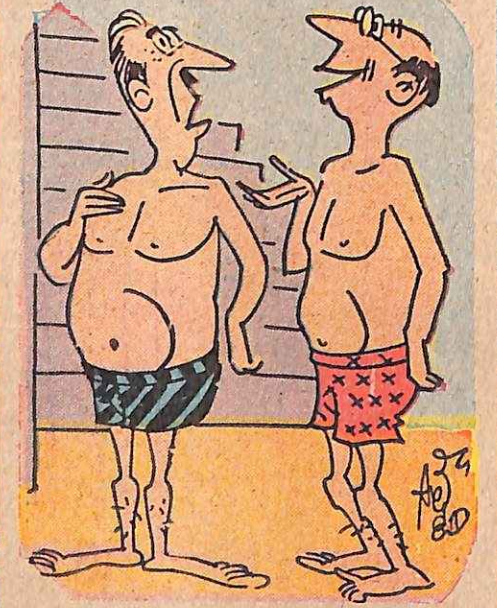
Κι έγινε άφαντος από μπροστά τους. Ντροπιασμένα και τα τέσσερα παλληκάρια πήσανε τα μάτια τους να φύγουνε από κείνη τη χώρα, όπου είχε γίνει γνωστό το πάθημά τους.

Στο δρόμο όμως που πήγαιναν τους έπιασαν ληστές, που, αφού τους γδύσανε, πήρε ο καθένας τους από ένα παλληκάρι για να το ξεκάνη κατά το γούστο του. Τον ένα μαθητή, λοιπόν, τον σφάζανε, τον άλλο τον γδάρανε και τον τρίτο τον ψήσανε, όπως τους είχε καταραστή ο δάσκαλός τους. "Ηθελε κατόπιν κι η σειρά του Ναστρεαδίν. Μά εκείνος χωρίς να χάσει το κέφι του, όλο και γελοῦσε.

Οι ληστές, βλέποντας την απάθειά του, τον πέρασαν για τρελλό και τον άφισαν έλευθερο, γιατί ο μουσουλμανός που θα πειράζε τρελλό, θεωρείται βέθλος. Κι αυτός τότε γύρισε τρεχάτος στο χωριό του κι εκεί έγινε Χότζας, δηλαδή δάσκαλος. "Έτσι ό,τι έκανε, ό,τι έλεγε, όλα προκαλούσαν το γέλιο, σύμφωνα με την κατάρα του έμιρη.

Χωρίς λόγια!

— Τι βλέπω, κύριε Πολυκατοικίδη; 'Εξοφλήσατε και σεις σήμερα τα «κούνιοχρηστα»;
(Του 'Αρχέλαου)

Το δρόμα!...

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ
ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Γλάστρες

4 ΕΝ μου λέτε, μαντάμ — και καλά που σας πετυχαίνω και στο προαυλίον σας. "Επιθυμώ να σας υποβάλω μία έρώτηση, με όλη τη διάκριση, που επιβάλλει το γεγονός, ότι συμβαίνει να τυγχάνωμεν γείτονες. Και ή έρώτησις είναι ή εξής: Τί θα γίνει, επί τέλους, μ' αυτές τις άθλιότητες, που έχετε αρραδιάσει στο προαυλίον σας, στο κεφαλόσκαλό σας και στα προβάτριά σας; Μ' αυτές τις άθλιότητες, λέγω. Πώς; Ποιές άθλιότητες; Αυτά εδώ τα τσουμπλέκια, που παρασταίνουν τις γλάστρες. Τί είπατε; Ρωτάτε μήπως δε μου άρσουν τα άνθη; Τα άνθη μου άρσουν, τα θαυμάζω και τα υπαλλήττωμαι έξόως. "Υπό την προϋπόθεσιν, βεβαίως, να φωνάται σ'ε καταλληλο περιβάλλον, δηλαδή σ'ε εύπρεπή δοχεία. Και, λέγοντας εύπρεπή δοχεία, έννοώ τις γλάστρες, κυρία μου. Κομπρενέ βου, ή όχι;

Τί είπατε; Και τί είν' αυτά; Με συγχωρείτε, αλλά αν αυτά εδώ τα τσουμπλέκια τα ονομάζετε σεις γλάστρες, τότε κι' εγώ είμαι ο 'Ερμής του Πραξιτέλους. Διότι, κυρία μου, έχετε, καθώς βλέπω, τριανταφυλλίες, γαρυφαλιές και άλλα εῦσμα και άνθοφόρα φυτά. Τα όποια, όμως, που τα έχετε; Μέσα σε σπασμένες στάμνες, σε τσουκαλίες και σε «...λιούς γκαζοτενεκές. Δηλαδή τα άριστουργήματα της φύσεως, μέσα σε δοχεία, που έπρεπε πρό καιρού να είχαν πάει στο κάρρο των σκουπιδιών. Δηλαδή άθλιότητες και των γονέων. Δηλαδή γυφτιά της χειροτέρας μορφής.

Μά χάθηκε, κυρά μου, να πάρης μερικές γλάστρες της προκοπής, να βάλῃς τα άνθη σου; Δεν έννοώ τίποτα γλάστρες πολυτελείας, Γλάστρες κοινές, από πηλό, γλάστρες από κείνες που πουλάνε στα τσουκαλάκια και στις λαϊκές αγορές.

Πόσο έχουν κυρά μου; Μία δραχμή ή μία και τρείς οι μεγάλες. "Ενα πενήνταρί είναι όλη κι' όλη ή ύπθεσις, δεν είναι ζήτημα χιλιάδων. "Αλλά του λόγου σου, όπου σπασμένο τσουκάκι και άχρηστος γκαζοτενεκές, τον αρραδιάζεις. Και μου φορείς και την κλαρωτή ρόμπα και βγαίνεις και μου τις ποτίζεις και ποτάρεις κίλους, αντί να ντρέπessai.

Νά σου δώσω εγώ, επί τέλους, το πενήνταρί, μ' αγοράσης μερικές γλάστρες, για να φύγει αυτή ή άθλιότης από το προαυλίον σου.

— Όρίστε; Δεν είναι ζήτημα για ένα πενήνταρί. Τότε, να με συγχωρήs, κυρά μου, αλλά είναι ζήτημα κακογούστιας και ροπής προς την εξαθλίωσι. Αυτό ακοιδώς που υποπτεύομαι. Σ'ε ευχαριστεί φαίνεται ή όφι αντίαισιθιτικάν και, αβδών πραγμάτων και είμαι βέβαιος ότι, αν κάνω ότι μπαίνω στο σπίτι σου, θα ιδώ και άλλα είδη παρομοίας καταστάσεως.

Δηλαδή ξεγοφισμένες καρέκλες, σπασμένα ποτήρια, κουστά τραπέζια, στραβά κάδρα και άδαφους τοίχους. Και το μὲν έσωτερικό του ρημαδιού σου, δε μ' ένδιαφέρει. "Αλλά αυτό το άηδές θέαμα προβάλλεται δημοσία και δε σου χρωστάω τίποτα εγώ, περνώντας δις και τετράκις της ήμέρας έξω από την ααλή σου, να βλέπω αυτή την παράταξι των σπασμένων τσουμπλεκίων και να μου χαλά ή διάθεσις.

Λοιπόν, σε παρακαλώ, άειντε ν' αγοράσης μερικές γλάστρες να βάλῃς τις δυστυχισμένες τριανταφυλλογαρυφαλιές σου, γιατί καμμία μέρα θα ψάχνης να τις βρῃς και δε θα βρίσκης ούτε πράσινο φύλλο.

— Άειντε, κυρά Πραξιθέα, Δωροθέα, Καλλιθέα — δεν ξέρω πώς σε λένε. Και μάθετε πρώτα να γίνεται άνθρωποι κι' έπειτα να βάζετε λουλούδια. Οι τριανταφυλλίες κι' οι γαρυφαλιές σου λείπαιαν — τρομάρα να σούβρη!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΡΥΛΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ
της αρχαιότητας

ΜΕΛΑΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΚΟΜΑΙΘΩ

— ΕΝΑΣ δόλοκληρος χρόνος! άναστράναζε ο Μελάνιππος. "Ενας δόλοκληρος χρόνος θα περάση χωρίς να σ'ε βλέπω!... — Γιατί λες πως δε θα με βλέπῃς; Είπε ή Κομαιθώ. Και μήπως θα λείψουν οι γιορτές της θεάς; Κάθε φορά που θα βγαίνω από το ναό, για να πάρω μέρες σ' αυτές, θα βρίσκεσαι στο δρόμο μου... Τα μάτια μου θα βλέπουν τότε μόνον έσένα, αγαπημένε μου!... — Μά δε θα μπορώ ούτε ναρθώ κοντά σου, ούτε να σου μιλήσω... — "Ενας χρόνος περιέει γρήγορα, είπε ή Κομαιθώ. Κι' έπειτα, μπορείς να με ζητήσεις από τον πατέρα μου... — "Εχεις δικιο, συμφώνησε ο Μελάνιππος. "Η γλυκειά προσδοκία πως, στο τέλος του χρόνου, θα σμίξωμε για πάντα, θα κάνει μικρότερο τον πόνο μου.

Στο μέρος όπου βρισκεται σήμερα ή Πάτρα, ύφώνονταν στα πολύ παλιά χρόνια τρείς πολιτείες, ή 'Αρόκ ή 'Αφρα (στη θέση της σημερινής ακροπόλεως, ή "Ανθεία ('Εγλυκάδα) και ή Μεσάτις (στοις λοφίσκους της μονής στο Γτρκεκλειού). Οι τρείς αυτές πολιτείες είχαν ένα κοινό ιερό, αφιερωμένο στην Τρικλαρία 'Αρτέμιδα και, κάθε χρόνο, διάδιδαν μία παρθένο για έλεος του ναού. 'Οι έριές της θεάς δεσμευόνταν με τρομερό όρκο πως δόμεναν άγνες, όχι μόνο όσο υπηρετούσαν στο ναό, αλλά κι' αφού έφρουαν άπ' αυτόν, ως τη στιγμή που βάρχονταν σε νόμιμο γάμο. Γιατί μόνο ο γάμος τις έλευε από τον όρκο τους. "Ως τότε, διατηρούσαν τον ιερό χαρακτήρα τους.

— Εκείνη τη χρονιά, λοιπόν, οι κάτοικοι των τριών πόλεων είχαν διαλέξει μ' ένα στόμα για έλεια της θεάς την Κομαιθώ, που ήταν ή ωραιότερη νέα της περιοχής. Αυτή όμως ή έλογη είχε λυπήσει το Μελάνιππο, που δε θα μπορούσε πιά να βλέπει την αγαπημένη του όπως άλλωστε, χωρίς να έκθεσε σε σοβαρό κίνδυνο την ίδια, όπως και τον εαυτό του. Τα λόγια της, ωστόσο, του ξανάδωσαν θάρρος. "Η έλπίδα φτερούγισε και πάλι μέσα στην ψυχή του...

— Από την τελευταία τους συνάντησι πέρασαν κάμποσες βδομάδες. "Όλο αυτό τον καιρό, ή Κομαιθώ δεν είχε ξαναείδη το Μελάνιππο. "Αλλά δεν ένοιωσε άνησυχία μέσα στην ψυχή της. "Ο πατέρας της, σίγουρα, δε θ' άφηναν να δώσει τη συγκατάθεσι του στην ένωσί τους.

— Εκείνο το βράδυ, ή νέα, αφού ταχτοποίησε τη φωτιά στο θωμό κι' έκαψε τις καθιερωμένες προσευχές μπροστά στο μεγαλόπρεπο άγαλμα της θεάς, προχώρησε άργά στο στενό διάδρομο, που έβγαινε στον όπισθοδόμο. "Εκεί, βρισκόταν το μικρό δωμάτιό της. Θα μπορούσε τώρα, άλαφομένη από τις φροντίδες της ήμέρας, ν' άφρη και πάλι τη σκέμη της να τρέξει άλεύθερη κοντά στον αγαπημένο της. "Αλλά, ξαφνικά, άκουσε ένα γρήγορο βήμα πάνω στις πλακές.

— Ποιος ήταν, λοιπόν, ο βέθλος που είχε τολμήσει να ταράξει τη νυχτερινή ήρεμία της μεγάλης 'Αρτέμιδος; — "Η νέα, με το θάρρος που της έδινε ή ιερότητά της, γύρισε πίσω, για να έμποδισή τον άνοσιο έπισκέπτη να προχωρήσει περισσότερο. Και τότε είδε μπροστά της το Μελάνιππο!

— Έού εδώ, αγαπημένε μου; του είπε σαστισμένη. Πώς μόρεσες να μῃς;... Αυτή την ώρα ή πύλη πρέπει να είναι κλειστή. — Πήδησε από τον τοίχο του έξωτερου περιόλου, της άπάντησε εκείνος με βραχνή φωνή.

— Κι' αν σε είδε κάποιος από τους φρουρούς; Δεν ξέρεις, λοιπόν, ότι κινδυνεύει ή ζωή σου; — "Ο Μελάνιππος άνασήκωσε τους ώμους. — "Η ζωή μου δεν έχει πιά αξία! της άπάντησε.

— "Η Κομαιθώ ένοιωσε ένα σφίξιμο στην καρδιά. — "Από το ύψος και τα λόγια σου μαντεύω κάποια άνεπαρόβωτη συμφορά, είπε. — "Όμως, φύγε!... Δέ θέλω να μάθω τίποτα. Προτιμώ να ξέρω πως δεν κινδυνεύεις...

— "Ηρβα για να σου μιλήσω και δε θα φύγω, αν δεν μ' άκούσης, της άπάντησε ο Μελάνιππος. — Δέ μπορώ να σ' άκούσω εδώ, είπε ή Κομαιθώ με φωνή που έτρεμε. Ξεχνάς, λοιπόν, που βρισκεσαι; Τα μάτια της μεγάλης θεάς είναι στην λωμένα αυτή τη στιγμή πάνω μου.

— Προτιμάς τότε να πάμε στο άνωσος, που άπλώνεται γύρω στο ναό; — Πόσο άπερίσκεπτα μιλάς, αγαπημένε μου! είπε ή Κομαιθώ. Κι' ένα μόνο μάτι αν μῃς δῃ, είμαστε χαμένοι!... Οι φρουροί άγρυπνούν όλη τη νύχτα!...

— Πρέπει, ωστόσο, να σου μιλήσω, είπε ο Μελάνιππος. "Εδώ ή άλλοι μου είναι άδιάφοροι! — "Η νέα σκέφτηκε μερικές στιγμές. — "Ακολουθήσε με, του είπε. — Και τόν ώδηγησε στο μικρό δωμάτιό της. "Εκεί, κανείς δε θα μπορούσε να τους δῃ.

— Μίλησε γρήγορα, είπε ή Κομαιθώ, όταν μῃχαν μέσα. "Ο πατέρας μου άνήσκηκε; — Τό μαντέψες, άπάντησε ο Μελάνιππος. "Ο πατέρας σου δε θέλει την εύτυχία μας.

— Για ποιο λόγο; — Μισεί τον πατέρα μου, που του πήρε την αρχή, και τον έκδικείται στο γυιό του. — "Έπρεπε να το φοβηθώμ! είπε ή Κομαιθώ, σμίγοντας μ' άπόγνωση τα χέρια της.

— "Απελπισμένος από την άρνησί του, συνέχισε ο Μελάνιππος, πήγα στον πατέρα μου και του φανέρωσα την άλήθεια. Με δάκρυα στα μάτια, τον παρακάλωσα να ξεχάση την πολιτική έχθρα με τον δικό σου πατέρα και να το μίληση...

— Και δέχθηκε; — Με φοβήσεως πως θα μ' έδιωχνε από το σπίτι του, αν του ξανάκανα λόγο γι' αυτό το ζήτημα. "Ο πατέρας μου άταποδίδει στο δικό σου το μίσος του... "Ετσι, δε μῃς μένει καμμία έλπίδα!... — "Η μοίρα μας είναι σκληρή, είπε ή Κομαιθώ. — Και εξόσσε σε λυγμούς. "Ο Μελάνιππος ένωσε κι' αυτός τα δάκρυά του με τα δικά της... "Εκλαίαν έτσι κάμψηση ώρα. "Αλλά, στο τέλος τα δάκρυα στρέφονταν στα μάτια τους.

— Γύρω τους, το σκοτάδι είχε γίνει πού πυκνό και κανένας θόρυβος δε έφτανε στ' αυτιά τους... "Ηταν όλομύνησσι... "Η ζωή τους έδιωχνε σκληρά, οι άθωποι τους άρνώνταν βάνασα τη χαρά και ή ν' εύτυχία κι' ή μοίρα τους χωρίς άδυσάκητα. Κατατρεγμένοι από όλους κι' όλα, είχαν έλαφια την έντύπωσι πως κάθε δεσμός που τους ένωνε με τον κόσμο είχε κοπή. "Αν κάτι τους είχε άπομεινει, αυτό ήταν ή άγάπη τους. Κι' αυτήν, κανένας δε θα μπορούσε να τη σκιάσει!

Κόντευε να έμμερσση, όταν ο Μελάνιππος έφυγε από το δωμάτιό της Κομαιθούς. Το κομμάτι του γιγούσε άκόμη από έρωτική εύτυχία... Τό άλλο βράδυ, ο Μελάνιππος ξαναγύρισε. Κι' ή Κομαιθώ δεν τον δέχτηκε πιά ούτε μ' έκπληξι, ούτε με φόβο, αλλά με λαχτάρα κι' έρωτική φλόγα. "Ο κατατρεγμός της μοίρας και των ανθρώπων τους είχε σμίξει άκατάλυτα.

Κάθε βράδυ τώρα, ο Μελάνιππος σκαρφόλωνε τον τοίχο του έξωτερου περιόλου κι' έτρεχε κοντά στην αγαπημένη του... Κάποτε, όμως, ένας από τους φρουρούς άνακάλυψε τις ένοχες σχέσεις τους. Και τις φανέρωσε στους έφορους των τριών πόλεων, που είχαν την έποπτεία του ναού.

— "Από τη στιγμή αυτή, κομμά δύναμι δε μπορούσε να τους άσση. Τού κάκου, οι γονείς των δύο νέων, μετανιωνόμενοι για τη σκληρότητα που είχαν δείξει πριν, ζήτησαν χάρη για τα παιδιά τους. Οι έφοροι τα κατόλκασαν να πεθύνουν πάλι στο βράδι της 'Αρτέμιδος και το μαντείο των Δελφών επικύρωσε αυτή την άπόφασι κι' άφρισε ότι κάθε χρόνο έπρεπε να θυσιάζονται ένας νέος και μία νέα από τις τρείς πόλεις για έξαγνισμό.

— "Από τότε, ο μικρός ποταμός, που κυλούσε πλάι στο ναό και που λεγόταν Μεύλιχος (ήρεμος) άνεμάστηκε. "Αμείλιχος (άδυσώπητος). Και μόνον όταν, έπειτα από πολλά χρόνια, σταμάτησαν αυτές οι άνθρωποθυσίες, ξαναβρήκε το παλιό όνομά του.

— Σήμερα το πετάμι αυτό, που πηγάει από τό Παναχαϊκό και χύνεται στον Πατραϊκό κόλπο άνάμεσα στο Ρίο και την Πάτρα, λέγεται Σουχινά.

ΕΠΑΜ. Κ. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Κόρεσος και Καλλιρόη.

ΤΟ ΑΚΡΙΒΕΤΕΡΟ ΧΑΛΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Δώδεκα άντρες και γυναίκες έχουν άρχισι να ύφαινον, στο "Ωμπουσόν της Γαλλίας, το μεγαλύτερο χαλί ταπετσαρίας του κόσμου! "Όταν τελειώση, το έργο τους αυτό θα έχει ύψος 22½ μέτρων και πλάτος 11½. Θα κρεμασθή δε πίσω άπ' το "Άγιο Βήμα του νέου καθεδρικού ναού του Κόβεντρι. Τα σχέδια του άφαιλονται στον καλλιτέχη Γκράχαμ Σούθερλαντ, θα είναι δε έτοιμο τό 1961.

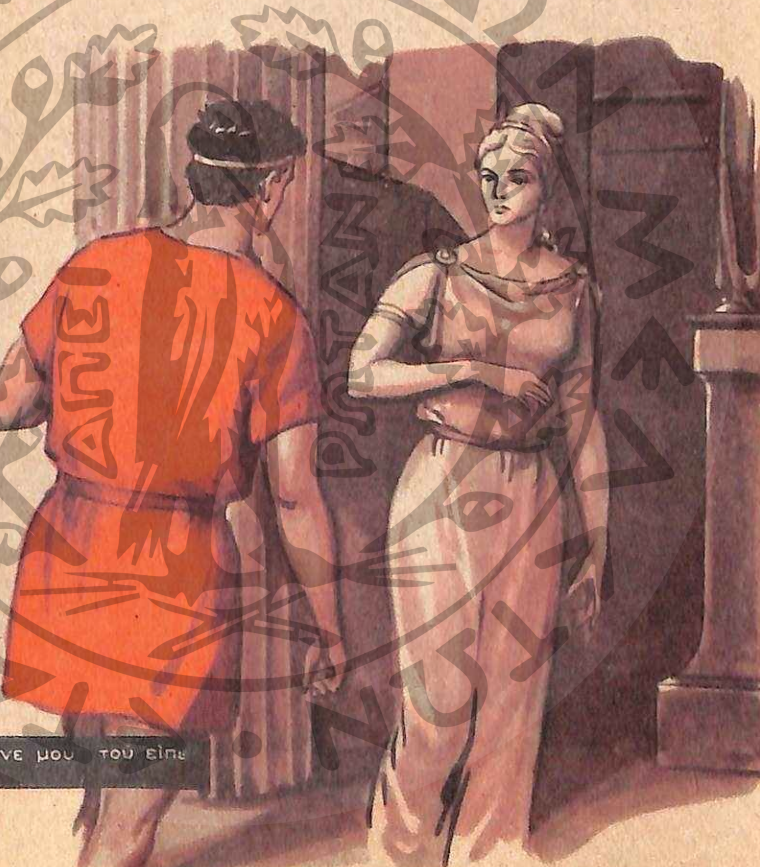
Θα είναι βυζαντινού στύλ, θα παριστάνη τη «Δόξα του Χριστού» και θα κοστίζει 1.600.000 δραχμές, που τις έχει ήδη προσφέρει κάποιος άνώνομος δωρητής. "Η ύφανσί του γίνεται σ' ένα εργαστήριο μήκους 12 μέτρων που χτίστηκε ειδικά γι' αυτό το σκοπό.

Πρέπει να σημειωθή ότι κι' ένα άλλο περίφημο άριστούργημα αυτού του είδους, ο άνεκτίμητος Τάπησ του Μπαγιέ, είχε ύφανθή στη Γαλλία, λέγεται δε ότι τον είχε διακοσμήσει ή θαύλισσα Μαρθίλδη, ή σύζυγος του Γουλιέλμου του Κατακτητή.

Αυτός έχει μήκος 70 μέτρων περίπου και πλάτος 6. Παρουσιάζει σε 72 σκηνές την ιστορία της ζωής του Γουλιέλμου και της κατακτήσεως της "Αγγλίας άπ' τους Νορμανδούς (1066). Οι εικόνες του περιλαμβάνουν 623 άτομα, 202 άλογα και μουλάρια, 55 σκυλιά και 505 άλλα ζώα, καθώς και πολλά κτίρια, πλοία και δέντρα.

Στον πόλεμο, οι Γάλλοι είχαν φοβηθή μήπως πέση αυτό το άριστούργημα στα χέρια των Γερμανών. "Όταν λοιπόν πρωτοπαρουσιάστηκε ο κίνδυνος, τέλειαν σ' ένα μουσειόνο κιβώτιο και το φύλαξαν σε μία καινούργιοφτιαγμένη κρύπτη, στο Μπαγιέ. "Από κεί, το μεταφέρανε κρυφά σ' ένα έξοχικό σπίτι, μαζί μ' άλλους έθνικούς θησαυρούς της Γαλλίας.

Μετά την άπελευθέρωσι του Παρισιού, ξαναβρέθηκε άσικτο στο Λούβρο.

ΦΟΒΙΣΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΚΑΡΟΛ είχε μάθει το γυρισμό του Γκράντ και καταλάβαινε πώς δεν ήταν δυνατό να μη συναντηθούν κάποτε, μιά κι' η πόλι ήταν τόσο μικρή. Παρ' όλα αυτά, όταν τον είδε νύχεται εκείνο το πρωί απ' το αντίθετο μέρος του δρόμου, ίσια πάνω της, δέμπόρεσε να μην ταραχθί.

— Κάρολ! Πόσο χαίρομαι που σε ξαναβλέπω! της φώναξε χαρούμενος ο Γκράντ. Όμορφηνες πολύ, ξέρεις!

Η νέα γυναίκα χαμογέλασε, βλέποντας πώς ο Γκράντ δεν είχε αλλάξει καθόλου. Ήταν ο ίδιος, εύθυμος κι' εκδηλωτικός όπως πάντα.

— Έμαθα πώς παντρεύτηκες κι' έχεις κι' ένα κοριτσάκι, συνέχισε σφίγγοντάς της το χέρι. Θάθελα πολύ να γνωρίσω τον άντρα σου! Έχετε νοικιάσει ένα διαμέρισμα στην καινούργια πολυκατοικία, νομίζω...

Η Κάρολ έκρυψε με δυσκολία την έκπληξί της.

— Τον άντρα μου; Ναι! Πώς... τραύλισε. Δηλαδή, δεν ξέρω αν...

— Ναρθώ τ' απόγεμα; τη διέκοψε ο Γκράντ.

Η νέα γυναίκα κούνησε καταφατικά το κεφάλι της, σαστισμένη ακόμα.

Όταν όμως ο Γκράντ την αποχαιρέτησε κι' έμεινε μόνη της, ένα σωρό σκέψεις πλημμύρισαν το μυαλό της.

Τί συνέβαινε λοιπόν;... Γιατί ήθελε ο Γκράντ νύχθι στο σπίτι της; Όταν είχε φύγει, έδω και πέντε χρόνια, δεν της είχε πη ούτ' ένα αντίο!

Η Κάρολ ήξερε το Γκράντ από μικρό κοριτσάκι. Ήταν έρωτευμένη μαζί του, όπως κι' όλες οι κοπέλλες στην πόλι τους, αλλά δεν έλπιζε πώς ο γοητευτικός αυτός καρδιοκατακτητής θα την πρόσεχε ποτέ.

Δεν ήταν άσχημη, μα τη χαρακτήριζε μιά τρομερή δειλία. Μιλούσε λίγο, ντρεπόταν όλο τον κόσμο κι' οι συγκινήσεις της ήταν συγκρατημένες και άχαρες. Παρ' όλη την αγάπη που της είχαν οι γονείς της, τη θεωρούσαν «χαζούλα».

Κι' όμως ο Γκράντ είχε αρχίσει ξαφνικά να της δείχνει ενδιαφέρον! Χόρευε μαζί της στα πάρτυ, τη συνόδευε στο σπίτι της και στο τέλος της έκανε έρωτική έξομολόγησι.

Η Κάρολ δε μπορούσε να πιστέψη μιά τόσο μεγάλη ευτυχία!

Ο πατέρας της δέχτηκε ευχαρίστως να την άρραβωνιάσει με το Γκράντ.

Γιά μερικές βδομάδες, η Κάρολ πετούσε στα σύννεφα...

Ένα απόγεμα, δέκα μέρες πριν απ' το γάμο, ο πατέρας της τη φώναξε και της είπε:

— Κορούλα μου, ο άρραβωνιαστικός σου είναι εξαιρετικό παιδί, αλλά δεν έχει συνηθίσει να δουλεύη σκληρά. Πρέπει να τον βοηθήσω εγώ. Ήρθε το πρωί και μου ζήτησε ν' αναλάβω την αντιπροσωπεία της επιχειρήσεώς μου στο Λονδίνο. Φυσικά, δέχθηκα. Θα φύγετε άμέσως μόλις παντρευτήτε.

Η είδησι έπεσε σαν κεραυνός στο κεφάλι της Κάρολ. Ύποπτευόταν απ' την αρχή πώς ο Γκράντ την είχε διαλέξει μόνο και μόνο για τα λεφτά της, μα προσπαθούσε να διώχη αυτή τη σκέψη. Τώρα πιά όμως ήταν σίγουρη!

Χωρίς να πη τίποτα στον πατέρα της, βρήκε το Γκράντ και του επέστρεψε το δαχτυλίδι του. Εκείνος

τάχασε, της ζήτησε εξηγήσεις, άλλ' η Κάρολ δεν του απάντησε.

Ο Γκράντ προσπάθησε μερικές φορές να την κάνει ν' αλλάξη γνώμη. Κι' όταν πείστηκε πιά πώς δε θα το κατάφερε, έφυγε μόνος του για το Λονδίνο.

Πέρασαν πέντε μήνες τρομερά δύσκολοι για την κοπέλλα. Κάθε βράδυ έκλαιγε και τη βασάνιζαν αμφιβολίες.

Μήπως είχε κάνει λάθος; Μήπως είχε παρεξηγήσει τον άρραβωνιαστικό της;

Στο τέλος, είχε μπη στη ζωή της ο Χιού, ένας νεαρός γιατρός. Της έδειξε όχι μόνο αγάπη και στοργή, αλλά και έμπιστοσύνη στην έξυπνάδα της, πράγμα που δεν είχε κάνει κανείς άλλος. Με τη βοήθειά του, η Κάρολ έπαψε νύχαι η αδέξια, η φοβισμένη κοπελλίτσα. Μέσα σε λίγον καιρό, έγινε αγνώριστη.

Δέχτηκε ευχαρίστως να παντρευτή το Χιού, γιατί ένοιωθε γι' αυτόν μιά μεγάλη τρυφερότητα και μιά ακόμα μεγαλύτερη ευγνωμοσύνη.

Τα χρόνια που είχαν περάσει μαζί κι' η γέννησι της κορούλας τους τους είχαν ενώσει ακόμα περισσότερο. Οι μέρες τους κυλούσαν ήσυχες, γαλήνιες κι' ευτυχισμένες.

Μα τώρα ο έρχομός του Γκράντ ξύπνησε τις παλιές αμφιβολίες της Κάρολ!

«Γιατί θέλει νύχθι στο σπίτι μου; αναρωτιόταν. Γιατί θέλει να γνωρίση τον άντρα μου; Μήπως για να πιάσουμε φίλιες και να με βλέπη συχνά;... Μα, αν είν' έτσι, τότε μ' αγαπούσε πραγματικά κι' εγώ τον παρεξήγησα!»

Ός τ' απόγεμα, ήταν σκεπτική κι' αψηρημένη. Ο Χιού το πρόσεξε κι' ανησύχησε. Ήξερε πώς ο πρώην άρραβωνιαστικός της γυναίκας του είχε γυρίσει και φοδόνταν μήπως τον ξαναερωτευθί η Κάρολ...

Άκουσε με προσποιητή ήρεμία πώς ο Γκράντ θα τους επισκεπτόταν τ' απόγεμα, και δεν έφερε καμιά αντίρρηση.

Μόλις χτύπησαν 6, ο Γκράντ έφτασε, γελαστός κι' εύθυμος, κουβαλώντας μιά τεράστια ανθοδέσμη για την Κάρολ. Η νέα γυναίκα την πήρε, με χέρια που τρέμανε, και χώθηκε στην κουζίνα, με τη δικαιολογία πώς ήθελε να βάλη τα λουλούδια στο νερό.

Απ' τη μισανοιχτή πόρτα άκουγε τους δυο άντρες να κουβεντιάζουνε.

Ξαφνικά, έφτασε στ' αυτιά της η φωνή του Γκράντ που έλεγε:

— Γιατί να μένετε σ' ένα νοικιασμένο διαμέρισμα και να πληρώνετε τόσα λεφτά; Έγώ φτιάνω μικρές μονοκατοικίες και τις πουλάω με δόσεις. Θα σάς συνέφερε πολύ ν' αγοράζατε μιά... Είναι ό,τι σας χρειάζεται!

Την ίδια στιγμή, ένα φως άστραψε στο μυαλό της Κάρολ.

Όχι, δεν είχε παρεξηγήσει το Γκράντ! Δεν την είχε άρραβωνιάσει άλλοτε, παρά για τα λεφτά της. Κι' ο λόγος που τον είχε σπρώξει τώρα να την επισκεφθί, ήταν απλώς για να τους πουλήση ένα σπίτι!

Η καρδιά της πλημμύρισε από ανακούφιση. Τίποτε δεν απειλούσε την ευτυχία της! Ο Γκράντ ήταν μόνο ένα λάθος της, που ευτυχώς το είχε καταλάβει γρήγορα...

ΧΑΡΙΕΤ ΠΡΑΤ

Ο Γκράντ χόρευε μαζί της στα πάρτυ και στο τέλος της έκανε έρωτική έξομολόγησι...

#Στένωσις της αορτής

Απ' έδω και 14 χρόνια θεραπεύεται με έγχειρσι

Η στένωση της αορτής είναι μια πάθησι ή καλύτερα μια ανατομική ατέλεια, που αρχίζει πριν το παιδί έρθει στον κόσμο. Πραγματικά, οι νεότερες παρατηρήσεις έδειξαν ότι η στένωση διαμορφώνεται κατά τους δύο πρώτους μήνες της ενδομητρίου ζωής.

Η στένωση εντοπίζεται συνήθετα στον καλούμενο ισθμό της αορτής, και σε άλλες μερικές, όποτε το αίμα περνάει από τον κλεισμένη ζώνη τροφοδοτείται τότε έμμέσως από το αίμα που φτάνει σ' αυτήν από άλλες περιοχές, αλλά με τρόπο έλλιπής και άνωμαλο.

Ο βαθμός της στένωσης δεν είναι πάντοτε ο ίδιος, αλλά ποικίλει κατά τα άτομα. Σε άλλες περιπτώσεις, δηλαδή, η στένωση είναι πλήρης, όποτε το αίμα δε μπορεί να περάσει από τον ισθμό της αορτής, και σε άλλες μερική, όποτε το αίμα περνάει από τον ισθμό, αλλά με δυσκολία και σε μικρές ποσότητες.

Οι πλήρεις στένωσεις είναι εκείνες που προκαλούν την προσοχή των γονέων, ενώ οι άλλες περνούν πολλές φορές άπαρατήρητες. Στην πλήρη στένωση συμβαίνει το εξής: Λόγω της στένωσης της αορτής, η μάζα του αίματος που εκκινάσεται από την καρδιά δε μπορεί να προχωρήσει μέσα στα άγγεία, που εξαρτώνται από το τόσο της αορτής και που τροφοδοτούν το κεφάλι, το λαιμό, τα άνω άκρα και το άνωτερο ήμισυ του κορμιού.

Σ' όλη αυτή την περιοχή προκαλείται τότε μια αίσθητη αύξηση της πίεσης, ενώ στην περιοχή που τροφοδοτείται από το μέρος της αορτής που βρίσκεται κάτω από το σημείο της στένωσης παρατηρείται υπόταση, σε τέτοιο, μάλιστα, βαθμό, ώστε είναι αδύνατον ν' αντιληφθούμε τους παλμούς στις διακλαδώσεις αυτού του οργάνου. Η σοβαρότης της άσθενείας, στην περίπτωση αυτή, εξαρτάται από τη δυνατότητα, που έχει το αίμα να κυκλοφορήσει πάλι, για να φτάσει στην αποκλεισμένη περιοχή.

Στις περιπτώσεις, όμως, της μερικής στένωσης, τα συμπτώματα είναι λιγώτερο έκδηλα και γι' αυτό το λόγο οι γονείς δεν ανησυχούν συνήθως. Κι' αυτό είναι χειρότερο. Γιατί οι διεθνείς στατιστικές δείχνουν ότι αυτοί οι άσθενείς δεν ξεπερνούν συνήθως τα 33 χρόνια. Σε σοβαρό ποσοστόν, άλλωστε, μεταξύ των 18 και των 20 χρόνων, εμφανίζονται διαταραχές, που τους κάνουν άναπνους και άνικανους να εργασθούν.

Η διάγνωση της στένωσης της αορτής δεν παρουσιάζει δυσκολία στις περισσότερες περιπτώσεις. Το χαρακτηριστικό της συμπτώματα είναι η υπέρταση στο κεφάλι και στο άνωτερο τμήμα του κορμιού και η υπόταση στο κατώτερο τμήμα (έλλειψις παλμών της κοιλιακής αρτηρίας, ψίξις των κάτω άκρων, αίσθημα κοπώσεως κτλ.).

Η θεραπεία της στένωσης της αορτής είναι κυρίως χειρουργική και συνίσταται στην αφαίρεσι του πλάκας του τμήματος αυτού του οργάνου και τη σύνδεσι των δυο άλλων τμημάτων, σε τρόπον ώστε να εξασφαλισθεί η κανονική κυκλοφορία του αίματος μέσα σ' αυτά. Τα δυσάρεστα συμπτώματα εξαφανίζονται τότε και ο άσθενής συνεχίζει κανονικά τη ζωή του.

Η έγχειρσι γίνεται στο άριστερό ήμισυοράκιο, όπου ο χειρουργός ανοίγει ένα μεγάλο άπαραθυρό. Η έπιτυχία της εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από την έκτασι της στένωσης και από την έλλειψι βλαβών τόσο στην αορτή όσο και στα γειτονικά όργανα.

Η έγχειρσις διαρκεί 30—50 λεπτά. Κατά το διάστημα αυτό, ο χειρουργός πρέπει να αφαίρεση το κομμάτι όπου υπάρχει η στένωση και να συνδέση κατόπιν τα δυο άλλα τμήματα της αορτής. Κατά τη διάρκεια της έγχειρσεως, η κυκλοφορία εξασφαλίζεται με τών πλάγιων, δηλαδή από τα αμφοτέρω άγγεία που παραλαμβάνουν το αίμα από τις γειτονικές αρτηρίες.

Σε μερικές περιπτώσεις, όμως, η στένωση εκτείνεται σε μεγάλο τμήμα της αορτής. Στη θέση του τοποθετείται τότε ή ένα κομμάτι διατηρημένης αορτικής, από εκείνης που προσφέρονται στις καλούμενες «τράπεζες» ή ένας σωλήνας από πλαστική ουσία. Τη δεύτερη αυτή λύσι την προτιμούν οι χειρουργοί. Γιατί, στις περιπτώσεις μεταμοσχεύσεως διατηρημένων αρτηριών, δεν αποκλείονται τα δυσάρεστα ενδοχόμενα, όπως είναι ο άνευρυσμός, ή θρόμβωσις, ή άπορρόφησις ή ή καταστροφή του προσθέτου ιστού κτλ. Ο κίνδυνος αυτός, όμως, είναι άνυπαρκτος με τους σωλήνες από πλαστική ουσία, που παρουσιάζουν το πλεονέκτημα ότι διατηρούνται επί μακρότατο χρονικό διάστημα, χωρίς να παθαίνουν καμμία αλλοίωσις.

Η έγχειρσι αυτή απαιτεί κάποια ιδιαίτερη δεξιότητα από

το χειρουργό, αλλά, κατά τα άλλα, είναι άκίνδυνη. Οι διεθνείς στατιστικές δείχνουν, εξ άλλου, ένα ποσοστό έπιτυχιών, που ξεπερνάει το 70%.

Η καλύτερη ηλικία γι' αυτή την έγχειρσι είναι μεταξύ των 10 και 15 χρόνων. Μεταξύ εκείνων που υπεβλήθησαν σ' αυτήν ήταν κι' ο δωδεκαετής πρίγκιπς Αλέξανδρος του Βελγίου.

Ο ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ ΠΟΥ ΚΑΝΕΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

Ο Άγγλος θε-αυετής Χάρρυ Έντουαρντς, για τον όποιο γράψαμε κι' άλλοτε λεπτομερώς, εξακολουθεί να χαλάει κόσμο στο Σάρρεϋ...

Πρόκειται για ένα πρώην τυπογράφο, ηλικίας 64 έτών, που γιατρεύει τους άρρώστους άκουμπώντας άπάντα τους τα χέρια του. Έχουν καταφέρει σ' αυτόν άνθρωποι κάθε ηλικίας και κοινωνικής τάξεως, καθώς και διάσημοι γιατροί και χειρουργοί!

Μέσα στα 11 χρόνια που κάνει το θεραπευτή, γιάτρεψε ακόμη

Η στένωση εντοπίζεται συνήθετα στον καλούμενο ισθμό της αορτής (βέλος). Η έγχειρσις, που θεραπεύει αυτή την ανατομική ατέλεια έγινε για πρώτη φορά το 1945 από το Σουηδό γιατρό Κράφφοντ.

και τέσσερα μέλη της άγγλικής βασιλικής οικογενείας: τη δούκισσα του Κέντ, την αδελφή της Όλγα της Γιουγκοσλαβίας, τον κόμητα Άλφον και την πριγκίπισσα Μαρία-Λουίζα.

Η Ιατρική Έταιρεία του έχει κηρύξει τον πόλεμο. Άλλ' αυτός άδιαφορεί και συνεχίζει τις θεραπείες του — που άποτελούν πολλές φορές άληθινά θαύματα. Γιατρεύει άκόμη και μόνιμες άναπνυρίες, παραλύσεις, καρκίνο, λευχαιμία, κλπ.

Σε κάθε περίπτωση, μιλάει μαλακά στον άρρωστο, άκουμπάει το χέρι του στο μέρος που πονάει, κλείνει τα μάτια του, συγκεντρώνεται και προσεύχεται.

Δεν πληρώνεται για τις θεραπείες. Δέχεται μόνον δωρεές, για να μπορεί να πληρώσει τις δακτυλογράφους που διακρινώνουν την πλημύρα της άλληλογραφίας που φτάνει συνεχώς άπ' όλα τα μέρη του κόσμου.

Πρέπει να σημειωθεί ότι ο Έντουαρντς έμπνυρε κι' από μακριά όσους του γράφουν ή του τηλεφωνούν, είτε για τον έαυτό τους, είτε για κάποιο άλλο πρόσωπο—που μπορεί να μην ξέρη καν τίποτε γι' αυτό. Άπανταί πρόθυμα στα τηλεφωνήματα που παίρνει, όποιάδήποτε ώρα της ημέρας ή της νύχτας.

Όπως έβγναι ο ίδιος, ή θεραπευτική του ικανότης όφείλεται στη βοήθεια του Θεού. Άποτελεί δηλαδή ένα συνδυασμό κρίκο μεταξύ Θεού και άρρώστου.

Άλλ' ένας έπιστήμων που άσχολήθηκε μ' αυτό το θέμα, υποστηρίζει ότι ή δύναμις των θεραπευτών είναι άνάλογη με τη ραδιενέργεια κι' ότι έχει μετρηθεί και φωτογραφηθεί από ένα Καναδό έρευνητή, το 1937.

Είμαι χριστιανός, με βαθεία πίστι—τονίζει ο ίδιος. Προτιμώ άσπόσο την έπιστημονική και άποδεδειγμένη έξήγησι, από τη θρησκευτική και μεταψυχική.

Συγκλονιστικό κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΜΕΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Φλοριμόν βρίσκει το παιδί του πεθαμένο. Πουλιάει το στρώμα του, για να πληρώσει τα έξοδα της κηδείας. Μα τα λεφτά που παίρνει άπ' αυτό, δεν του φτάνουν, και σκέπτεται τότε να παίξη χαρτιά στη λέσχη για να τ' αύξησει. Τα χάνει όμως όλα και φεύγει άπελπισμένος. Τον σταματάει τότε ο Ρομπέρ Ντερού, που είχε κερδίσει άρκετά εκείνη τη βραδυά, κι' όταν μαθαίνει την τραγωδία του, συγκινείται και του προσφέρει όσα τού χρειάζονται για την κηδεία. Ο Φλοριμόν τον βεβαιώνει πως θα τον ευγνωμονή αιώνα. Η Μαντελέν κι' ή μητέρα της έχουν κληρονομήσει τον πύργο και την περιουσία του Κλορόν και ζουν ήσυχοι και άνετα. Διαχειριστές τους και έμπιστοί τους είναι πάντα ο Κορδάλ. Ο ταμίας της λέσχης Μπαντίς γράφει μία μέρα στην κ. Κερμαντέκ, ζητώντας της ένα σημαντικό ποσό που δάνεισε στον προατετευμένο της Ρομπέρ, για να παίξη χαρτιά. Η κ. Κερμαντέκ θυμώνει και θλιβεται μαζί, για το κατάντημα αυτό του νέου. Κι' ή Μαντελέν παθαίνει μία νευρική κρίσι. Ύστερα ο Κορδάλ συμβουλεύει την κ. Κερμαντέκ να στείλη στο Ρομπέρ τα λεφτά που έλασε, απαιτώντας του όμως να πάλ να μείνη λίγο καιρό στον πύργο. Η κ. Κερμαντέκ του τα δίνει να τα πάλ αυτός στο Ρομπέρ.

5ον

Όστόσο, τον δέχθηκε τώρα με πολλή φιλοφροσύνη, μία κι' ήταν σταλμένος άπ' τη νουά του. — Άγαπητέ μου κύριε, του είπε εκείνος με οικειότητα, έρχομαι σε σας με διπλή ιδιότητα. Πρώτον, ως φίλος, εύχισμένος, που μπόρεσε με την εύγλωττία μου να πείσω τη νουά σας να σας βγάλει άπ' τη δύσκολη θέση και να σας στείλη τις 6 χιλιάδες φράγκα, που ζητούσε κάποιος Μπαντίς... — Πώς! Ο Μπαντίς άποτάθηκε στα νουά μου; Κι' εκείνη δέχθηκε;...

Μου έπιτρέπετε να συνεχίσω; Μπορώ να καυχθώ πως ή κ. Κερμαντέκ υποχάρησε χωρίς στη δική μου έπιμονή. Μου είχε ζητήσει τη γνώμη μου πάνω σ' αυτό το ζήτημα, κι' εγώ τη συμβούλευα να μη σας άρνηθ. Πάρτε, λοιπόν, τα λεφτά αυτά, μαζί με άλλες 4 χιλιάδες, που σας στέλνει, γιατί έκρινε πως θα σας χρειάζονται.

Ο Κορδάλ έβγαλε άπ' το πορτοφόλι του τα χρήματα και τ' άφερε πάνω στο τζάκι. — Έρω, κύριε, ότι ή νουά μου σας έχει άπόλυτη έμπιστοσύνη, είπε ο Ρομπέρ. Της έχετε δώσει άναμφισβήτητες άποδείξεις της άφοβότησώς σας. Σας ευγνωμονώ, λοιπόν, άληθινα για την έξυπνή της που μου προσέφερε.

Μπα, ως μη γίνεται πιά λόγος γι' αυτό! διαμαρτυρήθηκε ο Κορδάλ. Να δούμε όμως αν ή δεύτερη ιδιότητά μου θα με κάνει το ίδιο συμπαθή! Έπιφορτισίκα να σας διαδίδω ένα εξάψαλο εκ μέρους της νουά σας! Είναι μάλιστα τόσο πολλά αυτά που έχω να σας επαναλάβω, ώστε θα προτιμούσα να σας τα λέω λίγα-λίγα, αν θα θελήσετε να χρησιμοποιέτε για όδηγός σ' ένα φτωχό έπαρχιώτη, που δεν ξέρει καθόλου το Παρίσι!

Ο Ρομπέρ χαμογέλασε. — Ναί άπάντησε, καταλαβαίνω, ότι ή νουά μου κι' ή Μαντελέν θα βρίσκουν αξιοκατάκριτη τη διαγωγή μου. Έχουν δικίο... Έρω πόσο τις στενοχωρώ...

Είναι γεγονός, δέχομαι ο Κορδάλ, ότι δε μπορεί ποτέ να έγκρινουν το σύντομο τρόπο, που ξεκοκαλίζετε την κληρονομιά του πατέρα σας... Προπάντων ή κ. Κερμαντέκ, που λάτρευε τη μητέρα σας, βρίσκει πως το παρακάνετε — έτσι υπεβόη τουλάχιστον, μοιρονοί δε μου το έχει πη. Όσο όμως για τη δίδα Κερμαντέκ...

Τη Μαντελέν; — Ναί. Αυτή, για να είμαι ειλικρινής, δεν άσχολεύει καθόλου με κάτι τέτοιες λεπτομέρειες. Γιατί δεν έχει τους ίδιους λόγους με τη νουά σας να ενδιαφέρεται πολύ για τις συνέπειες εις βάρος σας...

Σ' αυτά τα λόγια, που πρόσφερε ο Κορδάλ μ' άφέλεια και άσφοδρία, μία έλαφρεία χλωμάδα φάνηκε στο πρόσωπο του Ρομπέρ. Ο Κορδάλ το πρόσεξε και συνέχισε:

Όστόσο θα ή διατηρήσει άσφαλώς μία στοργική άνάμνησι σας, έφ' όσον αυτή πρ-

τη ζήτησε άπ' τη μητέρα της να σας στείλη άμέσως τα λεφτά, που ζητούσε εκείνος ο άνθρωπος, μόλις έφτασε το γράμμα του. Της είπε πως είναι άρκετά πλούσια, ώστε να μην άφνιη το βαφτιστικό της σε τέτοια δυσχέρεια.

Η νουά σας, υποχωρώντας στην έπιμονή μας, ήθελε να σας στείλη τα λεφτά με το ρητό όρο να πάτε άμέσως να μείνετε δυο μήνες κοντά της, στον πύργο της. Η δεσποινίς Μαντελέν της είπε τότε ότι, κατά τη γνώμη της, δεν έπρεπε να σας έπιβάλει τέτοια άγγαραία γι' αντίλλαγμα της έξυπνότησώς της, κι' ότι ή περιουσία τους τους επέτρεπε να σας διευκόλυνε χωρίς πληρωμή...

Η χλωμάδα του Ρομπέρ μεγάλωσε. — Έτσι που το δίδω, αυτά τα χρήματα δεν του φαίνονται πιά σαν αδόκητη προσφορά της στοργής της νουάς του, αλλά σα μία έλεημοσύνη σχεδόν υποχρεωτική προς το γιο ή άνάμνησι της μητέρας!

Η κ. Κερμαντέκ κι' ή κόρη της του πετούσαν αυτές τις 10 χιλιάδες φράγκα από φιλανθρωπία, όπως θα έλευσαν ένα δυστυχισμένο, ένα πεινασμένο.

Σηκώθηκε άπότομα και πήρε τα χαρτονομίσματα, έτοιμος ν' άρνηθι περήφανος, να τα έπιστρέψη στον Κορδάλ. Συμμήθε όμως, ότι, την προηγούμενη μέρα, που είχε μείνει άπένταρος κι' είχε αναζητήσει το Μπαντίς για ένα καινούργιο δάνειο, εκείνος τον είχε άποφύγει.

Συμμήθε άκόμα πως κάποιος τοκογλύφος, άπ' τον όποιο είχε ζητήσει να δανεισθ ή ένα σημαντικό ποσό με έγγύησι τα λείψανα της περιουσίας του, του είχε δηλώσει πως θα σκεπτόταν, βάπαινε πληροφορίες και θα του άπαντούσε σε μερικές μέρες.

Σκέφθηκε, τέλος, ότι, όφου έδω κι' ένα μήνα τον κυνηγούσε μία φοβερή γκίνια, δε μπορούσε παρά ν' αλλάξει πιά ή τύχη, να τον ευνοήσει. Άν όμως άρριόταν τη βοήθεια, που του έρχόταν στην κατάλληλη στιγμή, θαταν υποχρεωμένος να έγκαταλείψη την παρτίδα, τη στιγμή ακριβώς που θ' άρχιζε πιά να κερδίζει και θα μπορούσε να έπιστρέψη στην κ. Κερμαντέκ όλα μαζί τα λεφτά που της χρωτούσε.

Ο χαρτοπαίκτης νίκησε τον άξιοπρεπή άνθρωπο. Άφρησ πάλι στη θέση τους τα χρήματα κι' έπεσε στον Κορδάλ — που παρακολουθούσε όλες τις κινήσεις του και μάντευε τις σκέψεις του:

ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΟ ΜΟΝΟΛΟΓΟΙ

Πρώτες αγάπες...

Φαρμάκια που ήπια!... Μπλάντρες, άσινες, καμώδες και τσάπες, σωρίζουν σ' έρείκη τις πρώτες εκείνες αγάπες μας αγάπες.

Μαδερία, δακάρια, ντουβάρια, καθρόνια, που νίαν χαρμάνι, σκεπάζουν κουφάρια έρωτων, που χρόνια δεν είχαν πεθάνει.

Ολόγλυκες έννοιες, άσθηματα σπάνια, αγάπες αιώνας, ζουμπούλια, γαρβένιες, γασίες, γερνάια διατόξιντα, υπεγκόνιες.

Με γυόστρες περβάγια με δούρομους υπολκόνι, μισόκαλαπτα νύχλια, παιδάστικα νύχλια, παιδάστικα πόνοι, παιδάστικα χλεια.

Και ζούσαν ως τώρα οι πρώτες εκείνες αγάπες μας αγάπες. Και φάνονταν μία ώρα μπλάντρες κι' άσινες, καμώδες και τσάπες...

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

— Η δεσποινίς Μαντελέν δε θα βρεθ ή στην άνάγκη ν' άνεχθ ή την παρουσία μου στον πύργο!... Έχω τώρα τόσες άσχολίες, ώστε — δυστυχώς για μένα — δε βλέπω πότε θα μπόρεσω να πάω...

— Όστόσο, ή κ. Κερμαντέκ έπέμεινε πολύ!

— Το θέτει δηλαδή ως όρο του δανείου που μου κάνει;

— Όχι, βέβαια. Φάνηκε όμως πως το έπιθυμούσε... Το ζητάει ως χάρι... Τί πρέπει λοιπόν να της πώ;

— Θα της γράψω για να την εύχαριστήσω και θα της εξηγήσω τους λόγους, που μ' έμποδίζουν να δεχτώ για την ώρα την πρόσκλησί της... Έτσι, άγαπητέ μου κύριε, δε θα έπιφορτισθ ή σε τίς καμιά άδάρεστη άποστολή. Να είσαστε δε βέβαιος, ότι θα τονίσω πως άναπτύξατε όλη σας την εύγλωττία, για να με πείσετε να κάνω αυτό το ταξίδι...

Ναί, θα με υποχρεώσετε...

Τους δέχομαι ένας υπηρέτης, που έρχόταν να ρωτήσει το Ρομπέρ αν μπορούσε να δέχ ή δυο ήθοποιούς, που θέλανε να του μιλήσουν.

— Ηθοποιοί;... Μου είναι άγνωστο! άπόρησε ο Ρομπέρ.

— Κι' όμως έπιμένουν να τους δεχθ ήτε... Τελοςπάντων, ως περάσουν.

Ο Κορδάλ θέλησε να φύγη, από λεπτότητα. Άλλ' ο νέος του είπε χαμογελώντας:

— Μείνετε, κύριε, σας παρακαλώ. Άς μη ξεχνάμε τον εξάψαλο, που έχετε να μου ψάλετε, τμηματικά! Ένωώ να εκπληρώσετε εύσυνείδητα την άποστολή σας... Θα φάμε μαζί, αν θέλετε.

Η πόρτα άνοιξε και μπήκαν ο Φλοριμόν κι' ή γυναίκα του.

Άπ' την ημέρα της κηδείας της κορούλας του, ο καλός άνθρωπος δεν είχε βανασθ ή τον Ντερού, παρ' όλες τις συχνές προσάθειες, που είχε κάνει — όπως άποδεικνυν οι πολυάριθμες κάρτες του, που είχε άφίσει στο σπίτι του εύρεγέτη του.

Ο Ρομπέρ τους κτύπησε σαστισμένος. Πραγματικά, είχαν κι' οι δυο τους αλλάξει άπαιτεύτα.

Η κ. Φλοριμόν δεν ήταν πιά ή χλωμή γυναίκα με τα κουρασμένα χαρακτηριστικά και τα άχρωμα χείλια, που είχε δ ή στη σοφία της οδού Όρελ. Ήταν τώρα μια ώραιότατη θανεία, φρεσκάια, άνδρη. Η έλαφρεία μελαγχολία, που υπήρχε χυμένη στο πρόσωπό της, την έκανε άκόμα έλκυστικότερη.

Φόρεσε ένα χαριτωμένο καινούργιο φόρεμα, ένα άωαιο καπελλάκι, κοψά παπούτσια και γάντια.

Μα κι' ο Φλοριμόν ήταν ντυμένος σ' του κουτιού, κολοειρισμένος, άπαλακάτος.

Ο Ρομπέρ δεν πρόλαβε ν' άνοιξη το στόμα του. Ο Φλοριμόν προχώρησε ζωηρά, του άρπαξε το χέρι και το φίλησε, λέγοντας του, με ύφος ήθοποιού, που έπαιζε ένα δραματικό ρόλο πάνω στη σκηνή:

— Ο εύρεγέτη μου, ο Θεός είσάκουσε έπιτέλους τις παρακλήσεις μας και μας χάρισε την εύτυχία να σας συναντήσουμε!

Ο Κορδάλ δε μπόρεσε να συγκρατήση ένα χαμόγελο. Ο Ρομπέρ σταμάτησε με μία χειρονομία τον ήθοποιό, που είχε πάρει φόρα. Πρόσφερε καθίσματα στους δυο έπισκεπτες του, σαν ευγενής οικοδεσπότης.

Μόλις κάθισε όμως, ο Φλοριμόν θέλησε να συνεχίση:

— Ο, έσείς που ή εύεργεία σας σαν μάννα έξ ουρανού...

— Σας παρακαλώ, άγαπητέ μου κύριε, δε μιλάμε πιά γι' αυτό το άήμαντο πράγμα, τον σταμάτησε πάλι ο νέος.

— Πώς να μιλώ για την υπηρεσία που μας προσέφερε, για τη γενναιοδωρία σας, για τη...

— Σας παρακαλώ! ξαναείπε ο Ρομπέρ... Στράφηκε ύστερα στην κ. Φλοριμόν και πρόσθεσε:

— Είμαι άληθινα πολύ εύτυχής, που σας έανασβέπω, κύριε. Όλσφα πολλές φορές να σας έπισκεφθώ, αλλά μου τύχανε ένα σωρό έμπόδα...

Ο Φλοριμόν έπιασε κουδέντα με την Κορ-

66λ, με τη συνηθισμένη οικειότητα των Α-
βοιτών.
— Θα ήμουν ο χειρότερος άχάριστος, κύ-
ριε, αν ξεχνούσα ποτέ ό,τι έκανε για μάς
ο κ. Ντερός...

Ο Ρομπέρ τόν δέκοψε πάλι:
— Σας βλέπω, άγαπητέ μου κύριε, ευχα-
ριστημένο, χαμογελαστό και περιποιημένο.
Μαντεύω πως θα σάς συνέδη κάποιο εύτυ-
χημένο γεγονός... Σίγουρα, θα πετύχατε κα-
νένα συμβόλαιο άντάξιο με τό ταλέντο σας.
— Κάτι καλύτερο, κύριε Ντερός!... πολύ
καλύτερο!... Γι' αυτό επιμείναμε τόσο να
σας δούμε σήμερα: για να σάς αναγγείλου-
με την εύτυχία μας και συγχρόνως να σάς
αποχαριτηθούμε. Φεύγουμε!

— ΆΑ! Πού πάτε;
— Πού πάει το πέταλο του ρόδου; Πού
πάει το φύλλο της δάφνης, όταν το παίρνει
το άεράκι!...

— Πολύ ποιητική εικόνα, παρατήρησε ο
Κορδάλ. Όχι όμως τόσο διαφωτιστική!
— Θα σάς εξηγήσω, κύριε!... Χωρίς να
πάω να είμαι ήθοποιός, ξέγινα και διευθυ-
της θιάσου.

— Διευθυντής;...
— Ή μάλλον συνδιευθυντής. Γνώρισα ένα
πλούσιο Μαικίνα, που τραγουτάει στο θέα-
τρο. Έχει γράψει αρκετά έργα... δόκλε-
ρο ρεπερτόριο! Καί φλέγεται απ' την επι-
θυμία να τα παρουσιάσει στο κοινό, στη Γα-
λλία, στο εξωτερικό, στην υφήλιο! Ο καλύ-
τερος λοιπόν τρόπος για να τό επιτύχη, ή-
ταν νάχη ένα δικό του θίασο. Έτσι, συνε-
ταίριστηκαμε οι δύο μας. Αυτός βάζει τα
κεφάλαια. Έγώ τό ταλέντο μου και την πεί-
ρα μου...

— Κι' αγόρασε δικό του θέατρο;
— Όχι. Ή τέχνη βρίσκεται σε μαρσάμο
στη Γαλλία και τα θέατρα κοστίζουν πολύ
ακριβά... Σχηματίσαμε, λοιπόν, ένα θίασο
και θα δώσουμε παραστάσεις στο εξωτερικό,
στην Άμερική, στην Αυστραλία, στις αποί-
κίες...

— Και σεις, κυρία, είπε ο Ρομπέρ στη
γυναίκα του Φλοριμόν, θα συνοδεύετε τόν άν-
τρα σας σ' αυτό τό γύρο του κόσμου;
— Ή αλήθεια είναι πως όνειρευόμουν
μια ζωή πού ήρεμη, άπάντησε εκείνη. Αφού
όμως ο άντρας μου νομίζει, ότi έτσι πρέπει
να κάνουμε...

Ο Ρομπέρ, ίκανοποιημένος που δε θα έ-
μενε μονάχος με τόν Κορδάλ, προσκάλεσε τό
άντρόγυνο να φάνε μαζί.
Χάρις στο Φλοριμόν, που ήταν στα κέφια
του, όλοι γελούσαν από τραπέζι.

Αφού φάγανε, ευχήθηκαν στον ήθοποιό κα-
λή τύχη και τέτοια επιτυχία, ώστε στο γυ-
ρισμό του να πέφτουν στα πόδια του όλοι
οι θιασάρχες του Παρισιού για να δεχθή να
εργασθή γι' αυτούς...

— Μειντε ήσυχος, άγαπητέ μου ευεργέ-
τη, τότε θα σάς εοφλήσω ό,τι σάς χρωστάω,
υποσχέθηκε ο Φλοριμόν.

— Σας παρακαλώ και πάλι να μη μιλάτε
πιά γι' αυτό! είπε ο Ντερός, σφίγγοντάς
του τό χέρι.
— Όταν χώρισαν, δεν ήταν πολύ άργα ά-
κόμα.

— Θέλετε να τελειώσουμε τη βραδυά μας
στη λέσχη; πρότεινε ο Ρομπέρ στον Κορδάλ.
Σκοπεύω να πάω ως εκεί, για να επιστρέψω
σ' αυτό τόν κ. Μπαντίς τις 6 χιλιάδες φράγ-
κα, που μου φέρετε.

— Θα σάς συνοδεύω πολύ ευχαρίστως,
άπάντησε ο Κορδάλ. Είμαι περίεργος να δω
μια χαρτοπαικτική λέσχη. Δεν έχω πάει
ποτέ...

— Εμπρός, λοιπόν!
— Ύστερ' από λίγο, έμπαιναν μαζί στη λέ-
σχη. Ο Μπαντίς βρισκότανε σ' ένα απ' τα
μικρά σαλόνια.

Ο Ρομπέρ τόν πλησίασε άμέσως και του
έπείστρεψε τά δανεικά, ενώ συγχρόνως του έ-

κανε δριμύτατα παράπονα, γιατί είχε άπο-
ταθή στην κ. Κερμαντέκ.

Ο Μπαντίς τραύλισε κάποια δικαιολο-
γία. Όταν όμως έμεινε μόνος, ψιθύρισε:
— Πάντως, ή μέθοδος μου πέτυχε... Άν
χρειαστή, θα την επαναλάβω!

— Πάμε να δούμε λίγο, που παίζουνε,
πρότεινε ο Ρομπέρ στον Κορδάλ.

— Έγώ έχω μια καλύτερη ιδέα, είπε έ-
κείνος χαμογελώντας. Θέλω πολύ να διακιν-
δυνέω μερικά φράγκα... Έτσι, για να δω
πώς τά χάνουμε!

— Δοκιμάστε λοιπόν...
Τη στιγμή εκείνη ακριβώς, άκούστηκε ή
φωνή του «κρουπιέρη», που έβγαζε σε πλει-
στηριασμό τό μπάνκο.

— Δυό χιλιάδες!... Δέ δίνει κανείς πα-
ραπάνω;

— Δυόμισι!
— Τρεις!

— Τί λένε; ρώτησε ο Κορδάλ τό Ρομπέρ.
Τί είν' αυτές οι τρεις χιλιάδες;

Μά ο νέος δεν άπάντησε. Είχε χλωμάσει,
έτρεμε και πάλευε μ' όλες του τίς δυνάμεις
με την τρελή επιθυμία που τόν είχε κυριέ-
ψει... Κάτι τούλεγε πως θα κέρδιζε! Οι 4
χιλιάδες φράγκα, που του είχε φέρει ο Κορ-
δάλ και που βρισκότανε μέσα στο πορτο-
φόλι του, νομίζε πως τό καίγανε τό δέρμα...

Ή τράπουλα, τό πράσινο τραπέζι, τού
χαμογελούσαν, τόν τραβούσαν ακατανίκητα...
Δέ μπορούσε ν' άντισταθή για πολύ.

— Μά την πίστι μου, είπε άπότομα στον
Κορδάλ, θα παίξω λίγο. Έχω την πεποίθηση
πως θάμαι τυχερός άπόψε... Δέ θα τό πήτε
όμως σ'ή νουνά μου... δεν είν' έτσι;

— Όχι βέβαια! Μάλιστα, αν χάσετε, θα
την πείσω να σάς βοηθήσει πάλι. Προπάν-
των, αν υποσχεθήτε νάρητε στον πύργο.

— Θα δούμε γι' αυτό...
— Τρεις χιλιάδες... έλεγε ο «κρουπιέρης».

Κανείς άλλος.

— Τέσσερις! φώναξε ο Ρομπέρ.

— ΆΑ, είναι ο κ. Ρομπέρ, είπε ο «κρου-
πιέρης» χαιρετώντας τον. Ένα, δύο, τρία...

Ή μπάνκα ανήκει στον κ. Ρομπέρ.

Δυό ώρες άργότερα, ο Ντερός κι' ο Κορ-
δάλ βγαίνουνε μαζί απ' τη λέσχη.

— Σας είχα χάσει, είπε ο νέος. Πώς τα
περάσατε; Ευχαριστηθήκατε;

— Έν μέρει ναί, γιατί είδα πως χαρτο-
παίζουνε στις λέσχες... Έχασα στη στιγμή
20 χρυσά φράγκα, προτού τό καταλάβω κα-
λά-καλά. Από κείνη τη στιγμή, παρακολου-
θούσα άπλως τό παιχνίδι τών άλλων και δια-
κίμαζα τις συγκινήσεις του χωρίς να δια-
κινδυνεύω τά λεφτά μου!

— Ναί, αλλά και χωρίς την ελπίδα να
κερδίσετε, συμπλήρωσε ο Ρομπέρ, χαμογε-
λώντας.

— Έσείς κερδίσατε;

— Πέντε χιλιάρικα. Δέ σάς τώλεγα εγώ
πως θάμουν τυχερός; Πάνω από ένα μήνα
τώμα με κυνηγούσε ή γκίνια. Καιρός ήταν
πιά ν' αλλάξή ή τύχη μου! Έτσι, θα μπο-
ρώ να επιστρέψω γρήγορα στη νουνά μου
όσα της δανείστηκα.

— Φοβάμαι ώστόσο πως δε θα σάς δούνε
τόσο σύντομα στον πύργο...

Ο Ρομπέρ δεν άπάντησε.

Οι δύο άντρες χωρίστηκαν έξω απ' τό
ξενοδοχείο του Κορδάλ.

Καθώς ο τελευταίος ανέβαινε στην κάμαρά
του, έλεγε με τό νού του:

«Μπορώ νάμαι ευχαριστήμένος απ' τη μι-
κρή έρευνά μου... Δεν υπάρχει φόβος να για-
τρευτή!... Πιστεύω πως δεν πήγε χαμένο τό
ταξίδι μου!...».

ΙΔ'.

Μόλις γύρισε στη Βάν, ο Κορδάλ έσπευσε
να δώση αναφορά στην κ. Κερμαντέκ για την
άποστολή του. Μίλησε για τό πάθος του
Ρομπέρ Ντερός με έκφράσεις διακριτικές,

σάν τίμιος άνθρωπος, που δίσταζε ανάμεσα
στην ανάγκη να πη την αλήθεια, και την
επιθυμία του να μη λυπήσει τις δυο γυναί-
κες.

Έπαύνασε την καλή του καρδιά και τη
νοημοσύνη του. Διηγούσε τό επεισόδιο της
βοήθειας, που είχε προσφέρει στον ήθοποιό.
Βεβαίως μάλιστα πως υπήρχαν ελπίδες ρι-
ζικής θεραπείας του, αν έμενε λίγο καιρό
στον πύργο — όπως τό είχε υποσχεθί.

Ή Μαντελέν ένοιωσε σφιγμένη την καρ-
διά της σ' όλη αυτή την αφήγηση. Χάσκει
όμως όταν άκουσε πως άρχόταν ο Ρομπέρ.
Θάφερε τότε αυτή να τόν κρατήσει κοντά της,
να μη τόν αφήσει να ξαναγυρίσει σ' εκείνο
τό άπείσιο Παρίσι!

— Άλλ' ύστερα από μερικές μέρες, έφτασε
ένα γράμμα του Ρομπέρ Ντερός. Προσπαθού-
σε άσέβη να δικαιολογήθ, ανέβαλλε για ά-
καθόριστη εποχή τό ταξίδι, του στη Βάν, με
προφάσεις τόσο λίγο αληθοφανείς, ώστε ή
κ. Κερμαντέκ πληγωόσκε βαθειά κι' ή Μαν-
τελέν ένοιωσε να την πλημμυρίζη άπελπι-
σία...

— Δεν υπάρχει πιά ελπίδα γι' αυτόν, της
είπε ή μητέρα του με θλίψη. Είναι χαμένος...
Οά μείνει στο Παρίσι, μ' όλο που
τόν παρακάλεσα... μ' όλο που έξέρει πόσο ή-
θελος να τόν δής μερικές μέρες... Τελείωσε
πιά!

Ο Κορδάλ φάνηκε πως ήθελε να ύπερα-
σπισθί ακόμα τόν παραστρατημένο. Μά ή κ.
Κερμαντέκ τόν σταμάτησε, λέγοντάς του:

— Σας παρακαλώ κύριε Κορδάλ, μην έ-
πιμένετε πάνω σ' αυτό τό θέμα... Έχω σχη-
ματίσει πιά ή γνώμη μου.

— Άς ελπίσουμε για τό μέλλον... είπε
υποκριτικά ο Κορδάλ, ενώ ή Μαντελέν έβγα-
ζε τρέχοντας απ' τό σαλόνι, γιατί δε μπο-
ρούσε πιά να κρατήσει τό δάκρυά της.

Από τότε, οι μέρες κυλούσαν μονότονα
στον πύργο, όμοιες ή μία με την άλλη.

Ή κ. Κερμαντέκ είχε πάρει κοντά της και
τη δασκάλα της κόρης της, τη δεσποινίδα
Ουλμπρέγκ, μια καλή και άξια γεροντοκόρη.

Την ήθελε για να κρατάει συντροφιά της
Μαντελέν.

— Όταν, λοιπόν, έγκαταστάθηκε στη Βάν
ο Κορδάλ, έργενης κι' αυτός, ή δίσ Ουλμπρέγκ
άρχισε να έλπιζή πως είχε βρή έπιτέλους
τόν άντρα, που όνειρευότανε. Τόν έρωτεύθηκε
σφοδρά και ρωμαντικά κι' άρχισε μια συ-
στηματική πολιορκία του.

Στις βραδυνές βεγγέρες, άπάγγελλε στι-
χούς του Λαμαρτίνου και τό Μυσέ, ενώ
συγχρόνως τόν γλυκοκύταζε...

Μά εκείνος άντιστεκόταν επίμονα! Έδει-
χνε άπάθεια κι' αδιαφορία. Ίσως μάλιστα
να μην υποψιάζετανε καθόλου τά σχέδια της
για γάμο...

Ή μικρή αυτή κωμωδία διασκέδαζε την κ.
Κερμαντέκ, ώστόσο άρχισαν να την άπασχο-
λούν άλλες σοβαρότερες φροντίδες.

Πραγματικά, ο γιατρός έδειχνε κάποια ά-
νησυχία για την υγεία της κόρης της.

Ένώ στην άρχή εμφανιζότανε στον πύργο
μόνο μία φορά τη βδομάδα, τώρα πήγαινε
έκει κάθε βράδι, με την πρόφαση πως ήθελε
να παίξή χαρτιά με την κ. Κερμαντέκ και τόν
Κορδάλ, στην πραγματικότητα όμως για να
παρακολουθί από κοντά μια επίμονη αδιαθε-
σία της Μαντελέν, που τόν παραξένευε.

Είχε άλλάξει πρώτα τελείως ό χαρακτήρας
της κοπέλλας. Είχε γίνει ευερέθιστη κι' έ-
γωίστρια. Φαινόταν πως εύχαριστηότανε να
μαλώνει συνεχώς με κάποιον.

Τάβαζε με όλους, με τη μητέρα της, τό
Γκοελάντ, τόν Κορδάλ, προπάντων δε τη δα-
σκάλα της. Όλοι πλήρωναν την κακοκεψία
της και τούς άδικαιολόγητους θυμούς της.

— Άλλοτε πάλι έβασε τά γέλια, χωρίς αί-
τία, κι' άμέσως κατόπιν ξέσπαγε σε κλά-
ματα.

— Νεύρα είναι! έλεγε ο γιατρός στη μη-
τέρα της. Δίνετε της βρωμιούχα και προσ-
παθήστε να διασκεδάσ όσο τό δυνατόν.

Μερικές μέρες άργότερα, ή αρρώστια της
Μαντελέν άλλάξε μορφή. Έμενε τώρα βυθι-
σμένη σε βαθειά κατάπνωση, άπαντώντας
λακωνικά και με δυσφορία στις άνήσυχες έ-
ρωτήσεις της μητέρας της.

— Είμαι καλά... δεν έχω τίποτα... της
έλεγε στερεότυπα.

Στό τέλος, ή κ. Κερμαντέκ άναρωτήθηκε
μήπως ή παράξενη αυτή κατάσταση της ό-
φειλόταν στο ότι δεν είχε είδήσεις απ' τό
Ρομπέρ Ντερός.

Τόν άγαπούσε, λοιπόν, τόσο πολύ, ώστε
τη σκότωνα σιγά-σιγά ή έγκατάλειψί του;...
Προσπάθησε να διαβάσει με τρόπο μέσα
στην καρδιά της. Μά ή Μαντελέν δε φαι-
νότανε ν' άνησυχί υπερβολικά για τό Ρο-
μπέρ...

— Όστόσο, ή κ. Κερμαντέκ έγραψε στο νέο
— όπως ξέρουν να γράφουν οι μητέρες. Του-

στείλε ένα γράμμα τυφερό κι' άξιοπρεπές
μαζί, στοργικό και σταθερό.

Δεν τό μίλούσε καθόλου για την άρρώ-
στια της Μαντελέν. Τούδινε όμως να κατα-
λάβη πως ή παρουσία του στον πύργο θα
τούς εύχαριστούσε όλους και πως θα ξεχνού-
σαν πρόβλημα όλα τού τά σφάλματα, αν με-
τάνιωαν κι' υποσχότανε σοβαρά να διορ-
θωθί.

Ο Ρομπέρ πήρε τό γράμμα αυτό σε μια
εποχή, που τόν κυνηγούσε και πάλι φριχτή
γκίνια. Είχε ξαναδανειστή απ' τό Μπαντίς,
είχε πουλήσει ή υποθηκεύσει τά τελευταία
λείψανα της περιουσίας του και φοβότανε
πως θάμενε στο δρόμο...

Δεν τόλμισε ώστόσο να πείσθ σ'τά πόδια
της νουνάς του, να της τά πη όλα, να της
ζητήση ένα άσφαλισμένο άσυλο κοντά της,
για να μπορέση να επανορθώση με μια ολο-
κληρή ζωή άφοσιώσεως και τυφερότητας τις
τρέλλες, στις όποιες τόν είχε παρασύρει τό
όλέθριο πάθος του...

Δεν τόλμισε, γιατί ντρεπόταν ακόμα για
έκείνες τις 10 χιλιάδες χρυσά φράγκα, που
τού είχε στείλει με τόν Κορδάλ και που δεν
είχε μπορέσει ακόμα να της τά επιστρέψη.

Απάντησε μ' ένα μεγάλο γράμμα, γεμάτο
άόριστες εξηγήσεις. Ή κ. Κερμαντέκ τώδεσε
στην κόρη της. Έκείνη — έπηρεασμένη απ'
τις σατανικές πανουργίες του Κορδάλ — τό
διάβασε κι' ύστερα είπε ψυχρά στη μητέρα
της:

— Γιατί να γράφεις στο Ρομπέρ;... Θάρ-
θι όταν του τό επιτρέψη ή τράπουλα!

— Όστόσο, ή νέα είχε χάσει έξωνικά την
δρεξί της. Τό στομάχι της δεν άνδεχότανε
καμμία τροφή.

Τό καινούργιο αυτό σύμπτωμα έπεισε τό
δόκτορα Μποναρντέλ πως έπρόκειτο για γα-
στρίτιδα. Διάταξε ένα άφραμακο, άλλ' ή Μαν-
τελέν άνησυχία κατηγορηματικά να τό πάρη.

— Όστόσο, ένα πρωί, έξπννε με μια δια-
βολεμένη πείνα. Κι' από την ημέρα εκείνη
έτρωγε άχρόταγα.

— Ντρεπόμαι για τη λαιμαργία μου!
Έλεγε κάποτε, χαμογελώντας.

Έκείνο, που παραξένευε τό γιατρό, ήταν
ότι ή υπερβολική αυτή δρεξί της δεν όφει-
λότανε σ' άποκατάσταση της υγείας της.

— Άκολούθησαν κι' άλλα περίεργα φαινομέ-
να. Ή Μαντελέν άδυνατίζε. Τό πρόσωπό της
χλωμάινε, τά μάτια της στεφανώνονταν από
μαύρους κύκλους.

Συγχρόνως, την έπιανε κάθε τόσο ένας ξε-
ρός, χαρακτηριστικός βήχας και τά μάγουλά
της έπαίρναν ένα νοσηρό κόκκινο χρώμα.

Ο Μποναρντέλ την άκροάστηκε με μεγάλη
προσοχή. Όταν τελείωσε την εξέταση του,
άναρωτήθηκε μ' άνησυχία μήπως είχε τρελ-
λαθί...

Ένώ στην άρχή είχε διαγνώσει γαστρί-
τιδα, τώρα φαινόταν πως δεν υπήρξε ποτέ
αυτή ή άρρώστια. Παρουσιάζονταν όμως χα-
ρακτηριστικά συμπτώματα φυματώσεως!

Δυό βδομάδες άργότερα, χωρίς να υπο-
βληθί σε καμμία νοσηλεία, ή κοπέλλα ξανα-
βρήκε τό χρώμα της υγείας παχυνε και στα-
μάτησε ο βήχας της. Ο καλός γιατρός σά-
στισε και πάλι.

— Έπειτα από λίγο καιρό, ένα πρωί, ή
Μαντελέν τού άναγγείλε ότι, απ' τη μία μέ-
ρα στην άλλη, δε μπορούσε πιά να μεταχει-
ριστή τό άριστερό της χέρι. Πραγματικά,
τό μπράτσο της κρεμόταν σαν άψυχο και τά
δαχτυλά διατηρούσαν μια μόνιμη ασύσπαι.

— Έχουμε τώρα και παραλύσι!», είπε με
τό νού του ο γέρος γιατρός.

Δεν ήξερε πιά τί να σκεφθί...

— Λοιπόν, γιατρέ; τόν ρώτησε με άγω-
νία ή κ. Κερμαντέκ. Τί έχει;

— Τίποτα τό σοβαρό! είπε ο Μποναρ-
ντέλ, χαμογελώντας στη Μαντελέν, για να
την καθησυχάση. Θα περσίει κι' αυτό, όπως
κι' ο βήχας κι' ή άνορεξία. Είναι ζήτημα
μιάς βδομάδας... Πές μου, μικρή μου, τί
αισθάνεσαι;

— Μά σάς όρκίζομαι, γιατρέ, δεν είμαι
άρρωστη... Μονάχα πού δε μπορώ να μετα-
χειριστή τ' άριστερό μου χέρι. Τίποτ' άλ-
λο... Νοιώθω μόνο κάτι σά μούδιασμα στο
χέρι, σ'τά πόδια... και κάποτε ένα πνίξιμο...

— ΆΑ, καλή!

Ο γιατρός πήγε να βοή την κ. Κερμαν-
τέκ, που είχε βγή στο μεταξύ και τόν περ-
ρίμενε μ' άνησυχία στο σαλόνι.

— Ξέρω τώρα πού βρισκόμαστε! της είπε
για να την καθησυχάση.

Στην πραγματικότητα όμως, ήταν σαστι-
σμένος, γιατί βρισκότανε μπροστά σε μια
άρρώστια τόσο διαφορετική απ' όσες είχε
συναντήσει σ' όλη την καριέρα του.

— Όλα εκείνα τά συμπτώματα τόν έκαναν
να πελαγωγή κυριολεκτικά. Ή άμχανία του
μεγάλων, Έγραψε ώστόσο μια συνταγή και
είπε:

— Θα ξανάρθω αύριο.

Γυρίζοντας όμως στη Βάν, ήταν παραγ-
μένος και βυθισμένος σε σκέψεις. Όταν έ-
φτασε στο σπίτι του, συμβουλευθηκε τά βι-
βλία του, ψάχνοντας να βρή τ' όνομα του
άγνωστου έλθρου, που είχε να πολεμήση.

Την ίδια ώρα, κι' ο Κορδάλ ξαναδιάβαζε
τά Ιατρικά συγγράμματα του, που τά είχε
από τόσο καιρό κλεισμένα.

Θυμότανε μια παράξενη περίπτωση, που
είχε μελετήσει άλλοτε. Ο διάσημος Σαρκό
είχε εξετάσει μια γυναίκα, που φαινόταν πως
υπέφερε πρώτα από φυματίωση και κατόπιν
από έλκος τόν στομάχου. Κι' όμως δεν της
είχε βρή καμμία απ' αυτές τις δυο άρρώ-
στιες. Τίποτ' άλλο από μια όξεία νευρώσι.

Σχεδόν όμοια παρουσιαζότανε κι' ή κατά-
σταση της Μαντελέν. Έκείνη ή γαστρίτις,
που είχε γιατρευτή μονάχη της, από μια μέ-
ρα στην άλλη, έκείνος ο επίμονος βήχας πού
σταμάτησε ως δια μαγείας... Ή άναλογία ή-
ταν έντυπωσιακή. Δέ χωρούσε άμφιβολία.

Ο Κορδάλ ήταν βέβαιος πιά: Ή Μαντε-
λέν ήταν νευρωσική.

— Άλλωστε, είχε διαγνώσει ο ίδιος μια κρί-
σι, καταληψίας στη λιποθυμία της Μαντε-
λέν, την ημέρα που είχε φάσει τό γράμμα
του Μπαντίς για την κ. Κερμαντέκ.

Ο Σαρκό είχε πει πως, μια γυναίκα, άρ-
ρωστη τόν νοσοκομείο του, και την είχε ρω-
τήσει στον ύπνο της σε ποιά σπιτί έμενε
και ποιοί ήταν οι άλλοι ένοικοι. Άφού λοι-
πόν τού άπάντησε λεπτομερώς, της είπε:

— Θυμάστε ότι, στις 3 Αυγούστου, κατά
τις 2 τό άπόγεμα, γυρίσατε στο σπιτί σας.

— Όταν φτάσατε στο πρώτο πάτωμα, άκού-
σατε φωνές από μια κάμαρα. Κυτάξατε από
την κλειδορότρυπα και είδατε τό γεροντο-
παλλήκαρο, που κατοικεί στο ίδιο πάτωμα
με σάς, να προσπαθί να κακοποιήση τη μι-
κρή κόρη τών ένοικιαστών τού πρώτου πα-
τώματος. Τό κοιτάσκι πάλεε, άντιστεκό-
ταν. Έκείνος της φίμωσε... Τά είδατε όλα
και παρασβήκατε τόσο πολύ ώστε δεν τόλ-
μήσατε να πήτε τίποτα.

— Όταν έμπήνατε, δε είσατε βέβαιη πως
αυτή ή περίπτωση συνέβη πραγματικά. Κι'
αν γίνονταν άργότερα άνακρίσεις γι' αυτό τό
έγκλημα, θα πήτε την αλήθεια!

— Έπειτα ο Σαρκό έξπννε τή γυναίκα ύ-
πν, χωρίς να της κάνει τόν παραμικρό ά-
παινισμό για ό,τι της είχε πη.

Τρεις μέρες άργότερα, της έστειλε ένα
φίλο του, δικηγόρο, που της παρουσιάστηκε
σαν άνακριτής και τη ρώτησε για τό «έγ-
κλημα». Έκείνη τού τά διηγήθηκε τότε όλα
λεπτομερώς, όπως της τά είχε υποβάλει ο
γιατρός.

— Ήξερε καλά πόσο σοβαρή ήταν αυτή ή κα-
τάθεσί της. Μά ήταν έτοιμη να την επανα-
λάβη και στο δικαστήριο, να όρκισθ στο
Ευάγγέλιο πως έλεγε την αλήθεια.

Ο Σαρκό έπενεθί τότε και την εξώρκισε
να σκεφθί καλά αυτά που έλεγε.

Μά εκείνη έπέμεινε ακλόνητα στην κατά-
θεσί της. Είχε δ, ήταν βέβαιη! Θεωρούσε
δικαίο να τιμωρηθί ο ένοχος...

— Όταν ο Κορδάλ τελείωσε τό διάβασμα,
τό μετώπο του είχε βροχή από ιδρώτα. Έ-
τρεμε από συγκίνηση κι' έλεγε με τό νού
του:

«Ποιάς ξέρει!... Ίσως βρώ σ' αυτές τις
γχαμμές ή σωτηρία μου, όταν παρουσια-
σθί ο κίνδυνος!».

ΙΕ'.

Πραγματικά, ή κατάστασι άνησυχούσε σο-
βαρά τόν Κορδάλ. Σε τρεις μήνες μονάχα,
θα έληγε ή προθεσμία που τού είχε δώσει
ο Κερμαντέκ.

— Όλον αυτό τόν καιρό, ο Κορδάλ δεν είχε
μείνει άόργος. Είδαμε με πόση επιδεξιότητα
είχε κερδίσει την έμπιστοσύνη και τη φίλια

της κ. Κερμαντέκ, καθώς και τη συμπάθει
της Μαντελέν, παρ' όλη την άρχική αντί-
στασι της κοπέλλας.

Είχε κατορθώσει να πραγματοποιήση τό
σχέδιο που κατέστρωσε άμέσως μετά τό θά-
νατο τού Κερμαντέκ. Είχε γίνει πραγματικά
άπαραίτητος για τις δυο γυναίκες, ο σύμ-
βουλος κι' ο έμπιστός τους.

Δέν έπαίρναν καμμία σοβαρή άπόφασι,
χωρίς να ζητήσουν τη γνώμη του και να
τούς δώση τη συγκατάθεσί του.

— Όστόσο, είχε άρκετή νοημοσύνη, ώστε να
μην υπερβάλλη την έπιρροή του. Βέβαια, εί-
χε άποκτήσει μια θέση σημαντική. Άλλά θα
την έκανε άμέσως, όταν θα φανεωνότανε
τό φοβερό μυστικό, που έκρυβε τό γράμμα
έκείνο που βρισκόταν σ'τά χέρια τού συμβο-
λαιογράφου Άρντουίν.

Την ημέρα, που τού είχε όρίσει ο Κερμαν-
τέκ, δηλαδή τρία χρόνια ακριβώς μετά τό
θάνατό του, ο εύσυνειδητος συμβολαιογράφος
θα παρέδιδε στη χέρα τόν κλειστό φά-
κελλο. Θα τόν άνοιγε εκείνη... και τότε θα
τελείωναν όλα!

Καμμία ανώριπνη, δύναμι δε θα μπορού-
σε να έμποδίση την κατάρρευσι τών όνειρων
του Κορδάλ!

Κι' αν ακόμα οι δυο γυναίκες ήταν διατε-
θειμένες να συγχωρήσουν τόν κλοπή του, για
χάρι τών υπηρεσιών που τού είχε προσφέρει,
ποτέ δε θα ξεχνούσαν όμως πως είχε άφισει
να λασποφή ή μνήμη τού έντιμου Κερμαντέκ
με τό αίσιος τού δικού του έγκλήματος.

— Παρ' όλο τό εύγενικό ψέμμα, που είχε πη
άλλοτε ή Μαντελέν στον Κλορόν, στο βά-
θος της καρδιάς της ήταν άναγκασμένη

ρές σας και να συμπληρωθεί η θεραπεία σας! Και τότε η έλπιδα πως θα μπορούσα να προγγίσω μια μέρα στον τόπο μου, θα με κάνει να έρωσθ με πάθος, με ζήλο, με ιμπουλσιασμό, για να γίνω άξιος σας!

Η 'Ανζέλ δεν άπαιτώςτην άρχη. Περιπάτησαν πολλή ώρα άκόμη ό ένας κοντά στον ήλιο. Η καρδιά του νέου χτυπούσε δυνατά.

Τι άπάντησι θα τούδινε έκεινη, για την όποια ήταν έρωμος να θυσίαση τη ζωή του; Τέλος η 'Ανζέλ ξέφριζε τά κείλη της.

— Πιέρ, είπε με συγκίνηση, δέν ξέρω τι μου επιφυλάσσει το μέλλον και δέν αναλαμβάνω καμμία ύποχρέωση. Άφού τόν θέλετε, δέχομαι να μείνω στον κόσμο... Σας όφειλω πολλά και δέ θέλω να σας κάνω δυστυχισμένο... Δέ θα ξαναδωθώμ πιά, άλλα θα ζέρετε πως σας σκέπτομαι και πως δέ θέλω να σας δέχασω.

— Άνζέλ!...
— Δουλέψτε! πρόφερε έκεινη γλυκά.

Τού έδωσε τόν χέρι της, μπήκε στο σπίτι της κι' έκλεισε πίσω της τήν πόρτα.
Θ'

Θεύγοντας άπ' τήν 'Ανζέλ, ό Πιέρ Ουμπέρ ήταν γεμάτος χαρά, γιατί με μία τήν λέξη είχε άναπερώσει τις έλπίδες του.

Θα ριχνότανε τώρα με άπίστευτο ζήλο στη δουλειά, για ν' αναδειχθί με τήν άξια του. Τέσσερα χρόνια άργότερα, χάρις στις συνεχείς προσπάθειές του, στην άξια του και στις συμβουλές του καθηγητού του, πήρε μία καλή θέσι χειρουργού σ' ένα νοσοκομείο.

Στά τέσσερα έκανε χρόνια, η 'Ανζέλ είχε εξασφαλίσει τη φίλια, τη συμπόθεια και τό σεβασμό όλης της πλούσιας οικογένειας που τήν είχε δέχθ άνάμεσά της.

Όταν έλαβε τό γράμμα του Πιέρ Ουμπέρ, που τήν άναγγέλλε τήν έπιτυχία του, βρισκόταν μαζί με τήν καλή θεία Κορνουλιέ, που τήν άγαπούσε σάν μητέρα της.

Η θαυμάσια έκεινη γυναίκα τήν είδε να δακρύει και τη ρώτησε με καϊδευτική φωνή: — Τι τρέχει, παιδί μου; 'Αντί γι' άλλη άπάντησι, η 'Ανζέλ τής έδωσε τό γράμμα του πατρός, που έλεγε:

«Αγαπητή μου φίλη. Κέρδισα τη θέσι του χειρουργού που φιλοδοξούσα. Και τό όφείλω σέ σας, στην άνάμνησιν σας, στην άδιάκοπη σκέψιν σας. 'Επιτρέψτε μου να σας εκφράσω τήν ευγνωμοσύνη μου και να σας διαβεβαιώσω για τήν άναλλώγιτη άφοσίωσιν μου.

Πιέρ Ουμπέρ»

Όταν τελείωσε τό διάβασμα η θεία Κορνουλιέ κτύπησε τήν «'Ανζέλ της», όπως τήν έλεγε. Τήν είδε να κλαίει.
— Ά, τόν αγαπάς λοιπόν! τής είπε.
Η 'Ανζέλ σκώθηκε, πήγε κοντά της κι' άπάντησε μαλακά:

— Νοιώθω μία μεγάλη συμπάθεια γι' αυτόν. Ως τώρα όμως κανείς έρωτας δέν έαδυσε άπ' τήν καρδιά μου τήν άνάμνησιν του αγαπημένου 'Αντρέ.

Μερικές βδομάδες άργότερα, η θεία Κορνουλιέ παρουσίασε τό δόκτορα Πιέρ Ουμπέρ σ' όλη τήν οικογένεια. Μπουρνεβίλ, σ' ένα μεγάλο γεύμα που έδινε στο σπίτι της. Κι' άπ' τό βράδυ έκείνο, ό νέος και διάσημος ήδη χειρουργός έγινε οικογενειακός φίλος.

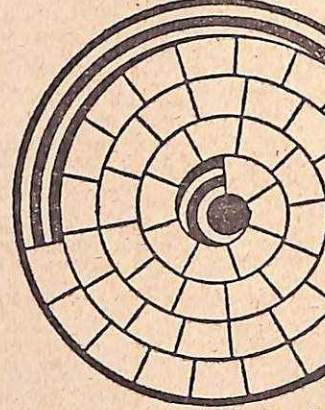
Έπειτα από ένα χρόνο, παντρεύτηκε έπιτέλους έκεινη που τόσο ποθούσε και που θά τήν άγαπούσε σ' όλη του τη ζωή. Η Σουζάν — που είχε άποκατασταθί η περιουσία της χάρις στις φροντίδες και στη γενναϊότητα του θείου της — ήταν έδώ και δύο χρόνια κόμποςά ντε Μπρέν.

Ποτέ δέν έμαθε τά θλιβερά

ΤΙΑ ΜΙΚΡΟΎΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Κοχλία

Ξεκινώντας από τό κέντρο τού κοχλία θα συμπληρώσετε τό σχεδίο αυτό με 8 λέξεις των όποιων θα βρήτε πιά κάτω τις σημασίες. 'Αν βρήτε τη σωστή λύσι, τότε διαβάζοντας τά γράμματα άνάποδα, δηλαδή με άρετηρία τήν έξωτερική άκρη τού κοχλία, θα σχηματίσετε 12 νέες λέξεις των όποιων επίσης σας δίνουμε πιά κά-

τω τις σημασίες. 'Ο αριθμός μέσα σε παρένθεση αντιπροσωπεύει τόν αριθμό των γραμμάτων της κάθε ζητούμενης λέξης.

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΚΟΧΛΙΑ

- 1) Σκεπάζει με πράσινο άπέναντες γυνίκες έκτάσεις (10).
- 2) Συλλογή ή δανεισμός περιούτων άπό βιόλια ή κείμενα (9).
- 3) 'Ημιπολύτιμος σκληρός λίθος, παραλλαγή τού χαλκήδονιου (6).
- 4) Μιά άπό τις πολλές που άποτελούν κάθε κείμενο (5).
- 5) Πάρα πολύ (4).
- 6) Συσσώρευσι χόματος κοντά στη ρίζα φυτού για τη διατήρησι ύγρασίας (8).
- 7) Δυνατό ποτό (4).
- 8) Πάτυ και κυρτό τουρκικό σπαθί (4).
- 9) ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΑΚΡΗ ΤΟΥ ΚΟΧΛΙΑ
- 10) Γαλλικό τροπικό έπίρρημα (3).
- 11) Φυλή των παλινγοράτων (4).
- 12) Γάλλος μουσικοσυνθέτης τού 18ου αιώνα (4).
- 13) Συνοδεύει τήν έτυχία (4).
- 14) Σχοινί των πλοίων (8).
- 15) Περιοχή της Γερμανίας, Β. της Βαυαρίας, με άνεπτυγμένη κτηνοτροφία (4).
- 16) Διήγεν, μπήκος (4).
- 17) Ποταμός της Β. Γαλλίας, που εκβάλλει στη Μάγχη (3).
- 18) Βιολικό βουνό (4).
- 19) Πράγμα (λατινικά) (3).
- 20) Δηλώνει πιθανότητα (4).
- 21) Πόλις της Τουρκίας, πρωτεύουσα άμάνιμου βιλαετίου της Κιλικίας (5).

Μικρά προβλήματα

- 1) 'Υπάρχει τρόπος ν' άποκτήσετε τόν αριθμό 9 με τρία καταχρηστικά κλάσματα για τό σχηματισμό των όποιων θα χρησιμοποιήσετε και τούς 9 πρώτους αριθμούς, μία μονάχα φορά τόν καθένα. Σας άποκαλύπτουμε τό έκάθενά. Σας άποκαλύπτουμε τό έκάθενά. Σας άποκαλύπτουμε τό έκάθενά. Σας άποκαλύπτουμε τό έκάθενά.

57429

6381

Μπορείτε τώρα να βρήτε τά δυό άλλα:

- 2) "Ένας κάου - μπού φτάνοντας σ' ένα ράντσο ρωτάει τόν Ιδιοκτήτη πόσα άλογα έχει κι' έκείνος τού άπαντάει:
— Όταν τά μετρώ κατά 2, 3, 4, 5 και 6 μου περιουσιεύει πάντοτε ένα. Όταν όμως τά μετρώ κατά 7 τότε δέ μου μένει κανένα ύπόλοιπο.

Ο κάου - μπού σκέφτηκε λιγάκι και βρήκε τη σωστή λύσι. Μπορείτε μήπως να τη βρήτε κι' έσεις;

3) Ποιοι είναι οι τρεις μονοψήφιοι αριθμοί που πρέπει να τοποθετηθείτε κατωτέρω, στη θέση των στιγμών, για να είναι σωστοί οι λογαριασμοί που σας άναγκάζουν να κάνετε τα ύπάρχοντα σημεία της άριθμητικής και προς τις δυό κατευθύνσεις:

$$7 = \dots \times \dots - \dots = 47$$

4) "Ένας έμπορος άγοράζει 72 όκάδες σάπουνι δυό διαφορετικών ποιότητων. 'Αν έπαιρνε 26 όκάδες λιγότερο άπό τήν πρώτη ποιότητα και 26 όκάδες περισσότερο άπό τη δεύτερη, τότε θα είχε άκριβώς τόν ίδιο αριθμό όκάδων και τόν ίδιο αριθμό ποιότητες. Πόσες όκάδες άγόρασε άπό τήν κάθε ποιότητα;

5) ...X...+...=20
...X...-...=20
...+...+...=20
Τοποθετήστε στη θέση των στιγμών τούς 9 πρώτους αριθμούς, 1 μέχρι 9, μία μόνο φορά τόν καθένα, έτσι ώστε, κάνοντας τούς λογαριασμούς που σας άναγκάζουν να κάνετε τά ύπάρχοντα σημεία της άριθμητικής, να βρείτε σκετε πάντα για άποτέλεσμα 20.

6) 'Ο Κάρλος βάζει κάθε μήνα κατά μέρος τά 10% τού μισθού του και κατορθώνει έτσι στο τέλος τού χρόνου να έχει οικονομία, που ξεπερνούν κατά 2400 δραχμές τό μηνιαίο μισθό του. Για τό 1959 ό Κάρλος άποφάσισε να κάνει συνολικά οικονομίες που νά άνέρχονται σέ 18.000 δραχμές. Τι ποσά τού μισθού του πρέπει να βάζει κάθε μήνα κατ' μέρος; Σημειώστε ότι δέν κάνει κανένα παρακράτημα άπό τά δώρα τού Πάσχα και τών Χριστουγέννων, τά όποια δουέται για διάφορες άνάγκες του.

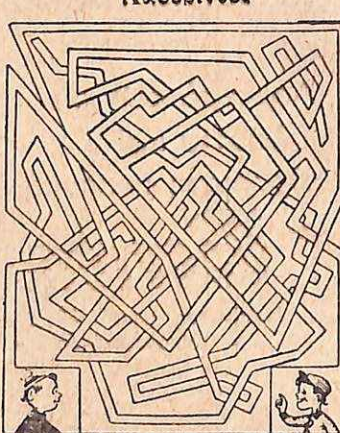
Λεξιρίφους

Γυϊός τού Πριάμου με φωνήεν και μ' ένα άθροισμα συνενώθηκε και μία πόλις της Εύρώπης πολύ μεγάλη φανερώθηκε.

Μεταγγραμματοδρες και τενόγριφος

Τού θηρίου - μη τομαξής! τό λαμόν άν τού άλλάξης, μέσ' τις μετοχές να ψάξης. Κι' άν τόν τόν τού πειράξης, στη Γαλλία να κυττάξης.

Λαβύρινθος

Ο μικρός Γιαννάκης (κάτω δεξιά) θέλει να πάη να συναντήσει τό φίλο του Κωστάκη (άριστερά) χωρίς όμως να χάσει μέσα στο λαβύρινθο, που τούς χωρίζει. Μπορείτε τον να φτάσει στο ποθητό τέρμα χωρίς να πέσει σέ αδιέξοδο και άπολογοθάγας τόν πιο σύντομο δρόμο. Πρέπει να προσέξετε επίσης να μη ύποχρεώθι να περάσει για δεύτερη φορά άπό τό ίδιο σημείο.

Οι λύσεις στη σελ. 62

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Χριστοδούλου: Τό φάρμακο, που μου άναφέρτε στο γράμμα σας, είναι τό ίδιο άποτελεσματικό με τό Iezel και Alerpion. Θα κάνει δυό τήν έξοδα τών 25 π.σ., τό όλο 12. 'Εν συνεχεία, θα παίρνετε επί 15 ημέρες, πρό των δυό φαγητών, ένα καταπότι εκ τού ίδιου με τις ένέργειες φάρμακου. Με δίμηνες διακοπές, θα έξασκοιούσθε τήν ίδια σειρά, μέχρι ικανοποιητικό άποτέλεσμα.

Θ. Κ. Α., 'Επαρχία: Δέν έχετε δικη να καταφέρεστε ούτε έναντι τής φίλης σας, η οποία άπό φιλικό έναντιον τού φαρμακοποιού, ό οποίος έχει συμφέρον να διαβείτ ή έμπορεύματά του, δοδεμόνη αλλωστε ότι δέν έχει και άμορβιότητα ιατρική. Φταίει έσεις ή οποία άπερισκεπτα κάνετε χρήση της αλόφης. Τώρα έφσον ή έκτίμησιν σας είναι σωστή, θα κάνετε χρήση της Cieme Phyllis, σε συνδυασμό με τη Mousse Phyllis και θα μου άναγράψετε άργότερα τά άποτελέσματα.

Δ η μ τ ρ ι ο υ, 'Ενταύθα: Παρακαλείστε να γράψετε με ψευδώνυμο. Οι ύποδείξεις μου άπό τη στήλη αυτή σέ άρρώστους που μένουν σέ μέρη, όπου δέν υπάρχουν συνάδελφοι, είναι πάντοτε κατά προέγγιση στίς περιπτώσεις, που πρέπει να προηγηθί ιατρική εξέτασι, όπως ή δική σας. 'Εφσον, λοιπόν, μένετε στην 'Αθήνα, τό καλύτερο είναι να περάσετε άπό ένα γιατρό ή νοσοκομείο να έξεταστήτε.

Α δ ι κ η μένο, Ε. Μ.: 'Η κατάσταση τήν όποία μου περιγράφετε δέν έχει καμμία ανατομική επίδρασι στην τετατοποίηση. Πάντως, σκόπιμη θα ήταν μία μικροβιολογική εξέτασι. 'Η παρατηρούμενη άτροφία, έπανορθώνεται με χειρουργική επέμβασι.

Π ο λ υ β α σ α ν ι σ μένο, Κ. 16: Δέν υπάρχει άμφιβολία ότι πολλές φορές και ψυχικά αίτια συντελούν στην άνικανότητα που μου άναφέρετε. Νομίζω όμως ότι στην προκειμένη περίπτωση, και όργανικά ταύτα συμμετέχουν. Πιστεύω, λοιπόν, ότι με τήν έφαρμογή μιας έπιμελημένης ορμονοθεραπείας, άπό ένδοκρινολόγο, ό όποιος και δέ σας άνάσσει, τά πράγματα θα άποκατασταθούν έντός αλίγου.

Π ε τ ρ ό π ο υ λ ο, Λοχ.: 'Αφού κλινικός και έργαστηριακώς με τόν άκτινογραφικό έλεγχο δέν άπεδείχθη τίποτα τό παθολογικό, που να δικαιολογή τήν έμμονη έκδήλωσι, πολύ σωστά οι συνάδελφοι σας είπαν ότι πρόκειται για νευρώση. Θα σας συστήσω έκτός των έντρίβων τοπικών με Ρομπ. Αlgesal να κάνετε μία σειρά ένέσεων Mulli B και έφσον θα έπιμείνη να κάνετε 10 ένέσεις έδως 12 τών 1000, δυό τήν έβδομάδα.

Ε π α ρ χ ι α τ η, Β. Γ.: 'Η γνώμη μου είναι να μη κουράζετε τόσο πολύ τόν οργανισμό σας με διάφορες θεραπείες, γιατί υπάρχουν περιπτώσεις κατά τις όποιες τά άποτέλεσματα είναι αντίθετα των έπιδοχικών. Όσον άφορά τις μεταπτώσεις, αυτές όφείλονται σέ ψυχικά αίτια και όχι σέ όργανικά, γιατί όπως μου περιγράφετε τήν κατάσταση, δέν είναι ύλντο να παρουσιάσει μεταβολή άναλόγως τού προσώπου και τού τόπου.

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Μ. Θ. Π. 30, Αίγιο: 'Η άνωμαλία της περιόδου και οι πόνοι όφείλονται σέ διαταραχή άωοθήκης άνέπαρ-κεια και δυσμηνόρρεια. Για τήν βελτίωσι της καταστάσεως θα παίρνετε μετά τη λήξι της περιόδου τρία χάπια τήν ημέρα άπό τό φάρμακο Tabl. Evita No 1 Flacon. Όκτώ δέ ημέρες πρό της άνευνομένης περιόδου θα κάνετε τρεις ένέσεις, μία κάθε ημέρα, άπό τό φάρμακο Amp. Estropiol. Κατά τις ημέρες των πόνων θα παίρνετε τρία χάπια τήν ημέρα άπό τό φάρμακο Tabl. Anavan. 'Η θεραπεία θα συνεχισθί επί τριμην.

Μ ι κ ρ ο σ τ η, Β. Γ.: Τρίπολι: Μην άπογοητεύεστε. 'Η πάθηση θεραπεύεται ριζικά και μόνιμα με ειδική πλαστική έγχειρσι. Λόγω τού θέματος δέ μπορώ να σας γράψω. Άποστέλλετε τήν έρώτησή μου έπιθυμείτε για να σας γράψω λεπτομερώς.

Α γ ω ν ι α και χαρά, 'Ενταύθα: Με τη συμπλήρωσι τού τεταρτού μηνός, ό οργανισμός έχει άνάγκη συμπληρωματικής τόνωσης για να αντιμετώξισθι στις αδύθνητες άπαιτήσεις της έγκυμοσύνης. Για τό σκοπό αυτό θα άρχισετε άπό τώρα να παίρνετε και μέχρι τού τοκετού, έξη χάπια τήν ημέρα, ένα χάπι άπό κάθε χρώμα, άπό τό φάρμακο Tabl. Pregnavite. Για τήν έλάττωσι των έμηνων θα κάνετε καθημερινώς και επί δέκα ημέρες άπό 1 c.c. άπό τό φάρ-

Άπαντήσεις έπιστολών

μακο Vidox No 1 Flacon.
Ρ i τ α Z. 18, 'Ενταύθα: 'Η άτελής ανάπτυξι τού στήθους όφείλεται: 1ον) Σέ άωοθηκική άνεπάρκεια, 2ον) σέ έλλειψι έπαρκούς λίπους και 3ον) σέ κακή διάπλασι τού θώρακος. Πρό πάσης άναγραφής φαρμάκων πρέπει να προηγηθί λεπτομερής ιατρική εξέτασι.

Margaret, 'Ενταύθα: 'Ελπίζω να έχη τακτοποιηθί ή κατάσταση. 'Αν όμως έξασκοιούθι ή αιμορραγία, θα κάνετε άμέσως τρεις ένέσεις, μία κάθε ημέρα, άπό τό φάρμακο Amp. Neoprol τών 10 m.g. Μετά τήν τακτοποίηση πρέπει όπωσδήποτε να ύποβλήθιτε σέ λεπτομερή γυναικολογική εξέτασι.

Ν. Π. Β., Πειραιά: 'Η περιπτωσί σας όφείλεται σέ νευροψυχικά αίτια.

Για τήν βελτίωσι της καταστάσεως θα παίρνετε άμέσως μετά τη λήξι της περιόδου έξη χάπια τήν ημέρα και επί δέκα ημέρες άπό τό φάρμακο Tabl. Thelygan. 'Εν συνεχεία και επί δέκα ημέρες πρό της άνευνομένης περιόδου θα διαλύετε κάτω άπό τη γλώσσα άπό ένα χάπι τήν ημέρα άπό τό φάρμακο Linguettes Perandren τών 10 m.g. 'Η θεραπεία θα συνεχισθί επί τριμην.

Κ έ σ ε ρ ά, Καπανδριτί: 'Η άνωμαλία όφείλεται σέ άνεπάρκεια έκείνης της όρμόνης ώχνης. Για τήν βελτίωσι της καταστάσεως θα διαλύετε κάτω άπό τη γλώσσα καθημερινώς και επί πέντε ημέρες, δέκα ημέρες πρό της άνευνομένης περιόδου, άπό ένα χάπι τήν ημέρα άπό τό φάρμακο Tabl. Orgasteron.

Είναι τό δέρμα σας διψασμένο;

Αυτό είναι τό μυστικό για να διατηρήτε τό δέρμα σας νεανικό, λεϊο και δροσερό! Τά κύτταρα τού δερματος είναι γεμάτα όπό ύγρ. Προσέξτε τό δέρμα ένός μωρού: 'Αποτελείται κατά 80% όπό ύγρ. Με τό χρόνο όμως τό δέρμα χάνει τήν ικανότητα να άναπληρώνη μόνο του τό όπόδεμα τού ύγρου του.

Χάνει τη φρεσκάδα του... διψά. 'Η NIVEA δίνει στο δέρμα να πι, γιατί μόνον ή NIVEA περιέχει τήν περιήνη EUCERIT που εισδύει στο δέρμα και τού δίνει τό άποραπίτνο ύγρ. Δέρμα περιποιημένο με NIVEA διατηρείται έλαστικό και νεανικό σάν μπουμπουκί.

NIVEA

Δροσερό δέρμα με κρέμα NIVEA -γιατί ή NIVEA δίνει στο δέρμα να σιή
ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF-GERMANIAΣ

τού 1 m.g. 'Η θεραπεία θα συνεχισθί επί τετράμην.

Σ. Κ. 1958: Οι έπαισιλημένες έμβάσεις έξασθενήσαν τη μήτρα με άποτέλεσμα τήν τελευταία αύτοματη άποβολή. Για τήν βελτίωσι της καταστάσεως θα παίρνετε μετά τη λήξι της περιόδου και καθ' όλη τη διάρκεια τού μηνός τρία χάπια τήν ημέρα άπό τό φάρμακο Tabl. Evita. Σε περίπτωση νέας έγκυμοσύνης θα σιή φύγετε κατά τούς πρώτους μήνες καθε κόπια και θα κάνετε κάθε μήνα, κατά τήν ημέρα που θα περιμενάτε τήν περίοδο σας, τρεις ένέσεις, μία κάθε ημέρα, άπό τό φάρμακο Amp. Luteol τών 10 m.g.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ-ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

'Α π ε λ π ι σ μένο Β ο λ ι ώ τ η: Βόλο: Είναι βέβαιο, ότι πρόκειται περί ψυχικής άναταλξης, πράγμα που συνεδώνει άπό τήν πρώτη στιγμή, άλλα για λόγους έννοητοσύς ό συνάδελφος δέν σας τό άπεκαλύψε. 'Η περιγραφή και ή αιτιολογική τοποθέτησι των πραγμάτων είναι ή πρό-πωση. Οι άπόψεις σας βρίσκονται στο σωστό δρόμο. 'Υπεύθυνος της καταστάσεως είναι ό άμετρος συναισθηματισμός σας. Πρός τήν πλευρά αυτή πρέπει να στρέψετε τήν προσοχή σας. Κάθε άλλη προσπάθεια είναι εκ των προτέρων καταδικασμένη σέ άποτυχία. Να πάρει Tabl. Equanil 400 m.g. No 100, άπό τρία τήν ημέρα μετά τό φαγητό. 'Η ψυχιατρική εξέτασι σας είναι άνάγκαια.

Χ ω ρ ι ε λ π i δ α, Κύπρος: Καί πάλι σας τονίζω, ότι πιάσχετε άπό ψυχανεώρησι. Δέ μπορείτε να γίνετε καλά με τό διάβασμα ιατρικών βιβλίων. Αντίθετα ή κατάσταση θα χειροτερεύη και τά συμπτώματα θα αυξάνουν μαζί με τις γνώσεις σας. Φυσικό είναι ή προσοχή σας να σταθεύει πρds τό κυρίαρχόν συμπτώμα και σ' αυτό να άποβείτε τά πάντα. Είναι όμως και αυτό ένα σύμπτωμα της ψυχανεώρησε. Έχετε άνάγκη ύπνοθεραπείας. Αυτή γίνεται μόνο σέ νευρολογική κλινική. Μην αφήνετε τήν κατάσταση να χρονισί.

'Α π ε λ π ι σ μένο Β ο λ ι ώ τ η: Δέν υπάρχει αιτιολογική σχέση στην πρόσφατη άρρώστια σας και στις διαταραχές. 'Υπάρχει ένα ενδοσθιο ψυχικό έδαφος με συχνές μεταβολές, κεφαλαλγίες, που ή ζωή σας παρέχει καμμία εύνοια στην αντιμετώπισή. Τό άτύχημα σας έφερε στην έπιφάνεια τη μεγαλοχολική κατάσταση της όποιας συνέπεια είναι οι άνωμαλίες. Όταν ύποχωρήσθ ή πρώτη, θα φύγουν και οι δευτερες σάν άποτέλεσμα που είναι. 'Υπάρχει βέβαια ένας αόλος κύκλος στην περίπτωσί σας. Να πάρει Lanl 0,025 gr. H. No 1, άπό τρία τήν ημέρα, άφού άρχισετε άπό μικρές δόσεις. Με τήν πρώτη εκκαθίρα να έπιμεκρήσθε τόν ψυχισμό της έπιτορρόσής σας. Ν τ i δ α ν α σ τ α σ, Αθήνα: Πολύ καλά, σάν γιατρός, μου περιγράφετε τήν περιπτωσί σας. Συμφωνώ άπολύτως με τήν άποψη των γιατρών σας. 'Υπάρχουν όμως οι κρίσεις, τη φύσι των όποιων πρέπει να ερμηνεύουμε. 'Υπάρχει άπώλεια συνείδησε έστω και για λίγο. Στις τόσες εξετάσεις, που έγιναν, να προσθέσετε άκτινογραφία κρανίου έφας ή παρακλήσι και ή ηλεκτροεγκεφαλογράφησι. 'Εφσον και τα δύο άποδοκίμασαν αρνητικά, να πάρει Tabl. Praol 400 m.g. No 100, άπό τρία τήν ημέρα μετά τό φαγητό. Σε περίπτωση έπιμονής των έντολμών και φοβών, πρέπει να ύποβλήθιτε σέ κλινική ύπνοθεραπεία. 'Αν τά έργαστηριακά εύρήματα δέν είναι άνηντικά, ή θεραπεία θα είναι άνάλογη και θα τήν καθορίσθ ή γιατρός σας.

Π ο ν ε μ έ ν η Χ., Καβάλα: Για τήν κατάσταση εύθύνεται ή μέρις όμως τό άνικανοποίητο. Δέν πρέπει όμως ν' άντιστοιχί μπήας έπανάληψη ή κρίσι. 'Εφσον υπερχώρησαν τόσα πτώματα και όλα πηγάζουν τόσο κακά, κανένας λόγος άναγκίας δέν ύπάρχει. Να πάρει Tabl. Praol 400 m.g. No 100, άπό τρία τήν ημέρα μετά τό φαγητό. 'Επανάληψι των έ-νέσεων πολύ θα σας βοηθήσθ.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Τό γκάστρι τον

ΤΟΥΣ χαρούμενους μουζέδες ή 'Ε-
φταλία εξεμυστηρεύτηκε στον άν-
τρα τον νύχτα στο σκοτεινό, γιατί
ντρεπότανε να τό πη στο φως της ή-
μέρας.

— Βρέ τί μου λές, γυναικα; "Ότε θα
γίνω μπαμπάς; ρώτησε ξαφνιασμένος
ο Νικολάκης, που κόντευε να σερε-
μισίον, να φύγη το καράοι του.
— Είμαι αίσχυνή! Ξανομουμούρισε ή
'Εφταλία κι' έγινε κόκκινη σαν τόν
λαλέ.

Σέ λίγες μέρες από
στόμα σε στόμα τόμα-
δε ούλη ή γυναικογει-
τονία.

— Έχεις εύθυνη και
υποκρέωσι; τ' είπε ή
μαμή του συνοικισμού.
Πρόσεξε, μάτια δέκα
τέσσαρα μνή το τοιρί-
σης και τό βγάλης άγ-
κούρο!

— Πρέπει τώρα, ήλε-
γε ή πανούργη στο ή-
κολάκη τον, να μευ κά-
νις ούλα τα καπρίτσιοι.
Μία γυναικα πουναι ε'
ενδιαφέρουσα, πρέπει
νύχτη ό,τι τράδη τό
γκάστρι τον. Ό,τι μεζέ,
ό,τι τροφαντό γυρέψω

δέ θα τό θέλω έγώ άλλα τό παιδί μας.
Κατάλαδες;

— Άπό κείνη τη μέρα, όλο τζιλιβέδες
και καδία ο Νικολάκης την είχε μη στα-
ξη και μη βρέξη.

— Μήπως σου μυρίζει τίποτα; Για ά-
νοιξε τα πατζούρια! τη ρώτησε ένα
βράδυ, κουρασμένος και μπαλντισμέ-
νος, όπως γύρισε.

— Άχι κεφάτος μου μυρίσανε! Τρέ-
ξε να δής γύρω!...

Τρέχει στη γειτονία γκουστούρι ό
φουκαράς, χτυπάει πόρτα-πόρτα. Δυστο-
χώς, άλλες φήνανε άτζεμ πιλάφι, άλ-
λες σουτζουκάκια κι' άλλες φιδέ με τόν
κιγιά.

Και για να μη γυρίση μ' άδεια χέ-
ρια, μπήκε σ' ένα κειμηπιόκομο της
πρε λίγο υποστούριου και γύρισε σπίτι.

— Δέ βρήκα κερέδες, της είπε με
καμώγελο θριάμβου, άλλα σουφερα
μπαστουριά!

— Μπαστουριά; "Αμ' είναι ό έχθρός
μου! Σαδούντα τον σάν φρόκαλα, για-
τί θα ρεντάρω. Θα μου κάνει κακό!

— Ο Νικολάκης άμείως πέταξε τό μπα-
στουριά, πλύθηκε, μπουκοιούρντισε τα
ρουχα του με κολώνια για να φύγη ή
μπαστουριά από πάνω του, κι' έ-
τοι καλμάρισε ή 'Εφταλία.

— Έκτες πάλι τό βράδυ, άργά την νύ-
χτα, τόν ξύπνησε και τούπε:

— Νικολάκη, μου μυρίσανε γουρουνί-
σιες μυρίζολές...

— Τέτοια ώρα, βρέ γυναικα; "Άσε να
ξημερώση και να πώ να σου φέρω!...

— Νικολάκη, κλωτσά τό παιδί μέσα
μου, χάνομαι! Τρέξε τούτη την ώρα!

— Σάν σαλταμπίκος σάταρε, ντύθηκε
και ξεπόρτισε. Στάθηκε στο ντουρεόκι,
άνοιξε τα ρουθούνια του σάν φουαρμό-
νικες, πήρε ρουφηχτά την άναπνοή του,
τέλος καρατόρησε πώς σ' άλλο τετρά-
γωνο θάκανε τοι μυρίζολες. Πήγε ντι-
ριτα και χτύπησε μία πόρτα.

— Τί τρέχει νυχτιάτικο; ρώτησε μαχ-
μουρλής, ένας στρυφνός, σερέτης, ό
σπιτονοικοκύρης.

— Με συγχωρήτε, μήπως ψήσατε από-
ψε μυρίζολες;

— Τί να σε συγχωρώ, μωρέ τέτοια
ώρα;

— Μα ό Νικολάκης τό βιολι του!

— Ξέρετε, έχω την γυναικα μου σ'
ένδιαφέρουσα...

— Και τί με νοιάζει έμένα; "Εού πού
την ήφερες σ' αυτά τα χάλια, άνιτε να
κόψης τό λαρούγκι σου. "Ηρθες νυχτιά-
τικο και μιλάς για μυρίζολες σ' ένα δη-
μόσιο υπάλληλο!...

Κι' από λόγο σε λόγο πιαστήκανε
στα χέρια, κλωτσιές, καρπαζίες, γροθι-
ές, τό σύμπαν οείστηκε.

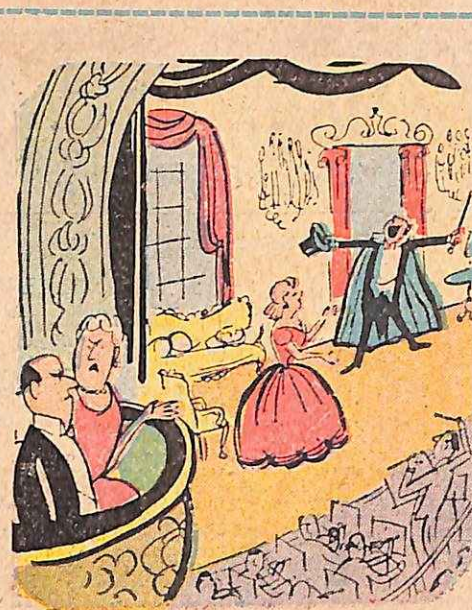
Κακήν κακώς γύρισε στο σπίτι του ό
Νικολάκης. Κι' ή γυναικογειτονία, άπ'
τό ταραψί το 'Εφταλίας για να την
παρτικουλάρη, ήλεγε:

— Ούλα αυτά θα τάχουμε έννπη μέ-
νες, για να σωθ ή μωρό!

Κι' ή κοραινή τον ή φορμακόστομνη,
πού την είχε άκτι, ξεφώνισε:

— Στο μεταξύ ένινε ό Νικολάκης...
μωρός, άπ' την λωλο-όταλία!

ΙΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Είδες πώς τραγουδάνε οι άλλοι άν-
δρες, όταν γυρίζουν στο σπίτι τους;

— Καλή νύχτα σας κι' εύχαριστούμε για
την ωραία βραδιά!

— Ο σύζυγος: "Όταν κυττάς εσύ τις
βιτρίνες, σου λέω τίποτα;

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ
ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οί πάστες

ΣΤΟΝ δρόμο ήπερπατούσα, άμμα μι-
ροστά μου ένα ωραίο κορίτσι έπή-
αινε. Ντύν ήξερω τί με ήλεθε, φιλί,
φιλί, έκανα. Τό λοιπόν κορίτσι μουστρί-
σε ήτανε, κεφαλάκι του ύριόμένο έ-
κανε!

— Έμένα φωνάζετε; με λέει.
— Έγώ χίτες, τέτοιο πρέμα ντύν έπε-
ριμένα. Γιατί στον δρόμο φιλί, φιλί, έ-
κάνει άμμα χίτες κανένα, ύναίκα ντύν
ύρίζει. Τό ύναίκες ήξερούνε ότι άμα
φιλί, φιλί, έκάνει, καλό σκοπό ντύν
έχει...

— "Ετοι ντύν εί-
ναι γιαβρούμ; "Ετοι εί-
ναι! "Άμμα τούτο τό
κορίτσι... έξυπνος ήτα-
νε, κουτός ήτανε, τί
να σε πώ, χίτες ντύν έ-
κατάλαβα. "Άμα "έμέ-
να φωνάζετε), είπε, έ-
γώ χαμοελασμένος έ-
ινα.

— Μάλιστα, μαίμου-
ζελ, λέω, έόενα φωνά-
ζω.

— Και γιατί μου κά-
νετε φιλί, φιλί; Γάτα εί-
μαι!

— Ιστέ έγώ τότε λέω
Καράμπετ, μάτια σου
δέκατέσοερα αυτό τό
πρέμα για πολύ έξυ-
πνος ένεται, για πολύ
κουτός. Με έ-
ξυπνος ύναίκα να μιλάει, έπικινδυ-
νος πρέμα ένεται. Και με κουτός να
μιλάει, πάλι έπικινδυνος ένεται. Τό
ύναίκα, γιαβρούμ, χίτες ούτε πολύ έξυ-
πνος ντύν πρέπει να ένεται, ούτε πο-
λύ.

— Ιστέ λέω, μαίμουζελ, γάτα ντύν
είσαι, άμα έγώ για γατάκι σε ήπέρασα.
Τό κορίτσι γελασμένος έινε:

— Χί, χί, έκανε.
— Χού, χού, και έγώ έκανα.

— Και λοιπόν τί θέλετε, κύριε, πού
με πρέσατε για γατάκι;

— "Ενα ψαράκι να σε δίνω, λέω!
Κορίτσι έλια έκάνει:

— Ψαράκι; Ευχαριστώ πολύ, άλλα δε
θέλω!

— Άν ντύν είναι ψαράκι, ήθέλεις να
είναι μία πάστα;

— Α, μάλιστα, με λέει. "Αν είναι για
πάστα, δαίφerei. Δέ θα σάς προσβάλω.

— Άμάν! λέω. Τί κελεπούρι είναι τού-
το, γιαβρούμ; Χίτες ποτέ στον δρόμο
μία πάστα σε ύναίκα πιροσφέρεις και
έκείνο σε λέει, ευχαριστώ, ντύν θα σε
πιροσβάλω; Τό ύναίκες άμα τέτοια λες
στον δρόμο, για ντύν μιλάνε, για
σε λένε "αί στο διάβολος!" "Άμμα
τούτο τό κορίτσι πάστα σου εδέχτηκε,
τό λοιπόν, λέω για πολύ έξυπνος ένε-
ται, για πολύ κουτό.

— Τέλος σπάγγυν μέσα σ' ένα ζαρο-
πιλαστέιο ήμπαίνουμε, σ' ένα τραπεζά-
κι καθισμένοι ένόμασε, παλαμάκια χτυ-
πημένα έκάνω, γκαρσόνις έρχεται:

— Τί θα πάρης μαίμουζελ; λέω.
— Σοκολατίνα, λέει.

— Σοκολατίνα, λέει, άμμα γκαρσόνι έ-
να μελό πιάτο ήφέρνει, μέσα έξη πά-
στες ήτανε:

— Φάτε όσες θέλετε. λέει, και τις άλ-
λες τις άφινετε...

— Γκαρσόνι φεύγει, άμμα κορίτσι χλά-
πα κλωπά, τό σοκολατίνα μία μπου-
κιά έκάνει.

— Άχ τί νόστιμη πού ήτανε! λέει.
— "Υστερα άλλο πάστα ήπαιρνε, χλά-
πα κλωπά έκάνει.

— Πώ, πώ, λέει. Τί ωραία γλυκά έχει
αυτό τό ζαχαροπλαστέιο!

— Σε ήρέσουν μαίμουζελ; λέω.
— Πολύ, πολύ, με λέει.

— Χεράκι της άπλωμένο έκάνει, άλλο
πάστα ήπαιρνε και ύπου να ιδώ, και
αυτό χλάπα κλωπά τό έκάνει. Βάι,
βάι, λέω, τί είναι τούτο τζάνουμ; Πει-
νασμένο πιράμμα ένεται.

— Έμένα, ξερετε, λέει, πολύ μ' άρέ-
σου τα γλυκά. Ποτέ δεν τρώω μόνο
μία πέστα!

Και ύωπιση! χεράκι της άπλώνει πά-
λα, πάστα πιάνει και άς να είπω
καλή όρεξι, χλάπα κλωπά έκάνει. "Α-
μάν λέω! Πόσο καιρό είχε να ιδώ πά-
στα, γιάχο! "Ετοι όλο τό πάστες στο
πί και φι καθαρισμένες έκανε, ύστερα
σπώνεται και με λέει:

— Σας εύχαριστώ πάρα πολύ, κύριε.
Είστε πολύ ευγενής! "Αντίο σας!

— Τί αντίο σας! Τί αντίο σας! λέω.
— Άμμα τό κορίτσι δρόμο έπήρε, έμέ-
να μπυκαλά με άφισε. Βάι, βάι, βάι,
χίτες κουτό ντύν ήτανε. Πολύ έξυπνος
ήτανε, κιοπόγλου κιοπέκ!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Γυναίκες σταχυροφόροι

Η ΒΕΡΘΑ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕ'ΙΓ

Η "Αντιόχεια, την εποχή της άφίξεως των
Σταχυροφόρων, άνήκε στον έμση Γιαγλι
Σεγιάν, πού ήταν ύποτελής του Σελτζού-
κιδή βασιλέα του Χαλκιού Ριντάν. Άν ό Ριντάν έσπευδε να
βοήθηση άποστασιατικά τόν ύποτελή του κι' αν αυτόν τόν ίδιον τόν ύπο-
στηρίζαν οι άλλοι Σελτζούκιδες ήγεμόνες, πού βασιλεύσαν στη Δαμα-
σκό και στην Περσία, τό έργο των έσθλαών θα ήταν σίγουρα πολύ δύ-
σκολο. "Η μεσαιωνική "Αντιόχεια, με τούς τετρασάτους πύργους, τούς
έκατόν δέκα προμαχώνες και τό τεράστιο περίβολό της, έχοντας δυ-
τικά τόν "Ορνάντη, άνατολικά τόν όρντι όγκο του Σελτζούκ και βόρεια
τά έλη του Κέλεπ, ήταν ένα από τα πιο άπορότητα φρούρια της "Ανατο-
λής. "Η έκταση αυτού του περιβόλου ήταν τόσο, ώστε ό Σταχυροφόρος
παραιτήθηκαν από την προσπάθεια να τόν άποκλείσουν. Άρκεύτηκαν,
λοιπόν, στην άρχη να έπιτηρούν τό βορειοδυτικό τομέα, όπου έγκατέ-
στησαν τό στρατόπέδο τους.

Γρήγορα, όστόσο, οι Χριστιανοί άρχισαν να ύποφέρουν από έλλειψη
τροφίμων. Στην άρχη άντεχαν καρτερικά σ' όλες τις κακουχίες. Μα με
τό πέρασμα του καιρού ήρθε κι' ή άποθάρρυνση. Οι λιποτάξεις μπήκαν
στην πρώτη σειρά κι' οι λιποτάξεις έπαιρναν τα μάτια τους κι' έρευαν.
Τότε άκριβώς ό Βοημούνδος του Τάραντα επιβλήθηκε σάν λοχαγός άρ-
χιηγός, ό μόνος Ικανός να χαλινωγήσει τό στρατεύμα. "Εχοντας συγ-
κεντρώσει τις βλίψεις του στην "Αντιόχεια, ποθύσε περισσότερο άπ'
τόν καθένα την κατάληψή της. Άλλά πριν δοθ ή δολιχέρη σ' αυτή την
προσπάθεια, ήθελε ν' άποσπάσει άπ' τούς άλλους φεουδάρχες μία έπι-
σημη ύπόσχεση, σχετικά με τί μελλοντική τύχη αυτής της κατακτηθείσας.

Στις πιο κρίσιμες στιγμές της πολιορκίας, όταν ό καθένας είχε συ-
νηθίσει να τόν θεωρή σάν την ψυχή του στρατεύματος, ό πανούργος
λιποτής άναγνώρισε έσπανάκι την άποφασί του να γυρίση στην Εύρώπη.
"Εδωπε, καθώς έλεγε, να χάνονται οι άνθρωποι του και τ' άλογά του
και δεν ήταν άρκετά πλούσιος για ν' άνθέρη στα έξοδα μιας τόσο με-
γάλης έκστρατείας. Αυτή ή συγκεκριμένη άπειλή, έφερε τό άναγνώ-
σιμο άποτέλεσμα. Ν' άφήσουν να φύγη ένας άνθρωπος σάν τόν Βοη-
μούνδο, ήταν για τούς φεουδάρχες, σάν να καταδικάζαν ή Σταχυροφο-
ρία σε άποτυχία. Για να τόν συγκρατήσουν—παρά την αντίθεσι του
Ραϊμόνδου του Σοϊάν Ζιλ—άφισαν να έννοηθ ή πάς, μόλις άπαίρναν
την "Αντιόχεια, θα την παρτίδων σ' αυτόν. Κάτι τέτοιο άκριβώς πε-
ριέμενε κι' εκείνος. "Εμεινε, δειγνύοντας μία τέτοια δραστηριότητα για
την κατάληψη της φημισμένης πόλεως, ώστε άρχισαν να πιστεύουν ότι
ό άνθρωπος αυτός ήταν πλάσιμος για να κυβερνήσει δολιχέρη τόν κόσμο.

— Σε λίγο θα σε κάνω βασιλάσσα, είπε μία μέρα στην Βέρθα του
Μοντέ'ιγ. Πολύ σύντομα θα πέφουν στα πόδια σου και θα σε προσκυ-
νούν. Φτάνει να μείνης κοντά μου με τη θέλησί σου. Σ' άγαπάω! Κι'
αν καμμία φορά σού φέρωμαι βάνασσα, δεν έχει σημασία. Είσαι πάντα
ή άγαπημένη μου.

— "Η Βέρθα τόν κύτταζε με τα ώραία της μάτια.
— Δέ θέλω να γίνω βασιλάσσα, άποκρίθηκε. Δέ θέλω τίποτ' από σε-
να. Μ' άρπασες με τη βία από τόν άδελφό μου για να με κατακτήσης.
Μα πρέπει να καταλάβης πώς κρατάς μονάχη τό σώμα μου κι' όχι την
ψυχή μου...

— Άκουσε έκείνα τα λόγια ό Βοημούνδος κι' έγινε καταφλαμμένος. Τα
μάτια του ώστόσο πέταξαν φλόγες. Άπότομα την άρπασε από τούς
ώμους και την τράνταξε δυνατά.

— Είσαι δική μου και θα μείνης δική μου! της φώναξε. "Αν θες να
γυρίσης στον άδελφό σου, φύγε και τώρα. Μα δεν ένδιαφέρεσαι για
τόν "Αντεμάρ. Άλλος είναι ό λόγος, πού σε κάνει να με μισή; "Ο
Ούγος, ό κόμης της Φλάνδρας!

Χαμήλωσε ή πεντάμορφη νέα τα μάτια και δεν άποκρίθηκε. "Η
Βέρθα ήταν άδελφή του "Αντεμάρ του Μοντέ'ιγ. "Όταν ό νεαρός
φεουδάρχης άποφάσισε να πάρη μέρος στη Σταχυροφορία, ή Βέρθα
τόν άκολουθούσε με πίστι κι' άφοσίωση. Γιατί πίστευε πραγματικά
πώς ή έκστρατεία αυτή για την άπελευθέρωση των "Αγίων Τόπων,
ήταν θέλημα του Θεού. Μα άφάνταστη καρτερικότητα ήμεινε όλες
τις κακουχίες. "Εδινε θάρρος στις άλλες γυναίκες των λιποτών, πο-
λεμούσε σάν άντρας κι' έβγαζε πικρινούς λόγους, για όσους έδει-
χναν σημάδια άναστασίας. Γρήγορα οι συνάδελφοί της της έδωσαν
τό χρυσό σταυρό και την ύνώμισαν δεκάκρη. Μα ή τολμηρή Γαλ-
λίδα δεν νοιαζόταν για τιμητικές διακρίσεις. "Η ψυχή της ήταν
δοσημένη δολιχέρη στην έκστρατεία και στον Ούγο, τόν κόμη της
Φλάνδρας.

— "Ο νεαρός λιποτής ξεχώριζε άπ' όλους τούς άλλους συναδέλφους
του: "Απλός, άρταίος, τίμιος και τολμηρός πίστευε, όπως κι' ή Βέρ-
θα, ότι οι Σταχυροφορίες ήταν έργο του Κυρίου. Από την πρώτη
στιγμή πού άντικρύσε τη μικρή Σταχυροφόρο, ένιωσε πώς δε μπο-
ρούσε να ζήση πιά χωρίς αυτή. Και μία μέρα της είπε:

— Όταν τελειώση ή έκστρατεία και γυρίσουμε στην πατρίδα,
θήρβα να σε ζητήσω από τόν άδελφό σου "Αντεμάρ. Φτάνει ή καρ-
διά σου να είναι ελεύθερη, άάμνη...

Χαμογέλασε ή Βέρθα κι' άφησε τό βλέμμα της να πλανηθ ή στο
πρόσωπό του.

— "Η καρδιά μου δεν είναι ελεύθερη, λιποτή! άποκρίθηκε. Είναι
δοσημένη πρό πολλού σε σενα!

— Γονάτισε στα πόδια της ό Ούγος και φίλησε την άκρη του πο-
λεμικού της χιτώνα.

— Είμαι ό πιο εύτυχισμένος άνθρωπος της γής, βέβαιοναι φώ-
ναξε. "Από τη στιγμή αυτή, θα παρακαλώ τό Θεό να τελειώσουμε
γρήγορα, για να μπορέσω να σε κάνω γυναίκα μου. Άπόψε κιόλας
θα ζητήσω τό χέρι σου από τόν άδελφό σου.

— "Η Βέρθα κούνησε άρνητικά τό κατάξανθο κεφάλι της.
— "Ας κρατήσουμε μυστική την άγάπη μας, τόν παρακάλεσε.
"Εχω ένα ένδοιμοχο φόβο. Φοβάμαι τό Βοημούνδο του Τάραντα!
"Από τότε πού ξεκίνησας, δε μ' άφήνει ήσυχη. Με ζήτησε από τόν
"Αντεμάρ. Κι' έπειδή τού άρνήθηκε, όρκίστηκε πώς θα με κλέψη!...

— "Ο κόμης έβινε χωρίς, Γιατί ήξερε καλά τί άνθρωπος ήταν ό
άρχηγός των Σταχυροφόρων; Σκληρός, άκαρδος, πονηρός, χωρίς
κανένα ήθικό φραγμό, πού όλη την ασύνκριτη παλληκαρία του,
Κανείς δε μπορούσε να τή βάλη μαζί του κι' όλοι τόν έτρεμαν και
τόν λογάρωναν με τό παραπάνω. "Απότομα, ό Ούγος είπε στη Βέρ-
θα ότι θα τόν καλούσε σε μονομαχία, σε περίπτωση πού θα έλα-
κούλουνόσε να την ένοχη. Άλλά ή μικρή Σταχυροφόρος τόν έ-
ξόρκισε να μην έπιχειρήση μία τέτοια τρέλλα. "Ο φόβος να τόν
σκοτώση ό Βοημούνδος με πρόδοια, προτού άκόμη σηκώση τό έι-
φιρος έναντίον του, ήταν μεγάλος. Με βάρειά καρδιά, συμφώνησε ό
λιποτής να μην κάνει καμμία ένέργεια κι' άφησε τα πράγματα να
έξελιχθούν μόνα τους. Μα δεν πέρασε πολλές καιρός κι' ό Βοη-

μούνδος άνακάλυψε τόν κρυφό έρωτά τους.
Για να βγάλη άπ' τη μέση τόν κόμη, τόν κα-
τήχησε ως ήττοσθή κι' ως άρχηγό μιας άμέ-
της Σταχυροφορίας, πού ήβελαν να έπιστρέψουν στην
Εύρώπη. Οι φεουδάρχες τόν πίστεψαν. "Ετσι άπομόνωσαν γρήγορα
τόν Ούγο άπ' τις τάξεις τους και δεν τόν άφηναν να πάρη καδό-
λου μέρος ούτε σε μάχες, ούτε σε πολιορκίες. Με τόν τρόπο αυτό ή-
βελαν να τόν άναγκάσουν πραγματικά να πάρη τούς ανθρώπους του
και να γυρίση πίσω στην πατρίδα του. Συγχρόνως ό Βοημούνδος έ-
σφιγγε τα δίχτυα του γύρω από τη Βέρθα. Κι' έπειδή έκείνη έλακο-
λουβούσε να τόν άποκρούη έπιμόνα, την άρπασε μία μέρα με τό ζορι
και την όδήγησε στη σκηνή τού στρατοπέδου του.

— Έκανε ό "Αντεμάρ του Μοντέ'ιγ διάφορα διαθήματα στους άλλους φε-
ουδάρχες για την άπελευθέρωση της άδελφής του, μία ποιάς να τόν έ-
κούσι; Πούος άποφάσισε να δυσαρεστήση τόν άνθρωπο, πού άπ' αυτόν
κρεμόταν ή τύχη της Σταχυροφορίας; "Ετσι άφισαν τη Βέρθα στα χέ-
ρια του κι' ό "Αντεμάρ κατάπιε την προσβολή χωρίς να κάνει άλλες έ-
νέργειες. Μα δε συνέβη τό ίδιο και με τόν Ούγο. Έμασε έκείνος την
άπαγωγή της άγαπημένης του κι' άποφάσισε να τή παίζη όλα για όλα,
για να τή σώση. Περιέμενε μονάχη την κατάλληλη ένκαιρία, πού δεν
άφισσε κάρθη. "Ηταν "Ιούλιος, τό 1098 κι' ό Βοημούνδος βρισκόταν
άποαυτολήμένος με την πολιορκία της "Αντιόχειας. "Ο νεαρός κόμης της
Φλάνδρας δεν έχασε τότε καιρό. Άπαράτητος, μία νύχτα κατόρθωσε
να μπει στο στρατόπεδο του μια τού άντιήλλου του, σκότωσε άδού-
ρα τό φρουρό πού φύλαγε τη σκηνή του και μπήκε μέσα.

— Τόν είδε ή Βέρθα μπροστά της κι' άπόμεινε άναυδή από τόν τρόμο
της. Συνήλθε άμας γρήγορα κι' έπιασε στην άγκαλιά του κλαιόντας.
— "Ο λιποτής την καθήκονε με δυοφρα λόγια. Στό τέλος της είπε:

— Δυσόλογα μας περιμένουν στην άσαι του "Ορκάν. Θα φύγουμε ά-
μέσως. Ξεκίνησαμε μ' ένα μεγάλο όνειρο στην ψυχή μας και τό όνειρο
αυτό μας τό ποδοπάτησαν. Δεν είμαστε πιά Σταχυροφόροι, άλλ' άρπα-
γες, κλέφτες και δολοπόκοι!

— Βγήκαν οι δυο έρωτευμένοι από τό στρατόπεδο και πήραν τό δρόμο
για την άσαι του "Ορκάν. "Η πορεία τους ήταν δύσκολη και έπιμονή, μα
δεν έχαναν τις έλπίδες τους. Προχωρούσαν, αδιάκοπα νύχτα και μέρα.
Στό διάστημα αυτό είδομνήθηκε ό Βοημούνδος για την άπώδρασι της
Βέρθας. Θύμιζε τότε και πάνω στο θυμό του πάζαζε με τόν άδελφό
της, τόν "Αντεμάρ, κατηγορώντας τον πως αυτός βόησσε τάχα τη
δραπέτευση της. "Από λόγο σε λόγο, τράβηξαν τα σπαθιά τους κι' ό
δυστυχισμένος λιποτής του Μοντέ'ιγ σκοτώθηκε άδοξα. Οι φεουδάρχες
τότε έδειξαν πιά φανερά τη δυσαρεσκία τους. Μα ό Βοημούνδος, πού
ήξερε με ποιόν τρόπο θα τούς ξαναπάρη με τό μέρος του, τούς παρτίδωνε
την ίδια νύχτα την "Αντιόχεια.

— Κέρδισε βέβαια, μία περίφημη νίκη ό Βοημούνδος του Τάραντα, άλλ'
έχασε τη Βέρθα. Παρ' όλες τις προσπάθειες ν' ανακαλύψη τούς δυο
φονάδες, παρ' όλα τα τεχνάσματα τόν ανθρώπων του, κι' αυτού του
ιδίου άκούη — στις φλογερές έζημιωσεις και στα χωριά των "Αράβων,
έκείνοι δε βρέθηκαν ποτέ. Δυσόχρνια περίπου άργότερα, κάποιος
λιποτής πού έφτασε από τη Γαλλία, τόν πληροφορήσε ότι ό Ούγος της
Φλάνδρας κι' ή Βέρθα του Μοντέ'ιγ παντρεύτηκαν και ζούσαν εύτυ-
χισμένον στον πύργο του πρώτου. "Εσφιζε τα δόντια του ό άρχηγός των
Σταχυροφόρων και χτύπησε τη γροδιά του σ' ένα τραπέζι. "Απότομα
κατόπιν γύρισε την πλάτη του κι' έφυγε μωρμουρίζοντας άνάμεσα στα
δόντια του. "Ο μεγάλος, ό σκληρός κι' άκατανίκητος έκείνος πολεμι-
στής, κατάλαβε πως είχε νικήση από τόν έρωτα...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

Τόν είδε ή Βέρθα μπροστά της κι'
άπόμεινε άναυδή από τόν τρόμο της.

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Έκείνη εμφανίζεται κατάξανθη σαν καναρίνι μπροστά σε Έκείνον, που τη βλέπει κατάπληκτος, γιατί την έχει συνθίσει μελαχροινή, σαν νύκτα χωρίς φεγγάρι...)

ΕΚΕΙΝΗ (κοκέτικα): Σου άρεσω;
ΕΚΕΙΝΟΣ (διστακτικά): Μου άρεσεις.
'Αλλά... δεν είσαι έσύ!

ΕΚΕΙΝΗ: Καί ποιά είμαι;...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Κάποια άλλη που σου μοιάζει!

ΕΚΕΙΝΗ: Έλα... Μην είσαι υπεβολικός... Δεν είμαι εγώ, επειδή έδωσα τα μαλλιά μου;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λίγο είναι, δηλαδή, που έδωσες τα μαλλιά σου;... Ο άνθρωπος είναι ένα σύνολο γνωρισμάτων: Μαλλιά, μαύρα, καστανά, ξανθά, ή κόκκινα, μάτια πράσινα—με μπλε βλεφαρίδες ή όχι—, μαύρα, καστανά, γαλάζια, στόμα λεπτό ή σαρκώδες, μπιτό κοντό ή ψηλό, χρώμα έπιδερμίδος άσπρο ή μελαχροινό... Όταν, λοιπόν, συνθίσουμε ένα πρόσωπο με όλα τα χαρακτηριστικά, είναι πολύ φυσικό να μείνουμε κατάπληκτοι όταν το δούμε με βήτα!... Νομίζουμε ότι βλέπουμε ένα αλ-

ΕΚΕΙΝΗ: Τί θα πη «να με συνθίσεις»; Είμαι κανένα τέρας, με ουρά και λείπια;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι, μ'ην προσβάλλεις... Είσαι όμως κάτι άλλο! Κι' αυτό δεν το έχω συνθίσει τόσον καιρό... Άσε με να το συνθίσω και βλέπουμε...

Ινστιτούτο
* Οι φίλοι στην δυστυχία μας είναι καλλίτεροι από κείνους που άποκτήσαμε σ' εύτυχισμένες μέρες.
* Τα πιστότερα τεκμήρια της φιλίας είναι οι πράξεις κι' όχι τα λόγια.
* Ο υ α σ ι ν γ κ τ ο ν
* Κανένας ή ζωή δεν είναι τόσο δυνατή και συμπληρωμένη, ώστε να μην έχη ανάγκη να ενθαρρυνείται απ' το χαμόγελο ενός φίλου.
* Β. Ο υ γ κ ω
* Βρίσκει κανείς τη ζωή του μέσα σ' εκείνον που αγαπάει.
* Ε λ θ ε τ ι ο υ ς
* Η φιλία είναι το τελειότερο απ' τα οισθήματα του ανθρώπου, γιατί είναι το πιο ελεύθερο.
* Α φ ε θ ρ
* Το ωραιότερο δώρο που δόθηκε στον άνθρωπο, μετά τη σκέψη, είναι η φιλία.
* Σ ε ν ε κ α ς
* Υπάρχουν στιγμές που δημιουργούν φίλους είκοσι χρονών.
* Α δ ο υ μ α ς

ΕΚΕΙΝΗ: Καλά, για στάσου... Έδώ υπάρχουν 'Ινστιτούτα Καλλονής, που μέσα τους μπαίνει μια γυναίκα και βγαίνει αλλοιώτικη... Το άρνεισαι αυτό;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Το 'Ινστιτούτο είναι για την επίσκεψη της γυναίκας, όταν όμως έχη ανάγκη από επίσκεψη όταν ή άμορφιά της παθαίνει ραγίμες και χρειάζεται μερμέτισμα... Στά 'Ινστιτούτα μπαίνουν οι γυναίκες με τα σπυριά για να καθαρίσουν την επιδερμίδα τους: μπαίνουν οι ευτιδωμένες για να προσπαθήσουν να κρύψουν τα ίχνη της ηλικίας... Δέ μπαίνουν όμως—δεν πρέπει να μπαίνουν—αυτές που είναι άμορφες και τέλειες για να αλλάξουν γιατί μπορεί ή αλλαγή να είναι εις βάρος τους!...

ΕΚΕΙΝΗ (με περιφρονητική βεβαιότητα): Είσαι υπέρ της «πεπατημένης»;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Είμαι υπέρ της λογικής!... Μου άρεσουν αυτά που φτάνει ή φύση, που εύλογη ή Θεός, κι' όχι αυτά που διασκευάζει ή άνοητος... Μισώ το δεσφάτισμα από την εύδεια, την καθιερωμένη: Με άκνευρουν οι γυναίκες που άντροφάρουν, και οι άντρες που γυναικοφάρουν... Με άνοηλες να άκούω γυναίκες μπάσσες και άντρες σφυρίχτρες... Με κάνει έξω φρενών να βλέπω με τοιγάρο στο στόμα, και γέρους με μπιμπερόνι! Κάθε τι που ξεφεύγει από την καθιερωμένη της λογικής, είναι άσχημο και άποκρουστικό. Είναι άσχημο το να περιορίζουν οι Κινέζες τα πόδια τους μέσα σε μικροσκοπικά παπουτσάκια, για να κάνουν πόδια μινιατούρες: είναι φρικτό να βάζουν οι καπέλλες της 'Αφρικής τα χείλια τους μέσα σε άπερίγραπτα καλούπια, για να τα κάνουν τηγάνια και ταψιά: είναι έλκεϊνό το «τατουάζ», που κάνει να ξεφυτρώνουν στα στήθη των ναυτικών γοργόνες, καρδιές και «αχ! βράχ!»... Όλα αυτά, και πολλά άλλα, είναι άφύσικη άκροβατισμοί! Ο Θεός φτάνει τα πλάσματα του όπως θέλει, κι' έτσι είναι ώραία άν βάλουμε όμως το φειδί να πετάξω, ή το περιστέρι να κολλυμπήσω, είμαστε ήλιθιοι, άναιδέες και πλαστογράφοι της βελήσεως του Θεού. Το ίδιο ισχύει και για τις γυναίκες που αλλάζουν τύπο. Περιφρονούν τη βέλση του Δημιουργού τους, και αυτό, βέβαια, δεν τις άφειλε. Έχε το υπ' όψι σου...
ΕΚΕΙΝΗ (τόν άγκυλιάζει με άνήσυχη τρυφερότητα): Δηλαδή... υπάρχει περίπτωση να πάω να σου άρέσω;...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν ξέρω... Για να μ' άρέσης άσφαλώς, ξαναγίνε μελαχροινή...
ΕΚΕΙΝΗ: Κατάλαβα: σου άρέσουν οι μελαχρινές...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μου άρέσουν οι φυσικές... Μισώ τις πλαστογραφημένες άμορφές, τις παραποιημένες προσωπικότητες... Κατάλαβε του, και συμμορφώσου. (Έκείνη κρύβεται στην άγκαλιά του, άποφασισμένη να ξαναγίνη ό,τι ήτανε, πριν γίνη ό,τι δεν είναι...)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Οι τυφλοί μπορούν να διαβάσουν

Οι τυφλοί θα μπορούν στο έξω να διαβάσουν όποιοδήποτε έντυπο κείμενο, κι' όχι μονάχα τα άνάγνωφα ψηφία του άλφαβήτου Μπράιλι, χωρίς σε μία νέα έφεύρεση που έγινε στο άμερικανικό 'Ινστιτούτο Μπάρττελ Μεμέριελ. Πρόκειται για ένα μηχανήμα, που μεταβάλλει τα κοινά ψηφία σε μουσικές νότες.
Η λειτουργία του είναι ή εξής, στις γενικές του γραμμές: Πάνω απ' το έντυπο κείμενο μετακινείται ένα εξάρτημα, σάν μικρό φωνάκι του χεριού, με δύο φωτάκια κι' ένα φακό, άκόμα σφαιρικό, που κινείται πάνω σε μία σειρά από μικρά φωτοηλεκτρικά κύτταρα. Αυτά συνδέονται με ένα ηλεκτρικό άρργανο, κι' έτσι τα διάφορα σχήματα των ψηφίων (τυπικών ή δακτυλογραφημένων) μεταφράζονται σε αντίστοιχες διαφορετικές νότες.
Κατόπιν οι νότες ένοητώνται από μία συσκευή, σάν μικρό φορητό ραδιόφωνο, και καταλήγουν σε άκουστικά που φοράει στ' αυτιά του ο τυφλός.
Οι τυφλοί πρέπει να διδαχθούν ώστε να μεταφράζουν μέσα στο νου τους αυτούς τους διαφόρους ήχους σε γράμματα. Αυτό μπορεί να γίνει με τη χρησιμοποίηση ενός μαγνητοφώνου.
Το τεράστιο πλεονέκτημα αυτής της νέας μεθόδου είναι ότι δέ θα χρειάζονται πιά ειδικά βιβλία για τους τυφλούς. Όσο για την ταχύτητα του διαβάσματος, φτάνει τις 15—30 λέξεις το λεπτό.

Ο ΧΩΜΦΟΡΕΥ ΤΡΕΒ ζούσε από χρόνια μόνος. Κι' όπως δεν του άρεσε να μετακινείται, είχε διαθέσει δύο δωμάτια στο 'Ισάγειο του σπιτιού του για γραφείο. Η δουλειά του ήταν το εξαγωγικό έμποριο. Δεν την κυνηγούσε. Άλλ' ή μεγάλη του ηείρα τον έκανε να κερδίζει άφθονα χρήματα. Κάθε πρωί, στις όκτω άκριβώς, ή Μάρθα Κοπάλ, ή γυναίκα που τον υπηρέτούσε, χτυπούσε το κουδούνι της πόρτας κι' ό Τρέβ της άνοιγε μόνος του. Λίγη ώρα άργότερα, εμφανιζόταν ό Μπιλ θάλκι, ό μοναδικός υπάλληλός του.

Έκείνο το πρωί, ό θάλκι βρήκε τη Μάρθα Κοπάλ μπροστά στην πόρτα. Είχε χτυπήσει πολλές φορές, του είπε, άλλ' ό Χώμφορεύ Τρέβ δεν της άνοιξε, όπως γινόταν πάντα.
Ο θάλκι χτύπησε επίσης το κουδούνι και, μάλιστα, τράνταξε κάμποσες φορές την πόρτα. Μα δεν πήρε καμιά άπάντηση.
—Μου φαίνεται πως θάρρεπε να είδοποιήσωμε την άστυνομία, μουρμούρισε ή Μάρθα Κοπάλ.
—Κι' εγώ νομίζω πως αυτό είναι το καλύτερο που έχωμε να κάμωμε, άπάντσε ό θάλκι, που έτρεξε άμέσως στο γειτονικό τμήμα.

Ξαναγύρισε από εκεί ύστερα από λίγη ώρα, μαζί με τον έπιθεωρητή Ντάρτμορ, που συνδυεζόταν και από τρεις άστυνομικούς. Στο δρόμο ό έπιθεωρητής είχε ζητήσει διάφορες πληροφορίες από τον θάλκι κι' όταν έφτασαν στο σπίτι, είπε στους άνδρώπους του να σπάσουν την κλειδαριά. Η πόρτα άνοιξε άμέσως κι' ό θάλκι άνέθηκε τρέχοντας τις σκάλες και άιευθυνθηκε στο δωμάτιο του Τρέβ. Ο έπιθεωρητής κι' οι τρεις άστυνομικοί τον άκολουθούσαν...

Σε λίγο, ήξεραν για ποιο λόγο ό Χώμφορεύ Τρέβ δεν είχε άνοιξει την πόρτα στη Μάρθα Κοπάλ. Ο δυστυχισμένος δέ ζούσε πιά. Το πτώμα του ήταν πεσμένο άνάσκελα στο πάτωμα. Πλάι του βρισκόταν το περιστρόφο του.

Ο θάλκι έσκυψε άμέσως πάνω στο πτώμα κι' άρχισε να κλαίει με λυγμούς. Άγκάλιαζε το νεκρό, όπως θάρρεπε να τον ίδιο τον πατέρα του. Όταν σηκώθηκε, το πρόσωπό του ήταν καταιγισμένο. Η παλάμη του δεξιού του χεριού είχε κόκκινα σημάδια από το πηκτό αίμα που βρισκόταν στο στήθος του νεκρού.

Χτυπήθηκε στην καρδιά, ψιθύρισε με σβυσημένη φωνή.
Ο Ντάρτμορ έμεινε κάμποσες στιγμές συλλογισμένος.
—Τι σάς κάνει να πιστεύετε ότι πρόκειται γι' αυτοκτονία κι' όχι για έγκλημα; ρώτησε έπειτα.

Ο θάλκι έκανε ένα μορφασμό.
—Ήταν τόσο καλός άνθρωπος, που άποκλείεται να είχε έκθροους, άπάντσε. Άπό κάμποσο καιρό, όμως, οι δουλειές του δεν πήγαιναν καλά... Αυτό με κάνει να πιστεύω ότι αυτοκτόνησε... Κι' άλλωστε, ποιος μπορούσε να μπει; Η πόρτα ήταν κλειστή και μόνο ό μακαρίτης είχε τα κλειδιά... Συγχωρέστε με, πρόσθεσε. Δεν αισθάνομαι καλά...

Και βγήκε από το δωμάτιο.
Ο έπιθεωρητής εξέτασε προσεκτικά τη θέση του πτώματος. Ένώ ένας από τους άνδρώπους του τηλεφώνούσε στην έγκληματολογική ύπηρεσία, για νάρη ό για τρώς και τα συνενργεία, που θάρριαν τις άπαιτούμενες φωτογραφίες και θάψαναν για να βρουν δακτυλικά άποτυπώματα, άν ύπήρχαν.

Ο Ντάρτμορ βγήκε κατόπιν στο κώλ, όπου κάλεσε τη Μάρθα Κοπάλ και τον θάλκι, που, στο μεταξύ, είχε συνέλθει, για να τους εξέτάσει.

Η παραδουλεύτρια είπε ότι είχε άφήσει τον Χώμφορεύ Τρέβ το περασμένο άπόγευμα, λίγο ύστερα από τις πέντε. Ήταν ευδιάθετος και κάθε άλλο παρά έδινε την έντύπω: άνθρώπου, που έχει σκοπό ν' αυτοκτονήσει.

Διαφορετική ήταν ή γνώμη του θάλκι. Οι δουλειές του προϊσταμένου του δεν πήγαιναν καλά κι' αυτό τον στενοχωρούσε, είπε. Το προηγούμενο βράδυ, είχε φύγει κατά τις έπτά κι' ό Τρέβ, συνδυεζόντας τον ως την πόρτα, για να την κλείσει, τον χαιρέτησε με ύφος άφηρημένο, που του έκανε έντύπωσι.

Σας συνόδευε πάντα ως την πόρτα; ρώτησε ό έπιθεωρητής.
—Και βέβαια, άπάντσε ό θάλκι. Δεν είχα κλειδί.
—Ο Χώμφορεύ Τρέβ δεν σάς είχε δώσει το κλειδί της πόρτας; Ξαναρώτησε ό έπιθεωρητής. Κι' ώστόσο, θά ήταν πιο εύκοιραστικό γι' αυτόν...

Ο θάλκι ξερόδωσε.
—Για να σάς πω την άλήθεια, ό προϊστάμενός μου ήταν πολύ καχύποπτος, άπάντσε. Δεν έμπιστεύοταν κανένα...

—Όύτε και σάς;
—Ο θάλκι σκούπισε τον ιδρώτα πύ έτρεχε από το μέτωπό του.
—Κανένα, είπε και πάλι.

—Σύμφωνα με την κατάθεσί σας, ό προϊστάμενός σας έμεινε μόνος του, από τη στιγμή που φύγατε χτες το βράδυ. Είτε ό έπιθεωρητής, Καί σημερι το πρωί, όταν ήρθατε εδώ, βρήκατε την πόρτα κλειστή, δεν είν' έτσι;
—Άκριβώς...

—Ξέρετε που έβοξε ό Τρέβ το κλειδί;
—Και βέβαια το ξέρω, άπάντσε ό θάλκι. Το κρεμούσε σ' ένα καρφί, που βρισκόταν στην κουζίνα.

—Μπορείτε να μου δείξετε που είναι αυτό το καρφί;
—Ο θάλκι ποιορεύθηκε κι' έδειξε το κλειδί που βρισκόταν πάντα στο καρφί. Άπλωσε έπειτα το χέρι του για να το πάρη. Άλλ' ό έπιθεωρητής τον πρόλαβε. Καθώς έπαιρνε το κλειδί, άιόθανθηκε κάτι ύγρο και γλυστό στο δακτύλινό του.

Το φως μέσα στην κουζίνα ήταν λιγοστό. Όταν ξαναγύρισαν στο κώλ, ό έπιθεωρητής πήγε κοντά σ' ένα μικρό παράθυρο και κτύπησε πρώτα το κλειδί κι' ύστερα τα χέρια του. Γύρισε κατόπιν στο θάλκι και τον ρώτησε άπότομα:

—Θέλετε να μου πητε για ποιο λόγο σκότώσατε τον προϊσταμένο σας;
—Ο θάλκι άνατρίχισε από το κεφάλι ως τα πόδια. Άλλα προσπάθησε να κρύψη την ταραχή του κι' άπάντσε με το ύφος άνθρώπου που είχε προσέλθει:

—Δεν είναι κατάλληλη ή στιγμή γι' άσθεια, κύριε έπιθεωρητή. Άλλα πείος σάς είπε ότι θέλω ν' άστειευθώ; άπάντσε ό Ντάρτμορ. Άκούστε, λοιπόν, πως έγιναν τα πράγματα... Χτες το βράδυ, σκότώσατε τον προϊστάμενό σας, φυτεύοντας του μία σφαίρα στην καρδιά, από πολύ μικρή άπόσταση. Βγήκατε κατόπιν, κλειδώσατε την πόρτα και πήρατε το κλειδί μαζί σας. Ήταν, ή πόρτα βρέθηκε σήμερα το πρωί κλειστή και χρειάστηκε να σπάσωμε την κλειδαριά για να μπούμε μέσα. Πριν από με-

Ο άστυνομικός έπιθεωρητής πρόλαβε τον θάλκι και πήρε το κλειδί από το καρφί...

Η ΥΠΗΡΧΗΛΙΔΑ
ρικά λεπτά, με το πρόσχημα πως δεν αισθανόσαστε καλά, βγήκατε από το δωμάτιο του Τρέβ, πήγατε στην κουζίνα και ξαναβάλατε το κλειδί στη θέση του. Το σκεδί σας ήταν άριστοτακτικό. Όμως δεν προσέξατε ότι τα χέρια σας είχαν λεκιάσει με αίμα όταν παίξατε μπροστά μου την κωμωδία του άπαρηγόρητου υφισταμένου, άγκάλιαζοντας με λυγμούς το πτώμα. Έτσι, χωρίς να το αντιληφθήτε άφήσατε μία κηλίδα πάνω στο κλειδί... Αυτή ή ύγρη κηλίδα με μπορεί να προσέχεται ούτε από τους άνδρώπους μου, ούτε από μένα.

—Λέτε ψέματα! φώναξε ό θάλκι κάγοντας να άρμηση πάνω στον έπιθεωρητή, με ύψωμένες τις γροθιές.
—Άλλά, σ' ένα ψεύμα του Ντάρτμορ, δύο από τους άστυνομικούς τον έπιασαν και του πέρασαν τις χειροπέδες.

—Σε λίγο θα φτάσουν ό γιατρός και τα συνενργεία της έγκληματολογικής ύπηρεσίας και θα είναι άργα τότε για να άμολογήσετε το έγκλημά σας, του είπε ό έπιθεωρητής. Άν, όμως, το κάμετε από τώρα, ή άμολογία σας θα είναι ένα σοβαρό έλαφρυντικό, που το δικαστήριο θα το λογαριάζει...

Ο θάλκι, έπειτα από μικρό δισταγμό, ύμολόγησε. Έίχε καταχραστή ένα σημαντικό ποσό και φοβόταν, πως ό Τρέβ θά τον άνακάλυπτε. Γι' αυτό, πήρε την άπόφασι να τον σκότώσει.

ΚΕΝΡΥ ΤΟΜΨΟΝ

Γάμοι στο κατώφλι του θανάτου
Ένας τραγικός γάμος έγινε τελευταίως στην έπαναστατημένη Κούβα. Κάποιος νέος κι' ώραίος Κουβανός ποιητής είχε έρωτευθί με ή άμορφη 'Ιρλανδή κοπέλλα κι' είχαν άποφασίσει να παντρευτούνε. Ξαφνικά όμως συνέλθηκε ό νέος, κατηγόρημένος για συνωμοσία κατά του καθεστώτος του Μπατίστα, και καταδικάστηκε να τωφεκισθί.
Άφου πήγαν χαμένες όλες οι προσπάθειές της να του σώση τη ζωή, ή νέα ζήτησε έπιτέλους τη χάρη να τον παντρευθί πριν από την εκτέλεσί του. Οι κυβερνητικές άρχές της, το έπείρεσαν, κι' ό γάμος έγινε μέσα στο καλλι το κατώφλι, μπροστά στους θεομορφάκες. Έπειτα ό νεόνυμφος άνταλλάξαν ένα φιλι παθητικό και άτελείωτο...
Πέντε λεπτά άργότερα, ό νέος είχε εκτελεσθί.
Οι συνθέτες ενός άλλου γάμου, που έγινε το 1900 σε μία φυλακή του Βερολίνου, ήταν πολύ διαφορετικές.
Ένας νέος, υπάλληλος κάποιου πλουσιού έμπορου, είχε έρωτευθί κι' άρραβωνιασθί την κόρη του προϊσταμένου του, μια ξανθεία κοπέλλα 21 χρονών. Είχε όμως το πάθος της χαρτοπαίξις, κι' αυτό τον έοπώζε να κατακροασθί ένα χρηματικό ποσό του έμπορου. Τον πίασαν τότε και τον φυλάκισαν.
Η άυστηρή πειθαρχία των φυλακών τσάκισε τη λεπτή ύγεια του, κι' ή άρραβωνιαστική του έμαζε πως πλησίαζε στο τέλει. Πέτυχε τότε την άδεια να τον δει, κι' όταν βεβαίωσε πως θά πέβαινε άποσάβωπο, άποφάσισε να τον παντρευθί για να γλυκάνη τις τελευταίες του στιγμές. Ο γάμος έγινε δίπλα στο κρεβάτι του έτοιμοθάνατου. Και, μετά 5 λεπτά, ό ναυπός είχε ξεψυχήσει.

Μία έρευνα στο βυθό της λίμνης δεν έδωσε κανένα αποτέλεσμα...

ΣΤΥΓΕΡΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Ύπηρχαν μερικοί Χόλμπρουκ στο Τουπέλο, άλλ' ο Τζιμ κι' η Σού ήταν τελείως άγνωστοι. Κανείς δεν τους είχε δει ποτέ, ούτε τους είχε ακούσει.

Μία έρευνα στο βυθό της λίμνης, με την υπόνοια πως θα βρισκόταν ίσως και το πτώμα του Τζιμ, δεν έδωσε κανένα αποτέλεσμα.

Στο μεταξύ όμως, κάποιοι κτηματίες της περιοχής παρυσιάστηκαν στο σεριφ και τούδωσαν μία πολύτιμη πληροφορία: Πριν εγκατασταθούν στην καλύβα, κοντά στη λίμνη, οι Χόλμπρουκ είχαν εργασθεί στο κτήμα τους. Τελευταίως, ο Τζιμ τον είχε επισκεφθεί πάλι και του είχε πη πως βρήκαν δουλειά κάπου μακριά και πως χρειαζόνταν χρήματα για το ταξίδι. Του είχε πουλήσει δε για 5 δολάρια μία βαλίτσα με τα φορέματα της Σού. Ο κτηματίας τα είχε αγοράσει γιατί πήγαιναν καλά στη γυναίκα του. Τα είχε στο σπίτι του και τάδεψε πρόθυμα στο σεριφ.

Η φτηνή και φθαρμένη βαλίτσα δεν παρουσίαζε τίποτε το αξιοσημείωτο. Άλλα πάνω σ' ένα απ' τα φορέματα υπήρχε ραμμένη μία ετικέτα καθαριστηρίου, με μία διευθυνσι γραμμένη με ανεξίτηλο μελάνι: «7η Νοτία Λεωφόρος, 1617».

Αμέσως ο σεριφης Μασκάνι επικοινωνήσε με τις αστυνομικές αρχές όλων των γύρω πολιτειών. Ζητούσε να μάθει: 1) αν υπήρχε κάπου κάποιο καθαριστήριο, που σημείωνε έτσι τις διευθύνσεις των πελατών πάνω στα ρούχα, που καθάριζε, και 2) αν στην ίδια πόλη, υπήρχε 7η Νοτία Λεωφόρος, με αριθμό 1617.

Τέλος, έφτασε απ' το Κολομπους τού Μισισσιππή καταφατική απάντηση και στις δύο αυτές ερωτήσεις.

Στον αριθμό 1617 της 7ης Λεωφόρου κατοικούσε ένα ηλικιωμένο ανδρόγυνο. Η κοπέλλα με τα 12 δάχτυλα είχε μείνει λίγο καιρό στο σπίτι τους, κι' ήσαν ένα μέρος της ιστορίας της. Πληροφόρησαν την αστυνομία, ότι καταγόταν απ' το Τζάσπερ της Αλαμπάμα. Εκεί, λοιπόν, βρέθηκαν και τα τελευταία στοιχεία για τη διαφώτιση του μυστηρίου.

Ο «Τζιμ Χόλμπρουκ» ήταν στην πραγματικότητα κάποιος Φλόυντ Μάυερς, 58 χρονών, εύπορος κτηματίας, παντρεμένος, πατέρας δύο μεγάλων κοριτσιών και παιπούλων.

Η «Σού» ήταν η Ίμωζεν Σμότερς. Σε ηλικία 17 χρονών μόνο, το είχε σκάσει απ' το σπίτι των γονέων της, για να συζητήσει με το Μάυερς σε μία καλύβα, στο κτήμα του. Ύστερα όμως η γενική κατακραυγή για την αταίριαστη αυτή συμβίωση, τους είχε αναγκάσει να χωριστούν. Η κοπέλλα έφυγε τότε — κανείς δεν ήξερε για πού. Ένα χρόνο αργότερα, εξαφανίσθηκε κι' ο Μάυερς.

Η Ίμωζεν δεν ξαναφάνηκε ποτέ πια. Ο Μάυερς όμως είχε γυρίσει τελευταίως στο σπίτι του. Όταν τον έπιασε η αστυνομία, όμολογησε πως σκότωσε την Ίμωζεν.

— Με είχε πλανέψει με την ομορφιά της κι' από τότε δεν έννοιασε πια να μ' αφήσει! πρόσθεσε.

Στην αρχή, είχαν ζήσει ευτυχισμένοι κοντά στη λίμνη. Ύστερα όμως αυτός νοσάληψε στο σπίτι του και τις ανέσεις του. Στο μεταξύ, η Ίμωζεν είχε μείνει σ' ένα φέουσα κατάσταση. Δε μπορούσε να την πάρει μαζί του, ούτε και να την αφήσει... Γι' αυτό τη στραγγάλισε μ' ένα λεπτό κλωδάρι Ιτιάς, ενώ έπαιρναν μαζί το μπάνιο τους στη λίμνη, κι' ύστερα πέταξε το πτώμα της σ' ένα μέρος, όπου έλιπιζε πως δε θα βρισκότανε ποτέ...

Έπειτα από επανειλημμένες αναβολές, άρχισε έπιτέλους η δίκη του Μάυερς, στις 21 'Ιουλίου 1941. Ο κατηγορούμενος προσπάθησε ν' άρνηση την αρχική όμολογία του και να παραστήσει τον τρελό. Το δικαστήριο τον κήρυξε ένοχο, δέθηκε όμως άρισμένα έλαφρυντικά και τον καταδίκασε σε ισόβια.

Η τραγική αυτή ιστορία του Ζωγαριού της λίμνης Φέργκυσον έδωσε το θέμα για ένα μυθιστόρημα του Άμερικανού συγγραφέως Ούιλλιαμ Φώκνερ — που έχει πάρει το βραβείο Νόμπελ.

Το διαμάντι του Κάρβερ

Ο διάσημος Άμερικανός καθηγητής της Φυσικής Τζωρτζ Ουάσιγκτον Κάρβερ, διακρινόταν και για την απόλυτη τιμιότητα και ανιδιοτέλειά του. Ακόμα δε έρχονται στη δημοσιότητα σχετικά ανέκδοτά του.

Ένα από τα καλύτερα, αφορά μία ομάδα θαυμαστών του, που έπνεμαν να πείσουν το μεγάλο επιστήμονα να δεχθεί ένα δείγμα της εκτιμήσεώς τους.

Τον ένωχλούσαν αδιάκοπα, ώπου, μία μέρα, ο Κάρβερ παραδόθηκε πως το μεγάλο όνειρό του ήταν η απόκτηση ενός διαμαντιού.

Μεμιάς τότε παραγγέλθηκε μία ωραιότατη πέτρα, ύπεροχα βαλμένη σε πλατίνα και, με μεγάλη επισημότητα, το πολύτιμο δαχτυλίδι δωρήθηκε στον καθηγητή Κάρβερ.

Δεν πέρασε όμως πολύς καιρός και έλοι σχεδόν αντίληφθηκαν, ότι το δαχτυλίδι αυτό δεν το φορούσε πια. Ένας, λοιπόν, από τους δωρητές του, τόν ρώτησε μήπως ατία ήταν ότι το δαχτυλίδι αυτό ήταν πολύ... διακοσμητικό. Άλλ' ο καθηγητής δυσαρστήθηκε με την εξήγησι αυτή.

Καθόλου, αποκρίθηκε. Αντίθετα, το δώρο σας το μεταχειρίζομαι πάντοτε. Έλάτε μαζί μου και θα σας το αποδείξω.

Και, μπαίνοντας στην αίθουσα όπου δίδασκε, ο καθηγητής Κάρβερ έδειξε υπερέφανα μία μικρή βιτρίνα.

Έκει, ανάμεσα στη συλλογή των όρυκτων, με τα όποια σπούδαζαν οι μαθητάι του, βρισκότανε και το διαμαντένιο δαχτυλίδι.

— Αυτό έλειπε από τη συλλογή των όρυκτων μου! είπε.

Για τη Σοράγια, οι αστρολόγοι δεν πρόβλεψαν το διαζύγιο της με το Σίγκι!

ΟΙ ΓΕΡΜΑΝΟΙ ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΙ τά έκαναν θάλασσα!

Οι περισσότερες προβλέψεις τους για το 1958 αποδείχτηκαν λανθασμένες!...

Οι Γερμανοί αστρολόγοι το φούσαν και δεν κρύνει! Ένα γερμανικό περιοδικό είχε την όληθρία έμπνευσι να αναδημοσιεύσει τις προβλέψεις, που είχαν κάνει για το 1958, να τις συγκρίνουν μ' έναν απολογισμό των γεγονότων σ' όλο τον κόσμο κατά το χρόνο που πέρασε και να συστήσει στους αναγνώστες του να βγάλουν το συμπέρασμα μόνοι τους.

Δεν χρειάζονταν, άλλωστε, να προσθέσει κανένα σχόλιο. Το συμπέρασμα, για τον αναγνώστη, ήταν αυτό: Πώς ή οι αστρολόγοι τα έκαναν θάλασσα ή... τα άστρα γελούσανε τους αστρολόγους! Γιατί, στις περισσότερες περιπτώσεις, οι προβλέψεις τους όχι μόνο δεν επαληθεύτηκαν, αλλά και συνέβη το έντελως αντίθετο από εκείνο, που είχαν προβλέψει!

Κατά περίεργη σύμπτωση, οι μεγαλύτερες αποτυχίες τους άφορουν τα συμβάντα στην ίδια Γερμανία. Ούτε κυβερνητική κρίσι δημόυρηγήθηκε στη Μπόν, ούτε ο καγκελάριος Άντεναύερ άναγκάστηκε να παρατήρησι για λόγους υγείας, όπως είχαν προβλέψει. Τούναντιον, εξακολουθεί να είναι υγιέστατος και δε έπαληθεύτηκαν, αλλά και συνέβη το έντελως αντίθετο από εκείνο, που είχαν προβλέψει!

Κατά περίεργη σύμπτωση, οι μεγαλύτερες αποτυχίες τους άφορουν τα συμβάντα στην ίδια Γερμανία. Ούτε κυβερνητική κρίσι δημόυρηγήθηκε στη Μπόν, ούτε ο καγκελάριος Άντεναύερ άναγκάστηκε να παρατήρησι για λόγους υγείας, όπως είχαν προβλέψει. Τούναντιον, εξακολουθεί να είναι υγιέστατος και δε έπαληθεύτηκαν, αλλά και συνέβη το έντελως αντίθετο από εκείνο, που είχαν προβλέψει!

Το έντυπωσιακότερο, όμως, λάθος τους — στο κεφάλαιο των έλλειψων στη Γερμανία — στάθηκε η «έγγυση», που δώσανε, ότι στο Βερολίνο μπορεί να είναι απολυτός σίγουρο για την έλευθρία του, που δε θ' άπείλθι από κανέναν! Σ' α να μην έφτανε, μάλιστα, αυτό, προσέθεσαν πως θα παρουσιάζονταν κάποιες δυσχέρειες στο ζήτημα των έπικονωνιών άνδρες στη δυτική και στην άνατολική ζώνη στις άρχές του χρόνου, με πως στο τέλος του χρόνου η κατάσταση θάταν «καλύτερη από πάνταν».

Όπως έξομε, στο τέλος άκριβώς του χρόνου, η κατάσταση έγινε για το Βερολίνο... χειρότερη από πάνταν! Και κάθε άλλο, βέβαια, παρά παρουν σήμερα οι Βερολίνοι να κοιμούνται με ήσυχο το κεφάλι τους.

Όλοάκρώνοντας τις αποτυχίες αυτές στις προβλέψεις τους για το τι θα συνέβαινε στην ίδια τη χώρα τους, οι Γερμανοί αστρολόγοι προαναγγέλλανε κυβερνητική μεταβολή στην Άνατολική Γερμανία και άποχώρησι του Βάλτερ Ούλμπριχτ, άκόμη δύο πράγματα, δηλαδή, που δεν έμελλε να γίνουν.

Με τη Γαλλία, αντίθετα, οι αστρολόγοι της Γερμανίας σημείωσαν μία άξιόλογη έπιτυχία, όταν έπλάνωσαν πως το ζώδιό της ήταν εύνοικό το έτος 1958, πως θα ξαναγύριζαν η Ισσοροπία και η τάξι στις έσωτερικές υποθέσεις της κι πως το τέλος του χρόνου θα την εύρισκε με τη διεθνή της θέσι ένωχυμένη.

Αν σταματούσαν ως έδώ, θα είχαν κάτι σημαντικό στο ένεργητικό τους. Δυστυχώς, όμως, μόνοι τους χαλάρωσαν τις σκέψεις αυτές προβλέψεις, προσθέτοντας πως το άλγερνιν θα λυνόταν το καλοκαίρι ή το φθινόπωρο του 1958 — ενώ άκόμη δε λυόθηκε — και πως ο Γάλλος πολιτικός, που θα σήμανε έφέτος αή μεγάλη ώρα του, θα ήταν ο Μαντέσ-Φράνς. Όχι, όμως, μόνο δε «σήμανε η μεγάλη ώρα του» για τον Μαντέσ - Φράνς, αλλά στις τελευταίες έκλογές δε βγήκε ούτε καν βουλευτής!

Μαζί με τον Άντεναύερ, τον Ούλμπριχτ και τον Μαντέσ - Φράνς, φρόντισε να διαμεύσει και ο πρόεδρος Άλτεναύερ τους Γερμανούς αστρολόγους, που είχαν προβλέψει νέα έπιδείνωση της υγείας του και παραίτησί του από το προεδρικό αξίωμα.

Έπίσης, ούτε η Άμερική πραγματοποιήσε, όπως είχε προαναγγέλλει από τους Γερμανούς αστρολόγους, μία έντυπωσιακή νίκη άπέναντι της Ρωσίας στο κεφάλαιο των τεχνητών δορυφόρων. Και οι δύο μεγάλες δυνάμεις εξακολουθούν να βρίσκονται στο ίδιο σημείο πρόδου, στην εξόρμησί τους για την κατάκτησι του διαστήματος, και δε μπορεί να γίνει λόγος για βετική ύπεροχή της μιάς άπέναντι στην άλλη...

Χαμένολο φέρνει σήμερα και μία άλλη πρόβλεψη, που είχε γίνει από τους αστρολόγους της Όμοσπονδιακής Δημοκρατίας: Πώς στη Μέση Άνατολή η κατάσταση θα μινε κι' έφέτος θολή και ταραγμένη, με πως δε θα συνέβαινε κανένα αποφασιστικό και συγκλονιστικό γεγονός. Την έπαύσασαί της 14ης 'Ιουλίου στο 'Ιράκ, τη δολοφονία του Φεύζαλ και τον έμφυλλο πόλεμο στον Λίβανο, είχαν άρνηση να τους τα άποκαλύψουν τα άστρα!

Στις προβλέψεις τους για την Άγγλία, οι Γερμανοί αστρολόγοι σημείωσαν μία έπιτυχία και μία άποτυχία: Έπιτυχία, προβλέποντας πως τόσο η Μαργαρίτα όσο κι' ο Τάουσοντ θα μιναν κι' έφέτος άνομπαντροι. Άποτυχία στην πρόγνωση οίκογενειακών έρίδων ανά άγγλικά άνάκτορα, με ένδεχόμενη συνέπεια το διαζύγιο της Έλίσάβετ με το Φίλιππο.

Για τη Σοράγια, όλοι οι Γερμανοί αστρολόγοι είχαν μείνει σύμφωνοι στην πρόβλεψι πως ούτε το 1958 δε θα χάριζε στο Σάχη τον πολυπόθητο διάδοχο. (Θα ήητε, ωστόσο, πως αυτό, πριν απ' τους αστρολόγους, το είχαν προβλέψει... και οι γιατροί!) Άλλά δεν είχαν άναφέρει καβόλου — πράγμα, που θα άποτελούσε πολύ σημαντικότερη έπιτυχία — πως η στεριότητα της θα άδηγούσε σε διαζύγιο με το Σάχη.

Άκόμη δύο σημαντικές άποτυχίες σημείωσαν οι αστρολόγοι στον τομέα: Άνατολική Εύρώπη. Προέβλεπαν άναστροφή των κυβερνήσεων στην Πολωνία και στην Γιουγκοσλαβία. Μά τόσο η πολωνική, όσο κι' η Γιουγκοσλαβική κυβέρνηση παραμένουν στη θέσι τους.

Όστόσο, σ' αυτό το πέλαος των άποτυχιών, οι Γερμανοί αστρολόγοι πραγματοποίησαν και δύο άληθινά άξιόλογες τοποησίες, προβλέποντας σωστά δύο πράνπιτυχίες, άναμενόμενα — όχι, δηλαδή, άματα μη άναμενόμενα — που γ' άπομακρόνιωνταν από την έξοστα.

Πρώτον, πως οι τελευταίες μέρες του Νοεμβρίου έμελλε να είναι οι κρίσιμότερες για την έρην (Μονάχα πως δεν έντοπισαν — το αντίθετο, μάλιστα — την κρίσιμότητα στο Βελίνο).

Δεύτερον, πως το ζώδι, του στρατάρχη Μπουλγκάνιν παρουσιάζονταν σκεπτικό και πως θα ήταν η σπουδαιότερη από τις σπαιτικές προσημειώσεις, που σ' άπομακρόνιωνταν από την έξοστα.

Δυό, όμως, μόνο έπιτυχίες — ή... δυόμισι, αν προσέθεσε και την πρόβλεψι για τη Γαλλία, άφαιρώντας ότι προαναγγέλλε, πως για τον Μαντέσ Φράνς — δε φτάνουν, βέβαια, για να Ισοφαρίσουν τόσο πολλές βέβαια, τόσο έντυπωσιακές άποτυχίες, όπως και τόσο άναμέραμε. Και είναι σίγουρο αυτές, που άναμέραμε. Και είναι σίγουρο αυτές, αν το 1959 συμβή το ίδιο, το κύρος και το γόητρο της αστρολογίας, στη Γερμανία τουλάχιστον, θα διατρέξουν σοβαρότατο κίνδυνο!

Πυρκαϊά που προήλθε από το... νερό

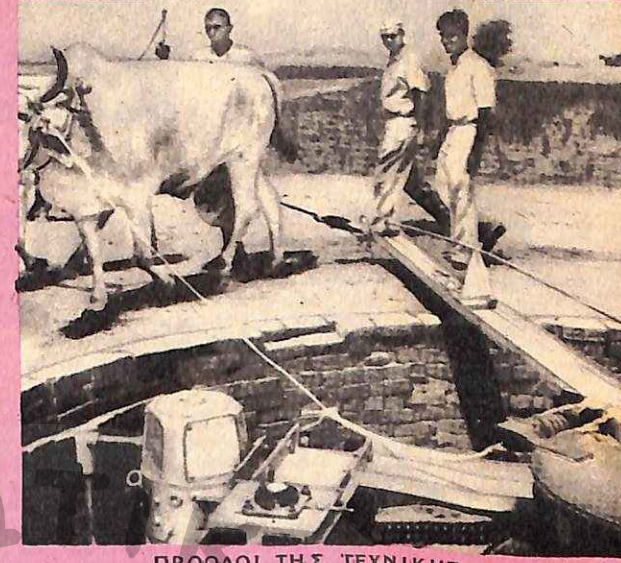
Η πιο πρωτότυπη ατία πυρκαϊάς, άπ' άσες άναφέρουν τα παγκόσμια χρονικά, είναι άσφαλώς εκείνη που σημειώθηκε έδώ και λίγες μέρες στη Βιέννη. Κάποια κυρία 'Ιρμα Σ'έλεγκελ είχε τοποθετήσει στο παράθυρο του διαμερίσμάς της, σε μία πολυκατοικία, μία γυάλα με χρυσόψαρο. Οι άφεινες του ήλιου, περνώντας μέσα από τη γυάλα σαν μέσα από ένα μεγάλο φακό, σχημάτισαν μία έστια θερμότητας πάνω σε κάτι έφημερίδες, που βρισκόταν στο άπέναντι ντιβάνι. Έτσι, οι έφημερίδες πήραν φωτιά, που μεταδόθηκε στο ντιβάνι και σε μία κοντινή καρέκλα. Η οίκοδόσποινα, που βρισκόταν στην κουζίνα, άντιλήφθηκε το γεγονός σχετικά έγκαίως και έπαιρε άμεσα μέτρα άπό την κατάσταση.

Οι άφεινες του ήλιου, περνώντας μέσα από τη γυάλα σαν μέσα από ένα μεγάλο φακό, σχημάτισαν μία έστια θερμότητας πάνω σε κάτι έφημερίδες, που βρισκόταν στο άπέναντι ντιβάνι. Έτσι, οι έφημερίδες πήραν φωτιά, που μεταδόθηκε στο ντιβάνι και σε μία κοντινή καρέκλα. Η οίκοδόσποινα, που βρισκόταν στην κουζίνα, άντιλήφθηκε το γεγονός σχετικά έγκαίως και έπαιρε άμεσα μέτρα άπό την κατάσταση. Η οίκοδόσποινα, που βρισκόταν στην κουζίνα, άντιλήφθηκε το γεγονός σχετικά έγκαίως και έπαιρε άμεσα μέτρα άπό την κατάσταση. Η οίκοδόσποινα, που βρισκόταν στην κουζίνα, άντιλήφθηκε το γεγονός σχετικά έγκαίως και έπαιρε άμεσα μέτρα άπό την κατάσταση.

ΤΑ ΚΑΦΟΛΟΥΤΡΑ ΤΗΣ ΑΜΠΥ ΛΕΗΝ

Η γοητευτική Άμπυ Λέην είναι η πρωταγωνίστρια του μοσικογραφικού φίλμ «Ψαμί, έρωτας και τσά-τσά», ένα από τα καλύτερα που άπέδωσε η Ισπανο-Ιταλική κινηματογραφική συνεργασία. Η Άμπυ, που έχει εγκατασταθεί από τριετίας στη Ρώμη, λανσάρσε τελευταία τα... καφολούτρα. Κατ' αυτήν τα λουτρά μέσα σε καφέ, που της στοιχίζουν 30 δολάρια το καθένα, είναι ιδεώδη για τη διατήρησι της όμορφιάς!...

ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΗΣ ΤΕΧΝΙΚΗΣ

Στο Κανπούρ των 'Ινδών μία γερμανική τεχνική εταιρεία έγκατέστησε μία γεννήτρια, που έργάζεται μ' ένα κοινό... ζεύγος ταύρων. Πολλαπλασιάζει δηλαδή την κινητήριο δύναμη, την οποία της μεταδίδουν οι ταύροι, που γυρίζουν διαρκώς γύρω άπ' αυτήν και κινεί κατόπιν μία ύδραυλικά, που άντλεί νερό άρκετό για το πότισμα χιλίων στρεμμάτων κάθε μέρα. Συγχρόνως δε παράγει και ηλεκτρικό ρεύμα για φωτισμό 10 σπιτιών.

4000 ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΗΝ ΩΡΑ

Η μηχανή αυτή, που είναι άμερικανικής κατασκευής, λειτουργεί με ηλεκτρικό και χρησιμοποείται σήμερα άπό πολλές τράπεζες και μεγάλες έπιχειρήσεις της Άμερικής, που έχουν καθημερινά σημαντική άλληλογραφία. Διπλώνει αυτόματα και κλείνει μέσα στους φακέλους τους 4000 γράμματα σε μία ώρα.

Η ΠΝΙΓΜΕΝΗ

Μία ετικέτα καθαριστηρίου άπεκάλυψε τόν δολοφόνο

Το πτώμα εκείνο, που είχε βρεθεί στη λίμνη Φέργκυσον, άνηκε σε μία όμορφη καστανή κοπέλλα. Ο δολοφόνος την είχε στραγγάλισι, είχε δέσει στο γυμνό σώμα της ένα όγκο από μπετόν, μ' ένα χοντρό σύρμα, και το είχε πετάξει στη λίμνη, έδώ και 10 μέρες περίπου. Σ' αυτό το διάστημα, η άποσύνθεσι και τα ψάρια το είχαν παραμορφώσει τελείως. Όταν ωστόσο το βρήκαν κάποιοι ψαράδες, ο σεριφης Μασκάνι δε δυσκολεύτηκε να το άναγνωρίσει. Γιατί η νεκρή παρουσίαζε ένα χαρακτηριστικό γνώρισμα: Σε κάθε πόδι της είχε ένα δεύτερο μικρό δάχτυλο — δηλαδή 12 δάχτυλα έν όλω.

Το φαινόμενο αυτό δεν είναι, βέβαια, συνηθισμένο. Καί, πραγματικά, εκείνοι που μένανε στις Βιλλίτσες, γύρω άπ' τη λίμνη, θυμόνταν, ότι το είχαν δει μία φορά μονάχα, πριν από λίγο καιρό. Έτσι, εξακριβώθηκε άμέσως, ότι η νεκρή ήταν μία κοπέλλα, που έμινε σ' αυτή τη περιοχή, έδώ και μερικές βδομάδες. Κάποια ζένη δηλαδή, που είχε πη πως λεγότανε Σού Χόλμπρουκ και πως ήταν 18 χρονών, νόμιμη σύζυγος του άντρα που ζούσε μαζί της.

Η άνακάλυψι όμως της πραγματικής της ταυτότητος και των περιστάσεων, που είχαν καταλήξει στον τραγικό της θάνατο, κούρασε και δυσκόλεψε άρκετά το σεριφ.

Σήμερα, η γειτονική πόλι Γκρήνβιλ τού Μισισσιππή έχει άπλωθεί κι' έχει φτάσει ως τις άρχες της λίμνης Φέργκυσον. Άλλά την εποχή του έγκλήματος — το 1940 — υπήρχαν στην περιφέρεια μόνο μερικές σκόρπιες βιλλίτσες και μικρά άγροκτήματα. Οι κάτοικοι ζούσαν με τα λαχανικά του κήπου τους, τα πουλερικά, τα γουρούνια τους και τα ψάρια που πιάνανε στη λίμνη.

Ήταν ωστόσο διακριτικοί και δέχτηκαν στη μικρή τους κοινότητα το Τζιμ και τη Σού Χόλμπρουκ χωρίς ένοχλητικές έρωτήσεις.

Ο Τζιμ ήταν πολύ μεγαλύτερος άπ' τη γυναίκα του — πάνω από 50 χρονών. Ίσως και μιν είχαν παντρευτεί νόμιμα. Μά ποιος ενδιαφερότανε γι' αυτό; Ήταν κι' οι δύο τους ευχάριστοι και άξιαγάπητοι. Ο Τζιμ έξηγουσε μ' αφοράεια την Άγία Γραφή. Κανείς δεν είχε να πη τίποτα έναντίον τους.

Είχαν εγκατασταθεί σε μία εγκαταλειμμένη καλύβα, μέσα στο δάσος, και την είχαν έπιπλώσει με μερικά δανεικά πράγματα. Δούλευαν με μεροκάματο στα γύρω κτήματα. Ίσως νάχαν δει καλύτερες ημέρες — όπως δείχνανε τα πέντε ή έξη άραία φορεματάκια της Σού. Πάντως, φαίνονταν ευχαριστημένοι από την τωρινή τους κατάσταση.

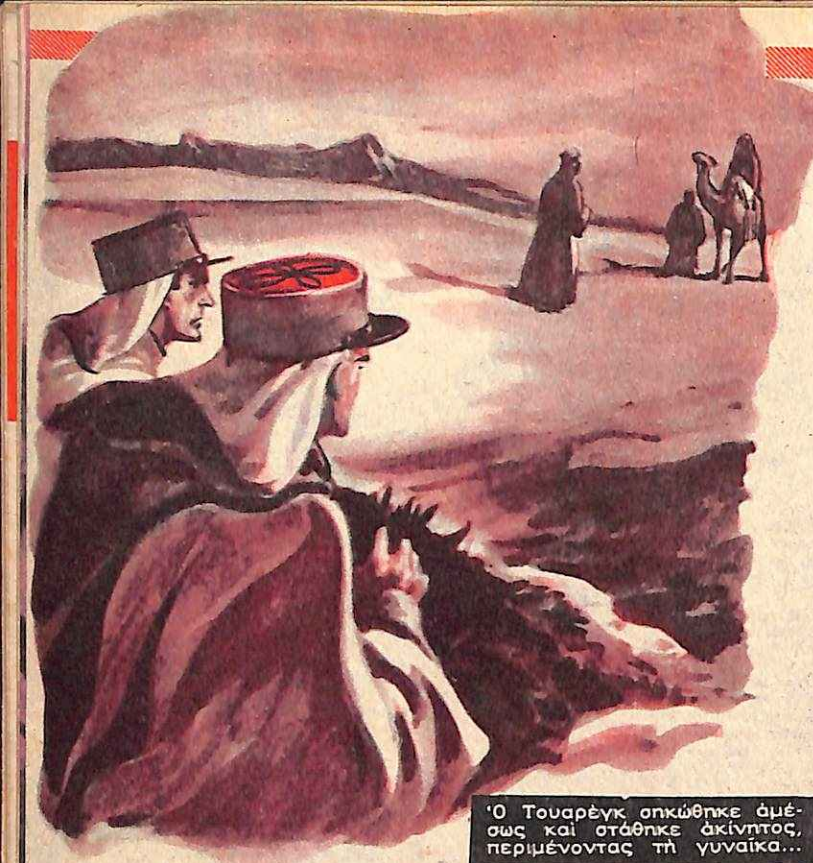
Έκαναν ταχτικά μπάνιο στη λίμνη, χωρίς μαγιό, γελούσαν κι' έπαιζαν και φαίνονταν πολύ έρωτευμένοι.

Όταν χάθηκαν έαφνικά, κανείς δεν άνησυχισε γι' αυτούς. Ίσως να είχαν βρη δουλειά στο Γκρήνβιλ... Έπειτα από μερικές μέρες όμως, βρέθηκε το πτώμα της Σού, στην κατάσταση που είπαμε.

Η πρώτη ένδειξι, που άκολούθησε ο σεριφης Μασκάνι, τόν ώδηγησε στη μικρή πόλι Τουπέλο, της ίδιας πολιτείας. Ο Τζιμ κι' η Σού την είχαν άναφέρει επανειλημμένως στις κουβέντες τους. Ίσως να έρχονταν από εκεί.

μετά 12

Δ
Α
Χ
Τ
Υ
Λ
Α

Ο Τουαρέγκ σπρώχνει άμέσως και στάθηκε ακίνητος, περιμένοντας τη γυναίκα...

χωρούσε άργά προς τὸ μέρος τους. Ὁ Τουαρέγκ σπρώχθηκε άμέσως και στάθηκε ακίνητος, περιμένοντας τη γυναίκα.

Σε λίγο, η γκαμήλα έφτασε κοντά του. Κατέβηκε απ' αυτήν μία γυναίκα κι' έκαμε μερικά βήματα προς τὸ Μπέν Σιαντούρ...

Ένα σπαραχτικό ούρλιασμα πόνου άντηχησε τότε, μέσα στη σιωπή της έρημου. Κι' η γυναίκα σωριάστηκε μπρός στὰ πόδια τού Τουαρέγκ. Στὸ κίτρινο φῶς τῆς σελήνης είχε άστράψει ένα μαχαίρι!...

Ὁ Μαράλ θέλησε νά δρμήσει, άλλ' ὁ έπιλοχίας τὸν συγκράτησε.

— Για τὸ Θεό, ήσυχάστε! τού ψιθύρισε. Δέν πρέπει ν' άνακατευτούμε...

— Ά, ὁ άνδρος! πρόφερε ὁ λοχαγός, τρίζοντας τὰ δόντια του με μανία.

Μιά παράξενη σκηνή ακολούθησε: Μιά δεύτερη σκιά άποσπάστηκε απ' τη γκαμήλα και πλησίασε τὸ Μπέν Σιαντούρ.

Ήταν ὁ Ἰρμάν Μπεντούκ, ὁ κουιάδος του, πού τού είχε φέρεϊ τη Ντζάμα.

Σκύψανε κι' οί δυὸ πάνω απ' τὸ πτώμα τῆς δύστυχης γυναίκα-κας, τὸ φόρτωσαν στὴ γκαμήλα και χάθηκαν πίσω από ένα άμμόλοφο...

Τὴν άλλη μέρα, άποδείχτηκε πῶς είχε δίκην ὁ έπιλοχίας πού δέν άφισε τὸ λοχαγὸ ν' άνακατευτῇ στὶς ίδιωτικές υποθέσεις τῶν Τουαρέγκ. Δυὸ γέροι Ἰθαγενεῖς, μαζί με τὸ Σιαντούρ και τὸ Μπεντούκ, ζήτησαν νά παρουσιαστούν στὸ λοχαγό. Ὁ Μαράλ έγγραψε εκείνη τὴ στιγμή ένα γράμμα. Τὸ άφισε λοιπὸν στὴ μέση και δέχτηκε τούς Τουαρέγκ.

Ὁ πιὸ ηλικιωμένος απ' αὐτοὺς τού εξήγησε τότε ὅτι ὁ Ἰρμάν Μπεντούκ είχε γυρίσει τὴ νύχτα στὸ Μπέρ ελ Χόμπα μαζί με τὴν άδελφή του. Ἄλλ' ἡ Ντζάμα, άρρωστη από μέρες, δέ μπόρεσε ν' άνδρξει στους κόπους τού ταξιδιού και πέθανε τὰ ξημερώματα. Ζητούσαν λοιπὸν τώρα τὴν άδεια νά τὴ θάψουν στὸ νεκροταφεῖο τῆς άσπας.

— Συμφωνῶ. Σὰς δίναμε τὴν άδεια... ψιθύρισε ὁ Μαράλ με παράξενη φωνή.

Τὸ άγριο εκείνο έρωτικό δράμα τὸν είχε άναστατώσει. Ἐκρου-δε λοιπὸν τέτοια θηριώδη σκληρότητα ἡ ψυχὴ τού ανθρώπου; Κι' αὐτοὶ οί Ἰθαγενεῖς, πού εκδικιόνταν με τὸν πιὸ άδυσώπητο τρόπο, κατὰ τί διαφέρανε απ' τὶς ὕαινες και τὰ τσακάλια τῆς έρημου;...

Εἶχε μείνει άγρυπνος ὅλη τὴ νύχτα, εξετάζοντας τὴ δική του

Η γυναίκα ΤΟΥ ΤΟΥΑΡΕΓΚ

περίπτωσι. Ἄν δέ συγχωρούσε τὴ Μιρέϊ, ἂν δέ συμφιλιωνότανε μαζί της, θὰ διέφερε καθόλου απ' τούς Τουαρέγκ;...

Όταν πήρε πιά τὴν άπόφασιν νά ξεχάσει τὰ περασμένα και νά ξαναρχίσει μιὰ καινούγια ζωή, ένοιωσε μιὰ μεγάλη χαρά μέσα στὴν ψυχὴ του. Τὸ πρωί, άρχιζε νά γράφει στὴ γυναίκα του. Κι' ὅταν φώναζε απ' τὴ σκηνή του οί τέσσερες Ἰθαγενεῖς, συμπλήρωνε τὸ γράμμα του.

«Θὰ πάρω άδεια και θαρῶ νά σε συναντήσω στὴν Ἑλβετία— τῆς έγγραφε. Ἀρκετὰ υποφέραμε κι' οί δυὸ. Ἡ συγγνώμη εἶναι τὸ μεγαλύτερο δώρο τού Θεοῦ... Ἐγὼ πρώτος ὁμολογῶ τὸ σφάλμα μου, Μιρέϊ. Μποροῦμε νά ζήσουμε εὐτυχισμένοι».

Καί, τὴν ἴδια μέρα, ζήτησε απ' τὴ Γενικὴ Διοίκησιν τὴ μετα-θεσί του στὴ Γαλλία.

B. ΝΙΜΠΙΑ

— Νομίζω πῶς ε' ανακάτεψες αρκετά, Λουίζα!

Ὁ έρώτας ΜΕΚΑΝΕ ΔΟΛΟΦΟΝΟ!

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Γιὰ νάνα βέβαιος ὅτι ὁ Ντε-λάνεϋ θὰ πάθῃ ηλεκτροπληξία τὴν ώρισμένη ὥρα πού θὰ λειπῇ απ' τὴ βίλλα του ἡ Τζιλντα, ὁ Ρέγκαν σοφίζεται νά μεταγειρισθῇ ένα ωρολογιακὸ μηχανισμό. Βασίζεται ἐξ ἄλλου στὴν άνικανότητα και τὴν εὐπιστία τού σερίφη και τού γιαιτροῦ, ὥστε τὸ ἐγκλήμα τού νά φανῇ σάν δυστύχημα. Τηλεφωνεῖ ὕστερα στὸ Ντελάνεϋ ὅτι, τὴν Παρασκευή, τὸ πρωί, στὶς 10, θὰ μεταδοθῇ ένας άγώνας πυγμαχίας ἐξαιρετικὰ ενδιαφέροντος. Τὴν προηγούμενη νύχτα, μπαινεῖ κρουφά στὴ βίλλα και μεταρρυθμίζει τὸ δέκτη τηλεοράσεως ὥστε άπαιτεῖ τὸ σχέδιό του. Τὴν άλλη μέρα, ἐφού βεβαιώνεται πῶς έφυγε ἡ Τζιλντα γιὰ τὸ Γκλάν Κάμπ, πηγαίνει σὲ μιὰ άλλη βίλλα, ὥστε νά κτῇ ἐξασφαλισε ένα άλλοθι. Σπαρνικά ὅμως, τού τηλεφωνεῖ ἡ Τζιλντα ὅτι παράτησε άριστικά τὸν άντρα της κι' ὅτι τὸν περιμένει στὸ σπίτι του. Εἶναι λοιπὸν περὶ τὴ πιά ἡ δολοφονία τού Ντελάνεϋ! Ὁ Ρέγκαν προσπαθεῖ νά τὸν προλάβῃ, πρὶν άγγίξῃ τὸ μοιραῖο κουμπι, άλλὰ δέν κατορθώνει νά ἐπικοινωνήσει μαζί του με τὸ τηλέφωνο.

— Ἐκεῖ τ'άφισα, Ρέγκαν... μού εἶπε. Εἰ-σάστε άσους στὸ δου-λειά σας! Αὐτὸ τὸ μηχανηματάκι θὰ μού προσφέρῃ άνεκτίμητες ὑπηρε-σιες.

— Σὰς σκέφθηκα άμέσως, μό-λις τὸ εἶδα, εἶπα βάζοντας τὸ τσεκ μέσα στὸ πορτοφόλι μου. Πρέπει τώρα νά πάω στὴ βί-λλα τού Ντελάνεϋ. Τούφτια-σα τὸ καταπληκτικώτερο μηχανημα πού βγῆκε ποτὲ απ' τὰ χέρια μου, και θέλω νά βεβαιω-θῶ ἂν εἶναι ικανοποιημένος.

— Ἄ! Τὸ μηχανημα τού φτιά-ξατε.

Τὸ περιέγραψε τὸ δέκτη τῆς τηλεοράσεως.

— Εἶναι καλύτερος απ' τὸ δι-κό μου; με ρώτησε.

— Ναι, μιὰ στοιχειῖ πρὶν πού τὰ διπλάσια. Ἐχει μεγαφώνιο πολὺ πιὸ καλὸ απ' τὸ δικό σας.

Ἐπρεπε νά τραβῆς σὲ με-κρος τὴν κουβέντα μας. Δέν εἶχα τὸ θάρρος νά πάω άμέσως στὴ βίλλα τού Ντελάνεϋ...

Ἡ-θέλα νά περιμένω τούλαχιστον ὥς τις 11 παρά τέταρτο. Θὰ εἶ-χε περάσει τότε μιὰ ὥρα απ' τὸ θάνατό τού παράλυτου. Τὸ χρονικὸ αὐτὸ διάστημα θ' άρ-κοῦσε γιὰ νά ἐπιβεβαιώσῃ τὸ άλλοθι μου.

— Τί εἶδους άνθρωπος εἶν' αὐτός ὁ Ντελάνεϋ; με ρώτη-σε, ὁ Χάμς, καθ' ὅπως πάντα στὴν άκρὴ τού γραφείου του. Μπῆκα νά τού πῶ καλημέρα, ἔ-δω και ὀκτὸ μέρες, περνώντας απ' τὸ σπίτι του, μὰ δέ φάνηκε νά ευχαριστήθηκε πολὺ... Εἰ-δαίσα, δέν εἶναι πολὺ ευχαρι-στο νάνα κανεῖς άνέπνοος ὅ-πως αὐτός, άλλὰ τὸν βρῆκα ἐ-ξαιρετικὰ μικρόκολο... Ξέρετε τὴ γυναίκα του;

— Ναι, εἶχα τὴν ευκαρία νά κάνω τὴ γνωριμία της, άπάντη-σα ἐπιφυλακτικά.

— Αὐτὴ εἶναι σπουδαῖος κόμ-ματος! φώναζε με θαυμασμό ὁ Χάμς. Πῶς θὰ υποφέρῃ πού μένει δεμένη μ' έναν άνάπη-ρο!

— Ναι, βεβαία... εἶπα.

Ἐρρίξα μιὰ ματιά στὸ ρολόι μου. Ἦταν 11 παρά 20'. Ἐ-δεῖξα με τὸ κεφάλι μου τὸ ἐκ-κρεμές πού βρισκότανε πάνω στὸ γραφεῖο.

— Πᾶει καλά; ρώτησε.

— Ἰσως νά πηγαίνει λίγο πι-...

σω Πιστεύω πῶς θάναί περίπου 11 παρά 20'.

— Καλά. Τώρα πρέπει νά φύ-γω.

— Σὰς ευχαριστῶ, Ρέγκαν. Ἄν ξετρυπώσετε τίποτ' άλλο κατ'άλληλ' για μένα μὴ με ξε-χάσετε.

Με συνώδεψε ὥς τ' αὐτοκίνη-τό μου, μούφισε τὸ χέρι, μ' άποκαίριψε με μιὰ κίνισι τού κεφαλιού και ξαναγύρισε στὸ γραφεῖο του.

Διευθύνθηκα τότε πρὸς τὴ βίλλα τού Ζαί Μπλε, χωρίς νά βιάζωμαι πολὺ. Τὰ νεύρα μου ἦταν τετανωμένα και τὰ χέρια μου σφίγγανε τὸ βολάν τόσο δυνατὰ ὥστε άσπρίζαν τὰ δα-κτυλά μου.

Ἄναρωτιόμουν συνεχῶς τί θάβρισκα στὴ βίλλα τού Ντε-λάνεϋ... ὅταν ζωντανὸς άκό-μα ἡ νεκρός;

Ἦταν πιθανὸν νά εἶχε μεί-νει καθισμένος στὴ βεράντα, ά-διαφορῶντας γιὰ τὸ τηλεφώνο πού κτυπούσε. Μποροῦσε ἐπι-σης νά εἶχε ξεχάσει πῶς τὸ φίλμ τού μπόδ' θὰ εμφανίζτα-νε σήμερα στὴν τηλεοράσι.

Ἐκ'αυτοῦ τότε κατ', πού δέ μού εἶχε συμβῇ από πολὺν και-ρό: Ἀρχισα νά προσεύχωμαι.

Ἰκέτρεφα τὸ Θεὸ νά βρῶ ζων-τανὸ τὸ Ντελάνεϋ, ὅταν θαμ-παῖνα στὴ βίλλα του.

Μόλις εἶχα σταματήσει τὸ κα-μιονάκι μου μπρὸς στὴν καγ-κελλόπορτα τού Ζαί Μπλε, ἤρ-θε και σκόπευε δίπλα μου τὸ ταχυδρομικὸ αὐτοκίνητο. Ὁ Χάμς ὀλέτρερ, ὁ γραμματοκομ-ιστὴς τού Γκλάν Κάμπ, μού χα-μογέλασε και μούδειξε δυὸ

— Ἄναρωτιόμουν συνεχῶς τί θάβρισκα στὴ βίλλα τού Ντε-λάνεϋ... ὅταν ζωντανὸς άκό-μα ἡ νεκρός;

Ἦταν πιθανὸν νά εἶχε μεί-νει καθισμένος στὴ βεράντα, ά-διαφορῶντας γιὰ τὸ τηλεφώνο πού κτυπούσε. Μποροῦσε ἐπι-σης νά εἶχε ξεχάσει πῶς τὸ φίλμ τού μπόδ' θὰ εμφανίζτα-νε σήμερα στὴν τηλεοράσι.

Ἐκ'αυτοῦ τότε κατ', πού δέ μού εἶχε συμβῇ από πολὺν και-ρό: Ἀρχισα νά προσεύχωμαι.

Ἰκέτρεφα τὸ Θεὸ νά βρῶ ζων-τανὸ τὸ Ντελάνεϋ, ὅταν θαμ-παῖνα στὴ βίλλα του.

Μόλις εἶχα σταματήσει τὸ κα-μιονάκι μου μπρὸς στὴν καγ-κελλόπορτα τού Ζαί Μπλε, ἤρ-θε και σκόπευε δίπλα μου τὸ ταχυδρομικὸ αὐτοκίνητο. Ὁ Χάμς ὀλέτρερ, ὁ γραμματοκομ-ιστὴς τού Γκλάν Κάμπ, μού χα-μογέλασε και μούδειξε δυὸ

— Ἄναρωτιόμουν συνεχῶς τί θάβρισκα στὴ βίλλα τού Ντε-λάνεϋ... ὅταν ζωντανὸς άκό-μα ἡ νεκρός;

Ἦταν πιθανὸν νά εἶχε μεί-νει καθισμένος στὴ βεράντα, ά-διαφορῶντας γιὰ τὸ τηλεφώνο πού κτυπούσε. Μποροῦσε ἐπι-σης νά εἶχε ξεχάσει πῶς τὸ φίλμ τού μπόδ' θὰ εμφανίζτα-νε σήμερα στὴν τηλεοράσι.

Ἐκ'αυτοῦ τότε κατ', πού δέ μού εἶχε συμβῇ από πολὺν και-ρό: Ἀρχισα νά προσεύχωμαι.

Ἰκέτρεφα τὸ Θεὸ νά βρῶ ζων-τανὸ τὸ Ντελάνεϋ, ὅταν θαμ-παῖνα στὴ βίλλα του.

Μόλις εἶχα σταματήσει τὸ κα-μιονάκι μου μπρὸς στὴν καγ-κελλόπορτα τού Ζαί Μπλε, ἤρ-θε και σκόπευε δίπλα μου τὸ ταχυδρομικὸ αὐτοκίνητο. Ὁ Χάμς ὀλέτρερ, ὁ γραμματοκομ-ιστὴς τού Γκλάν Κάμπ, μού χα-μογέλασε και μούδειξε δυὸ

— Ἄναρωτιόμουν συνεχῶς τί θάβρισκα στὴ βίλλα τού Ντε-λάνεϋ... ὅταν ζωντανὸς άκό-μα ἡ νεκρός;

Ἦταν πιθανὸν νά εἶχε μεί-νει καθισμένος στὴ βεράντα, ά-διαφορῶντας γιὰ τὸ τηλεφώνο πού κτυπούσε. Μποροῦσε ἐπι-σης νά εἶχε ξεχάσει πῶς τὸ φίλμ τού μπόδ' θὰ εμφανίζτα-νε σήμερα στὴν τηλεοράσι.

Ἐκ'αυτοῦ τότε κατ', πού δέ μού εἶχε συμβῇ από πολὺν και-ρό: Ἀρχισα νά προσεύχωμαι.

Ἰκέτρεφα τὸ Θεὸ νά βρῶ ζων-τανὸ τὸ Ντελάνεϋ, ὅταν θαμ-παῖνα στὴ βίλλα του.

Μόλις εἶχα σταματήσει τὸ κα-μιονάκι μου μπρὸς στὴν καγ-κελλόπορτα τού Ζαί Μπλε, ἤρ-θε και σκόπευε δίπλα μου τὸ ταχυδρομικὸ αὐτοκίνητο. Ὁ Χάμς ὀλέτρερ, ὁ γραμματοκομ-ιστὴς τού Γκλάν Κάμπ, μού χα-μογέλασε και μούδειξε δυὸ

γράφματα.

— Θὰ ὀπτε τὸν κ Ντελάνεϋ; μού εἶπε. Θάκετε τὴν καλωσύ-νη νά τού δώσετε αὐτὰ τὰ γράμματα, γιὰ νά μὴν άνηφο-ρίω ὥς ἐκεῖ;

Ἦμουν ἀληθινὰ τυχερός! Εἶχα ἐξασφαλίσει άκόμη ένα μάρτυρα, πού θὰ μπορούσε νά βεβαιώσῃ ποῖα ὥρα ακριβῶς εἶ-χα φτάσει στὴ βίλλα τού Ζαί Μπλε.

Κατέβηκα από τ' αὐτοκίνη-τό μου και πήρα τὰ γράμματα.

— Ευχαριστῶς, άπάντησα, βά-ζοντάς τα στὴν τσέπη μου.

Κύτταξα ὕστερα τὸ ρολόι μου και πρόθεσα:

— Μήπως ξέρετε τί ὥρα εἶναι ακριβῶς, Χάμς;

— Ἐντεκα και πέντε. Τὸ ρο-λόι μου δέ χάνει δευτερόλεπ-το! Τόδεκα σήμερα τὸ πρωί στὴν ὥρα του, με τὸ ραδιό-φωνο.

Με χαίρετρε με μιὰ κίνισι τού χεριού, έβαλε μπροστὰ τ' αὐτοκίνητό του και άπομακρύν-θηκε.

Ἐρρίξα μιὰ ματιά στὰ δυὸ γράμματα πού μού εἶχε ἐπι-στευθῇ. Προορίζονταν και τὰ δυὸ γιὰ τὸ Ντελάνεϋ.

Τάκωσα πάλι στὴν πίσω τσέ-πη μου, έπειτα άνοῖξα τὴν καγ-κελλόπορτα, προχώρησα λίγο με τ' αὐτοκίνητό μου στὸ δρο-μάκι, ξανακατέβηκα γιὰ νά κλειῶ τὴν καγκελλάπορτα και μῆκα πάλι στ' αὐτοκίνητο, γιὰ ν' άνδρῶ ὥς τὴ βίλλα.

Ἄναρωτιόμουν συνεχῶς τί θάβρισκα στὴ βίλλα τού Ντε-λάνεϋ... ὅταν ζωντανὸς άκό-μα ἡ νεκρός;

Ἦταν πιθανὸν νά εἶχε μεί-νει καθισμένος στὴ βεράντα, ά-διαφορῶντας γιὰ τὸ τηλεφώνο πού κτυπούσε. Μποροῦσε ἐπι-σης νά εἶχε ξεχάσει πῶς τὸ φίλμ τού μπόδ' θὰ εμφανίζτα-νε σήμερα στὴν τηλεοράσι.

Ἐκ'αυτοῦ τότε κατ', πού δέ μού εἶχε συμβῇ από πολὺν και-ρό: Ἀρχισα νά προσεύχωμαι.

Ἰκέτρεφα τὸ Θεὸ νά βρῶ ζων-τανὸ τὸ Ντελάνεϋ, ὅταν θαμ-παῖνα στὴ βίλλα του.

Μόλις εἶχα σταματήσει τὸ κα-μιονάκι μου μπρὸς στὴν καγ-κελλόπορτα τού Ζαί Μπλε, ἤρ-θε και σκόπευε δίπλα μου τὸ ταχυδρομικὸ αὐτοκίνητο. Ὁ Χάμς ὀλέτρερ, ὁ γραμματοκομ-ιστὴς τού Γκλάν Κάμπ, μού χα-μογέλασε και μούδειξε δυὸ

— Ἄναρωτιόμουν συνεχῶς τί θάβρισκα στὴ βίλλα τού Ντε-λάνεϋ... ὅταν ζωντανὸς άκό-μα ἡ νεκρός;

Ἦταν πιθανὸν νά εἶχε μεί-νει καθισμένος στὴ βεράντα, ά-διαφορῶντας γιὰ τὸ τηλεφώνο πού κτυπούσε. Μποροῦσε ἐπι-σης νά εἶχε ξεχάσει πῶς τὸ φίλμ τού μπόδ' θὰ εμφανίζτα-νε σήμερα στὴν τηλεοράσι.

Ἐκ'αυτοῦ τότε κατ', πού δέ μού εἶχε συμβῇ από πολὺν και-ρό: Ἀρχισα νά προσεύχωμαι.

Ἰκέτρεφα τὸ Θεὸ νά βρῶ ζων-τανὸ τὸ Ντελάνεϋ, ὅταν θαμ-παῖνα στὴ βίλλα του.

Μόλις εἶχα σταματήσει τὸ κα-μιονάκι μου μπρὸς στὴν καγ-κελλόπορτα τού Ζαί Μπλε, ἤρ-θε και σκόπευε δίπλα μου τὸ ταχυδρομικὸ αὐτοκίνητο. Ὁ Χάμς ὀλέτρερ, ὁ γραμματοκομ-ιστὴς τού Γκλάν Κάμπ, μού χα-μογέλασε και μούδειξε δυὸ

— Ἄναρωτιόμουν συνεχῶς τί θάβρισκα στὴ βίλλα τού Ντε-λάνεϋ... ὅταν ζωντανὸς άκό-μα ἡ νεκρός;

Ἦταν πιθανὸν νά εἶχε μεί-νει καθισμένος στὴ βεράντα, ά-διαφορῶντας γιὰ τὸ τηλεφώνο πού κτυπούσε. Μποροῦσε ἐπι-σης νά εἶχε ξεχάσει πῶς τὸ φίλμ τού μπόδ' θὰ εμφανίζτα-νε σήμερα στὴν τηλεοράσι.

Ἐκ'αυτοῦ τότε κατ', πού δέ μού εἶχε συμβῇ από πολὺν και-ρό: Ἀρχισα νά προσεύχωμαι.

Ἰκέτρεφα τὸ Θεὸ νά βρῶ ζων-τανὸ τὸ Ντελάνεϋ, ὅταν θαμ-παῖνα στὴ βίλλα του.

Τὸν σκοτώσα;» άναρωτιόμουν ὁλοένα.

Βγῆκα από τ' αὐτοκίνητο κι' έμεινα μιὰ στιγμή κυττάζον-τας τὴν άδειαν και σιωπηλὴ βεράντα. Ὁ Ντελάνεϋ δέ βρι-σκοταν ἐκεῖ. Αὐτὸ μού φάνηκε κακὸ σημάδι... Ἄνεδρα σιγά-σιγά τὴ σκάλα.

Ἡ ὑπαλκοπόρτα τού σαλο-νιού ἦταν ὀρθάνοικτη. Σταμά-τησα μιὰ στιγμή. Στὴν άλλη ά-κρὴ τού σαλονιού, έβλεπα τὴν ὀθόνη τῆς τηλεοράσεως, σὰ με-γάλο άσπρο μάτι πού με κύτ-ταζε αὐστηρά...

Προχώρησα μερικά βήματα ά-κόμη κι' ὕστερα σταμάτησα ά-πότομα.

Ὁ Ντελάνεϋ ἦταν ξαπλωμέ-νος κάτω, μπρούμυτα, με τὸ πρσώπιο τού κρυμμένο μέσα στὰ χέρια του. Γιὰ νά μὴν σ' αὐτὴ τὴ στάσι, έπρεπε νάνα νεκρός. Φαινόταν άλλωστε τὸ αλγύγιος, ὥστε δέ μπορού-σε νά γελαστὸ κανεῖς.

Ἐμεινα ένα λεπτό στὸ κα-τώφλι, κυττάζοντάς τον. Ἐ-γινεθα φόβος, μαζί μ' ένα σφι-ξιμο στὴν καρδιά.

Ἐγὼ τοκα κάνεϊ, αὐτό! Ἐγὼ τὸν εἶχα σκοτώσει!

Προχώρησα σιγά-σιγά μέσα στὸ σαλόνι. Καταλάβαινα τώρα τὸν κίνδυνο πού διέτρεχα. Με τὴν παραμικρὴ γκάφα μου, θὰ πέθαινα κι' ἐγώ!

Ἐπρεπε νά συνεχίσω ὥς τὸ τέλος τῆς έκτέλεσῃ τού σχεδι-οῦ μου. Ἦμουν βέβαιος πῶς ἦ-ταν ἀπόλυτα ἀλήθης. Ἀρκοῦ-σε νά τὸ ἐφαρμόσω πιστὰ, γιὰ νά μὴ κινδυνέψω καθόλου νά μ' άνηπαύσουνε.

Ἐκ'αυτοῦ τὸ γυρὸ τού πτώμα-τος, έκλεισα τὸ γενικό διακό-πητ κι' έβγαλα απ' τὴν πρίζα τὴ συσκευή. Ἐσκυφα ὕστερα πάνω απ' τὸ Ντελάνεϋ και ψη-λάφησα τὸ σέρκο του. Κοπία-σα πολὺ γιὰ νά ἐπιβάλω στὸν εαυτό μου νά κάνῃ αὐτὴ τὴν έκτέσσι, μὰ έπρεπε νάμνη ἀπό-λυτα βέβαιος γιὰ τὸ θάνατό του.

Ἡ έπαφή τού παγωμένου δερ-ματός του μ' έπέσει, καλύτερα από κάθε άλλο σημεῖο πῶς εἶ-χε ξεψυχήσει από άρκετὴ ὥρα.

Διέσχισα τὸ σαλόνι και πήρα νά κλειῶ τὴν ὑπαλκοπόρτα. Ξαναγύρισα ὕστερα κοντὰ στὴ συσκευή και ξεδιόωσα τὸ πίσω κάλυμμα. Ἀφαίρεσα τὸν ὀρολο-γιακὸ μηχανισμό. Ἐκοφα τὰ σურματα τού πινακὸς τηλεει-ρησμοῦ και τὰ ξαναένωσα ὥστε έπρεπε νάνα κανονικά.

Ἐκ'αυτοῦ πὺ πὺ γρηγόρα μπο-ρούσα. Σὲ πέντε λεπτά, τὰ εἶ-χα ταχτοποιήσει όλα. Πῆρα τὸ τε τὸν ὀρολογιακὸ μηχανισμό τού κατ' ὅσον ἐκφυλῶ κατὰ απ' τὸ κάθισμα τού αὐτοκινήτου μου, βρῆκα ένα κομμάτι σῆμα, ξα-ναγύρισα στὸ σαλόνι κι' έβα-λα πάλι στὴ θέσι τους τὰ συρ-ματα πού εἶχα κόψει τὸ προη-γούμενο βράδυ.

Βγῆκα ὕστερα απ' τὸ σαλόνι, πῆνα στὴν ἀποθήκη κι' έψαξα παντρεῖ νά βρῶ ένα κουτί μ' ἐργαλεία. Βρισκόταν πάνω σ' ένα ψηλὸ ράφι ἐπὶ πού λίγο εἶχε μὴ μὴ τὸ δῶ.

Μέσα σ' αὐτὸ βρῆκα δυὸ κα-ταβίδια. Τὸ ένα ἦταν σκετό χολυδύνο και τ' άλλο εἶχε υο-νιτικὴ λαβή. Πῆρα τὸ πρῶτο και ξαναγύρισα στὸ σαλόνι. Ἐ-βαλα κατὰ τὸν καταβίδι, κοντὰ στὸ δεξιὸ χέρι τού Ντε-λάνεϋ.

Ἐπειτα άσκολήθηκα με τὸν πινακα τηλε

Αγοράζετε προϊόντα

Έκατομμύρια γυναίκες στην Αμερική και Ευρώπη για να έχουν καλοδιαμμένα και γερά νύχια χρησιμοποιούν τα μοναδικά θερμικά δυνάμει.

DURA-GLOSS

ΠΡΟΣΟΧΗ: Είναι τα μόνα που περιέχουν FLEX-FILM συστατικό για να δυναμώσουν τα νύχια.

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΜΑΞ ΛΙΒΑΣ
ΕΘΝΙΑ ΔΟΗΝΑΙΔΟΣ & ΚΑΛΑΜΙΣΤΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 26.580

ΧΡ. ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Τ. Επιστημονική Ματαιοποίηση «ΜΑΡΙ-ΚΑ ΗΛΙΑΔΗ». Δέχεται καθ' έγκληση στην 10-1 και 6-3 και επί συνεντεύξει εν τη ΝΕΑ ΚΑΙΝΙΚΗ του, Διδότου 49, Τηλ. 614.369 - Σημ. Έκαστην Τετάρτην δια τους άπορους δωρεάν.

ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΚΟΛΛΑ ΡΟΥΧΩΝ

Η Bella σας βγάζει από μπελού

ΑΡΙΑΔΗ-ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

ΛΕΛΟΥΔΑ

ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ

Όδός Δελφών 3 (πάρδος δδού Σκουφά από του άριθ. 64), Τηλ. 612-515. Ώραι επίσκεψιν 11 π.μ. - 1 μ.μ. και 5 - 7 μ.μ.

της τηλεόρασης κατά τέτοιον τρόπο, ώστε το πωμ μέρος του, που είχε μείνει ανοικτό, να βρίσκεται μπροστά απ' το πώμα του Ντελάνεϊ.

Τέλος, έκαμα μερικά βήματα πίσω, για να επιβεβαιώσω όλες τις λεπτομέρειες της σκηνής.

Το σύνολο μου φάνηκε αρκετά πεντακάθαρο. Έκτος από ένα άδειαν ποτήρι πεσμένο στο χαλί, δίπλα στο Ντελάνεϊ. Η λεπτομέρεια αυτή μου φάνηκε λίγο αταίριαστη. Εξέσθηκα πώς ο Ντελάνεϊ θα έρχοι να πίνει, την ώρα που κεραυνόβολο έληγε απ' το ηλεκτρικό ρεύμα.

Σήκωσα από κάτω το ποτήρι. Δεν ήθελα να παρουσιάσω πολλές περιπλοκές ή έρευνα που θακανε ή αστυνομία. Επρεπε απεναντίας να προσπαθώ να την κάνω όσο το δυνατόν απλούστερη.

Αν ο Τζος Στρίκλαντ σκημάτιζε την εντύπωση πως ο Ντελάνεϊ ήταν μπεκρός, θα ζητούσε ίσως να προχωρήσει ή έρευνα περισσότερο απ' όσο ήθελα.

Πήγα λοιπόν το ποτήρι στην κουζίνα, τόπλυνα και το σκούπισα, φροντίζοντας να το κρατάω με την πετσέτα, για να μην αφήσω απάνω του κανένα δακτυλικό αποτύπωμα. Επειτα τόβαλα στη θέσι του, μέσα στο μπουφέ της κουζίνας.

Ξαναγύρισα ύστερα στο σαλόνι. Για όλες αυτές τις δουλειές είχα απασχοληθεί δέκα λεπτά μονάχα. Ήταν καιρός τώρα να τηλεφωνήσω στο σερίφη Τζέφerson...

Όσο, πριν πάσω τ' ακουστικό, έριξα μια τελευταία ματιά στη σκηνόθεσία μου. Όλα μου φάνηκαν κανονικά. Κανείς δε μπορούσε να υποπτευθεί τίποτα.

Ο Ντελάνεϊ ήταν πεσμένος μπροστά στο δέκτι, που το πίσω κάλυμμα του έλειπε. Το καραβίδι βρισκόταν κοντά στο χέρι του. Ο άντρας της Τζιλντ ήταν νεκρός, δεν υπήρχε η παραμικρή αμφιβολία γι' αυτό.

Καθένας που θα τρέλεσε δ' αυτά - και που δε θα έκανε λόγο να με υποψιαστεί - θα βγαζε το φυσικό συμπέρασμα ότι ο Ντελάνεϊ είχε πάθει ηλεκτροπληξία καθώς προσπαθούσε να ανακαλύψει την αιτία μιας βλάβης της συσκευής.

Τέτοια δυστυχήματα είχαν συμβεί επανειλημμένως. Οι έφημεριές έγραφαν κάθε τόσο, στις μικρές ειδήσεις, για ανθρώπους που είχαν πάθει ηλεκτροπληξία, καθώς σκαλίζαν ένα δέκτι χωρίς να τον έχουν βγάλει απ' το ρεύμα.

Τη στιγμή που θ' άρπαζα το ακουστικό του τηλεφώνου, σκέφθηκα ξαφνικά ότι, όπως ήταν ο δέκτης της τηλεόρασης, δεν παρουσιάζει κανένα ελάττωμα! Η ανακάλυψη αυτή μου φέρε άναρκήσια. Παρά λίγο να κάνω μια μοιραία παράλειψη!

Επρεπε απαραίτητως γάλη κάποια βλάβη ή συσκευή. Άλλοιως, γιατί θα επικειρούσε να τη διορθώση ο Ντελάνεϊ;

Σε περίπτωση που θα γινόταν μια έρευνα, αν οι αστυνομικοί βάζανε σε λειτουργία τη συσκευή και διαπιστώνανε πως λειτουργούσε στην εντέλεια, θα τους υπαίνανε ψύλλοι στ' αυτιά...

Ξαναγύρισα λοιπόν κοντά στο δέκτι. Πέρα μέσα απ' τα εργαλεία μου ένα καταβίδι με μονωτική λαβή. Έβαλα μπροστά τη συσκευή κι' ακούμπησα το καταβίδι σε δυο ηλεκτρικές επαφές. Αμέσως πετάχτηκε μια λάμψη, ακούστηκε μια έκρηξη, κι' οι μισές λάμπες κάρκιναν. Ένα σύννεφο καπνού ανέβηκε απ' το μηχάνημα.

Τόβαλα τότε απ' το ρεύμα, ξεκόλλησα το σύρμα της συσκευής και το ήκου και τ' άφισα να κρέμεται. Η σκηνόθεσία μου φάνηκε αρκετή.

Πέρα επιτέλους στο τηλέφωνο το σερίφη Τζέφerson. Μου απάντησε αμέσως.

«Εδώ Τέρρυ Ρέγκαν, του είπα.

Θω πώς είχα άγνωση, γιατί ή συγκίνησή μου ήταν αρκετή ώστε να τρέμη πραγματικά ή φωνή μου απ' την άνησυχία που ένοιωθα.

Θέλετε νάρθητε αμέσως στη βίλλα του Ζαί Μπλέ; Συνέδιν ένα δυστύχημα. Πέθανε ο Ντελάνεϊ!

Καλά, θάρρω αμέσως, απάντησε ήρεμα ο σερίφης χωρίς την παραμικρή ταράχη.

Φέρτε μαζί σας και το γιαντρί.

Βρίσκεται εδώ δίπλα μου, αυτή τη στιγμή. Θάρρουμε κι' οι δυο.

Κι' έκλεισε το τηλέφωνο. Θα χρειαζότανε μισή ώρα το λιγώτερο για ν' ανεβή ως το Ζαί Μπλέ με την παλιά όρση του. Είχα λοιπόν καιρό ν' άνασάνω λίγο.

Σκέφθηκα τότε τη Τζιλντ, που με περίμενε στο σπίτι μου. Τότε μονάχα συλλογίστηκα πως αυτή δεν είχε το παραμικρό άλλοθι. Αν πηγαίναν άσχημα τα πράγματα, αν ή αστυνομία υποπτευότανε δολοφονία κι' άρχιζε μια έρευνα, δε θα παρέλειπε να ρωτήσει τη Τζιλντ που είχε πάει από την ώρα του θανάτου του Ντελάνεϊ ως την επιστροφή της στο βίλλα.

Οι αστυνομικοί θα υποψιάζονταν άσφαλώς τις σκέψεις μας και θα τις θεωρούσαν σαν ένα βάσιμο λόγο του εγκλήματος...

Εμείνα καθισμένος για λίγο μπροστά στο τηλέφωνο. Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά και άτακτα. Ήμουν κυριολεκτικά ξετρελαμένος...

Ήταν τώρα πάνω από μιάμιση ώρα που με περίμενε ή Τζιλντ στο σπίτι μου. Επρεπε απαραίτητως να δημιουργήσω ένα άλλοθι και γι' αυτόν. Μα προηγουμένως έπρεπε να κατεβή στο Γκλύν Κάμπ.

Πέρα στο τηλέφωνο το σπίτι μου. Επειτα από μερικές στιγμές, απάντησε ή Τζιλντ.

«Εσύ είσαι, Τζιλντ; της είπα. Θα σε παρακαλέσω να κάνεις ακριβώς ό,τι θα σου πω, χωρίς καμμία έρωτησι! Είναι σπουδαιότατο και έπείγον.

Μα ναι, φυσικά, Τέρρυ...

Συνέδιν τίποτα;

Συνέδιν τίποτα;

Συνέδιν τίποτα;

Συνέδιν τίποτα;

Συνέδιν τίποτα;

Συνέδιν τίποτα;

Συνέδιν τίποτα;

Συνέδιν τίποτα;

Συνέδιν τίποτα;

Συνέδιν τίποτα;

Συνέδιν τίποτα;

Συνέδιν τίποτα;

Συνέδιν τίποτα;

Συνέδιν τίποτα;

Συνέδιν τίποτα;

Συνέδιν τίποτα;

Συνέδιν τίποτα;

Συνέδιν τίποτα;

Συνέδιν τίποτα;

Συνέδιν τίποτα;

Συνέδιν τίποτα;

Συνέδιν τίποτα;

Συνέδιν τίποτα;

—Θέλω να κατεβής αμέσως στο Γκλύν Κάμπ. Μην πας απ' το μεγάλο δρόμο, αλλά απ' το μέρος της λιμνής.

Δεν ήθελα να πέσω πάνω στο Τζέφerson, που θ' ανέβαινε στο Ζαί Μπλέ.

—Όταν φτάσης στο Γκλύν Κάμπ, πρόσθεσα, κάνε τα ψώνια σου, όπως συνήθως. Και μην ξεναπούνει από κεί πριν από τις 12½. Κατάλαδες;

—Μα γατί, Τέρρυ; Δεν έχω να κάνω ψώνια... Θέωνη σήμερα τ' απόγευμα για το Λος Άντζελες.

—Τζιλντ, σε παρακαλώ! Είναι πολύ σπουδαίο... Κάτι συνέβη... Πρέπει απαραίτητως να κάνεις αυτό που σου λέω, διχως αντιρρήσεις. Θα σε περιμένω στο σταυροδρόμι, κατά τη 1η παρά τέταρτο που θα γυρίσης, θα σου τα εξηγήσω, όταν συναντηθούμε...

—Καλά, θα πάω. Μα δεν καταλαβαίνω...

—Θα σε περιμένω στο σταυροδρόμι, στη 1η παρά τέταρτο, ξαναείπα.

Κι' άφισα τ' ακουστικό. Βγήκα στη βεράντα κι' έπεσα σε μια πολυθρόνα. Τα νεύρα μου ήταν τσακισμένα.

Εμείνα έτσι καθισμένος καμιά είκοσάρια λεπτά, καννίζοντας και προσπαθώντας να μη σκεπτόμαι πια τίποτα...

Ενοιώσα αληθινή άνακουφισι, όταν άκουσα τ' αυτοκίνητο που σερίφη ν' ανεβαίη τόν άνιφορο. Ύστερα από δυο λεπτά, σταμάτησε έξω απ' τη βίλλα.

Ο Τζέφerson κι' ο δόκτωρ Μάλλαρ ανέβηκαν τα σκαλοπάτια της βεράντας.

—Είπ' εδω ή κ. Ντελάνεϊ; με ρώτησε ο σερίφης.

—Όχι. Ύποθετω πως θα πήγα να ψωνίσω στο Γκλύν Κάμπ. Είναι ή μέρα της.

—Όποτε πέθανε ο άντρας της;

—Ετσι μου φαίνεται, θα μάς το βεβαιώση άλλωστε ο γιατρός.

Το είπα επιτόπως, αυτό. Επρεπε να κανονίσω ώστε ο δόκτωρ Μάλλαρ να παίξη τόν κυριώτερο ρόλο στη σκηνή που θ' ακολουθούσε.

Καθώς ανέβαινε τη σκάλα, ο δόκτωρ Μάλλαρ μούκανε την εντύπωση ενός γέρικου πελαργού. Φορούσε ένα πλατύγυρο καπέλλο, κάουμπόυ, ριγμένο προς τα πίσω, μια παλιά μαύρη ρεντιγκότα κι' ένα φαρδύ μαύρο παντελόνι, που τα σκέλη του κινούνταν σ' ένα ζευγάρι μεζικάνικες μπότες.

Μολοντί τόν θεωρούσαν γενικά στο Γκλύν Κάμπ λίγο νεώτερο απ' το σερίφη, φαινόταν πολύ μεγαλύτερος του. Το λιπαρό και ήλιοκαμένο πρόσωπό του ήταν γεμάτο ρυτίδες.

Γεία σου, παλληκάρι μου! μου είπε. Όποτε λοιπόν έχομε ένα μακαρίτη; Μα την πίστι μου, δεν είναι ο πρώτος, ούτε και θάναί ο τελευταίος! Που τόν έχετε;

—Εδω, στο σπίτι, γιατρέ... απάντησα οδηγώντας τον στο σαλόνι. Τόν βρήκα ακριβώς σ' αυτή τη θέσι. Πιοτεύω πως έληψε να σκαλίση τη συσκευή, άγγιξε κάποιο σύρμα κι' έπαθε ηλεκτροπληξία. Δε θα πρόσέδε... Όπως βλέπετε, το καταβίδι που μεταχειρίσθηκε δεν είχε μονωτική λαβή. Το βρήκα εκεί, κοντά στο χέρι του.

Ο γιατρός έβλεπε το πηγούνι του, ριχνοντας μια ματιά στο πώμα του Ντελάνεϊ.

Τόβαλα ενώ πάντα πως είμαι επικίνδυνα αυτά τα μηχανήματα, παρατήρησε. Δε σου τόχα πη, φρέντ; Θυμάσαι;

—Μα ναι, βέβαια, απάντησε ο σερίφης, δούστεκτα στην πόρτα, με τα άστέκια του. Είναι πεθαμένος στη ζώνη του. Είναι πεθαμένος!

Ο γιατρός έσκυψε κι' άγγιξε το λαιμό του Ντελάνεϊ. Με την κίνηση του αυτή, τρίξετε τα γέρικα κόκκαλά του.

—Ετσι φαίνεται! δώλωσε. Σίγουρα, δεν πρόκειται ν' αναστήσει!

—Κι' από πόση ώρα, κατά τη γνώμη σας;

—Τρεις ώρες το λιγώτερο. Ίσως και λίγο παραπάνω. Έχει κοκκαλιάσει κι' όλος... Έ, βοηθήστε με λιγάκι να τόν γυρίσω ανάσκελα!

Όταν άναγκάστηκα ν' άγγιξω το πώμα για να το ξαπλώσω με την πλάτη, σφίχτηκε ή καρδιά μου. Το πρόσωπο του Ντελάνεϊ είχε μελανιάσει. Τα μισανοικτά χείλη του ξεοκείαν τα δόντια του, σ' ένα μορφασμό πόνου. Είχε μια όμη τρομαχτική.

Ηλεκτροπληξία, άποφάνθηκε με βεβαιότητα ο γιατρός. Δε χωρεί αμφιβολία. Κυττάχτε αυτό το μελανίασμα. Είναι άλγνηστο σημάδι.

Βλέπετε πουθενά έγκαυματα; ρώτησε ο Τζέφerson.

Ο γέρος γιατρός εξέτασε τα χέρια του Ντελάνεϊ κι' ύστερα κούνησε το κεφάλι του αρνητικά.

—Όχι, κανένα, απάντησε. Μα αυτό δεν έχει σημασία... Η πολυθρόνα του είναι μετάλλινη. Η ηλεκτρική έκκένωση που δέχτηκε, διαμοιράστηκε ομοιόμορφα σ' όλο το σώμα του.

Επώρξε άκόμα πιο πίσω το καπέλλο του και ρώτησε: —Μήπως έβλεπε να κάνω νεκροψία; φρέντ;

Ύπηρχε κάποια άνησυχία στη φωνή του. Είχα άλλωστε βεβαιώσει πολύ σ' αυτό. Ήμουν βέβαιος πως ο γέρος γιατρός δε θα αισθανόταν την ικανότητα να κάνει μια νεκροψία.

—Αν είσαστε άπόλυτα βέβαιος, γιατρέ, ενώ πάω πάσο, είπε ο Τζέφerson καίδυνοντας τα μυστικά του. Τί χρειάζεται να πετοκόψετε αυτό το φουκαρέ; Δεν έρω ύπόστο μήπως το θέληση ο Τζος. Πρέπει να τού το πούμε.

Ο γιατρός καταούρισε.

—Μα όχι, δε θα ζητήση ούτε κι' αυτός νεκροψία, αν τού πω ενώ πως είναι περιττή. Κατά τη γνώμη μου, δεν ωφέλει σε τίποτα. Είναι φως φανάρι πως πρόκειται για ηλεκτροπληξία!

Ο Τζέφerson ηλώσισε στο δέκτι της τηλεόρασης κι' άρχισε να τόν εξέταζε.

—Πως έγινε άραγε αυτό; μουρούρισε.

—Αυτά μπορεί να πάθη κανείς, όταν σκαλίζει ένα δέκτι με ένα μετάλλιο καταβίδι...

Άρκει ν' άκούμηση σε μια ηλεκτρισμένη επαφή, για να κεραυνόβολη!

—Μα ήταν χαλασμένο το μηχάνημα;

—Βέβαια. Κυττάχτε αυτό το σύρμα που έχει φύγει απ' τη θέσι του και κρέμεται...

—Πως ξέφυγε αυτό το σύρμα; με ρώτησε ο Τζέφerson.

—Φαίνεται, πως δεν ήταν κολημένο στερεώς... Έπαισα βιαστικά το μηχάνημα, γιατί ο Ντελάνεϊ άνυπομονούσε. Ήθελε, άσκει καλά, να δη το φίλμ του Ντέμπερ...

Όταν άνοιξε το δέκτι, παρατήρησε ότι ο ήχος δεν άκούονταν καθόλου. Φαντάσθηκε τότε πως θα μπορούσε να το διορθώση μόνος του, χωρίς να ζητήσει τη βοήθεια μου. Και να το άποτέλεσμα!

—Δε σας τηλεφώνησε καθόλου;

—Όχι.

—Μα τότε, πως ήρθε εδω; Δεν υπήρχε ούτε ήχος υποψίας στα μάτια του γέρου. Ή έρωτή που ήταν έντελως κοινή κι' άσημαντη.

—Αφ' ότου παρέδωκα το μηχάνημα, δεν το είχα ελέγξει καθόλου, απάντησα. Σήμερα, έτυχε νάχμ μια δουλειά στο σπίτι του κ. Χάμις. Περνώνας λοιπόν από δω, σκέφθηκα να ρίξω μια ματιά, για να δω πως πηγαίνα ο δέκτης. Βρήκα τότε το Ντελάνεϊ πεσμένο χέλω...

Ο Τζέφerson κούνησε επιδοκιμαστικά το κεφάλι του.

—Φαντάζομαι πως σας ήρε, έκείνη τη στιγμή! είπε ριχνοντας άλλα μια ματιά στο πώμα. Θα τηλεφωνήσω τώρα νάρρη ένα νοσοκομείο αυτοκινήτου. Καλύτερα να τόν γυρίσω ή κ. Ντελάνεϊ.

—Αν δε με χρειάζεστε πια εδω, θα μου επιτρέψετε να κατεβή στο Γκλύν Κάμπ, να τη βρω και να της άναγγείλω την είδησι; ρώτησα.

—Μα ναι, πηγαίνετε... Την καίμεν! Πως θα της φανή!... Προσπαθήστε να την άποδοίστε νάρρη εδω, ώπου να τόν πάρη το φορέο... Πέστε της πως θα την περιμένω, γιατί θα έλθω να της πω δυο λόγια... Θα γίνη μια έρευνα, έτσι για τούς τύπους.

Άφισα λοιπόν τούς δυο γέρους, που ήταν πρόθυμοι να δέχονταν την άποψή μου. Σ' αυτό ακριβώς είχα βασίσει το σκέδιό μου: στην ευπιστία τους, στην εύκολία που δε παραδέκονταν ό,τι τούς έλεγα, χωρίς να το συζητήσουν.

Καθώς κατέβαινα με τ' αυτοκίνητό μου για να συναντήσω τη Τζιλντ στο μέρος που της είχα όρισει, ένοιωθα τόν έαυτό μου άλοένα πιο καθουκαμένο. Αν δεν είχα κάνει καμμία άποκαλυψη άργότερα, ήμουν βέβαιος πως θα ξεμπερδευα χωρίς να μ' άνησυχούσε καθόλου...

Η Τζιλντ με περίμενε στο σταυροδρόμι, μέσα σ' αυτοκίνητο της, σταματημένο στην άκρη του δρόμου. Πρόσεξα πως ήταν κατάχλωμη και τρομερά άνησυχη.

—Μα τί συμβαίνει, Τέρρυ; με ρώτησε με φωνή λαχανιασμένη. Τι έγινε;

—Θα δοκιμάσες μια δυνατή συγκίνησι, Τζιλντ...

Εφερε τα χέρια της στο στήθος της και τα μάτια της σκοτεινίσαν.

—Επαισε τίποτα ο Τζάκ; μουρούρισε.

—Έγνεψα καταφαιτικά. Της είπασα τα χέρια κι' απάντησε: —Συνέδιν ένα δυστύχημα, Τζιλντ. Ο άντρας σου πέθανε.

—Έκλεισε τα μάτια της και χλωμάσε άκόμα πιο πολύ. —Εμείνε έτσι ένα δυο δευτερόλεπτα. Ύστερα ξανάοιξε τα μάτια της και πρόφερε με φωνή τρεμουλιαστή: —Δυστύχημα, είπες; Τί δυστύχημα;... Πως πέθανε;...

—Από ηλεκτροπληξία. Είναι άπάνω αυτή τη στιγμή ο σερίφης Τζέφerson κι' ο δόκτωρ Μάλλαρ.

—Από ηλεκτροπληξία; τραύλισε ή Τζιλντ, τελείως σαστισμένη. Δεν καταλαβαίνω τίποτα!

Ο μακρινός άκόμα ήχος της σερίφης ενός νοσοκομειακού αυτοκινήτου μάς έκαμε ν' άνασκήτωμε. Κυττάξαμε προς τα κάτω και το είδαμε ν' ανεβαίνει όλοταχώς προς το μέρος μας.

Ο σωφός ήταν γνωστός μου. Περνώνας από κοντά μας με χαϊρέτπες μ' ένα φιλικό νόημα.

—Έκανα το γύρο της Μπουικ, άνοιξα την άλλη πόρτα και κάθησα δίπλα στη Τζιλντ.

—Επαισε ηλεκτροπληξία απ' το δέκτι της τηλεόρασης, της εξήγησα. Είχε ξεκολλήσει το σύρμα τού ήκου. Αυτός ένοιωσε ν' άνησυχούσε, να δη άποδοίποτε το φίλμ του Ντέμπερ...

Όταν παρατήρησε πως δε μπορούσε ν' άκούση τα σόλια που το συνοδεύανε, δοκίμασε άσφαλώς να διορθώση μόνος του τη βλάβη. Κάπου άγγιξε λοιπόν και δέχτηκε όλο το ηλεκτρικό ρεύμα. Έτσι όπως καθότανε στη μετάλλινη πολυθρόνα του, δε μπορούσε να γλυτώση...

Εκρυψε ξαφνικά το πρόσωπό της στα χέρια της κι' έβαλε τα κλάματα. Άποτραβήχτηκα λίγο απ' αυτήν και περίμενα να ήρεμη κάπως.

Επαισα από μερικά λεπτά, κατ'όρθω, να συνέλθω.

—Εξακολουθώ να μην καταλαβαίνω πως συνέβη... είπε με φωνή τρεμουλιαστή. Πως τα έρεϊς εσύ, δλ' αυτά; Δεν ήσουν εκεί, όταν γίνανε...

—Όχι, βέβαια. Ήμουν στο σπίτι τού κ. Χάμις. Θέωγοντας όμως, πέρασα απ' τη βίλλα σας και μπήκα για να δω αν πηγαίνα καλά το μηχάνημα. Τότε τόν άνακάλυψα.

Η Τζιλντ σκούπισε τα μάτια της με το μαντίλι της και με κυττάξε μ' έκπληκτο ύφος.

—Πήγες εκεί, ενώ ήξερες πως τόν είχα παρατήσει και πως σε περίμενα στο σπίτι σου; άπόρησε.

Αντιμετώπισα τη ματιά της με κάποια άμηχανία και προσπάθησα να της εξηγήσω: —Περνώνας τυχαίως από κεί. Στο κάτω-κάτω, τού είχα πουλήσει αυτό το μηχάνημα και δε μου τόχε πληρώσει άκόμα, ενώ μου κοστίζει ένα σωρό λεφτά...

Τέλος πάντων, μπήκες μέσα και τόν βρήκες.

—Ναι... μα τώρα άκούσε με καλά, Τζιλντ! Δεν πρέπει να μάθουνε πως σκόπευες να τόν έγκαταλείψεις! Γι' αυτό ακριβώς σου ζήτησα να κατεβής στο Γκλύν Κάμπ και να κάνης τα ψώνια σου όπως συνήθως... Πήγες;

—Μα ναι, Τέρρυ... Δεν καταλαβαίνω τίποτα! Είσαι άπολύτως βέβαιος πως έπαθε ηλεκτροπληξία; Το είπε ο γιατρός; —Φυσικά. Δε χωρεί καμμία αμφιβολία.

Γιατί λοιπόν δεν πρέπει να μάθουνε πως τόν είχα εγκαταλείψει;

—Θ' άρχιση άποδοίποτε μια έρευνα. Ο «κόρονο» θα σε άνακρίνη. Αν τού πης ή άν καταλάβη πως είχες παρατήσει τόν άντρα σου, θ' άρχίσουν να δουλεύουν οι γλώσσες... Και μπορεί να μπλεξούμε άσχημα, Τζιλντ!

Υλδ φαντάζεσαι το κουτσομπολιό τού Γκλύν Κάμπ! Και τώρα άκόμα μ' άπορεί να πουνε πως αυτοκτόνησε. Αν μάθουν όμως πως ήσουν στο σπίτι μου και με περίμενες, θα βρεθούν πολλοί που θα κάνουν τη συσκέτιση... Φαντάζεσαι τότε τί θα μάς σύρουνε οι κακές γλώσσες!

—Μα μου είπες ότι ήταν δυστύχημα...

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Δυο εξαδέλφες, η Katia M. Gouits και η Loula Petridou (17 χρόνων και οι δύο), Beyoglu Hamal-basi Ezacı Basi Sok. Gadbani Apt. No 34, Istanbul, Türkiye, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, στη γαλλική και ελληνική γλώσσα. Παρακαλούν όσους απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Η Anna Koumna (19 χρόνων), 96 St. Titchfield St. London W. 1, England, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα. Η Rena Georgiou (17 χρόνων), Poste Restante, Port-Said, Egypte, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Sofia Sargi, Tarlabasi Sakizagac 80/3, Istanbul, Türkiye, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους, ηλικίας κάτω των 20 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας φιλίας. Η Niki Papanicolaou (19 χρόνων), Taksimi Cumhuriyet Cad. Beluc Apt. No 169/4, Istanbul, Türkiye, ζητεί αλληλογραφία με νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας άνω των 20 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας σταθερής φιλίας. Το ίδιο θέλει και η Loula Anagnostopoulou (20 χρόνων), για την οποία ισχύει η ίδια διεύθυνση.

Η Diana Vlatopoulou (19 χρόνων) και η Mirella Kallergri (17), Aksaray P.K. 107, Istanbul, Türkiye, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο και την Τουρκία, ηλικίας 23-30 χρόνων. Το ίδιο ζητεί και η L. Plimiri-dou (20 χρόνων), για την οποία ισχύει η ίδια διεύθυνση.

Η Szofia Cumanli, Budapest XV Bajcsy ZS. U. 35, Pestu-jhely, Hungaria, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων και καρτών ποστών.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Petros Komninos, Veichenstr. Bei Meyer, Hannover, Germany, θέλει ν' αλληλογραφήσει με χαριτωμένες Έλληνίδες, μαθήτριες ή σπουδαστριες, ηλικίας 17-23 χρόνων, στην ελληνική ή γερμανική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Felipe Salinas Brossa (26 χρόνων), Jiron Pili-comayo No 668 Dpto 7 Azcapa, Lima - Peru, λογιότις, που γνωρίζει πολλές γλώσσες, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, στην αγγλική, γαλλική, ιταλική, πορτογαλική ή ισπανική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Renos Gregory (22 χρόνων), 34 Sudber St. London, N. I. England, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας κάτω των 28 χρόνων.

Ο John Lherman (26 χρόνων), 839 Tatnal, Wilmington, Del. U.S.A., επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα.

Ο Costas Loizos (27 χρόνων), 12 Napier St. Fitzroy Mel-bourne Vic., Australia, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 17-23 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο John Soter, 19 Ottawa St., Toronto Ont. Canada, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες του εξωτερικού, με σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει.

Ο Ziron Stilianou, 9 Bowden St. London S.E. II, England, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Const Zachopoulos, Hotel Louise N.B. 14, Mich-eloux Hasard, Belgique, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και το εξωτερικό, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Spiros Daskalidis, Fairvale Farm Copemish Michigan U.S.A., θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση με μαθήτριες Γυμνασίου, ηλικίας 15-25 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο David Vassias, Rue de l'Ange 18, Marcinelle, Charle-roi, Belgique, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες του εξωτερικού, ηλικίας 18-25 χρόνων, με σκοπό το γάμο και τη μετανάστευση. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο M. Constantinou, PASO No 35732, Fermo Posta, Napoli, Italia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής φιλίας.

PAX

αναλγητικών

ΠΑΞ

άντινευραλγικών

PAX

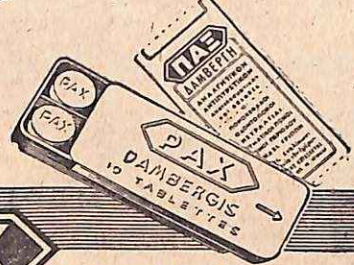
άντιπυρετικών

ΠΑΞ

παισιόπονων

αντιόξιων

PAX

ΔΑΜΒΕΡΓΗ

τό νεώτερον θανατίδισον

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ

ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

N. Γ. ΣΟΦΟΣ Α.Ε.

ΓΩΝΙΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ ΚΑΙ ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ - ΤΗΛ. 21.864

Διαθέτουμεν πλουσιωτάτην συλλογήν εις νυναι-κεία, υφάσματα, ευρωπαϊκά και εγχώρια είδη προ-κιος. Κουβέρτες, καλύμματα επίπλων, πεπλίνες ύ-ποκαμίσων κλπ.

Τιμικί άσυναγώνιστοι. Δεχόμεθα διατακτικάς Όρ-γανισμών.

φήση με τη «Διέξ» από το Παρίσι. Ο Nick Kaz (27 χρόνων), 10 King St. Newtown, N.S.W., Australia, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την «Αδελφότητα» από τη Φωκία.

Ο Dimitrios Riscanidis, C. Demblon 119, Soumagne, Belgique, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και το εξωτε-ρικό, στην ελληνική γλώσσα, με σκο-πό τη δημιουργία μιας αγνής και σταθερής φιλίας.

Ο Αικερίνιadis Stama-liou, Place Vandervelde No 10 Fon-laine — Eneque, Belgique, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα με σκοπό τη συνάφι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο S. Vergopoulos, Mer-kenicher St. 249, Köln Niehl, Deutsc-land, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο καθώς και με την «Είμαι στα ξένα».

Ο T. Hantzis, Rue Z. Franc No 4, Pictou, Belgique, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μία νέα από την Έλ-λάδα.

Ο A. A. M. O., 28-26 July, Caïre, Egypte, ζητεί ν' αλληλογρα-φήσει με την αναγνώστριά μας, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Μό-νη στον κόσμο».

Ο Thrasivoulos και ο N. Plascovitis, Khrndewek N. 18, Kafé Rumba, Eissen Lim-burg, Belgique, επιθυμούν ν' αλληλο-γραφηθούν με τη «Ξαν Μαρία» και την «Ξανθή Αμαζόν».

Ο Fotis Spiropoulos (26 χρόνων), Arbel St. 62, Zwaït-berg, Belgique, θέλει ν' αλληλογρα-φήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλι-κίας 18-22 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Το ίδιο ζητούν και ο Ioan-nis Dimitriou και ο Atha-nasios Livadas, για τους οποίους ί-σχυει η ίδια διεύθυνση.

Ο Aris Loungros, Rue des Francs 63, Marcinelle, Belgique, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνί-δες απ' όλο τον κόσμο, στην ελλη-νική γλώσσα, με σκοπό ό,τι ήθελε ε-πακολουθήσει.

Ο Stelios Vasil-liou, για τον οποίο ισχύει η ίδια διεύθυνση, ζητεί ν' αλληλογρα-φήσει με την «Κόρη των κυμάτων».

Ο M. P. Apostolou-los (25 χρόνων), Rue Wouters 59, Courbe Joinet, Belgique, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μία νέα από την Αθήνα ή τον Πειραιά, ηλικίας κάτω των 21 χρόνων, κατά προτίμηση στο-χεύει, αλλά ώραία και με ήθικες άρ-χές, με σκοπό ό,τι ήθελε επακολου-θήσει.

Ο Ge. e Poulos, 351 Cicero Ave., Chicago 44, Ill, U.S.A., θέλει ν' αλληλογραφήσει με την «Ω-ραία Σπαρτιάτισσα».

Ο Anastasios Nitsos (23 χρόνων), Milk Bar 274 Russel St. Melbourne, Australia, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, ηλικίας 17-20 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η «Αλίν» (21 χρόνων) από τα Μέδονα, μορφωμένη και ευπαρου-σίαστη, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους από το εξωτερικό, κατά προ-τίμηση από την Αμερική, ηλικίας 20-30 χρόνων, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής και σταθερής φιλίας. Η «Κίτρινη φλόγα» (17 χρόνων) από την Πατρά, μορφωμένη και πολύ ευπαρουσίαστη, που θέλει να ζήσει στη Ρωσία, επιθυμεί ν' αλληλο-γραφησει με Έλληνες εγκατεστη-μένους εκεί, με σκοπό τη μετανάστευ-ση και το γάμο.

Η «Ελένη» (22 χρόνων) από το Βόλο, που έχει υποφέρει πολλά στη ζωή της, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους του εξωτερικού και του εσωτερικού, που έχουν επίσης υποφέρει, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και στα-θερής φιλίας.

Η «Ανέμων» του Νελ-λου (19 χρόνων), μαθήτρια Γυμνα-σίου, που γνωρίζει τη γαλλική και αγγλική γλώσσα, επιθυμεί ν' αλληλο-γραφησει με νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Αθήνα και τον Πειραιά. Η «Φωχί» (21 χρόνων) από την Καστοριά, μορ-φωμένη και ευπαρουσίαστη, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους από το ε-ξωτερικό και κατά προτίμηση από τον Καναδά.

Το «Τραγούδι του πό-νου» (24 χρόνων), από τον Πει-ραιά, καστανή, θέλει ν' αλληλογρα-φήσει με ναυτικούς, κατά προτίμηση με όσους κατάνοι από την Αθή-να, Πειραιά, Νέσπολι και Λακωνία, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει. Τρεις αγαπημένες φίλες, που κρύβονται κά-τω από τα ψευδώνυμα «Μαργαρίτα» (17 χρόνων), «Μελί» (16) και «Δυό

γκριζογάλανα μάτια» (18), από τη Θήβα, μορφωμένες και αρκετά ευπαρουσίαστες, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους από την Κύπρο και απ' όλο τον κόσμο.

Η «Σωσία» της Ν.Τ.6-ροθ Β.Λ.Μ.Ο.Ρ., από την Αθήνα, μορφωμένη, ευπαρουσίαστη και πολύ νοικοκυρά, επιθυμεί ν' αλληλο-γραφησει με Έλληνες της Αμερικής και του Καναδά, καθώς και με ναυ-τικούς, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα. Όσοι θέλουν να πάρουν γράμμα από τις αναγνώστριές μας αυτές, ως στείλουν τη διεύθυνσή τους στις στήλες της αλληλογραφίας μας.

Η αναγνώστριά μας από την Πά-τρα, που κρύβεται κάτω από το ψευ-δώνυμο «Δελφίνι του Π.Α.», μαθήτρια Γυμνασίου, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες ναυτικούς, με σκοπό τη γνωριμία και το γάμο. Η «Σπύρ» (24 χρόνων) από τη Θεσσαλονίκη, θέλει ν' αλληλογραφήσει με ευκατάστατους κυρίους από το εσω-τερικό, με σκοπό το γάμο.

Η «Ορφανή» Κρητική, πο-λύ όμορφη, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες, ηλικίας 50-55 χρόνων, που να έχουν ευγενικά αισθήματα και καλή καρδιά, με σκοπό το γάμο. Η «Αίχμη» (26 χρό-νων) και η «Σ.Ο.Σ.» (27), θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με σοβαρούς κυ-ρίους από το εξωτερικό και το εσω-τερικό, κατά προτίμηση με αξιωματι-κούς του Ε.Ν., ηλικίας 35-45 χρό-νων, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής φιλίας, που θα γεμίσει τη ζωή τους.

Η «Χαρούλα» (20 χρόνων) και η «Ρόδο» της Σ.Ε.6 (17), επιθυμούν αλληλογρα-φήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γαλλική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή σκέυων και γραμματοσήμων. Όσοι θέλουν να πάρουν γράμμα από τις αναγνώστριές μας αυτές, ως στείλουν τη διεύθυνσή τους στις στήλες της αλληλογραφίας μας.

Η «Ανέμων» των Κα-λαμών (19 χρόνων), πολύ ευπα-ρουσίαστη και μορφωμένη, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες από τον Καναδά, ηλικίας 20-30 χρόνων, με σκοπό τη γνωριμία και ίσως το γά-μο. Η «Ελένη» (22 χρόνων) από τη Λα-ρούνη, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους από την Αιθιοπία, κατά προτί-μηση με Κεφαλληνίτες, με σκοπό το γάμο. Δυο φίλες από τη Σκιάθο, η «Κόρη των κυμάτων» (19 χρόνων) και η «Μικρή Σκία-θίτισσα» (17), από καλές και ήθικες οικογένειες, αλλά φτωχές, θέ-λουν ν' αλληλογραφήσουν με όμογε-νείς από το εξωτερικό, κατά προτί-μηση από τον Καναδά και την Αμε-ρική, με σκοπό το γάμο.

Η «Αλέκα» (19 χρόνων) από το Ξυλόκαστρο, με άτομη περιου-σία, κυρίως κτηματική, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με σοβαρούς κυρίους α-πό το εξωτερικό και το εσωτερικό, ηλικίας 35-50 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Δυο αναγνώστριές μας από τα Χανιά, που κρύβονται κάτω από τα ψευδώνυμα «Μονογυιά σένα» (19 χρόνων) και «Χωρίς έλπι-δες» (18), μορφωμένες και αρκετά ευπαρουσίαστες, θέλουν ν' αλληλο-γραφησουν με νέους από την Αυστρία, λίγα εγκατεστημένους εκεί από τριε-τίας, με σκοπό τη συνάφι μιας κα-λής και σταθερής φιλίας.

Η «Ετίποτε πλέον δεν περριμένω» (19 χρόνων), από την Αθήνα, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες ναυτικούς, με σκοπό τη δη-μιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας. Η φίλη της «Είμαι α-τύχη» (18 χρόνων) από τα Χαλάν-δρι, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους από την Αυστραλία και τον Καναδά, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας. Η «Τρυφε-ρή Μαργαρίτα» (22 χρόνων) από το Αγρίνιο, μαθήτρια Γυμνασίου, επι-θυμεί ν' αλληλογραφήσει με σπουδα-στές από το εξωτερικό, ηλικίας 20-25 χρόνων, με αποκλειστικό σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Δυο φίλες από την Καβάλα, η «Χανούμ» (21 χρόνων) και η «Πέγ-κω» (21 χρόνων) και οι δύο, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με όμογενείς από το εξωτερικό, κατά προτίμηση από την Αμερική, με σκοπό τη μετανά-στευση και το γάμο. Η «Ταράν-τella» (18 χρόνων) από τη Ζά-κυνδα, μαθήτρια Φιλοσοφικής, επιθυ-μεί ν' αλληλογραφήσει με ένα κύριο, μορφωμένο και σοβαρό, κατά προτί-

3 ΝΕΡΟ 1 ΡΥΖΙ

Αυτή είναι η σωστή αναλογία

Uncle Ben's
CONVERTED
LONG GRAIN
RICE

ΡΥΖΙ

ΜΠΑΡΜΠΑ-ΜΠΕΝ

ΔΙΠΛΑΣΙΕΣ ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΑΛΛΟ

Θέλει πολύ βράσιμο

Τότε γίνεται νόστιμο, τότε βλέπετε τη διαφορά σε γεύση και απόδοση

Το ρύζι ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΠΕΝ φτουράει πολύ, σάς δίδει περισσότερα πιάτα από κάθε άλλο,

Άρα είναι φθηνότερο!

ΑΡΚΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΓΗΝΣΙΟ ΡΥΖΙ ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΠΕΝ

Ζητάτε το σε πακέττα ή χύμα με πεταλάκια

"ΟΛΥΜΠΙΑ", ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΑΝΟΜΩΝ ΟΔΟΣ ΚΟΡΑΗ 1 • ΤΗΛ. 34.720 • 25.708 ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΕΡΑΜΕΩΝ 23 - ΤΗΛ. 532.774 ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ: ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 32 - ΤΗΛ. 527.896

CREME LE SECRÉ DE LA FEMME
Special
LADAS

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΝΟΗΣΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙ ΤΩΝ ΠΑΘΩΝ ΕΥΘΑΥ-ΣΤΩΝ ΤΗΜΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Γύρω απ' τα μάτια, το μέτωπο, το λαιμό κ.λπ. προς αποφυ-γήν της προώρου ρυτίδωσης.

μοι Έπαύση από την Αμερική, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής φι-λίας και πιθανώς τη μετανάστευση και το γάμο.

Τρεις φίλες, από το Βόλο, η «Νί-κη Τ.» (22 χρόνων), η «Νίτσα Χ.» (17) και η «Τίκα Γ.» (18), θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με όμογε-νείς από την Αυστραλία, με σκοπό τη μετανάστευση. Η «Μίμιν» (19 χρόνων), από την Αντικύρα, ζη-τεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες ναυτικούς, με σκοπό τη γνωριμία και τη μετανάστευση. Η «Μυρτώ» (22 χρόνων), από το Πάριο, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους από το εσω-τερικό και κυρίως με όμογενείς από την Αμερική, με αποκλειστικό σκο-πό το γάμο.

Τρεις φίλες από την Ήραπετρα Κρήτης, η «Κατερίνα» και η «Σπυρίδα», μαθήτριες Γυμνα-σίου, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους και νέες από το εξωτερικό, με σκοπό την ανταλλαγή ιδεών και σκέ-ψων. Η «Ανί» (18 χρόνων), από το Γύθειο, μορφωμένη και αρκετά ευπαρουσίαστη, θέλει ν' αλληλογραφήσει αποκλειστι-κάς και μόνο με ναυτικούς, κατά προ-τίμηση Έθικους. Όσοι επιθυμούν να πάρουν γράμμα από τις αναγνώ-στριές μας αυτές, ως στείλουν τη διεύθυνσή τους στις στήλες της αλληλογραφίας μας.

Η «Αννα» (27 χρόνων), από την Αθή-να, ευπαρουσίαστη, μορφωμένη και με ευγενική καρδιά, επιθυμεί ν' αλληλο-γραφησει με σοβαρούς κυρίους από το εξωτερικό, ηλικίας άνω των 29 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής γνωριμίας και αργότερα ίσως το γάμο. Όσοι θέλουν να γράψουν στην αναγνώστριά μας αυτή, ως στεί-λουν τα γράμματά τους στα γρα-φεία μας.

Η «Αλίκη» (22 χρόνων) από τα Χανιά Κρήτης, μαθήτρια Γυμνασίου, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμέ-νους νέους από την Αθήνα και τον Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξη μιας φιλίας. Η «Φλόγα» από τη Θεσα-λονίκη, ευπαρουσίαστη και μορφο-μένη, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες και ξένους από την Αμερ-ική ή τη Ν. Αφρική, ηλικίας 28-35 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό το γάμο.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Δυο φίλοι, ο Βασίλειος Κελάφης (18 χρόνων), και ο Γεράσιμος Ποταμιάνος (20), Μηνιά-τη 31, Μέτσο, Αθήνα, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες, κατά προτί-μηση από την Αθήνα. Ο Νίκος Δε-λάσος Κακοσαίος και ο Δη-μήτριος Γεωργίου, Κορώνεια, Λεβα-δεία, Grèce, επιθυμούν ν' αλληλογρα-φήσουν με νέες από το εξωτερικό. Ο Κ. Αδαμόπουλος, Οχάλια, Μεσσηνία, Grèce, θέλει ν' αλληλο-γραφησει με την «Ασχημη ελπίδα».

Ο Γεράσιμος Ποταμι-άνος και ο Βασίλειος Κελάφης, Μηνιά-τη 31, Μέτσο, Αθήνα, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες η-λικίας 18-20 χρόνων, κατά προτί-μηση από την Αθήνα. Ο Γερά-σιμος Δανιάλας και ο Δημή-τριος Παπαίω, Αθήνα, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την «Νίνου» του 1048 τεύχους. Ο Τάσος Πε-τρίδης (30 χρόνων), Poste Re-stante, Κεντρικών Πειραιεύς, Grèce, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες η-κυρίες του εσωτερικού, στην ελληνική γλώσσα.

Ο Σπυρίδων Γεωργίου-δάκης (28 χρόνων), Δαρδανελίων 11, Νίκαια, Πειραιεύς, Grèce, θέ-λει ν' αλληλογραφήσει με νέες του ε-σωτερικού και του εξωτερικού, στην ελληνική, γαλλική και αγγλική γλώ-σσα. Ο Χρήστος Χρύσας, 8, οδός Αγίου Κωνσταντίνου 55, Αθήνα, επιθυμεί ν' αλληλογρα-φήσει με την «Ελπίδα» του 1048 τεύ-χους. Ο Κωνσταντίνος Μοσχοφί-δης, Ικτινίου 30, Νίκαια, Πειραιεύς, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εξωτερικό, κατά προτίμηση από το Βελγικό Κογκό, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό ό,τι ήθε-λε επακολουθήσει.

Ο Ιωάννης Ακαδημία Πλά-τωτος, Αθήνα, Grèce, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας κάτω των 20 χρόνων. Ο Νικόλαος Χαλ-κίδης, Poste Restante, Κεντρικών Αθηνών, θέλει ν' αλληλογραφήσει με τη «Μικρή ταχυπλοή» από την Πά-τρα. Ο Νικόλαος Καραμ-πέτσος και ο Β. Χατζηνικολάου, Ηλία Ζερβού 50, Πατήσια, Grèce, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο και την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής φι-λίας.

Ο Ιωάννης Ακαδημία Πλά-τωτος, Αθήνα, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας κάτω των 20 χρόνων. Ο Νικόλαος Χαλ-κίδης, Poste Restante, Κεντρικών Αθηνών, θέλει ν' αλληλογραφήσει με τη «Μικρή ταχυπλοή» από την Πά-τρα. Ο Νικόλαος Καραμ-πέτσος και ο Β. Χατζηνικολάου, Ηλία Ζερβού 50, Πατήσια, Grèce, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο και την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής φι-λίας.

Ο Ιωάννης Ακαδημία Πλά-τωτος, Αθήνα, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας κάτω των 20 χρόνων. Ο Νικόλαος Χαλ-κίδης, Poste Restante, Κεντρικών Αθηνών, θέλει ν' αλληλογραφήσει με τη «Μικρή ταχυπλοή» από την Πά-τρα. Ο Νικόλαος Καραμ-πέτσος και ο Β. Χατζηνικολάου, Ηλία Ζερβού 50, Πατήσια, Grèce, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο και την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής φι-λίας.

Ο Ιωάννης Ακαδημία Πλά-τωτος, Αθήνα, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας κάτω των 20 χρόνων. Ο Νικόλαος Χαλ-κίδης, Poste Restante, Κεντρικών Αθηνών, θέλει ν' αλληλογραφήσει με τη «Μικρή ταχυπλοή» από την Πά-τρα. Ο Νικόλαος Καραμ-πέτσος και ο Β. Χατζηνικολάου, Ηλία Ζερβού 50, Πατήσια, Grèce, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο και την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής φι-λίας.

* Η σελίς της γυναίκας *

ΤΑ ΣΕΜΙΖΙΕ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΑΝΑΜΕΣΑ στα φορέματα της καθημερινής χρήσεως είναι πάντα πολύ της μόδας ή γραμμής σεμιζιέ, που συνδυάζει την κομψότητα με την απλότητα.

Μας παρουσιάζει χαριτωμένες πλίσ-φόμπ εύκολοφωρες και πάντα έτοιμες να σας εξυπηρετήσουν σε κάθε στιγμή.

Τα λεπτά λαινά, όπως είναι το κρέπ-ντέ-λαίν, το βουαλές-ντέ-λαίν και τα παρόμοια είναι τα ύφασματα, που περισσότερο χρησιμοποιούνται γι' αυτό τον τύπο των φορεμάτων.

Συχνά τα βλέπουμε με εξωτερικό κουμπωμα, κατά μήκος της μπροστινής γραμμής του φορέματος και με μυτερό το άνοιγμα του λαιμού. Συμπληρώνεται μ' ένα γιακά σμόκιν.

Άλλοτε πάλι το κοράζ, σχηματίζει ένα ελαφρό μπλουζόν με κρυφό κουμπωμα, τόσο σ' αυτό, όσο και στη φούστα.

Η τυπική φούστα των σεμιζιέ φορεμάτων είναι ή πλισσέ με ολινόηποτε είδος πιάτας, άλλοτε κουφωτής, άλλοτε πλαγιαστές και άλλοτε άναμι των δύο.

Πολύ δημοφιλές είναι το γαρνίρισμα με λευκό στα σεμιζιέ χειμερινά φορέματα, που προσδίδει μια ιδιαίτερη φρεσκάδα στα βαθύχρωμα λαινά.

Τον συνδυασμό αυτό τον βλέπουμε πολύ σε μπλε μαρέν και λευκό, σε μαύρο και λευκό, σε πράσινο και λευκό κλπ.

Ένα παρόμοιο στόλισμα μπορεί να είναι και ένας αρκετά μεγάλος κατεβαστός γιακάς από μεταξωτό πικέ, που καταλήγει σε μύτες, ενώ ένα δέσιμο από το ίδιο πικέ σχηματίζει ένα είδος γραβάτας.

Το στόλισμα αυτό επαναλαμβάνεται και στα μανίκια τρουά-κάρ, όπου το ίδιο το πικέ σχηματίζει ρεβέρ.

Εκτός από τα σεμιζιέ φορέματα από μονόχρωμο λαινά, τα φανταζι ύφασματα προσφέρουν κι' αυτά την ποικιλία τους γι' αυτό τον τύπο των φορεμάτων.

Σκατσέλικα και καντριγιέ σε διάφορους συνδυασμούς χρωμάτων είναι ενδεδειγμένα για σεμιζιέ, τουαλετίτσες απλές και κομψές... Έδώ οι τσέπες, τα κουμπιά και οι δερμάτινες ζώνες προσδίδουν στο φόρεμα ένα σπορτίφ χαρακτήρα αλληλένδετο με τη σεμιζιέ γραμμή.

Πολλές φορές τα φορέματα αυτά, που κομψώνουν από πάνω ως κάτω, έχουν το κουμπωμα σταυρωτό με δύο αειρές κουμπιά.

Τις τσέπες, τις βλέπουμε τότε προσθετές, τότε κοφτές κάθες, οριζόντιες ή διαγώνιες, ενώ οι δερμάτινες ζώνες γίνονται τότε από μπός και τότε από σουέντ.

ΦΟΥΣΤΑ - ΚΑΖΑΚΑ

Είναι πολύ της μόδας τα ντέ-πιές, που αποτελούνται από φούστα και καζάκα ομοιόμορφη.

Στα σύνολα αυτά επιδιώκεται συνήθως η ίδια γραμμή.

Έχουμε έτσι μία φούστα στενή και ευθύγραμμη, ή οποία έχει πίσω μία βαθιά πλαγιαστή πιάτα, γιά να δίνει άνεση στο περπάτημα.

Το μάκρος της φούστας παραμένει πάντα σ'όν περιορισμό, που επιβάλλει η τελευταία λέξη της μόδας.

Γιά συμπλήρωμα της ευθύγραμμης φούστας έχουμε μία ομοιόμορφη καζάκα ριχτή μ' ένα ελαφρό παρόμοιο στις πλάγιες ραφές της μέσης και με μάκρος που δεν ξεπερνάει τη μέση των γοφών.

Κουμπωμα μπροστά και οι οριζόντιες κοφτές τσέπες είναι χαμηλά τοποθετημένες.

Τέλος, τα μανίκια τρουά-κάρ τελειώνουν με ρεβέρ αρκετά σφιχτά στα μπράτσα, ώστε να σχηματίζουν ελαφρείς φουσκίτσες πάνω απ' αυτά.

Είναι επίσης πολύ της μόδας τέτοια ντέ-πιές από φανταζι ύφασματα, που παίρνουν ένα χαρα

1) Σεμιζιέ φόρεμα του Σανέλ, με φούστα πλισσέ και μπλουζόν με γιακά και ρεβέρ από άσπρο πικέ. 2) Χαριτωμένο ντέ-πιές από λεπτό λαινά. 3) Ντέ-πιές από ρόζ τζέρεσν γαρνιρισμένο με τζέρεσν μαρίν. Φοριέται με μαρίν μπλουζά.

κτήρα περισσότερο σπορτίφ.

Αυτά τα ντέ-πιές ακολουθούνται πολλές φορές από ένα ομοιόμορφο πτι-μαντώ σε μάκρος τρουά-κάρ, ή από μία βέστα, που ξεπερνάει αρκετά το μάκρος της καζάκας.

Έτσι έχουμε ένα πολύ κομψό τρουά-πιές, που προσφέρει μεγάλες υπηρεσίες σε ταξίδια και εκδρομές.

Είναι επίσης πολύ της μόδας και ο συνδυασμός φούστας και καζάκας, σε ύφασμα φανταζι, ενώ το πτι-μαντώ ή η βέστα γίνεται από μονόχρωμο λαινά. Όσον αφορά το χρώμα, συνδυάζεται με εκείνο που υπερτερεί στο ντέ-πιές. Πολύ της μόδας είναι όμως και η αντίθεση: δηλαδή το πτι-μαντώ ή η βέστα από φανταζι λαινάς και το ντέ-πιές μονόχρωμο.

ΤΟ ΠΛΕΧΤΟ ΩΣ ΓΑΡΝΙΡΙΣΜΑ

Συνηθίζεται πολύ τελευταία ο συνδυασμός ύφασματος και πλεχτού.

Τον βλέπουμε και σε ελάνθληρα καθημερινά φορέματα, αλλά ιδίως σε ντέ-πιές, φούστας και βέστας.

Σ' ένα ντέ-πιές π.χ. από λαινάς σε χρώμα γκρι, ή ευθύγραμμη φούστα συμπληρώνεται με μία βέστα γαρνιρισμένη γύρω-γύρω από μία πλεχτή φάσα. Η φάσα έχει πλέξιμο «λάστιχο» σε φωτεινό μπλε χρώμα.

Δύο όμοιες οριζόντιες φάσες γαρνιρίζουν επίσης τη γραμμή του στήθους και τη φούστα, κάτω από τη μέση.

Τα μανίκια της βέστας λίγο πιο κοντά από τρουά-κάρ, στολίζονται κι' αυτά με μία πλεχτή φάσα.

Αυτό το ντέ-πιές φοριέται μ' ένα πουλόβερ, που έχει το χρώμα του πλεχτού γαρνιρισματος.

Άλλους επίσης ωραίους συνδυασμούς μπορείτε να πετύχετε εναρμονίζοντας το ένα ή το άλλο χρώμα και το ένα ή το άλλο λαινάς με το πλεχτό γαρνίρισμα.

Πολύ κατάλληλο επίσης γιά τέτοιους συνδυασμούς είναι το μάλλινο τζέρεσν, που τόσο ταιριάζει με το πλεχτό γαρνίρισμα.

ΚΟΤΛΕ ΚΑΙ ΜΑΡΤΕΛΕ ΒΕΛΟΥΔΑ

Ανάμεσα στα τόσα άλλα, που μας συμβουλεύει η μόδα, δεν παραλείπει να δείχνει ιδιαίτερη ευνοία γιά το βελούδο κοτλέ ή μαρτελέ.

Το χρησιμοποιεί γιά βέστες και φούστες, αλλά και γιά ταγεράκια ή ντέ-πιές.

Σ' ένα παρόμοιο σύνολο βλέπουμε τη φούστα ν' ακολουθή την ίδια γραμμή, ενώ η βέστα έχει μεγάλη άνεση.

Μία πολύ δημοφιλής επίσης «κούπα» είναι ή βέστα που έχει ένα πολύ ελαφρύ άνοιγμα. Το άνοι-

Έπανωφόρι σπορτίφ με μεγάλες τσέπες και μανίκια ραγκλάν.

1) Μεσαίο παιδικό επανωφόρι. 2) Παντελόνι από βελούδο κοτλέ. 3) Κοριτσιότικο φορεμάκι με πιέτες στο κοράζ και την φουστίτσα. 4) Ριχτό επανωφόρι με ντεκούπ. 5) Αγορίστικο βέστο ριχτή. 6) Φουστίτσα πλισσέ και μεσαίο βέστο. 7) Ντέ-πιές σκατσέλικο με μονόχρωμη μπλουζά.

για αυτό συμπληρώνεται με μία λευκή φάσα, που σχηματίζει μόνι της ένα άνετο στρογγυλό γιακά.

Τα μανίκια είναι εφαρμοσμένα χαμηλά στους ώμους κι' έτσι δίνουν φάρδος στη γραμμή των ώμων και αρκετή άνεση προς τα κάτω.

Μιά επί πλέον ανουώτρε σ' αυτό το σχέδιο είναι ότι οι δύο επάνω τσέπες είναι κοφτές οριζόντιες με καπάκι, ενώ οι κάτω τσέπες είναι κάθες.

Αυτό το σύνολο γίνεται από βελούδο κοτλέ ή μαρτελέ και φοριέται με χρωματιστές μπλουζές.

Μερικές μπλουζές μοιάζουν με καζάκες κι' έχουν όρθιο γύρισμα στο λαιμό, που προεξέχει από τον έδαζε γιακά της βέστας.

ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ ΦΑΝΤΑΖΙ

Έφετος τα φανταζι επανωφόρια έχουν το προβάδισμα.

Ακόμη και τα ύφασματα που παρουσιάζονται ως μονόχρωμα έχουν κάτι στην υφανσί τους, που τα κάνει να είναι λίγο φανταζι.

Κάποτε ή λεπτομέρεια αυτή αφορά μόνο το «πέλο».

Σήμερα όμως θα σας μιλήσουμε γιά τα καθαρά φανταζι ύφασματα, Σήμερα όμως θα σας μιλήσουμε γιά τα καθαρά φανταζι ύφασματα, που χρησιμοποιούν τα περισσότερα επανωφόρια. Τα «πρέν-ντέ-γκά», τα «πιε-ντέ-πιά», τα διαγκνάλ και τα σκατσέλικα είναι τα ύφασματα που χρησιμοποιούνται πιο πολύ γιά τα χειμωνιάτικα επανωφόρια της τελευταίας μόδας.

Ας μην ξεχνάμε ωστόσο ν' αναφέρουμε και τα τουίντ, που κι' αυτά φοριούνται πολύ.

Τα σχέδια που προτιμούνται είναι πολύ άνετα και ριχτά, αλλά ή άνεση δίνει ή γραμμή των άμων. Τα μανίκια είναι ραγκλάν ή ζαπωνέ και το μάκρος τους είναι αυτό που επιβάλλει ή τελευταία λέξη της μόδας. Δηλαδή λίγο πιο κοντά από τα κανονικά (2 ως 3 εκατοστά του μέτρου).

Άλλα χαρακτηριστικά αυτών των σπορτίφ επανωφορίων είναι: Κουμπωμα ευθύγραμμο, αλλά αρκετά βαθύ. Γιακάδες μεγάλοι κλειστοί ως τη ρίζα του λαιμού ή με μυτερό άνοιγμα. Κάποτε συνοδεύονται και από μία κέφι που σχηματίζει ρεβέρ.

Χαρακτηριστικό τους είναι επίσης οι μεγάλες τσέπες, που με την εξωτερική τους τοποθέτηση αποτελούν ένα στόλισμα.

ΤΑ ΑΞΕΣΟΥΑΡ ΣΑΣ

Η χειμερινή περίοδος είναι ή κατ' έξοχον εποχή των κοσμημάτων.

Οι διάφορες συγκεντρώσεις, απογευματινές ή βραδυνές, που δίνουν την ευκαιρία στη γυναίκα να εμφανίζεται με τις τουαλετίες της μόδας, απαιτούν συγχρόνως απ' αυτήν να συμπληρώσει την εμφάνισή της με κομψή ματα: Κολλιέ, βραχιόλια, σκουλαρίκια, αλλά και ωραιότερες καρφίτσες και κλίπς έρχονται, το καθένα με τη σειρά του, να προσφέρουν τη λάμψη που είναι ή μόδα.

Η φράντζα, που είναι τόσο της μόδας φέτος, παίρνει τη θέση της και στα κοσμήματα.

Ένα ωραιότατο σύνολο από κολλιέ, βραχιόλια και σκουλαρίκια τη χρησιμοποιεί με μεγάλη επιτυχία.

Μία πλεχτή αλυσίδα σχηματίζει ένας είδος «μπουρελάν» και το μπράτσο με μία σειρά από μικρά μοτίβα με δύο, ενώ ένα σκαλιστό μοτίβο με «ένκρουστος» πέτρες καταλήγει σε μία φράντζα από πολύ φιλές αλυσίδες με μία πετρίτσα στην κάθε τους άκρη.

Τα σκουλαρίκια, έχοντας ως βάση μοτίβο σ'όν λοβό του αυτιού, τελειώνουν κι' αυτά με την ίδια κρεμαστή φράντζα.

ΤΣΑΝΤΕΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ανάμεσα στις τσάντες τσάντες που βλέπουμε τελευταία ξεχωρίζει ο τύπος τής σκληρής κατεργασίας.

Η βέστα, δηλαδή της τσάντας, καθώς και τα πλάγια είναι κατεργασμένα σε τρόπο, που να της δίνουν μόνιμο σχήμα.

Το υπό είναι το δέρμα, που χρησιμοποιείται πιο πολύ σ' αυτόν τον τύπο της τσάντας.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

Μαζί με το κοτλέ βελούδο, που χρησιμοποιούμε γιά τα παιδικά κοσμήματα, είναι και ένας τύπος πολύ απλού λαινάς, που απομιμείται αυτό το κοτλέ βελούδο. Έχει δηλαδή κι' αυτό ραβδώσεις.

Το ύφασμα αυτό χρησιμοποιείται γιά

Κολλιέ, σκουλαρίκια και βραχιόλια με φράντζα.

δίας γιά κοριτσιότικα φορεμάκια, που έχουν μπουστάκια χωρίς μανίκια και φοριούνται με μπλουζές από μέσα.

Γιά τ' αγοράκια το χρησιμοποιούμε γιά να κάνουν κομψές «φόρμες».

Αντί γιά γαρνιρίσματα τοποθετούμε διαφοροτρόπος τις ραβδώσεις.

Βάζουμε π.χ. ένα κομμάτι με τις ραβδώσεις οριζόντιες, το δε υπόλοιπο μπουστάκι τις έχει κάθες. Η φούστα έχει τις ραβδώσεις κάθες και τις τσέπες οριζόντιες με καπάκι.

ΠΛΙΣΣΕ ΦΟΥΣΤΕΣ

Οι πλισσέ φούστες εφαρμόζονται και στα φορέματα των παιδιών, καθώς και στα ντέ-πιές, γιάτι δίνουν ιδιαίτερη χάρι στην παιδική σιλουέττα.

Σ' ένα φόρεμα π.χ. από λεπτό λαινάς σε ζωφό χρώμα, κάνετε τη φούστα πλισσέ και το κοράζ με κοψή ζαπωνέ, με κοντά μανικάκια και με συμπληρώματα ένα ομοιόμορφο κοντό ζιλέ, που σχηματίζει κι' αυτό λεπτες πιέτες.

Ένα ντέ-πιές, έξ άλλου, που αποτελείται από πλισσέ και σκατσέλικη φούστα, συμπληρώνεται πολύ όμορφα με μονόχρωμη καζάκα και σταυρωτή βέστα.

ΕΠΑΝΩΦΟΡΑΚΙΑ

Τα ριχτά επανωφόρια είναι ή μεγάλη μόδα γιά τις κοπελλίτσες, είτε είναι λουσάτα, είτε απλά. Κομψώνουν συνήθως ως τη ρίζα του λαιμού και γαρνιρίζονται με εξωτερικά γιακά.

Χρησιμοποιούμε γιά την κατασκευή τους ζεστά μαλακά λαινάς με ελαφρό πέλο.

Γιά τ' αγορίστικα επανωφόρια, προτιμούμε την κοψή ραγκλάν, αλλά είναι κι' αυτά ριχτά χωρίς ωστόσο ν' αποκλειστούν και τα μεσαία, με μία ομοιόμορφη ζώνη και άγκράφα.

Έχουν δε εξωτερικές τσέπες κοφτές ή ραφές, που αποτελούν το συμπλήρωμα.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Έχουν κι' αυτά τη μόδα τους, όσο και αν ή αλλαγή από τη μία εποχή στην άλλη δεν είναι τόσο αισθητή, όσο γιά τους μεγάλους.

Σας έχουμε ήδη μιλήσει γιά τους διάφορους τρόπους χτενίσματος της μικρούλας, όταν έχη κοντά μαλλιά.

Πολλές όμως υπέρες δε θέλουν να κόβουν τα μαλλιά των κοριτσιών τους και τα προτιμούν στο φυσικό τους μάκρος.

Γι' αυτές, λοιπόν, παρουσιάζουμε σήμερα δύο όμορφα χτενίσματα γιά μικρά κοριτσάκια, που γίνονται με μακρύ μαλλιά.

Αν ή μικρούλα έχη φυσικές όπυλασιόν, προτιμήστε το χτένισμα, που με μία τούφα λίγο κομμένων μαλλιών σχηματίζει άφελεις πάνω στο μέτωπο.

Τα υπόλοιπα μαλλιά δένονται πίσω σ'όν αχένα με μία φαρδιά κορδέλλα και ένα μεγάλο και όμορφο φιόγκο.

Αν τα μαλλιά της μικρούλας είναι ίσια, τότε ή κομμένη τούφα των μαλλιών θα σχηματίζει φράντζες πάνω στο μέτωπο.

Τα άλλα μαλλιά χωρίζονται σε δύο και πλέκονται σε δύο πλεξίδες δεξιά κι' αριστερά.

Οι πλεξίδες είναι δεμένες με μικρά φιογκάκια και πέφτουν στα πλάγια.

Είναι και τα δύο χαριτωμένα χτενίσματα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

ΜΙΑ φορά κι 'έναν καιρό ένα παιδί απ' την Περσία, ο 'Αλῆς, καθόταν στο λειβάδι και πρόσχε τα ζώα του πατέρα του. Έκατο άρνια, έννια κατσίκες, ένας τράγος, πέντε αγελάδες και δυο καμήλες ήταν όλο το κοπάδι και τρεις μεγάλοι σκύλοι το φύλαγαν. Έτσι ο 'Αλῆς, ξέγνοιαστος, έπαιζε τη φλογέρα του και σκεφτόταν:

«Τί μονότονη ζωή πού περνά! Σκάβω, όργώνω και βόσκω τα ζώα... Τό σήμερα είναι όπως τό χτες και τό αύριο θάναί όπως και τό σήμερα. Βαρέθηκα πιά. Άλλοι είναι άρχοντες κι' έχουν παλάτια, στρατούς, καράδια, κι' έγώ έχω τη φλογέρα και την τσάπα μου. Ούφ! Παλιόζωη!...»

Ξαφνικά, ο 'Αλῆς άκουσε σάλπιγγες. Γύρισε κι' είδε τό γιού τό Σουλτάνου, τό συνμηλικό του Άμάρ, χρυσοστολισμένο, νά βγαίνει μέ συνοδεία γιά κνήγη.

— Άχ! Γιατί ο 'Αλλάχ δέν έκανε και μένα σαν τόν Άμάρ; ψιθύρισε.

Καί, κουρασμένος όπως ήταν, άποκοιμήθηκε.

Μπρός στά μάτια του περνούσαν τώρα διάφορα σχήματα και ήχοι παράξενοι άντηρούσαν στ' αυτιά του. Τέλος, μία σκιά άνθρώπου, σά νά κατέβηκε άπ' τόν ουρανό, στάθηκε μπροστά του και τού είπε:

— Άλῆ, άκουσα τά παράπονά σου κι' ήρθα νά σέ κάνω σαν τόν Άμάρ. Είμαι τό Πνεύμα τού 'Αλλάχ!...

Κι' άμέσως τό Πνεύμα άγγιξε τόν Άλῆ μέ τό χρυσό ραβδί του.

Τό άλλο πρωί ξύπνησε σέ μία κάμαρα τού παλατιού μέ μουσική, ενώ ένας αλλικός τόν προσκύνει κι' ένας δούλος τόν συνάδεψε στό μπάνιο, γιά νά λουστή.

Ο 'Αλῆς θυμόταν πώς χτες έβρασε πρόβατα. Σήμερα όμως ήταν ο Σαλέμ, ο πρίγκιπας, πού όλοι τόν σεβόνταν. Χωρίς νά ξέρει κι' αυτός πώς, είχε θεό τόν τού Σουλτάνου.

Όταν βγήκε άπ' τό μπάνιο και τού πρόσφεραν σέ χρυσό φυτζάνι τό γάλα του, είπε στό δούλο:

— Πήγαινε μέ τώρα νά δώ τ' άλογα τού παλατιού!

— Αφέντη, πρέπει πρώτα νά χαιρετίσης τό θεό σου, τό Σουλτάνο μας.

Σέ λίγο, λοιπόν, μπήκε στην αίθουσα τού θρόνου και γονάτισε μπροστά στό θεό του.

— Ωραίο μου άνεψι, εύχαριστώ τόν 'Αλλάχ, γιατί σ' έστειλε σ' έμάς, πού σέ είχαμε χαμένο! τού είπε εκείνος. Διόρσια δασκάλους νά σέ μορφώσουν, νά σέ κάνουν καλό πολεμιστή, σοφό στά γράμματα, στους

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Χωρίς δικαιολογία

Μεγάλη αταξία στό σχολείο. Τό κουδούνι έχει χτυπήσει, ή δασκάλα μπήκε στην τάξη, μά ένα σωρό άπόντες και καθυστερημένοι τη δυσκολεύουν ν' άρχισι τό μάθημα.

— Γιατί άργησες νά έρθης; ρωτάει αυστηρά τη Μαριούλα, πού φτάνει λαχανιασμένη.

— Τό ρολόί μας πήγαινε πίσω, κυρία, άπανταί εκείνη και χαμηλά ντροπισμένη τά μάτια της.

— Κι' εσύ; ρωτάει κατόπιν την Άννούλα, πού έρχεται κι' αυτή κατακόκκινη άπ' τό τρέξιμο.

— Άνοιξε ή μήτη μου, κυρία, άπανταί, μπρεβενοντας τά λόγια της ή Άννούλα.

— Κι' εσύ, Τοτό, γιατί άργησες; ξαναρωτάει ή δασκάλα.

— Έχασα τό τετράδιό μου κι' άσπου νά τό βρώ... άπανταί ο Τοτός, κόκκινος σαν παπαρούνα.

Σέ χειρότερη όμως κατάσταση βρίσκεται ή Άμαλίτσα, πού μπαίνει κλαμμένη στην τάξη, μαζί μέ τούς άλλους καθυστερημένους.

— Κι' εσύ γιατί κλαίς; της λέει ή δασκάλα.

— Γιατί άργησα περισσότερο και πρόλαβαν οι άλλοι νά πούν όλες τίς δικαιολογίες. Και τώρα έγώ δέ βρήκα πιά νά σάς πώ καμιά!...

MIKY—MAOVS

— Άλῆ, άκουσα τά παράπονά σου και ήρθα νά σέ κάνω σαν τόν Άμάρ! τού είπε τό Πνεύμα τού 'Αλλάχ.

νόμους και στό Κοράνι. Πρέπει νά φτάσης τόν εξάδελφό σου, τό Ριζά, πού θέλει νά γίνει αὐτός διάδοχος τού έρόνου. Έλα τώρα νά σέ φιλήσω!...

Ο 'Αλῆς έσκυψε κι' ο Σουλτάνος τόν εύλόγησε στό δνομα τού 'Αλλάχ.

Βγαίνοντας άπ' την αίθουσα κατόπιν, είπε στό δούλο:

— Πήγαινε μέ τώρα νά θαυμάσω τ' άλογα!

— Αφέντη, ο Σουλτάνος έχει κανονίσει τό πρόγραμμα σου. Τώρα είναι ή ώρα των μαθηματικών...

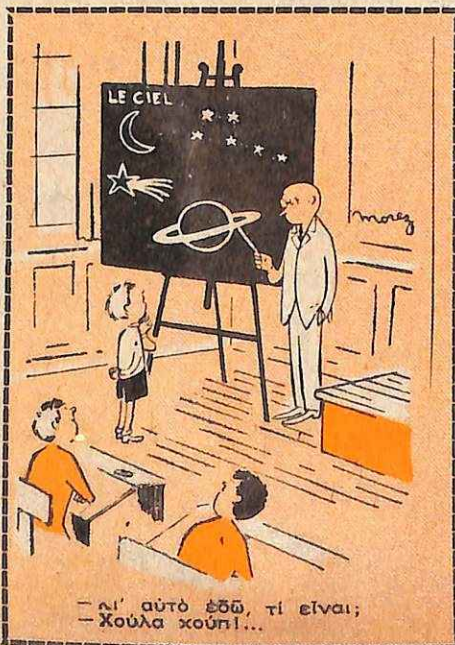
— Έτσι, μία δλόκληρη ώρα, ο 'Αλῆς άκουγε τό δάσκαλο και τά προβλήματά του.

— Όταν τελείωσε, ο δούλος τού είπε:

— Τώρα είναι ή ώρα γιά τά γυμνάσια. Κι' έβαλε τόν Άλῆ νά γυμναστή, σαν άπλός στρατιώτης.

— Ύστερα ήρθε ή ώρα τού φαγητού. Άπ' τά γυμνάσια τού είχε άνοίξει πολύ ή όρεξη. Τού φεραν πιάφι. Τού άρεσε και ζήτησε και, δεύτερο. Μά ένας γέρος τόν σταμάτησε:

— Έ, όχι, αφέντη, δέ θά φάτε άλλο! Εί-

μαι ο γιατρός τού παλατιού. Θά σάς βλάψι, άν φάτε και δεύτερο!...

Τό άπόγευμα τόν επισκέφτηκε ο ήμάης και τούκανε εξήγησι τό Κοράνι. Τό άλλο πρωί, ύστερ άπ' τό δάσκαλο των μαθηματικών, μπήκε ένας γεροδικαστής, πού τού έ-ξήγησε τούς νόμους. Στό τέλος, έκανε πάλι γυμνάσια, μέ άλογο αυτή τη φορά.

Τό άπόγευμα, τά βάσανα τού Άλῆ ήταν μεγαλύτερα. Ο γεροδικαστής τόν πήρε και τόν πήγε στό δικαστήριο. Τρεις άρες κάθισε κι' άκουε τούς δικηγόρους νά φωνάζουν και τό δικαστή νά βγάλλει αποφάσεις. Είδε νά φυλακίζουν άθώους κι' έννοχους νά τούς άθωνουν. Είδε άδικίες, ψευτιές, κολακείες και βγήκε άπό εκεί γεμάτος πίκρα και λύπη.

Την τρίτη μέρα, πάλι μαθηματικά, γυμνάσια κι' εξήγησι τού Κορανίου. Οι δάσκαλοι τού είχαν κάνει τη ζωή μαρτυρική. Όσο γιά τό γιατρό, άν μπορούσε, θά τόν έστελνε έξωρί!

Ένα βράδυ, ύστερ άπ' τό φαγητό, ο 'Αλῆς έννοιωσε φοβερούς πόνους στην κοιλιά. Τού είχαν ρίξει φάρμακι στό φαί και παρά λίγο νά χάσει τη ζωή του. Ποιός θέλησε νά τόν φαρμακώσει;

Ο Σουλτάνος άναγκάστηκε τότε νά προσέχη περισσότερο τόν άνήψιό του και τόν περιώρισε ακόμη πιά πολύ.

Έτσι, μέσα στην πλῆξη και στη μονοτονία, πέρασε ο Άλῆς ένα χρόνο. Καί, τη νύχτα πού έκλεινε ή χρονιά, είδε νά μπαίνουν στην κάμαρά του καμμία δεκαριά άντρες ώπλισμένοι. Πήδησε άμέσως άπ' τό κρεβάτι κι' άρπαξε τό σπαθί του. Μά δέν πρόφτασε νά τούς χτυπήσει. Ένας άπ' αυτούς, τόν άρπαξε και τόν έριξε σ' ένα σκοτεινό ύπόγειο...

Όλη τη νύχτα ο Άλῆς την πέρασε μέ θλιδερές σκέψεις. Συμψήκxε τη φτωχική του ζωή, πού τού είχε αλλάξει τό Πνεύμα και μετάνιωσε πικρά.

— Άλλάχ, Μεγάλε και Παντοδύναμε, λυπήσου με! φώναξε. Στείλε τό Πνεύμα σου νά μέ σώσει. Δέ θέλω νάμια πιά βασιλόπουλο. Κάνε μέ πάλι ταπεινό βασκό, όπως ήμουνα!...

Ο Άλῆς τότε ξύπνησε.

Βρισκόταν πάλι στό λειβάδι του. Τά σκυλιά τού έγλυφαν τά χέρια και τ' άρνια έβόσκαν γύρω του.

Και τότε άκουσε μία φωνή νά τού λέη:

— Άλῆ, μη γυρεύης πλούτη και μεγαλεία! Τό πατρικό σπιτάκι σου, τό κοπάδι σου, είναι ή μεγαλύτερη εύτυχία, πού είχε νά σού δώσει ο 'Αλλάχ!...

Κι' ο Άλῆς κατάλαβε πώς ή φωνή εκείνη είχε δικίο...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Χιούμορ

— Ένα μικρό χωριότοπουλό έχασε τό γαϊδούρι του, κι' όμως φαίνεται πολύ εύχαριστημένο.

— Μά χαίρεσαι πού τόχασες; τό ρωτάει.

— Και βέβαια! Γιατί, άν ήμουνα στη ράχη του, θά χαμόμουνα κι' έγώ μαζί του!

— Καυμένο Τοτό, πότε θά μου δώσης πίσω εκείνο τό δίφραγκο πού σού δάνεισα;

— Άέλωσι πού έχεις, καυμένο! Προφήτης είμαι νά τό ξέρω!...

Ο πατέρας στό μικρό του γιού:

— Τοτό, πρέπει νά συνήθισης, παιδί μου, νά μιλάς στόν πληθυντικό. Κατάλαβες;

— Μάλιστα... μπαμπακάδες!

Στην τάξη, σιγά:

— Τι ώρα λείει τό ρολόί σου, Νίκο;

— Έντεκα και είκοσι.

— Βόλοτό δώδεκα παρά πέντε, καυμένο, νά σκολάσουμε πιά γρήγορα!

— Τώρα, παληόπαιδο, θάρρω εκεί και θά σού δώσω ένα ξύλο, πού θά βάλεις και στην τσέπη σου!

— Αδικο θά κάνης τόν κόπο, γιατί ή τσέπη μου είναι τρύπη!...

Η Αλίκη δάγκασε τη γλώσσα της και κλαίει.

— Μά γιατί δέν πρόσχεες, παιδί μου; της λέει ή μητέρα της.

— Δέν την είδα, μαμάκα μου!...

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Χωμένοι σέ δέρματα κροκοδειλων, οι μαύροι καταφέρνουν νά πλησιάσουν ένα κοπάδι φουνικοπτερών και νά πιάσουν κάμποσα άπ' τά πουλιά αυτά, γιά νά χρησιμοποιήσουν τίς γλώσσες τούς στό μαγείρεμα τού κρέατος τού γορλάκα. Ύστερα τό κοπάδι συνεχίζει τό δρόμο του προς την ακτή. Ένα φίδι έξαιρετικά φαρμακερό δογκάνει τό Φρικέ στό πόδι. Όλοι τόν θεωρούν χαμένο. Άλλά, ο Μεγαλειότατος εφορμάζει μία δική του μέθοδο θεραπείας: Θάβει τό πόδι τού Φρικέ μέσα στό χώμα και τόν άφίνει έτσι δυο άρες. Ύστερα ο άναίσθητος Φρικέ άρχίζει νά συνέρχεται και νά πονάει.

50Ν

— Μά... τί μου κάνετε λοιπόν; βόγησε. Μού σπάζουν τά κόκκαλα!... Βγάλτε με άπ' αυτή την τρύπα, ξεθάψτε με! Δέν είμαι άποψόμενος!... Γιατρέ, βοήθεια! Βοήθεια!

— Μην κουνιέσαι, παιδί μου. Ύπομονή! Σάθηκες, πιστεύω. Κάνε κουράγιο!

— Μά έπτελους πέστε μου τί συμβαίνει. Δέν καταλαβαίνω πιά πού βρίσκομαι!

Κι' ο Φρικέ πρόσθεσε, αντικρίζοντας την άγαστή μορφή τού Μεγαλειότατου, πού χαμογελούσε δείχνοντας τ' άσπρα δόντια του:

— Ά, ναι, τό φίδι... θά γλυτώσω, δέν είν' έτσι!

— Ναι, άγαπητό μου παιδί. Κάθισε ήσυχά τώρα. Θά σού τά διηγηθώμε άργότερα.

— Τι καλά πού μέ περιποιείσαι, άδελφούλη μου! Μά έχεις βαλθι λοιπόν νά μου φυλάς πάντα τη ζωή;... Πού είν' ο κυρ Άντρέ;

— Έδώ, άγαπητό μου φίλε.

— Πόσο εύχαριστήμαι πού σάς βλέπω! Νόμιζα πώς είχαν τελειώσει όλα...

— Έλα, σώμα τώρα, σύσπες ήρεμα ο γιατρός. Άς περιμένουμε τό άπτελεσμα αυτής της άλλοκοτης και θαυματουργής θεραπευτικής.

— Εύκολα τό λέτε σεί! Μά έγώ βασανίζομαι σαν νά μέ μού έρριζώνουνε τό πόδι! Θέλω νά βγώ άπ' αυτή την τρύπα.

— Όκι! είπε άπότομα ο Μεγαλειότατος, διαζώντας τον νά μείνι στη θέση του.

Και τό άβήμιμο κράτησε ώλες τέσσερες άρες. Σί πόνοι ήταν τόσο δυνατοί, ώστε χρειάστηκε νά χρησιμοποιήσουν βία, γιά νά συγκρατήσουν τό μικρό.

Ύστερα ο άραπάκος έβγαλε σιγά-σιγά τό χόμα άπ' τό λάκκο, μέ άπειρες προφυλάξεις. Οι πόνοι περνούσαν, όσο ξεσκεπαζότανε τό πόδι.

Η σωτηρία τού Φρικέ

Τέλος, φάνηκε δλη ή γάμπα. Είχε ξαναβρή τό φυσικό χρώμα της. Διακρινόταν καθαρά μόνο τό γκαγκάμα άπ' τό μαυροτί. Δέν ύπήρχε άμφος πιά ούτε ίχνος έρεθισμού!

Ο Φρικέ είχε σωθί. Θέλησε νά σηκωθεί, ν' άγκυλιάσει άπ' τό λαμόν τόν άραπάκο του. Μά οι δυνάμεις του άνηθόσαν νά τόν βοηθήσουν. Τό τραυματισμένο μέλος του άνηθόθηκε νά τόν βοηθήσει, και έσπλώθηκε χλωμό φαρδύς-πλατύς.

— Άρχισε δώσσο νά γελώ μέ τό πάσημά του.

— Είναι τρομερά δυσφορο πράγμα ή ζωή! είπε. Μεγαλειότατε, είναι άληθινός πατέρας! Έ-λα νά σέ φιλήσω!

Και τά δυο παιδιά άγκυλιάστηκαν μ' άδελφική δακρυκρίκνση.

Δυο πράγματα μ' έκπλήτουν, γιατρέ, εί-πε ύστερα ο Φρικέ. Στίς τέσσερες άρες πού έμεινα μέσα στην τρύπα, είδα τά λουλούδια έ-κείνου τού μεγάλου δέντρου ν' αλλάζουν χρώμα δυο φορές. Ήταν κίτρινα τό μεσημέρι και μαύρα είναι έντελώς μύλε.

Τό περίεργο αυτό φυτό λέγεται «χάσο», τού έξήγησε ο Φρικέ. Τά λουλούδια του, άσπρα έρχονται τρεις φορές χρώμα, όσο ο ή-λιος συμπληρώνει την τροχιά του. Την άλλη μέρα πεθαίνουν και βγαίνουν στη θέσι τους καινούργια. Κι' ή δεύτερη έκπληξή σου; Ποιά είναι;

— Πώς συμβαίνει ώστε τό θάμνιο τού ποδιού μου νά μέ γυαλίζει τόσο γρήγορα και τελείως άπ' τό δαγκώμα τού κίτρινου φιδιού;

— Ύποθέτω πως αυτό έξηγείται εύκολα. Τό χόμα δέν ενεργεί σαν φάρμακο, άλλα μηχανικά μόνον. Άφ' ενός, ή δυνατή πείσι του σ' έ-καί μονάχα. Άφ' άλλος, ή δυνατή πείσι του δια-λύει τά σημεία τού ποδιού όχι μόνο σταματώντας την άπορροφή τού δηλητηρίου, άλλα και διευ-κύνει την έκκρισι εκείνου πού είχε ήδη απορροφή. Άφ' άλλου, όλες αυτές οι πλάκες αλ-χολώματος έμποτισήσαν άπ' τό φαρμακωμένο αλ-μα και τό πόδι πού έβγαίνει μέ την πείσι άπ' την πλῆξη.

— Ά, καταλαβαίνω τώρα... Κι' αυτό τό ά-νακόλωμα ο Μεγαλειότατος;

— Δέ θέλω νά μειώσω την αξία του, νομίζω. Δέ θέλω ή μέθοδος αυτή θά είχε έφαρμακο-ποιήσει καί προτού. Πάντως, ο Μεγαλειότατος ή-εφάρμακε πάνω στην ώρα και σού πρόσφερε έ-τσι μία θαυμάσια έκδούλευσι.

Ο Μεγαλειότατος έλαμπε άπό χαρά, πού την ερεθίζονε μ' έλαφρές φωνές, κινήματα των ποδιών και εύλαττους μορφασμούς.

Ο Φρικέ ανέβηκε στόν έλέφαντα, γιά νά συ-νέχισι τό δρόμο του. Τό θαυμάσιο ζώο, όσο έβλε-δει έπανεπιλημένους ζωηρή άνησυχία, όσο έβλε-πε άκίνητο τό μικρό του φίλο. Τόν ψηλάφησε τώρα μέ την προδοσίδα του, φάνηκε πως ήσού-χασε, και ξεκίνησε.

Από ένα χαμίνι

ΤΟΥ Ζ. ΜΠΟΥΣΕΝΑΡ

Μέ τίς τεράστιες δρασκελίες του, ο έλέφας θά βρισκόταν σ' άπόσται άνυπολόγιστη... Άφονοι κι' άπελιπομένοι, οι δυο φίλοι ά-ναγκάστηκαν επί τέλους νά διακόψουν τίς άνώφε-λες έρευνές τους. Ο Φρικέ τούς είχε χαθεί στη ζούγκλα!...

Κακοήθης πυρετός

Την άλλη μέρα, τό κοπάδι βρισκόταν σ' άπόσται 25 χιλιομέτρων άπ' την παραλία. Ά-κολούθουσε τό ρεύμα ενός μικρού ποταμού. Τό μουστρινιώδες πλοίο θά περίμενε στην έκβολή του.

— Πρέπει νά χωρίσουμε, είπε άπότομα ο Ίμ-πραήμ στόν Άντρέ. Κράτησα τό λόγο μου. Ο «τουμπίμπα» μ' έσώσε. Έκανα και γιά τούς τρεις σας, δ.τι μπορούσα. Μά μού ήταν άδύνατο νά ψάξω γιά τό παιδί, χωρίς νά ριφονιδυνώσω δ-λόκληρη περιουσία...

— Τώρα θά χωρίσουμε έδώ. Δέν επιτρέπεται νά μάζετε τό μέρος πού θά συναντήσουμε τό «Καράβι», ούτε νά ήρτε την επιβίβασι των δού-λων... Θά σάς στείλω μ' άνθρώπους μου στό Χινσόνζο, στίς έκβολές τού ποταμού Κακούγκο. Θά βρήτε εκεί Εύρωπαίους και θά μείνετε μαζί τους, περιμένοντας κανένα περαστικό σκάφος...

— Άλλωστε — πρόσθεσε μ' ένα περίεργο χα-μόγελο — άφού είν' έδώ τό «Καράβι», ή «Α-στραπή» δέ μπορεί νά βρισκεται μακριά. Περι-πολεί γιά νά μ' έμποδισι νά επιβιβάσω τό φορ-τίο μου. Μά θά τό ίδούμε αυτό!...

— Κι' άν προτιμήσω νά μείνουμε έδώ και ν' άναζητήσουμε τούς συντρόφους μας; Δέν είμα-στε ελεύθεροι;

— Θά κάνετε, δ.τι σας λέω! Θά μπορούσα νά σας άποφύλω και νά σας στείλω δεμένους στην παραλία, άλλα δέν τό θέλω. Ή έγνωμοσύνη είναι άρετή των μαύρων.

— Πρέπει νά υποχωρήσουμε, γιατρέ, είπε γαλλικά ο Άντρέ. Άς δεχθώμε νά μάς συνο-δέψουν ως τό Χινσόνζο. Μπορούμε νά ξαναγυρί-σουμε ύστερα και νά ψάξουμε γιά τούς φίλους μας.

Οι δυο λευκοί άποχαίρεσαν τόν Ίμπραήμ και ξεκίνησαν.

Δέκα, άρες άργότερα, είχαν φτάσει στό χω-ρίο Χινσόνζο. Εκεί, έσφιγγαν τό χέρι τόν Εύρω-παίο άντρό που τούς υποδέχθηκαν και τούς φιλοξένησαν.

Σκότευαν νά φύγουν άμέσως την άλλη μέρα γιά ν' άναζητήσουν τόν άγαπητό τους Φρικέ. Μά τούς έμποδισε ένας άπιστευτος κατατρεγμός της τύχης.

Ο Άντρέ έπαυσε ξαφνικά ρίχνι, ζάλες, παρα-λήρημα και σπασμούς. Έτριξε τά δόντια του. Ίδρώτας γλοιώδης πλημμύριζε τό κατάκλιωμο κι' αλώλιωμένο πρόσπαζε ν' άνάσσει μέ κό-πο, τά μάτια του φαίνονταν σγεδόν οδυμένα.

Ο γέρος γιατρός άναγνώρισε άμέσως τά κε-ραυνώδη αυτά συμπτώματα. Ο Άντρέ είχε προσβληθί άπό κακοήθη πυρετό!

Σ' ένα τέταρτο της ώρας, ή κατάσταση του εί-χε γίνει άπαισιωτική.

— Τό πιά έπιγόνι είναι νά σώσουμε αυτόν έ-δώ, ψιθύρισε περίλωπος ο γιατρός. Καυμένο μου Φρικέ, θά σέ ξαναδώ άργα;...

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Οι ληστοπειρατάι

Δυο άντρες, ευπόλητοι και μέ τά μανίκια ά-νασηκωμένα ως τούς ώμους, μονομαχούσαν μέ τεράστιες νευρικές σπάδες πάνω στό κατάστρω-μα ενός πλοίου.

Ο ένας τούς έβριζε και βλαστημούσε γεμα-νικά. Ήταν πανώλης, άσώτος, κολοσσός, μέ κορμί λιποτακτών και πόδια τεράστια. Προ-σοπτοπόδες την τυφή και κτηνώδη δύναμι. Εί-χε γάμια άσημεία και ύπόξανθα, μάτια μι-κρά κι' άγρια, μύτη πλακούτση και τραχεία μορφή.

Ο άντίπαλός του άπαντούσε στίς βρισιές του γαλλικά, μέ φωνή καθαρή και σαρκαστική. Ή προφορά τού πρόβειο γνήσιο Παριζιάνο. Ήταν πολύ νέος, 18 χρόνων ακόμα. Χαμογελούσε ει-ρωφικά και τά μάτια του πετούσαν σπίνες.

Ήταν λεπτοκαμωμένος, άλλα δυνατός κι' ε-κκίνητος. Οι μώσες του μοιάζαν άπασάνιοι. Και χειριζότανε τό βαρύ σπαθί μέ την ίδια εύ-κολία, σαν νά κρατούσε ένα χαρτοκόπτη.

Ελποντάς τούς κανείς τόσο διαφορετικούς, δέ μπορούσε νά μη θυμηθί την έπική μονομαχία τού Δασίδη μέ τό Γολιάθ.

Τά χτυπήματα τού κολοσσού ήταν ίκανά ν' ά-ποκεφαλίσουν βουβάλι, κι' όμως ο άντίπαλός του ούτε καν κλονιζότανε. Μέ γρήγορες στρο-φές και πηδήματα τ' άπόφευγε, κι' άμέσως έ-στερα τό σπαθί του χάραζε έλαφρά την έπιερ-μίδα τού Γερμανού.

Ο κολοσσός λυσσοδός κυριολεκτικά. Ένώ στην άρχή είχε περιφρονήσει τόν άδύνατο άν-τίπαλό του, τώρα έβλεπε όλα του τά δυνατά γιά νά τόν άντιμετωπίσι.

Τρίαντα γάτες παρακολουθούσαν μ' άπάθεια την άγρία εκείνη μονομαχία, σχηματίζοντας ένα κύκλο γύρω άπ' τούς δυο μονομάχους. Στην πρώτη γραμμή στεκόταν ένας μικρός νέγρος, 15 —16 χρόνων, κι' έβριχνε γύρω του έντρομες ματιές, χωρίς ν' άφήνι ούτε στιγμή άπ' τά μά-

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΣΑΣ

Τό όρφανό

Παιδιά όλομόνοχο, σέ μία νύχτα νυμμένο μία μέρα πού έχινόζε ήταν πολύ θλιμμένο!

— Έβλεπε τ' άλλα τά παιδιά πού χαράζα διαβαίναν καλοντυμένα έννοιωστα και μέσ' στό σπiti μπαίγαν.

Κι' άναθυμόταν πώς γι' αυτό κάποτε έπονόυσε κάποια μανούλα στοργική πού τόσο λαχταρούσε!

Σ. ΜΑΝΕΣΗΣ

Επί τέλους το πορτραίτο της Νόρας τελείωσε κι' ήταν άληθινά υπέροχο!...

δώση μία γιορτή στο άτελιέ του. Κι' η "Ελεν άναγκάστηκε να συμμορφωθεί με την επιθυμία του...

Εξελωμένος τώρα πάλι στη γυναικεία του, ο ζωγράφος άναγνώρισε στο νού του όλες τις λεπτομέρειες αυτής της βραδυάς. Είχε προσπαθήσει να πείσει τον έαυτό του πως η Νόρα του ήταν έντελως άδιάφορη. Μά η ταραχή της νέας κι' η δική του συγκίνηση, μπροστά του πορτραίτου της, που ήταν φτιαγμένο πάνω στο κρύσταλλο, δεν του άφηναν καμμία άμφιβολία για τα

Το Κρυστάλλινο

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

Η "Ελεν εξελώθηκε μ' άνακούφισι σε μία πολυθρόνα. Είχαν φύγει πιά οι κρασεμένοι, κι' η νέα γυναικεία είχε μείνει μόνη με τον άντρα της, στο μεγάλο άτελιέ του. Για λίγο, δέ μύλησε κανείς άπ' τους δύο τους. "Υστερα η "Ελεν σηκώθηκε και βγήκε σιγά-σιγά στη βεράντα.

— "Ελεν! Κάνει κρύο έξω! της φώναξε ο άντρας της. "Εκείνη άνατρίχιασε. Γύρισε και τον κύταξε με ύφος λυπημένο. — Φοβάσαι λοιπόν τόσο πολύ μήπως κρυώσω; είπε με μισοθυσμένη φωνή. Μά αν άρρωστήσω από πείναν, αυτό θα ταχτοποιήσει πολλά πράγματα... "Ετσι, "Ερικ;

Ο ζωγράφος κατακοκκίνισε από θυμό. — Τι άνοησίες είν' αυτές; διαμρτυρήθηκε. Ζηλεύεις μήπως τα μοντέλα μου; Μά αυτό είναι πολύ κουτό έκ μέρους σου. — "Ελεν έσκαψε το κεφάλι. Καταλάβαινε πολύ καλά πού όφειλόνταν αυτός ο θυμός κι' ο άπότομος τόνος του άντρα της... "Εκείνος προσπαθούσε να διορθώσει τα πράγματα: — Είμαστε κουτοί κι' οι δύο μας, είπε. "Ελα, πάμε να κοιμηθούμε...

Την άγκάλιασε άπ' τη μέση και την τράβηξε προς την κρεβατοκάμαρά τους. — "Ελεν, ετοιμαζόμενος άνθρωπος ο "Ερικ Μπαρνέτ. Το παραδεχόταν κι' ο ίδιος. "Η περιουσία του κληρονόμησε άπ' τη μητέρα του, νεώτατος άκόμη, του επέτρεψε να πραγματοποιήσει όλες τις επιθυμίες του. Σπούδασε, έπίδόθηκε στη ζωγραφική κι' έγινε διάσημος στα 32 του χρόνια. Είχε έξ' άλλου έλευστικό παρουσιαστικό, που συγκινούσε τις γυναίκες.

Όταν γνώρισε την "Ελεν Στήβενς — μία "Εγγλέζα που είχε μεγαλώσει στις "Ινδίες — νόμισαν κι' οι δύο τους πως είχαν βρή το ιδανικό τους. Δέ βιάστηκαν άωστόσο να παντρευτούν άμέσως. "Εκαναν τους γάμους τους δύο χρόνια άργότερα. Κι' άπό τότε, η ζωή τους κύλησε ήσυχη κι' εύτυχισμένη.

Πώς να φαντασθούνε ότι θα ξεσπούσε μία μέρα ο κεραυνός, με την ξαφνική εμφάνισι της Νόρας Γουέστον; Αυτή ήταν παλαιά συμμαθήτρια της "Ελεν. "Η ζωή της είχε χωρίσει ύστερα. Τώρα η Νόρα είχε γυρίσει άπ' τις "Ινδίες στην "Αγγλία. Είχε μία ιδιόρρυθμη όμορφιά, σαν έπηρεασμένη άπ' το έξωτικό περιβάλλον όπου είχε ζήσει. Άπ' τα φαινικά μιάτια της πρηνόσαν πολλές φορές άγριες λάμψεις, όπως στα μάτια των θηρίων της ζούγκλας.

Κι' όμως δεν είχε άγρια ένστικτα, ούτε κι' έμοιαζε καθόλου με τον τύπο της μοιραίας γυναικας. "Ηταν κατά βάθος ένα πλάσμα τυφερό κι' αίσθηματικό, που ζούσε πάντα μέσα σ' ένα κόσμο ρεμδασμού και άνειροπολήσεων. "Όπως ήταν φυσικό, η εμφάνισι της συγκίνησε τον "Ερικ. "Ηταν μόνο καλλιτεχνική ή συγκίνησι του; Ποιος ξέρει...

Μία μέρα της είπε: — Θάδελα να φτιάσω το πορτραίτο σας, πάνω σ' έκρύσταλλο, όπως συνηθίζεται στην "Κίνα. "Εκείνη δέχτηκε. Μά ο "Ερικ παρατήρησε πως η συγκίνησι της ήταν πολύ μεγάλη, καθώς άπαντούσε κατακατικά στην πόρτα του. — Άπό τότε, πήγαινε κάθε άπόγευμα στο άτελιέ του. "Επιτέλους, το πορτραίτο τελείωσε. "Ηταν άληθινά υπέροχο! Μέν την εύκαιρία αυτή, ο "Ερικ θέλησε να

αίσθημά του άπέναντί της — όπως και για τα δικά της...

Η εμφάνισι της στη ζωή του είχε βάσει τέρμα στη νοητεία που έλασκουσε πάνω του η "Ελεν ως τη στιγμή εκείνη... "Ερριξε μία ματιά πάλι του. "Η γυναικεία του είχε άποκοιμηθεί. "Ηταν έλευθέρως τουλάχιτον να σκέπτεται την άλλη!...

Πόσο υπέροχη ήταν χτες η Νόρα! "Η συγκίνησι κι' η χαρά της την έκαναν να φαίνεται σαν ένα πλάσμα αιδέριο. Σ' όλη τη γιορτή, δέ μπορούσε να στερη τη στιγμή. "Ετρεξε έδώ κι' εκεί μέσα στο άτελιέ, στεκόταν με θαυμασμό μπροστά στο πορτραίτο της και γυρνούσε ύστερα τη ματιά της στο ζωγράφο. Ποτέ δέ θα μπορούσε να ξεχάσει ο "Ερικ τις ματιές της αυτές...

Όταν, σε λίγο, την πήρε να χορεύουνε, η ταραχή της ήταν τόσο μεγάλη, που ο "Ερικ νόμιζε για μία στιγμή πως θα γλυττούσε άπ' τα χέρια του και θα σώριζότανε χάμω... Σπό τέλος, έτρεξε να φύγη, σαν νύθελε να κρύψη τη συγκίνησι της.

Καθώς σκεπτότανε τώρα όλ' αυτά, ο ζωγράφος νόμιζε πως άκουσε ένα θόρυβο στο άτελιέ του. Σηκώθηκε σιγά-σιγά και κατέβηκε τη σκάλα, πατώντας στα νύχια. "Όταν άνοιξε την πόρτα του άτελιέ, αντίκρισε ένα θέαμα που τον γέμισε φρίκη κι' άπέλπισι: Το πορτραίτο δέ βρισκότανε πιά στη θέση του. Είχε κυλήσει χάμω, άπ' το καθάλετο όπου τόχε στήνεται, κι' είχε γ'ίνει συντρίμια!

Μία λυπή άπερίγραπτη κυρίεψε το ζωγράφο. Σωριάστηκε σ' ένα ντιβάνι κι' άρχισε να κλαίει σαν μικρό παιδί. Το πορτραίτο αυτό, που το είχε φτιάξει με τόση άγάπη, είχε καταστραφή ξαφνικά, μέσα σ' ελάχιστα δευτερόλεπτα! Γιατί να μην το προβλέψει; Γιατί να μην το στερεώσει καλλίτερα;... Τώρα ήταν άρνά! "Η άγαπημένη του δεν όηόχε πιά...

Άνατρίχιασε σ' αυτή τη σκέψι, που πέρνασε άπ' το μυαλό του δίχως να το θέλει. Την ίδια στιγμή, χτύπησε το τηλέφωνό του. Ποιος νάταν, τέτοια ώρα; "Ετρεξε και πήρε τ' άκουστικό. "Ηταν η καμαριέρα της Νόρας. — Κύριε Μπαρνέτ, με συγχωρήσε που σας άνησυχώ... το είπα. Μά είμαι σαν τρελή, δεν ξέρω τί να κάνω... "Η κυρία μου... πνίγηκε μέσα στο μπάνιο της! "Υστερα του εξήγησε: "Όταν η Νόρα γύρισε όπίτι της, φαινόταν πολύ ταραγμένη. Κλείστηκε στην κάμαρά της κι' έλασχε με λυγμούς. "Υστερα βγήκε και πέρασε στο λουτρό. Βλέποντας πως η κυρία της άφροισε πολύ έκει μέσα, η καμαριέρα άποφάσισε επιτέλους ν' άνοιξη την πόρτα. Βρήκε τότε τη Νόρα νεκρή μέσα στη μπανιέρα...

Ο γάμος διαπίστωσε, την άλλη μέρα, πως είχε πάθει συγκίνησι, άπό δυνατή συγκίνησι. Είχε πεθάνει στις 5, την ώρα άκριβώς που το κρυστάλλινο πορτραίτο της γινόταν συντρίμια!... Τ. ΛΟΡΕΝ Σ

ΓΙΑΤΙ ΚΑΠΝΙΖΟΜΕ;

Η επίδρασι της νικοτίνης στα διάφορα όργανα του σώματος

ΜΟΛΟΝΟΤΙ η συνήθεια του καπνίσματος έχει διαδοθή σ' όλο τον κόσμο άπ' τον καιρό που ο Κολόμβος άνακάλυψε την "Αμερική, μόνο στα τελευταία χρόνια άσολήθηκαν συστηματικά η αυτήν οι γιατροί και οι ψυχολόγοι. "Ας δούμε λοιπόν μερικά άπ' τα συμπεράσματα στα όποια καταλήξαν οι έρευνες κι' οι παρατηρήσεις τους: "Όταν καταπίνουμε τον καπνό, ο όργανισμός μας άπορροφά τα 75—90% της νικοτίνης του, ίδιως δέ άπό τους πνεύμονες. "Αν δεν τον καταπίνουμε, άπορροφώνται άπ' το στόμα μας τα 25% της νικοτίνης του. Με τις πρώτες ρουφηξίες του τσιγάρου, η νικοτίνη έπίδρα στο αυτόνομο νευρικό σύστημα και έπιταχύνει τους παλμούς της καρδιάς, κατά 5—20 στο λεπτό. Συγχρόνως τους κάνει ισχυρότερους.

Άλλα νεύρα, έπηρεάζονται άπό τη νικοτίνη, συστέλλουν τα έπιφανειακά αϊμοφόρα άγγεια των άκρων. Κυκλοφορεί τότε σ' αυτά λιγώτερο αίμα και πέφτει η θερμοκρασία του δέρματος στα δάχτυλα των χεριών και των ποδιών (σε άρισμένα άτομα, η έλάττωσι αυτή της θερμοκρασίας φτάνει τους 3—4 βαθμούς). "Εξ άλλου, άνεβαίνει η άρτηριακή πίεσι κατά 19—20%. "Όλες αυτές οι μεταβολές διαρκούν 15—20 λεπτά της ώρας.

Η νικοτίνη κόβει την πείνα, ελαττώνοντας προσωρινώς τις συσπάσεις του στομάχου. Γι' αυτό, οι συστηματικοί καπνιστά τρώνε λιγώτερο. "Αλλά κι' η λειτουργία των νεφρών έπηρεάζεται άπό τη νικοτίνη. "Ενα-δύο τσιγάρια ελαττώνουν άπότομα την ποσότητα των ούρων. "Η επίδρασι τους αυτή διαρκεί άπό 45 λεπτά ως 3 ώρες. "Οφείλεται δέ σε μία όρμησι, που έκκρίνεται άπό την όψοφισι. Ο έγκέφαλος δέ φαίνεται να έπηρεάζεται άπ' το καπνισμό, τουλάχιστον στους νέους και ύγιεις ανθρώπους.

Σε όσους πάσχουν άπό πνευμονικά νοσήματα, ένα τσιγάρο δυσκολεύει κάπως την άναπνοή. "Αλλά και στους ύγιεις, ελαττώνει την άπορροφήσι οξυγόνου άπ' το αίμα. Βέβαια, η νικοτίνη είναι δηλητήριο, σε ισχυρές δόσεις. "Αν ένας καπνιστής έπαυρε μεμιάς όλη τη νικοτίνη, που περιέχουν τα τσιγάρια, που καπνίζει σε μία μέρα, θα πάβαινε παράλυσι του άναπνευστικού συστήματος και θα πέβαινε. Κανονικά όμως, ο όργανισμός άπορροφά τη νικοτίνη σιγά-σιγά, σε μικρές δόσεις, κι' έτσι κατορθώνει να την άποβάλλη σχεδόν όλη, μέσα στα όύρα. "Όσο πολλά τσιγάρια κι' άν καπνίζουμε, είναι άδύνατο να συγκεντρωθώ μέσα στον όργανισμό μας μία θανατηφόρος ποσότης νικοτίνης.

"Εκείνο όμως, που προσπαθούν να εξακριβώσουν οι έπιστήμονες, είναι η πιθανή "αβροστική ένέργεια" της νικοτίνης — άν δηλαδή τα άποτελέσματά της συγκεντρώνονται σιγά-σιγά, για να καταστρέψουν τελικά την ύγεια μας.

Κάτι τέτοιο φαίνεται, ότι συμβαίνει σε όρισμένα άτομα, που "παθαίνουν" το λεγόμενο "αδύμα του καπνιστού" ή μία είδικη μορφή άμβλυωπίας. "Η πρώτη άπ' αυτές τις παθολογικές καταστάσεις χαρακτηρίζεται άπό δύσπνοια, βήχα, βροχιάδα, συχνούς πονολάμους, πόνους στο στήθος και προδιάθεσι στα κρυολογήματα. "Όλ' αυτά τα συμπτώματα ύποχωρούν, άν κόψη κανείς το καπνισμό.

Η δεύτερη άνωμαλία παρουσιάζεται στα μάτια. "Η όρασι γίνεται κάπως θαμπή και δέ διακρίνονται καθαρά τα χρώματα. Φαίνεται, ότι η νικοτίνη έπηρεάζει τον άμφιβλοτροπιδή, σε όρισμένα ευαίσθητα άτομα — λίγα, εύτυχώς.

Γιατί καπνίζουμε; Οι έπιστήμονες που άσολήθηκαν μ' αυτό το ζήτημα, ύποστηρίζουν, ότι το καπνισμό εκληρώνει τους έξής σκοπούς: 1) Φέρνει μία εικανοποίησι στο στόματος (σαν έκείνη που νοιώθει το παιδί όταν βυζαίνει το δάχτυλό του, ή ο ένήλικος όταν πιπιλίζει την άκρη του μολυβιού του). "Εχει παρατηρηθή μάλιστα, ότι δυσκολεύονται περισσότερο να κόψουν το καπνισμό έκείνοι, που έπαυαν να θηλάζουν άπό πολύ μικροί.

2) Δίνει μία άπασχόλησι στα χέρια μας και βοηθεί στην άνάπτυξι των κοινωνικών σχέσεων. 3) Μας δίνει τον καιρό να σκεφθούμε, πριν άπαντησουμε σε μία δύσκολη έρώτησι. 4) Μας δίνει μία εύκαιρία να ξεκουραστούμε λίγο άπ' τη δουλειά μας, χωρίς να μορφή οδτε ο προϊστάμενός μας, ούτε η συνείδησι μας να μας κατηγορήσει, ότι τεμπελιάζουμε. 5) Προσφέροντάς μας μία άπασχόλησι, λιγοστεύει τη νευρικότητά μας, όταν περιμένουμε κάποιο σπουδαίο γεγονός. 6) Μας δίνει την άνακουφιστική συνείδησι, ότι μπορούμε κι' έμείς να χαρούμε τις άπολαύσεις της ζωής.

Ο πασίγνωστος στους παλιούς άναγνώστες μας Δρ. Κάμα ανέλαβε και πάλι να σας παρουσιάσει σε κάθε τεύχος μας ένα εβδομαδιαίο ώροσκόπιο, που θα σας βοηθήει να διοργανώσετε καλύτερα τη ζωή σας, εκμεταλλευόμενοι τις εύκαιρίες και άποφεύγοντας τους κινδύνους που σας άπειλούν. Οι δημοσιευόμενες προβλέψεις ισχύουν για την χρονική περίοδο

22 — 28 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1959

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...

ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...

ΚΡΙΟΣ: 22 Μαρτίου — 20 'Απριλίου
* Έπιμεινείτε άν δέ θέλετε να χάσετε μία όπάνια εύκαιρία. * Τη Δευτέρα 26 ο "Ερμής έπηρεάζει ευνοϊκά την εργασία σας. * Την Τετάρτη 28 θα σας δοθούν πολύτιμες πληροφορίες.

ΤΑΥΡΟΣ: 21 'Απριλίου — 21 Μαΐου
* Κάποιο περιστατικό θα σας έκνευρησι. Πρέπει όμως να διατηρήσετε την ψυχραιμία σας για να μη πάρη το κακό μεγαλύτερη έκταση. * Την Τετάρτη 28 θα σας συμβή κάτι εύχάριστο.

ΔΙΔΥΜΟΙ: 22 Μαΐου — 22 'Ιουνίου
* Θα έπιτύχετε, χάρις σε φιλική παρέμβασι, κάτι που άπό καιρό έπιδιώκετε. * Καταπολεμήστε την άμέλεια στην όποια σας ώθούν τα άστρα. * Κινδυνεύετε να χάσετε κάτι πολύτιμο.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ: 23 'Ιουνίου — 23 'Ιουλίου
* Η πανσέληνος σας ώθει σε μία άσολλόγησι σπατάλη. Άντιδράστε για να άποφύγετε δυσάρεστες συνέπειες οικονομικής φύσεως. * Η Τρίτη 27 θα είναι η πιο κοπιαστική μέρα του μηνός.

ΛΕΩΝ: 24 'Ιουλίου — 23 Αύγουστου
* Άντιδρώντας με άποφασιστικότητά σε μία άναποδιά που θα σημειώσει την Πέμπτη 22, θα τη μεταβάλετε τελικά σε έπιτυχία. * Άπό τη Δευτέρα 26 άρχίζει μία όμαλή περίοδος.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ: 24 Αύγουστου — 23 Σεπτεμβρίου
* Προκειμένου να τακτοποιήσετε οικονομικά ζήτημα, που σας άπασχολεί, η Δευτέρα 26 είναι η πιο κατάλληλη μέρα. * Την Τρίτη 27 θα βρεθήτε πρό διλήμματος έπαγγελματικής φύσεως.

ΖΥΓΟΣ: 24 Σεπτεμβρίου — 23 'Οκτωβρίου
* Άποφύγετε ν' άναλάβετε εύθύνες που ξεπερνούν τις δυνατότητές σας. Θα σας βάλουν άργότερα σε δύσκολη θέση. * Μην άντιδράτε άπρεπώς στις άδικαιολόγητες παρατηρήσεις που σας κάνουν.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ: 24 'Οκτωβρίου — 22 Νοεμβρίου
* Η πανσέληνος σας ώθει στη νευρικότητα και στις βιαστικές και άπερίσκεπτες άποφάσεις. Άντιδράστε, γιατί, θα ζημιωθείτε έπαγγελματικά. * Άπό την Τρίτη 27 βελτίωσι των οικονομικών.

ΤΟΞΟΤΗΣ: 23 Νοεμβρίου — 22 Δεκεμβρίου
* "Εγνοίεσ που όφειλότανι σε προσφιλείς συγγενικό πρόσωπο. * Θα λάβετε ένα γράμμα, του όποιου το περιεχόμενο θα σας προσέχει μεγάλη χαρά. * Εύχάριστο Σάββατοκύριακο.

ΑΙΓΟΚΕΡΣ: 23 Δεκεμβρίου — 20 'Ιανουαρίου
* Η τύχη θα ευνοήσει μία εργασία, της όποιας οι βάσεις θα θεθούν την Κυριακή 25. * Η Δευτέρα 26 θα σας συμβή κάτι που θα άναστατώσει τα οικονομικά σας.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ: 21 'Ιανουαρίου — 19 Φεβρουαρίου
* Μην βασιστήτε στη βοήθεια και στις ύποσχέσεις προσώπου του περιβάλλοντός σας. Θα βρεθήτε τελικά μπροστά σε δυσάρεστη έκπληξι, άν, παρά την προειδοποίησι, δείξετε εύπιστοι.

ΚΡΙΟΣ: 22 Μαρτίου — 20 'Απριλίου
* Η πανσέληνος δημιουργεί άνωμαλίες στις αισθηματικές σχέσεις και κινδυνεύει να προκαλέσει διαπληκτισμούς, που πιθανόν να άδηγήσουν σε ρήξι. * Άποφύγετε την όξύτητα στις συζητήσεις.

ΤΑΥΡΟΣ: 21 'Απριλίου — 21 Μαΐου
* Η πανσέληνος έπηρεάζει ευνοϊκά τα αισθηματικά ζήτημα και δημιουργεί μία πολύ εύχάριστη κατάσταση. * Εύνοει και τις φιλικές σχέσεις που σας έπιφυλάσσουν εύχάριστη έκπληξι.

ΔΙΔΥΜΟΙ: 22 Μαΐου — 22 'Ιουνίου
* Η άπόφασι που πήρατε, άντι να ώφέλησι τις αισθηματικές σας σχέσεις, όπως τ' νομίζετε, θα τις ζημιώσει και θα άσέση τις παρεξηγήσεις. * Άπαιτείται φρόνησι και διπλωματία.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ: 23 'Ιουνίου — 23 'Ιουλίου
* Το Σάββατοκύριακο θάναι πολύ εύχάριστο, άν δεν καταφύγετε σε διαπληκτικές διασεκώσεις. * Μία ελκρινή φιλική έκδήλωσι θα σας συγκινήσει. * Μην παίρνετε βιαστικές άποφάσεις.

ΛΕΩΝ: 24 'Ιουλίου — 23 Αύγουστου
* Τα σχέδιά σας θα συναντήσουν έμπόδια που θα σας έκνευρουν. Διατηρήστε την ψυχραιμία σας, γιατί ο έκνευρισμός θα σας άδηγήσει σε ένέργειες που θα έχουν δυσάρεστες συνέπειες.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ: 24 Αύγουστου — 23 Σεπτεμβρίου
* Εύνοϊκή επίδρασι του 'Ηλίου βοηθεί τον όργανισμό σας ν' άντιδράσει στους κινδύνους που τον άπειλούν. * Με την αύξησι του δυναμισμού θα άναπτύξετε δραστηριότητα στην εργασία.

ΖΥΓΟΣ: 24 Σεπτεμβρίου — 23 'Οκτωβρίου
* Στο οικογενειακό περιβάλλον σας θα συμβή κάτι έξαιρετικά εύχάριστο. * Μην άποκαλύψετε μυστικό που σας έμπιστευτηκαν. * Θα βρεθήτε άντιμέτωπος με επικίνδυνο άντίληθο.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ: 24 'Οκτωβρίου — 22 Νοεμβρίου
* Άποφύγετε τις κοπιαστικές έκδρομές κατά το Σάββατοκύριακο ή έπιφυλάξτε για να ξεκουρασθήτε, δεδομένου μάλιστα ότι οι διασεκώσεις της Κυριακής ίσως νάχουν δυσάρεστο τέλος.

ΤΟΞΟΤΗΣ: 23 Νοεμβρίου — 22 Δεκεμβρίου
* "Εγνοίεσ που όφειλότανι σε προσφιλείς συγγενικό πρόσωπο. * Θα λάβετε ένα γράμμα, του όποιου το περιεχόμενο θα σας προσέχει μεγάλη χαρά. * Εύχάριστο Σάββατοκύριακο.

ΑΙΓΟΚΕΡΣ: 23 Δεκεμβρίου — 20 'Ιανουαρίου
* Η πανσέληνος δημιουργεί μία ευνοϊκή για τις αισθηματικές σχέσεις έπιμόφασι. * Επωφεληθείτε για να τακτοποιήσετε τις διαφορές που δημιουργούν προστιδές με άγαπημένο πρόσωπο.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ: 21 'Ιανουαρίου — 19 Φεβρουαρίου
* Η πανσέληνος σας κάνει εύεόλο κι' αυτό βάσει σε κίνδυνο τις φιλικές και αισθηματικές σχέσεις. * Τη Δευτέρα 26 ο "Αρης άνεβαίνει τη νευρικότητα στο κατακόρυφο.

ΞΕΚΟΥΡΑΣΤΗΤΕ και αύξηστε τις ώρες ύπνου άν θέλετε ν' άποφύγετε μία νευρική κατάρπασι. * Προσέξτε το κυκλοφοριακό σας σύστημα άν δέ λειτουργή κανονικά. * Εύνοϊκή μέρα η Τρίτη 27.

Η πανσέληνος έπίδρα δυσμενώς στην ύγεια και στον όργανισμό σας. * Προσέξτε ιδιαίτερα τα νεφρά σας και άποφύγετε να μειώσετε τις ώρες ύπνου, έστω και εις βάρος της εργασίας.

Η ύγεια σας βρίσκεται υπό την έπιρροή του Πλούτωνος, γι' αυτό και άπαιτούνται έκ μέρους σας μεγάλες προφυλάξεις. * Προσέξτε ιδιαίτερα το σήκωτι και το πεπτικό σύστημα.

Αποφύγετε μία παράτασι της νευρικής υπερεντάσεως, που θα βάλλι σε κίνδυνο την ύγεια σας. * Η Πέμπτη ευνοϊκή ημέρα άπό πάσης πλευράς. * Τυχρός αριθμός το 2.

Η ύγεια άπαιτεί μεγάλες προφυλάξεις, ιδίως λόγω των συχνών μεταβολών του καιρού και της θερμοκρασίας. * Μία γρίπη θα έπίδρασει δυσμενώς σε εύπαθη σημεία του όργανισμού.

Εύνοϊκή επίδρασι του 'Ηλίου βοηθεί τον όργανισμό σας ν' άντιδράσει στους κινδύνους που τον άπειλούν. * Με την αύξησι του δυναμισμού θα άναπτύξετε δραστηριότητα στην εργασία.

Μην χάνετε καμμία εύκαιρία να ξεκουρασθήτε. Θα μπορούσατε έτσι να είστε έτοιμος να άναπτύξετε δραστηριότητα στην κατάλληλη στιγμή. * Άκολουθήστε τη δίαιτα που σας ώρισαν.

Θα μετανοήσετε άν ύποχωρήσετε στον πειρασμό και φάτε φαγητό η πήτε ποτό που σας έχουν άπαγορεύσει. * Σας άπειλεί μία έαφνική άδυστοχία. * Τυχρή μέρα η Δευτέρα 26.

Ο "Αρης σας έξασφαλίζει μία αύξησι της ζωτικότητας. "Εσείς όμως δεν πρέπει να κάνετε σπατάλη δυνάμεων, άν δέ θέλετε να βάλετε σε κίνδυνο την ύγεια σας. * Το κοράλλι σας φέρνει τύχη.

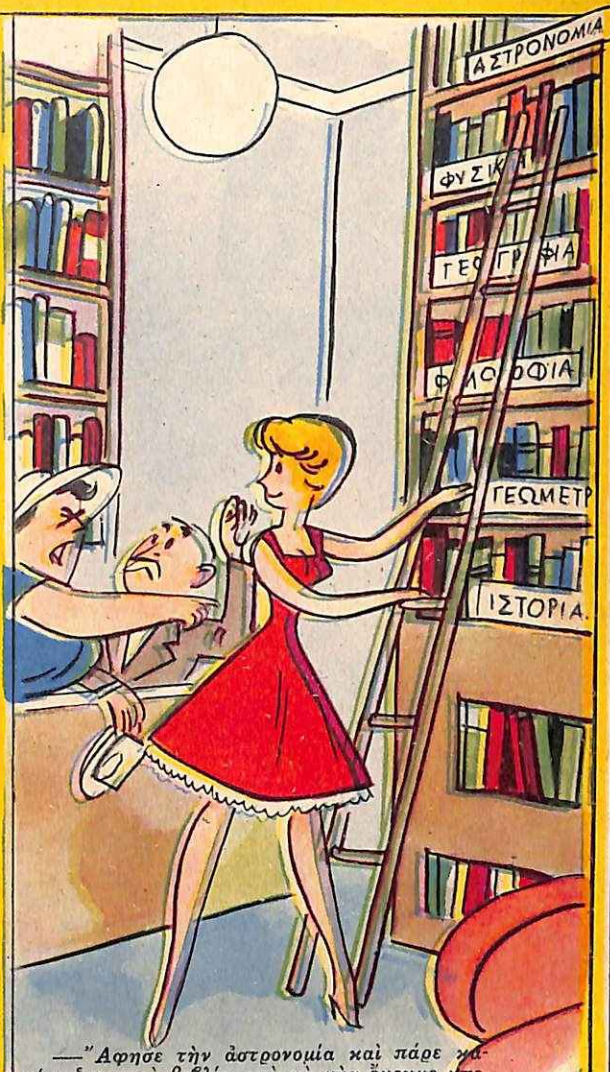
Αποφύγετε τα ρεύματα και την ύγρασία, γιατί σας άπειλούν πόνου στις αρθρώσεις. * Μην πάρετε κανένα φάρμακο χωρίς προηγούμενος να συμβουλευτήτε το γιατρό σας. * Τυχρό το 5.

Η πανσέληνος έπηρεάζει δυσμενώς την ύγεια. Θα έξουδετερώσετε τον κίνδυνο άν κάνετε την Κυριακή μία έκδρομή και περάσετε όσο το δυνατόν περισσότερες ώρες στον καθαρό άέρα.

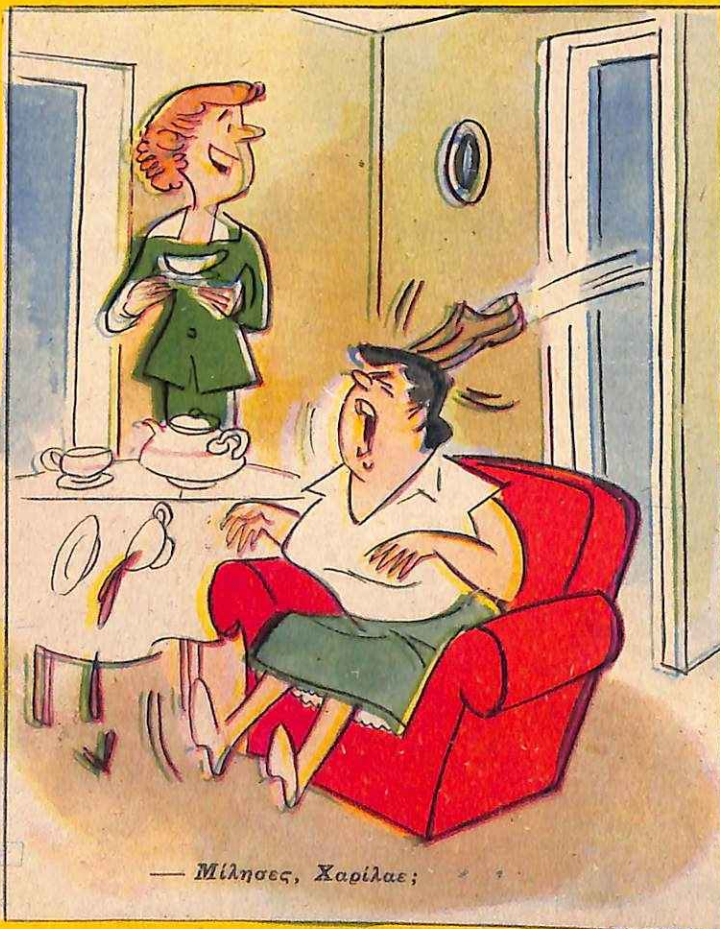
Σας χρειάζεται ήρεμία και καθαρός άέρας. Πιρνάτε όσο το δυνατόν περισσότερες άπό τις έλευθερες ώρες σας σε έξοτικό περιβάλλον. * Τυχρό το 5.

— Μιά λέξι, ακόμα και χηρεύω!...

— "Αφησε την αστρονομία και πάρε κά-
νενα ιστορικό βιβλίο, γιά να μην έχουμε μετε-
λάδες!..."

— Μίλησες, Χαρίλαε;

— Δηλαδή, τί σημαίνει αυτό;